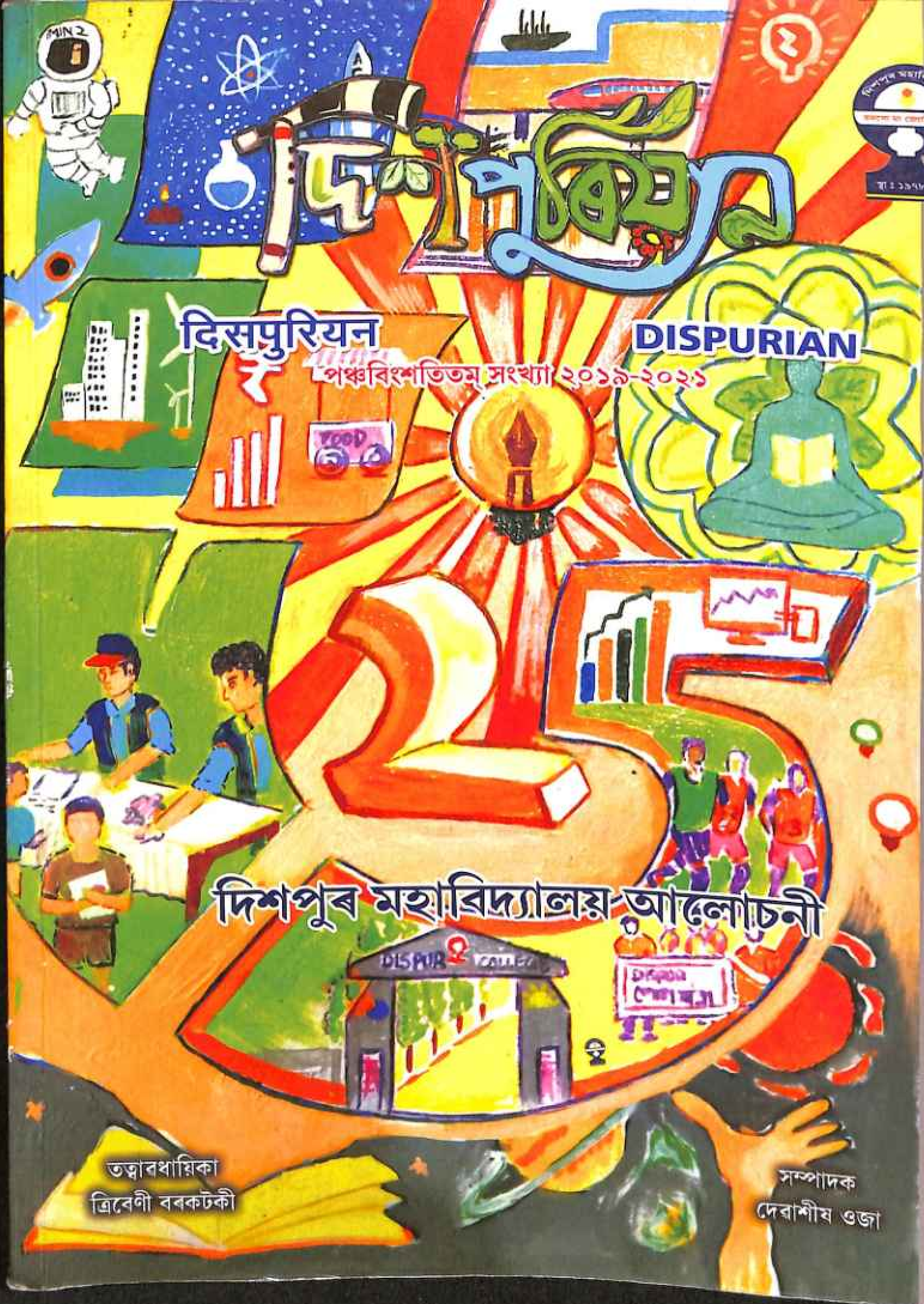
দিশপুৰিয়ন
दिसपुरियन
DISPURIAN
পঞ্চবিংশতিতম সংখ্যা ২০১৯-২০২১
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী
তত্ত্বাৱধায়িকা
ত্ৰিবেণী বৰকটকী
সম্পাদক
দেৱাশীষ ওজা

প্ৰসঙ্গ সঙ্গীত ঃ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

ৰচনা ঃ কীৰ্ত্তিকমল ভূঞা

দীপ্ত শিখাৰে জ্বলে অক্ষয়
জ্ঞানৰ বন্তি জ্বলে,
আমাৰ যাত্ৰা পথ পোহৰাই
আশাৰ বন্তি জ্বলে।
আমি নতুনৰ অভিযাত্ৰী
চকুত নতুন স্বপ্ন।।

আশাশুধীয়া দূৰদৃষ্টিৰে
যিসকলে কৰি যুক্তি
উচ্চ শিক্ষা প্ৰসাৰৰ হকে
থাপি গ'ল এই ভেটি,
সবাকে সুঁৱৰি জনাওঁ আমাৰ
প্ৰণিপাত সশ্ৰদ্ধ।
আমি যাত্ৰী জ্ঞানমাৰ্গৰ
লক্ষ্য নৱ দিগন্ত।।

বৰ্ষে বৰ্ষে নৱ ৰূপেৰে
আমি চিৰ যৌৱন শক্তি,
দিগদৰ্শক গুৰুকুললৈ
অচলা আমাৰ ভক্তি
গঢ়াৰ মন্ত্ৰে দীক্ষিত হৈ
আমি হম সুযোগ্য।
সৰ্বজনৰে হিতৰ হকে
যাচিম সেৱাৰে অৰ্ঘ্য।।

সুৰ ঃ অনুপম চৌধুৰী

প্ৰসঙ্গ সঙ্গীত ঃ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়- অৰ্থাৎ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় সঙ্গীতটি ৰচনা কৰে স্বনামধন্য গীতিকাৰ শ্ৰীযুত কীৰ্তিকমল ভূঞাদেৱে আৰু বিশিষ্ট সুৰকাৰ শ্ৰীযুত অনুপম চৌধুৰীদেৱে গীতটিত সুৰ আৰোপ কৰে।

২০১৮ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ ৩ তাৰিখে শ্ৰীযুত কীৰ্তিকমল ভূঞাদেৱে গীতটি মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষৰ হাতত অৰ্পণ কৰে। শ্ৰীযুত অনুপম চৌধুৰীদেৱে জুন মাহত গীতটিৰ সুৰ সংযোজনৰ কাম সম্পন্ন কৰে। জুলাই মাহত গীতটি বাণীবদ্ধ কৰা হয়। গীতটিত কণ্ঠদান কৰা শিল্পীসকল হ'ল- স্পন্দন চক্ৰৱৰ্তী, বন্দনা কলিতা, প্ৰিয়ংকা ভাগৱতী, দেৱ শৰ্মা, ঈশান নাহা, কৃতাঞ্জলি গোস্বামী, মিতালী বৰুৱা, মৃন্ময়ী চেতিয়া আৰু বীনা নিশা।

২০১৮ চনৰ আগষ্ট মাহৰ ২৩ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ ত্ৰিংশ সংখ্যক প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ মুকলি সভাত মহাবিদ্যালয় সংগীতটি প্ৰথমবাৰৰ বাবে পৰিৱেশন কৰা হয়। গীত পৰিৱেশনত অংশগ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল হ'ল- লীনা বৈশ্য, দেৱ শৰ্মা, বিনীতা কলিতা, চিমি বৈশ্য, দ্বীতীয় বৈশ্য, ভীতা সাহ, অনামিকা কৰ্মা, ঈশা ৰাজবংশী, আৰতি দেৱী, নীতা দাস, কবৰী শইকীয়া, তৃষ্ণা তালুকদাৰ, গৰিমা কলিতা, ভূমি বৰ্মন, ডিম্পী দাস, গীতাঞ্জলি দাস আৰু পূৰ্ণিমা তালুকদাৰ।

Library

শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো

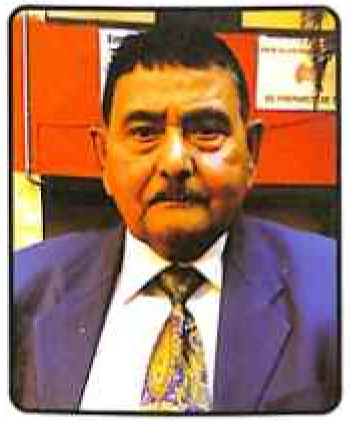

মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ প্ৰাক্তন সভাপতি প্ৰয়াত শ্ৰীজীৱ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তী

প্ৰাক্তন ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপিকা তথা উপাধ্যক্ষা প্ৰয়াত ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা

মহাবিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জী বিভাগৰ অধ্যাপক প্ৰয়াত পংকজ কুমাৰ কাথাৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ বি.বি.এ. / বি.চি.এ.ৰ অধ্যাপক প্ৰয়াত নৃপেন মেধি

অসমৰ প্ৰাক্তন মুখ্যমন্ত্ৰী তৰুণ গগৈ, ভূমিধৰ বৰ্মন, অসমৰ প্ৰথম প্ৰাক্তন মহিলা মুখ্যমন্ত্ৰী চৈয়দা আনোৱাৰা টাইমূৰ, দাদা চাহেব ফাল্কে বঁটা বিজয়ী তথা কোকিল কণ্ঠি বিশ্ব খ্যাত গায়িকা লতা মংগেশকাৰ, অসমৰ বিশিষ্ট গায়িকা অৰ্চনা মহন্ত, ভিতালী দাস, বিশিষ্ট কথক নৃত্যশিল্পী পণ্ডিত বিৰ্জো মহাৰাজ, অসমৰ প্ৰতিযশা সাহিত্যিক তথা সাহিত্য অকাডেমী বঁটাপ্ৰাপক হোমেন বৰগোহাঞি, সংগীত নাটক অকাডেমী বঁটাপ্ৰাপক তথা বিশিষ্ট বাঁহী বাদক প্ৰভাত শৰ্মা, সাহিত্য অকাডেমী বঁটাপ্ৰাপক তথা বিশিষ্ট কবি সনন্ত তাঁতী, সাম্যবাদী নেত্ৰী তথা প্ৰগতিশীল লেখিকা অনিমা গুহ, সাহিত্য অকাডেমী বঁটাপ্ৰাপক তথা অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি লক্ষ্মীনন্দন বৰা, অসমৰ বিশিষ্ট চিত্ৰশিল্পী তথা কাৰ্টুনিষ্ট ত্ৰৈলোক্য দত্ত, মুক্তিযুঁজাৰু পদ্মশ্ৰী বঁটাপ্ৰাপক তথা বিশিষ্ট সমাজসেৱক হেম ভৰালী, বিশিষ্ট চিকিৎসক ডাঃ শৰৎ দত্ত, বিশিষ্ট অভিনেতা দিলীপ কুমাৰ, অসমৰ বিশিষ্ট চলচ্ছিত্ৰ তথা নাট্যকৰ্মী শংকৰ চক্ৰৱৰ্ত্তী, দেশৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ জোৱানসকল, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগত নিহত লোকসকল, ক'ভিড-১৯ অতিমাৰিত আক্ৰান্ত হৈ চিৰ বিদায় লোৱা লোকসকলৰ লগতে জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনলৈ আঁতৰি যোৱা সকলোলৈ 'দিশপুৰিয়ান'ৰ তৰফৰ পৰা একাঁজলি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিছোঁ।

সম্পাদক
দিশপুৰিয়ান

উচৰ্গা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ
সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত
পঞ্চবিংশতম মুখপত্ৰ
'দিশপুৰিয়ান'
উচৰ্গা কৰা হ'ল।

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Chief Minister, Assam

দিছপুৰ
৩০ ফাগুন, ১৪২৮ ভাস্কৰাব্দ
১৫ মাৰ্চ, ২০২২ ইং

শুভেচ্ছাবাণী

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান' প্ৰকাশৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাইছে বুলি জানিবলৈ পাই মই অতিশয় আনন্দিত হৈছোঁ।

শিক্ষা ব্যৱস্থাক সঠিক দিশেৰে আগুৱাই নিবলৈ হ'লে গুণগত শিক্ষা প্ৰদানত গুৰুত্ব দিয়াটো নিতান্তই প্ৰয়োজন। শিক্ষাই বিদ্যাৰ্থীসকলৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনত নিৰ্ণায়ক ভূমিকা লয়। সেয়েহে দেশ নিৰ্মাণৰ একো একোগৰাকী সৈনিক সৃষ্টি কৰাটো শিক্ষাৰ অন্যতম লক্ষ্য হোৱা উচিত। শিক্ষাৰ এই লক্ষ্যপ্ৰাপ্তিৰ দিশত একো একোখন শৈক্ষিক প্ৰতিষ্ঠানে গুৰু দায়িত্ব বহন কৰিব লাগিব। শিক্ষাক কেৱল পাঠ্যপুথিৰ মাজতে সীমাবদ্ধ নাৰাখি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জীৱন চৰ্যাৰ অভিন্ন অংগত পৰিণত কৰাটো শৈক্ষিক প্ৰতিষ্ঠানৰ একান্ত ব্ৰত হোৱা উচিত। সংস্কৃত শাস্ত্ৰৰ এষাৰি বচন এই প্ৰসংগত উল্লেখনীয়-

পুস্তকস্থা তু য়া বিদ্যা পৰহস্তগতং ধনম্।
কাৰ্যকালে সমুতপন্নে ন সা বিদ্যা ন তদ্ ধনম্।।

অৰ্থাৎ কিতাপত থকা বিদ্যা আৰু আনৰ হাতলৈ যোৱা ধন মূল্যহীন। কামৰ সময়ত সেই বিদ্যা আৰু ধন পোৱা নাযায়। এই ক্ষেত্ৰত শিক্ষকসকলে পথ প্ৰদৰ্শকৰ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। শিক্ষক, শিক্ষাৰ্থী আৰু অভিভাৱকে এই দিশত মনোযোগ দিব বুলি মই আশা কৰোঁ।

মই মুখপত্ৰখনৰ সফল প্ৰকাশ কামনা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

।। চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী ।।

অসম সাহিত্য সভা

স্থাপিত ঃ ১৯১৭ চন

ASAM SAHITYA SABHA

Estd. : 1917

website : https://asamsahityasabha.org/

ড° কুলধৰ শইকীয়া
সভাপতি

Dr. Kuladhar Saikia
President

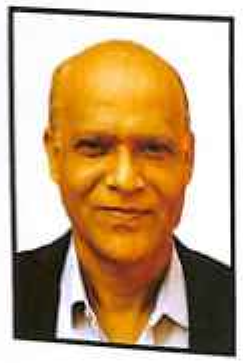

শুভেচ্ছাবাণী

দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'দিছপুৰিয়ান'ৰ ২০১৯-২০২১ বৰ্ষৰ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ পথত বুলি জানিব পাৰি মই সুখী। যিকোনো শিক্ষানুষ্ঠানৰ বছৰেকীয়া আলোচনীত সেই শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী আৰু বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাহিত্য প্ৰতিভাৰ চিন স্পষ্টভাৱে জিলিকি উঠে। প্ৰকাশ হ'বলগীয়া 'দিছপুৰিয়ান'ৰ এই সংখ্যাটিত আমি তাকেই দেখিবলৈ পাম বুলি আশা কৰি সম্পাদনা সমিতিৰ আটাইলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

।। চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী ।।

(ড° কুলধৰ শইকীয়া)
সভাপতি
অসম সাহিত্য সভা
গুৱাহাটী, ২৪ ফেব্ৰুৱাৰি, ২০২২ খ্ৰীষ্টাব্দ

মুখ্য কাৰ্যালয় ঃ চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন, যোৰহাট
HEAD OFFICE : CHANDRAKANTA HANDIQUE BHAWAN, JORHAT
যোগাযোগৰ ঠিকনা ঃ অসম সাহিত্য সভা, ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন, গুৱাহাটী-৭৮১০০১
Address : Asam Sahitya Sabha, Bhagawatiprasad Barua Bhawan, Guwahati : 781001 ▪ email : asam.sahitya.sabha@gmail.com

FROM THE CHAIR OF THE PRESIDENT OF THE GOVERNING BODY

It has given me immense pleasure to learn that Dispur College, Guwahati is going to publish its silver jubilee edition of the college magazine "Dispurian" for the session 2020-2021. This college magazine is a platform for showcasing the creativity and writing potential of the students. I am proud to be associated with this age old educational institution in the capital of Assam.

Achievements of any educational institution lie on all round development of the students and as good citizens they contribute to the sustainable development of the society. A souvenir of an institution reflects the period of time with the intellectual and critical thinking of the stakeholders. Good education always helps one in forging one's own path in life and also dazzle with success. At this auspicious moment, we feel that Dispur College's prime emphasis is on training students in learning and earning, critical thinking, anxiety control, anger management etc. I offer my sincere tribute and thanks to all those members of our college who had contributed to the growth and glory of this institution over the years and till today.

I extend my best wishes and congratulate all members of the Dispur College family. I hope the magazine will be a resourceful and informative one.

Dr. Balendra Kumar Das
President, Governing Body,
Dispur College, Ghy-05

Message from the Former Principal

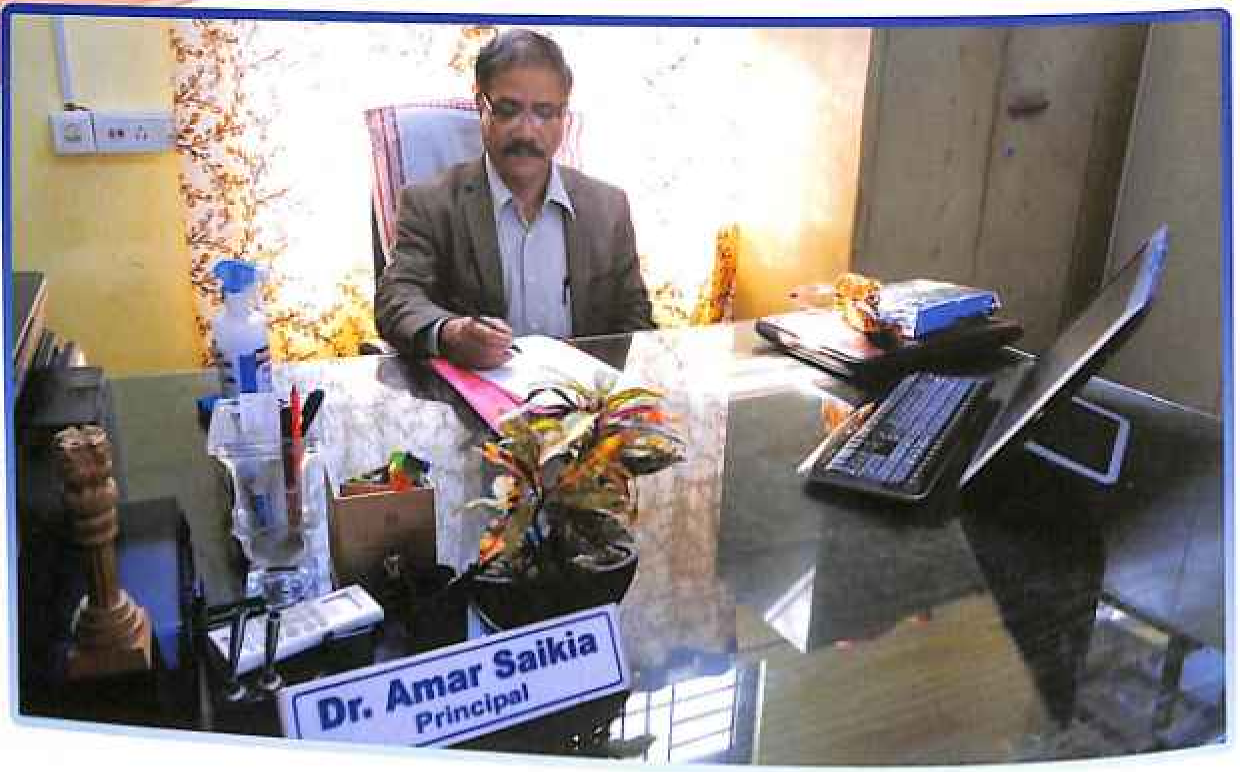

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'দিশপুৰিয়ান' (২০২০-২০২১ বৰ্ষৰ) হৈ ৰওক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৃতিত্বৰ স্বাক্ষৰ। ক'ৰণা মহামাৰীৰ বাবে আলোচনীখন প্ৰকাশত পলম হ'ল যদিও ইয়াৰ মানদণ্ড অক্ষুন্ন ৰাখিবলৈ প্ৰয়াস কৰাৰ বাবে প্ৰকাশনৰ লগত জড়িত সকলক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

(ড° অমৰ শইকীয়া)
অধ্যক্ষ
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

From the Desk of the Principal

I am extremely happy to know that Dispur College is going to publish its annual magazine titled "Dispurian" very soon. I hope this magazine will provide a platform to the students and faculties to channel their intellectual development through their creative writing pieces and research-oriented articles.

I am also very happy to know that from the last two decades, this magazine has been in existence and has played a pivotal role in search of intellectual talents of young minds.

I wish "Dispurian" all success.

Dr. Navajyoti Borah
Principal
Dispur College
Guwahati-6

মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি

Dr. Ajoy Mitra
Dr. Padma Sarma
Dr. Chandana Sharma
Dr. Amar Saikia
Dr. Balendra Kumar Das
Sri Kanak Ch. Goswami
Mrs. Dharitri Thakuria
Dr. Sunita Agarwala
Mr. Ajit Prasad Sarma

(Members Present in the Photograph respectively)

সম্পাদনা সমিতি - 'দিশপুৰিয়ান

Dr. Sanjib Kr. Sarma
Dr. Sunita Agarwala
Dr. Amar Saikia
Dr. Rani Mudiar Deka
Mrs. Tribeni Barkataky (Incharge)
Sri Bipasa Deka
Sri Debasish Ojah
Sri Kabita Teronpi

(Members Present in the Photograph respectively)

'দিশপুৰিয়ান' সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	ঃ ড° অমৰ শইকীয়া
উপ-সভাপতি	ঃ ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা
ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া	ঃ ড° হিমাংশু কলিতা
তত্বাৱধায়িকা	ঃ ত্ৰিবেণী বৰকটকী
সম্পাদক	ঃ দেৱাশীষ ওজা
শিক্ষক সদস্য	ঃ ড° সুনীতা আগৰৱালা (হিন্দী বিভাগ), ড° মালৱিকা ভট্টাচাৰ্য্য (অসমীয়া বিভাগ), ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা (ইংৰাজী বিভাগ), বনশ্ৰী কলিতা (ইংৰাজী বিভাগ)
ছাত্ৰ সদস্য	ঃ কবিতা টেৰণপী, বিপাশা ডেকা
বেটুপাত (সন্মুখ পৃষ্ঠা)	ঃ মিণ্টু কলিতা, তৃতীয় ষাণ্মাসিক, বাণিজ্য বিভাগ
স্কেচ	ঃ আফতাব আৰু য়াচিফ লস্কৰ
অংগসজ্জা আৰু পৰিকল্পনা	ঃ সম্পাদনা সমিতি
মুদ্ৰক	ঃ গিৰিজা এণ্টাৰপ্ৰাইজ, দিশপুৰ, গুৱাহাটী - ৬

তত্বাৱধায়িকাৰ কলমৰ পৰা .....

চাওঁতে চাওঁতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান'খনে ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষত ভৰি দিলে। ১৯৯২-৯৩ চনত ইয়াৰ প্ৰথম সংখ্যা 'অৰুণ' নামেৰে প্ৰকাশিত কৰা হৈছিল। পঁচিশ বছৰীয়া জীৱন পৰিক্ৰমাত ২০১৭ চনৰ ১৯ জানুৱাৰীত আলোচনীখনক মহাবিদ্যালয়খনৰ নামৰ সৈতে প্ৰাসংগিক হোৱাকৈ নতুনকৈ 'দিশপুৰিয়ান' নামেৰে নামাংকিত কৰা হ'ল। ক'ভিড মহামাৰীৰ বাবে বিগত এটা বছৰৰ বাবে আলোচনীখনৰ প্ৰকাশ স্তব্ধ হ'ল যদিও, আলোচনীখনৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্য আৰু গুণগত মানদণ্ড এইবছৰো পূৰ্বৰ দৰেই অক্ষুন্ন ৰাখিবলৈ যতপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰা হৈছে। ১৯৭৮ চনত গুৱাহাটী নৱকাসুৰ পাহাৰৰ সৈতে সংলগ্ন হৈ থকা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়খনে তিৰাল্লিশটা বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে।

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী এখনে যুৱ-প্ৰজন্মৰ সৃজনশীল প্ৰতিভাৰ এখন মনোমোহা প্ৰতিচ্ছবি দাঙি ধৰে, 'দিশপুৰিয়ানো' ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। পঞ্চবিংশত্তম ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ 'দিশপুৰিয়ান'খনে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসমূহৰ লিখনাত্মক দিশত থকা প্ৰতিভাক, শ্ৰেণীকোঠাত আবদ্ধ নাৰাখি তথা আলোচনীখনত সন্নিবিষ্ট কৰিবলৈ ওলাই অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলো সঁচাকৈয়ে প্ৰসংশনীয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা অন্যান্য শিক্ষা গুৰুসকলৰ লগতে কৰ্মচাৰীসকলৰ সাহিত্যিক দিশত থকা অনুৰাগো আলোচনীখনৰ মাধ্যমেৰে নিখুত ভাবে ফুটি উঠে। আলোচনীখনে সময়োপযোগীকৈ বৌদ্ধিক চিন্তাধাৰাৰে জ্ঞানৰ এক মুক্ত সমাহাৰ তিনিটা ভাষাৰ মাধ্যমেৰে সান্নিবিষ্ট হৈ আগবাঢ়ি গৈ আছে।

আশাকৰো অনাগত দিনবোৰত আলোচনীখনে জ্ঞানৰ পথত পথ প্ৰদৰ্শক হিচাপে আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টিশীলতাৰ প্ৰকাশৰ এক উপযুক্ত মাধ্যম হিচাপে কাম কৰি যাব। ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ 'দিশপুৰিয়ান' মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰৰ তত্বাৱধায়িকা হিচাপে নিজকে সংযোজিত কৰিব পাই নথৈ আনন্দিত হৈছো।

এই খিনিতে নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপিকা তথা বিশিষ্ট লেখিকা ড° ৰঞ্জনা ভট্টাচাৰ্য্য বাইদেউয়ে ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ চতুৰ্বিংশত্তম মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনৰ সমালোচনাত্মক আলোচনা এটি দাঙি ধৰাৰ বাবে তেখেতলৈ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। লগতে বিশিষ্ট নিবন্ধকাৰ, চিন্তাবিদ আৰু সমালোচক ময়ুৰ বৰাই "প্ৰাক্‌স্বাধীনতা কালৰ অসমীয়া ছাত্ৰশক্তি" শীৰ্ষক প্ৰবন্ধটিৰে অসমীয়া শিতানটোক শুৱনি কৰি তুলিছে। ইংৰাজী বিভাগৰ অতিথি শিতানত বিশিষ্ট নিবন্ধকাৰ জয়ন্ত প্ৰীতমৰ "Those Who Read" আৰু বিশিষ্ট্য নিবন্ধকাৰ, ব্যক্তিত্ব বিকাশৰ তথা বৃত্তিৰ পৰামৰ্শদাতা বসন্ত গগৈৰ "Some Catchy Careers after Covid -19" প্ৰবন্ধ দুটাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত সহায়ক হ'ব। হিন্দী বিভাগত অতিথি শিতানত বিশিষ্ট নিবন্ধকাৰ কিশোৰ কুমাৰ জৈনৰ "एक स्मरणीय व्यक्तित्व छगनलाल जैन" শীৰ্ষক লিখনিটোৰে আলোচনীখনৰ লগতে হিন্দী বিভাগটোক সোণতসুৱাগা কৰি তুলিছে। এই ছেগতে তেখেতসকলক অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

আশাকৰোঁ অনাগত দিনবোৰতো 'দিশপুৰিয়ানে' মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতিভা আলোচনীখনৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকাশ কৰি গৈ থাকিব, এইখিনিতে যুৱ-প্ৰজন্মৰ উপৰত অধিক গুৰুত্ব দিয়াটো প্ৰয়োজনীয় বুলি ভাবো। সেয়ে আটাইবোৰ উদ্দেশ্য সাঙুৰি লৈ দিশপুৰিয়ানত চুটিকৈ হলেও 'অনুভৱৰ শিতান' আৰু 'অনুগল্পৰ শিতান' দুটিৰ আৰম্ভনি কৰিবলৈ লৈছো। আশকৰোঁ সকলোৱে আদৰি ল'ব।

পঞ্চবিংশত্তম 'ৰূপালী জয়ন্তী' বৰ্ষৰ আলোচনী দিশপুৰিয়ানক প্ৰকাশ কৰি উলিয়াই অনাত পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি ড° বলেন্দ্ৰ কুমাৰ দাস মহোদয়, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া মহোদয়, অধ্যক্ষ ড° নৱজ্যোতি বৰা মহোদয়, প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষা ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা বাইদেউ, উপাধ্যক্ষা ড° সুনীতা আগৰৱালা বাইদেউ, ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা, ড° মালৱিকা ভট্টাচাৰ্য্য, বনশ্ৰী কলিতা, গীতিলেখা ভাগৱতী, গুঞ্জন দাস, জুৰি দেৱী, ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা, তেওঁলোকৰ দিহা-পৰামৰ্শৰে আলোচনীখনৰ সফল প্ৰকাশনত সহায় আগবঢ়োৱাৰ বাবে কৃতজ্ঞতা জনালো।

শেষত সম্পাদনা সমিতিৰ প্ৰতিজন সন্মানীয় সদস্য তথা মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সদস্যসকলৰ পৰিশ্ৰম তথা সহায়-সহযোগিতাক সুঁৱৰিলো। আলোচনীখনত ফটোগ্ৰাফীত বিশেষভাৱে সহায় আগবঢ়োৱা ড° অজয় মিত্ৰ তথা 'দিশপুৰিয়ান' আলোচনীৰ সম্পাদক দেৱাশীষ ওজাকো ধন্যবাদ জনালো। মৰমৰ ছাত্ৰী কবিতা, বিপাশা, ভাগ্যশ্ৰী, সুমনজিতৰ লগতে য়াছিফ আৰু আফতাবক মৰমেৰে সুঁৱৰিলো। বেটুপাতেৰে 'দিশপুৰিয়ান'খনক সুন্দৰ কৰি তোলাৰ বাবে মিণ্টু কলিতা সঁচাকৈয়ে ধন্যবাদৰ পাত্ৰ।

সদৌ শেষত অজানিতে কৰা ভু-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিলোঁ আৰু সদৌটিক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

(ত্ৰিবেণী বৰকটকী)
তত্বাৱধায়িকা
দিশপুৰিয়ান

সম্পাদকৰ কলমৰ পৰা ......

ৰূপালী জয়ন্তীবৰ্ষৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ তথা মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ, 'দিশপুৰিয়ান'ক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ন-ন সৃষ্টিৰাজিৰ মুকুতা মণিৰে আলোচনীখনক জীপাল তথা এক নতুন ৰূপ দিয়াত নিজকে সংযোজিত কৰিব পাই মই খুবেই আনন্দিত।

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসমূহৰ সুপ্ত প্ৰতিভাক উদঙাই অনাত আৰু পৰৱৰ্তী সময়লৈ তেওঁলোকৰ সাহিত্যৰ দিশত থকা প্ৰতিভাৰ শাক্ষ্য বহন কৰি একোজন বিশিষ্ট লেখক হিচাপে পৰিগনিত কৰাত অহৰহ সুযোগ আগবঢ়ায়।

মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ বা আলোচনীখন এখন মহাবিদ্যালয়ৰ দাপোন স্বৰূপ, কিয়নো বিগত গোটেইটো বছৰৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ নানান স্মৃতি আলোচনীখনৰ মাধ্যমেৰে প্ৰতিফলিত হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদক এজনৰ দায়িত্ব যথেষ্ট সুকীয়া, তেনে এক কঠিন এক কৰ্মৰাজীৰ তথা দায়িত্বৰ অধিকাৰী কৰি তুলাৰ বাবে তথা মোক যোগ্য বুলি ভাবি আলোচনী সম্পাদক হিচাপে নিযুক্ত কৰাৰ বাবে সমূহ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়খনক তথা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দাদা-বাইদেউ, ভাইটি-ভণ্টিসকলৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

সময়ৰ লগত খোজ পেলাই নতুনত্বৰ দিশে ধাবমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল বৰ্তমান আধুনিক প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ লগত নিজকে সঠিক ভাবে পৰিচালিত কৰা দেখা যায়। যাৰ বাবে ইণ্টাৰনেটৰ সৈতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী চামে অধিক জড়িত। সেয়ে আটাইবোৰ দিশ সামৰি লৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী চামৰ উপযোগীকৈ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ে 'ই-মেগাজিন' প্ৰকাশৰ পদক্ষেপ লয়। অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া তথা ড° হিমাংশু কলিতা মহোদয়ৰ মতামত 'ই-মেগাজিন'খনক 'উদয়' নামেৰে নামাংকিত কৰা হয়। ই-মেগাজিনখৰ সৈতে নিজকে জড়িত কৰিব পায় গমি পালো যে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যথেষ্ট আগ্ৰহেৰে 'অন্ লাইন' আলোচনীখনক আদৰি লৈছে। ভৱিষ্যতে ই এক সাহিত্য ৰাজিৰ দিশে থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিভিন্ন অনুৰাগ বহনৰ উত্তম মাধ্যম হিচাপে পৰিগণিত হ'ব বুলি আশা কৰিলোঁ।

হঠাতে মহামাৰীৰ প্ৰকোপৰ ফলত বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান'খনৰ প্ৰকাশত স্তব্ধ হৈ পৰিছিল যদিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰী চামৰ ন-ন সৃষ্টিৰে, নবীন ৰূপেৰে আলোচনীখনক সযোৰাত উঠি পৰি লাগিব পাই মই যথেষ্ট সুখী। আলোচনীখনৰ ক্ৰমিক দিশৰ পৰা ফালৰি কাটি এক নবীন দিশত কিছু পৰিৱৰ্তন সাধন কৰা হৈছে। অতিৰিক্ত অনুগল্প আৰু অনুভৱৰ সুকীয়াকৈ দুটি শিতান মুকলি কৰা হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী চামৰ ন-ন সৃজনশীল প্ৰতিভাৰ প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত উত্তম মাধ্যম হিচাপে সহায়ক হ'ব বুলি মই আশাবাদী।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ বাৰ্ষিক আলোচনীখনক অপৰূপ সাজেৰে সজ্জিত কৰি সমূহীয়াভাৱে প্ৰকাশত নিজকে উঠি পৰি লাগিব পাই যথেষ্ট সুখী অনুভৱ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী লিখনি সমূহ প্ৰায় সংখ্যক প্ৰকাশ পাইছে, যদিও কিছুমান লিখনি কিছুমান বিশেষ কাৰণত প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰাত তেওঁলোকৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিছোঁ।

আলোচনীখনৰ সৈতে কৰ্ম ব্যস্ততাৰ মাজতে পৰিলক্ষিত হোৱা এটি বিশেষ কথা ক'বলৈ গ'লে, যথেষ্ট সংখ্য ল'ৰা-ছোৱালীয়ে লাজ আৰু ভয়ৰ কৱলত পৰি তেওঁলোকৰ লিখনি সমূহ প্ৰকাশ তথা ৰাজহুৱা কৰিব নিবিচাৰে, ব্যক্তিগতভাৱেই সাঁচি থয়। আশা কৰোঁ, এই সংখ্যাৰ আলোচনীখনে তেওঁলোকৰ সেই লাজ আৰু ভয়ক দমন কৰি তেওঁলোকৰ সাহিত্যৰ দিশত থকা নানান ব্যক্তিগত প্ৰতিভাক তথা সৃষ্টিৰাজীক ৰাজহুৱা কৰণ কৰি তোলাত যথেষ্ট অনুপ্ৰেৰণা যোগাব আৰু আগন্তুক আলোচনী সমূহত তেওঁলোকৰ অদম্য প্ৰতিভাক আলোচনীখনত প্ৰকাশ কৰি আলোচনীখনক লহপহীয়া কৰি তোলাত যোগদান দিব।

সদৌ শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰি অজানিতে কৰা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিলোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰিয়ান

(দেৱাশীষ ওজা)
সম্পাদক
দিশপুৰিয়ান

(পৰ্যালোচনা)

দিশপুৰিয়ান ঃ
চতুৰ্বিংশতম সংখ্যা (২০১৮-১৯)

অনুষ্ঠান এখনৰ আলোচনী বা মুখপত্ৰ হ'ল সেই অনুষ্ঠানৰ পৰিচয়। প্ৰতিখন আলোচনীয়ে বহন কৰে অনুষ্ঠানখনৰ সৈতে জড়িতসকলৰ চিন্তন-মননৰ স্তৰ, আভ্যন্তৰীণ কাৰ্যক্ৰমণিকাৰ খতিয়ান, কীৰ্তিমানসকলৰ কৃতিত্বৰ স্বাক্ষৰ তথা অনুষ্ঠানখনৰ স্বকীয় মান আৰু বৈশিষ্ট্যৰ ৰূপৰেখা। অনুষ্ঠানভেদে মুখপত্ৰসমূহৰ আকাৰ-প্ৰকাৰ ভিন ভিন হোৱা দেখা যায়। শিক্ষাৰ লগত সংপৃক্ত অনুষ্ঠান এখনৰ আলোচনীখন বিদ্যায়তনিক গুণবিশিষ্ট হোৱাৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, শুভচিন্তক লেখকৰ মৌলিক প্ৰতিভা আৰু বৌদ্ধিক চেতনাৰে সমৃদ্ধ হয়। শিক্ষানুষ্ঠান এখনৰ অন্তৰংগ আৰু বহিৰংগ দিশক প্ৰতিফলিত কৰা মুখপত্ৰখন সামাজিক ব্যাপ্তি আৰু ঐতিহাসিক প্ৰমূল্যৰেও প্ৰোজ্বল।

'দিশপুৰিয়ান'- দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-শিক্ষক-কৰ্মচাৰী তথা শুভানুধ্যায়ী অতিথি লেখকৰ লেখাৰে পুষ্ট আৰু দিশপুৰ কলেজ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ। এই মুখপত্ৰখনৰ চতুৰ্বিংশতম সংখ্যা, ২০১৮-১৯ অধ্যাপক ত্ৰিবেণী বৰকটকীৰ তত্ত্বাৱধানত গীতিকা শৰ্মাই সম্পাদনা কৰিছে। প্ৰথম দৃষ্টিতে আলোচনীখনৰ আকৰ্ষণীয় প্ৰচ্ছদ আৰু অলংকৰণে ভিতৰলৈ বাট পোনোৱাৰ বাবে আগ্ৰহী কৰি তোলে। মুক্তধি কলিতাই অংকণ কৰা অৰ্থবহ বেটুপাতটোত বিচাৰি পোৱা গৈছে শিক্ষাৰ পোহৰে আলোকিত কৰা সমাজ সভ্যতাৰ ক্ৰমবিৱৰ্তনৰ প্ৰক্ৰিয়া। শেষৰ বেটুপাতটোৱেও বহন কৰিছে জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ সঞ্জীৱনী শক্তিয়ে কৃপাধন্য কৰা এই ভূ-জগতখনৰ সামগ্ৰিক ৰূপ। আলোচনীখনৰ অন্তৰ্ভাগত সন্নিবিষ্ট লেখাসমূহ শিতান আকাৰত সুপৰিকল্পনাৰে সজোৱা হৈছে। এই সংখ্যাটোত অসমীয়া আৰু ইংৰাজী বিভাগ বিশেষে প্ৰবন্ধ, কবিতা, গল্প আৰু এটি সানমিহলি হিন্দী বিভাগসহ সৰ্বমুঠ সাতোটা

বিভাগ অন্তৰ্ভুক্তি হৈছে। প্ৰতিটো বিভাগৰ দুৱাৰ-ডলিত প্ৰবন্ধ, গল্প, কবিতা বিষয়ক উক্তি -উদ্ধৃতিয়ে এখন দলিছাৰ দৰে শোভা বৰ্দ্ধন কৰাৰ লগতে সম্পাদনাকক্ষৰ সাহিত্যানুৰাগী ভাবধাৰা পৰিস্ফুট কৰিছে। অতিথি লেখক ড° পৰাগ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্যৰ 'সাহিত্যত আধুনিকতা আৰু নন্দনতত্ত্ব' শীৰ্ষক প্ৰবন্ধটোত আধুনিক সাহিত্যৰ গঢ়-গতি নিৰ্মাণ আৰু নিৰূপণত বৰ্তমান লেখকসকলৰ অৱদান সম্পৰ্কে তাত্ত্বিক গুণ সমৃদ্ধ মন্তব্য প্ৰকাশ হৈছে। 'অংকীয়া নাটৰ নাৰী চৰিত্ৰ-এটি চমু আলোচনা', 'চৰ্যাপদ এটি পৰ্যালোচনা' শীৰ্ষক প্ৰবন্ধ দুটিত লেখকদ্বয় ক্ৰমে ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী আৰু কুলপ্ৰদীপ পাটোৱাৰীৰ অধ্যয়নপুষ্ট চিন্তাৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। 'এখন ফুলনিৰ কথা' লেখাটোত ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকাই টিউলিপ ফুলৰ দেশ নেদাৰলেণ্ড ভ্ৰমণৰ চাক্ষুস অভিজ্ঞতা সম্বলিত কিউকেনহ'ফ বাগিছাৰ পুংখানুপুংখ বিৱৰণ দাঙি ধৰিছে। মানুহ আৰু প্ৰকৃতিৰ সুন্দৰ শিল্পীৰূপৰ পৰিকল্পিত প্ৰকাশ এই বাগিছা লেখকৰ শব্দৰূপত প্ৰাণ পাই উঠিছে আৰু এটি ভ্ৰমণমূলক বৃত্তান্ত সাহিত্যিক মানবিশিষ্ট কথকতালৈ উত্তৰিত হৈছে। ড° বীণা চৌধুৰীৰ 'পৰ্যটক ধৰ্মগুৰুৰ টোকাত অসম', অবিনাশ ৰায়চৌধুৰীৰ 'সোণাপুৰ-মিটনীৰ জগন্নাথ মন্দিৰ', 'চানডুবিঃ পৰ্যটন ক্ষেত্ৰ' এই লেখাকেইটা বিৱৰণমূলক যদিও প্ৰথম লেখাটো বিদেশী পৰ্যটক আৰু ধৰ্মগুৰুসকলৰ টোকাত কামৰূপ বা অসম সম্পৰ্কীয় ঐতিহাসিক, ভৌগোলিক আৰু সামাজিক তথ্যৰ সমাহাৰত গৱেষণাধৰ্মী লেখাৰূপে বিবেচিত হৈছে। 'অসম সাহিত্য সভাঃ কিছু প্ৰাসংগিক চিন্তা'ত ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মাই অসমীয়া ভাষা, সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ বিকাশত সৰ্ববৃহৎ জাতীয় অনুষ্ঠান 'অসম সাহিত্য সভা'ই প্ৰদান কৰিব পৰা নেতৃত্বৰ অপাৰ সম্ভাৱনীয়তাৰ কথা উপস্থাপন কৰিছে। নয়নজ্যোতি শৰ্মাৰ 'ভাৰতীয় ৰাজনীতিত নাৰী', অৰবিন্দ বৰাৰ 'অসম চুক্তিৰ ছয় নং ধাৰা', বিকাশজ্যোতি দাসৰ 'কলেজীয়া জীৱন', জামাদুল ইছলাম ৰৰভূঞাৰ 'প্ৰাথমিক শিক্ষাত সমাজৰ দায়বদ্ধতা', দীপজ্যোতি পাঠকৰ 'মানৱ কল্যাণৰ আন এটি নাম ৰক্তদান', গীতিকা শৰ্মাৰ 'অনুশাসনহীনতা' আদি প্ৰবন্ধ ছাত্ৰসমাজৰ উপযোগিতাৰ মাপকাঠিৰে বিচাৰ কৰিবপৰা যায়।

'কবিতা শিতান'ত সন্নিবিষ্ট সৰ্বমুঠ আঠাইশটা কবিতাৰ আটাইকেইটা সমান ৰসোত্তীৰ্ণ হোৱা নাই যদিও তুলিকা চৌধুৰীৰ 'অনুৰাগ... তোমালৈ', 'নিকিতা ডেকাৰ 'ৰাৰিষাৰ প্ৰথম বৰষুণজাকৰ অনুভৱ', বিয়া চুলতানাৰ 'শাওনৰ প্ৰেম' আদি প্ৰেম ভাবনাযুক্ত কবিতাত কবিৰ অন্তৰ্লীন চেতনাব্যপ্ত আবেগৰ সাৱলীল প্ৰকাশ ঘটিছে। 'এটা শব্দ ভঙাৰ শব্দত' কবিতাটোত শব্দৰ উচ্চাৰিত আৰু অনুচ্চাৰিত শক্তিৰ প্ৰতি কবিৰ ভাবনা মূৰ্তৰূপত প্ৰকাশিত হৈছে। সীমিত ঠাইৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত প্ৰতিটো কবিতা পৰ্যালোচনাৰ আওতালৈ অনা নহ'ল যদিও বিষয় আৰু শৈলীৰ নিৰ্দিষ্ট মান ৰক্ষা কৰি চৰ্চা অব্যাহত ৰাখিলে প্ৰতিজন কবিয়ে জনমানসত 'কবি'ৰূপে স্থান লাভ কৰিব বুলি আশা কৰা হ'ল।

'গল্প শিতান' সমৃদ্ধ কৰিছে নটা ভিন্নসুৰী গল্প আৰু ইয়াৰ লগত এখন একাংকিকা নাটকো যুক্ত হৈ আছে। প্ৰথমটো গল্প 'যোগীবাবা, মাংৰী আৰু অন্যান্য'ত গল্পকাৰ ত্ৰিবেণী বৰকটকীয়ে তৃতীয় পুৰুষৰ কথকতাৰে মূল চৰিত্ৰ 'সি' অৰ্থাৎ 'ৰতন'ৰ মন দহনত ক্ৰিয়া কৰি থকা ত্ৰিশবছৰীয়া অতীতৰ স্মৃতি বৰ্ণনামূলক ৰীতিৰে উপস্থাপন কৰিছে য'ত যোগী বাবা আৰু মাংৰীয়েও এক নিৰ্দিষ্ট ঠাই দখল কৰি আছে। 'অদৃষ্ট' শীৰ্ষক গল্পটোও স্মৃতিকাতৰতাৰ বৰ্ণনামূলক প্ৰকাশ। প্ৰায়কেইটা গল্পৰ বিষয়ত বৈবিধ্য আছে যদিও আংগিক আৰু কথনৰীতিৰ সম্পৰীক্ষাৰে বৈচিত্ৰপূৰ্ণ কৰাৰ থল ৰৈ গৈছে। 'সাগৰ সীমাৰ সিপাৰে সমীৰণ' শীৰ্ষক একাংকিকা নাটখনত এজন ছাত্ৰই নাট্যকাৰ ৰূপত নিজকে প্ৰকাশ কৰাৰ যি আগ্ৰহ সেয়া নিঃসন্দেহে আদৰণীয় প্ৰচেষ্টা। মঞ্চ উপযোগী নাটক লিখাৰ প্ৰত্যাহ্বানসমূহ গ্ৰহণ কৰি যুৱ নাট্যকাৰসকলে নাট্য চৰ্চাত ব্ৰতী হ'লে নাট্য সাহিত্য আৰু নাট্য পৰিৱেশনৰ দিশটোৱে অধিক মান্যতা পাব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

অসমীয়া ভাষাৰ বাহিৰেও ইংৰাজী ভাষাৰ তিনিটা শিতান 'দিশপুৰিয়ান' চতুৰ্বিংশতিতম সংখ্যাত অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে। ইংৰাজী বিভাগত সাহিত্য সমালোচক ড° গোবিন্দ প্ৰসাদ শৰ্মাৰ 'Importance of Being Bilingual' শীৰ্ষক গুৰুত্বপূৰ্ণ লেখাটোত জাতীয় সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা বিশ্বমুখী কৰাৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষাৰ্থী সমাজৰ দ্বিভাষিক বা ত্ৰিভাষিক দক্ষতা বৃদ্ধিৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ বিষয়ে যুক্তিসিদ্ধ আলোচনা আগবঢ়াইছে। মানুহৰ মনোজগতৰ চেতন আৰু অৱচেতন-

এই দুই স্তৰত বাহ্যিক জগতে পেলোৱা প্ৰভাৱৰ বিষয়ে বিশেষভাৱে অৱলোকন কৰা হৈছে অভিজিত বুজৰবৰুৱাৰ 'Reprogramming Our Subconscious Mind' শীৰ্ষক প্ৰবন্ধটোত। ইংৰাজী বিভাগৰ প্ৰবন্ধসমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক আৰু ব্যৱহাৰিক দিশৰ দৃষ্টিকোণেৰে প্ৰয়োজনীয় বুলি গণ্য কৰিব পাৰি। এই বিভাগৰ কবিতাকেইটি সুপাঠ্য হৈছে। ছাত্ৰ-কবিসকলৰ মনত ৰেখাপাত কৰা বিভিন্ন অভিজ্ঞতাক ইংৰাজী ভাষাৰ শব্দ সম্ভাৰেৰে কাব্যিক ৰূপদান কৰাত কবিৰ কলম সাৰ্থক হৈছে। ইংৰাজী গল্প 'Never Give Up in Life'ত গল্পকাৰ প্ৰেৰণা দাসে কম শব্দৰ ভিতৰত এগৰাকী নাৰীৰ জীৱন সংগ্ৰামত জয়ী হোৱাৰ মানসিক দৃঢ়তা প্ৰকাশ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

হিন্দী বিভাগটোত সানমিহলিৰূপত গল্প, প্ৰবন্ধ আৰু কবিতা অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে আৰু লেখাসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হিন্দী ভাষাৰ দক্ষতাৰ উমান পোৱা গৈছে। চৰ্চা অব্যাহত ৰাখিলে উন্নতমানৰ লেখা তেওঁলোকৰ কলমৰ পৰা সৃষ্ট হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

আলোচনীখনৰ চকুত লগা সংযোজন হৈছে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষত অনুষ্ঠিত হোৱা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ স্মৃতি বিজড়িত ৰঙীণ আলোকচিত্ৰসমূহ। লগতে প্ৰতিভাধৰ শিক্ষাৰ্থী সমাজে মহাবিদ্যালয়খনলৈ কঢ়িয়াই অনা গৌৰৱময় মুহূৰ্তসমূহৰ স্থিৰচিত্ৰবোৰ। ফটোগ্ৰাফী শিতানত পৰিৱেশিত আলোকচিত্ৰসমূহ দৃষ্টিনন্দন হোৱাৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰো ফটোগ্ৰহণক কলাৰ শাৰীলৈ উত্তৰণ ঘটোৱাৰ প্ৰয়াসৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰিছে। বছৰটোৰ বিশেষ মুহূৰ্তসমূহৰ ৰঙীণ ফটো সম্বলিত পৃষ্ঠা দুটিয়ে মহাবিদ্যালয়খনৰ আভ্যন্তৰীণ মান নিৰূপণ কৰাত অৰিহণা যোগাব। ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যক্ৰমণিকাৰ প্ৰতিবেদন আৰু কলেজ সপ্তাহৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফলসমূহৰ অন্তৰ্ভুক্তিয়ে আলোচনীখনৰ তথ্যগত মাত্ৰা বৃদ্ধি কৰিছে।

'দিশপুৰিয়ান' চতুৰ্বিংশতিতম ব্যতিক্ৰমী শিতান হিচাপে বিবেচিত হৈছে কলেজৰ দ্বিতীয় বেটুপাতত প্ৰকাশিত মহাবিদ্যালয়ৰ 'প্ৰসংগ সংগীত' আৰু তৃতীয় বেটুপাতত প্ৰদৰ্শিত 'অৰুণ'ৰ পৰা 'দিশপুৰিয়ান' হোৱাৰ চৌবিশ বছৰীয়া যাত্ৰা সম্বলিত বিশেষ আলোকচিত্ৰসমূহ য'ত প্ৰতিটো বৰ্ষৰে বেটুপাতবোৰ একাদিক্ৰমে সজোৱা হৈছে। তদুপৰি 'প্ৰথম' আৰু 'শেষ' বেটুপাত দুটাৰ চিত্ৰকথা সন্নিবিষ্ট কৰাটো বিশেষভাৱে লক্ষণীয় হৈছে। সৰ্বতোপৰি বিগত বৰ্ষৰ আলোচনীখনৰ পৰ্যালোচনা শীৰ্ষক বিশেষ লেখাটোৱে সমালোচনাত্মক দৃষ্টিভংগীৰে ত্ৰয়োৰ্বিংশতম সংখ্যাটো পঢুৱৈৰ সমুখত উন্মোচন কৰিছে আৰু মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালে গঠনমূলক সমালোচনাক আগ্ৰহেৰে আদৰাৰ শুভ চিন্তাৰূপে উদ্ভাসিত হৈছে।

পৰিশেষত, 'দিশপুৰিয়ান'ৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত তত্ত্বাৱধায়িকা, সম্পাদক, সভাপতি, উপ-সভাপতি প্ৰমুখ্যে সমূহ সদস্যবৃন্দ আৰু মুদ্ৰকৰ সু পৰিকল্পনা, আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টা, শিক্ষাৰ্থী সমাজৰ মৌলিক প্ৰতিভা আৰু নিৰন্তৰ সাহিত্য-শিল্প চৰ্চাৰ সমাহাৰত এখন আকৰ্ষণীয় আলোচনী প্ৰকাশ সম্ভৱ হৈ উঠিছে। আটাইলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জনালোঁ। দীক্ষিত আৰু সুযোগ্য শিক্ষাৰ্থী সমাজে কৃচ্ছ্ৰসাধনালব্ধ জ্ঞান অৰ্জনেৰে দিশপুৰ কলেজৰ চৌদিশ পোহৰাই তুলিব বুলি গভীৰ প্ৰত্যাশা কৰিলোঁ। 'দিশপুৰিয়ান'ৰ আলোক সন্ধানী যাত্ৰা অব্যাহত থাকক।

'জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়'।

ড° ৰঞ্জনা ভট্টাচাৰ্য
সহযোগী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ
নলবাৰী মহাবিদ্যালয়, নলবাৰী,
ফোন-৯৪৩৫৩৪৫৬৬০

বেটুপাতৰ কথাৰে......

আলোচনীখনৰ বেটুপাতৰ অংকনখিনি আলোচনীখনৰ পঞ্চবিংশতিতম সংখ্যাক অৰ্থাৎ ৰূপালী জয়ন্তীবৰ্ষক মূল আধাৰ মূল আধাৰ হিচাপে লৈ অংকন কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে। লগতে মহাবিদ্যালয়খনে বিগত বৰ্ষবোৰত আগবঢ়োৱা শিক্ষাৰ পোহৰৰ বাবে শিক্ষাৰ্থীসকলে কিদৰে সমাজ তথা দেশৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত পাৰদৰ্শিতা অৰ্জন কৰিছে তাৰে উপস্থাপনৰ অৰ্থে বেটুপাতখন অংকন কৰা হৈছে। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সাহিত্য, সংস্কৃতি, অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক, প্ৰশাসনিক, খেল-ধেমালি আদি বিভিন্ন দিশত যোগোৱা অৰিহণা ইয়াত অংকন কৰা হৈছে।

শিক্ষাক ধ্যানৰ জৰিয়তে, এজন ব্যক্তিৰ জীৱনত ধৈৰ্য, মানসিক শক্তি আদিৰ উৎকৰ্ষণ সাধনৰ ছবিও এজন ধ্যানস্থ ব্যক্তিৰ মাধ্যমেৰে বেটুপাতত আলোকিত কৰা হৈছে, কিয়নো বৰ্তমানৰ সময়ত ধ্যানৰ খুবেই প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰাৰ পৰিলক্ষিত হৈছে।

মিণ্টু কলিতা
তৃতীয় ষষ্মাসিক, বাণিজ্য বিভাগ

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

প্ৰবন্ধ শিতান

প্ৰাক্‌স্বাধীনতা কালৰ অসমীয়া ছাত্ৰশক্তি	ময়ুৰ বৰা	10
ইমা কাইথেল অথবা এমা কিথেলৰ কথা	ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা	13
দিচপুৰ গাওঁ অসমৰ ৰাজধানী 'দিশপুৰ' হ'ল	ড° ৰীণা চৌধুৰী	16
বৈষ্ণৱদেৱী মাতাৰ দৰবাৰলৈ......	ড° মৌচুমী দেৱী	23
নাৰী শিক্ষা আৰু সমাজত ইয়াৰ প্ৰভাৱ	ব্ৰজেন শৰ্মা	25
সত্ৰ নগৰী বৰপেটা	দিশা পৰাশৰ	27
নাৰী-পূজাৰ পৰা অপদস্থলৈ	ভাগ্যশ্ৰী কলিতা	32
শিক্ষাৰ্থী জীৱনৰ প্ৰত্যাহ্বান	মমী পাটোৱাৰী	33
অসমীয়া সাহিত্যৰ উন্নতিত মাতৃভাষাৰ গুৰুত্ব	কৃষ্ণাক্ষী ৰাধা গৌতম	35
মিছাইল মানৱ	কৃষ্ণমণি ৰয়	37
তুমি ছোৱালী হে, ল'ৰা নহয়!	পলাক্ষী দাস	39
মহাকাশ যাত্ৰী কল্পনা চাওলা	চানিয়াৰা খাতুন	41
নিজ ভূমিত ভগনীয়া ...... অনুসূচিত জাতি-জনজাতি	ৰাখী চক্ৰৱৰ্তী	42
ধ্যান	দেবাশীষ ওজা	43

কবিতা শিতান

তুমি আৰু মই	তুলিকা চৌধুৰী	47
বন্ধ তলাৰ সন্ধানত	ত্ৰিবেণী বৰকটকী	48
এটা যুগৰ সান্নিধ্য	চন্দন কলিতা	48
দৰিদ্ৰ প্ৰেমিক	জ্যোতিস্মিতা ৰাজবংশী	49
গোলাপ	আফ্ৰিদ আলি	50
আশা	কাবেৰী ৰায়	50
অভিশপ্ত গণেশগুৰি	জয়শ্ৰী গোস্বামী	51
৩০ অক্টোবৰ	হিমাশ্ৰী কলিতা	51
এই সময়	ৰূপল দাস	52
তোমাৰ পৰশ	কৃষ্ণমণি ৰায়	52

ল'ক ডাউন	অৰ্ণৱ বৰা	53
নিস্তব্ধতা	জ্যোতিৰ্ময় বৰা	53
ব'হাগ	বিংকী বৰ্মন	54
ব'হাগ আহিল	ধীৰাজ শৰ্মা	54
বংমনৰ সপোন	নিকুমণি শৰ্মা	55
প্ৰেম	সুবস্মিতা ঠাকুৰ	55
কিছুমান নুবুজা কথাৰে.........	দেৱাশীষ ওজা	56
ভালপোৱা	সীমাশ্ৰী শৰ্মা	57
জীৱন	চন্দন বৰা	58
জীৱন	লিমা দাস	58
তুমি মোৰ হ'বানে	হিমাশ্ৰী কুমাৰ	59
স্বপ্নহীন জোনাক	বিংকী বৰ্মন	59
দেউতা	নিপন কুমাৰ ডেকা	60
আঁঠুৱা	কুলপ্ৰদীপ পাটোৱাৰী	60
আমাৰ বৰ মাহ	শিৱ ঘিমিং	61
দুৰ্গাপূজা	ধীৰাজ শৰ্মা	61
জীৱনৰ পৰিহাস	স্নেহা চৌধুৰী	62
দিশপুৰ কলেজ	গৌৰৱ ডেকা	62
জীৱন	চানিয়াৰা খাতুন	63
নিৰীহ আত্মা	আৰ্জুবিন আহমেদ	63
স্মৃতিৰ কোলাহল	নিকিতা ডেকা	64
বৃদ্ধাশ্ৰম	ইলিছ আলি	64
লিমাৰিক	নিপন তালুকদাৰ	65
	কুলপ্ৰদীপ পাটোৱাৰী	65
	লীমা দাস	65

গল্প শিতান

ভীমকান্ত	বিনীতা ৰাভা	67
দায়িত্ব	মিণ্টু ঠাকুৰীয়া	70
অচিনাকী	আৰ্জুবিন আহমদ	73
গভস্থিত তিমিৰ	নিপন কুমাৰ ডেকা	75

ENGLISH SECTION

Article

Those Who Read	Jayanta Pritam	80
Some Catchy Careers after Covid -19	Basanta Gogoi	82
Excursion to Tripura Dispur College	Dr. Himangshu Kalita	84
Impact of the Early Phase of the COVID-19 Pandemic on Indian Industry, Trade and Commerce :	Gunjan Das	88
Lata Mangeshkar	Bipasha Deka	93
Feminism a Movement for Equality	Prapti Priyadarshini Gogoi	95
India's ideology and our awareness	Suhana Khan	98
A Brief Study of Dudhnoi with Its Surrounded Diversity	Nayanisha Rabha	100
Mobile Theatre	Parikhit Borah	103
An Essay on Various art forms	KabitaTeronpi	104
Merciful Environment	Jamuna Buregohain	107
Zero Discrimination Day : 1st March	Yaswarya Sunar	108
Unknown to the Crowd	Azmin Ahmed	109
Crypto Currency	Muskan Thapa	110
Trading in Stocks in College	Anirban Barman	111
Visit to Bhutan Chowki	Deepesh Rai	114
Educational Tour	Dr. Pranita Sarma	117
National Service Scheme	Prandeep Sahu	118

POETRY

Dust in the Wind	Gunjan Das	121
Feminismin in Islam	Noori Khalida Jaman	122
My Best Friend	Barasha Saikia	123
Set a Flame	Nitish Kr. Baroi	123
Droplets of Rain	Ismita Chetry	124
I wish you	Rangita Chakma	124
Tonight Dream	Riya Bhattacharjee	125
Escaping from the Reality	Jaharatul Jannatara	125
Winter Diaries	Upasana Deka	126
Love as a tree	Parikhit Borah	126
As If A War	Nitish Kr. Baroi	127
Drenched	Sumanjit Basumatary	127
Indian Army	Durga Kumari	128

STORY

A Letter to Nobody	Yana Sharma	130
The Killer in the Dusk	Gracy Devi	134

हिंदी अनुभाग

एक स्मरणीय व्यक्तित्व छगनलाल जैन	किशोर कुमार जैन	138
माँ	नवनिता दास	140
डर	बिकास सिंहा	140
कॉलेज के वह दिन	एन.संजना देवी	141

অনুভৱ আৰু অনুগল্প

অসমীয়া বিভাগ

সাধনা এক ধৈৰ্য্যৰ বাহক	হিমাশ্ৰী কলিতা	144
অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত কিছু গালি-মাত, শাও-শপনি আৰু অন্ধবিশ্বাস	কৃষ্ণাক্ষী বাধা গৌতম	145
ল'ৰালি কাল	শিৱা ঘিমিৰী	147
মাঁ	মমি পাটোৱাৰী	148
ক্লান্তিৰ অৱসান	হিমাশ্ৰী কলিতা	149
ভোক	কুলপ্ৰদীপ পাটোৱাৰী	150
নিসংগ, অনুভৱ, অমংগলীয়া	তুলিকা চৌধুৰী	151

ENGLISH SECTION

Are you afraid to fall in love?	N. Sanjana Devi	153
Mamma- My Emotion	N. Sanjana Devi	154
Career and Life!	Pratik Permey	155

অসমীয়া বিভাগ

প্ৰবন্ধ শিতান

"সকলোৱে ভাবিছিল অসম কংগ্ৰেছৰ প্ৰথম সভাপতি হ'ব তৰুণৰাম ফুকন। কিন্তু একমাত্ৰ ব্ৰিটিছ আদালতত ওকালতি ত্যাগ নকৰাৰ বাবে চন্দ্ৰনাথে তেওঁক সভাপতি হোৱাত বাধা দিছিল।"..........

অ
তি
থি

প্ৰাক্‌স্বাধীনতা কালৰ অসমীয়া ছাত্ৰশক্তি

ময়ুৰ বৰা

অসমৰ সমস্যাবোৰ সমাধান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ সমাজে লোৱা ভূমিকা বা পদক্ষেপসমূহ সাম্প্ৰতিক সময়ত মাজ মাজে বিতৰ্কৰ মাজলৈ যোৱা দৃষ্টিগোচৰ হয়। কেইবছৰমানৰ আগলৈকে ছাত্ৰ সমাজে নেতৃত্ব দিয়া আন্দোলনসমূহৰ ন্যায্যতা প্ৰায় সকলো সচেতন লোকে গ্ৰহণ কৰিছিল। কিন্তু যোৱা কেইটামান বছৰত এচাম সলিসিয়ান লোকে খুব চতুৰালিৰে এনে এটা বাক্‌ধাৰা নিৰ্মাণ কৰিছে যে অসমীয়া সমাজখনে ছাত্ৰ সমাজৰ হাতলৈ ইমান গধুৰ দায়িত্ব সমৰ্পণ কৰা বাবে অধিকাংশ সমস্যাৰে তেওঁলোকে গ্ৰহণযোগ্য আৰু বাস্তৱমুখী সমাধান সূত্ৰ উলিয়াব পৰা নাই। দৰাচলতে এই অভিযোগৰ সত্যাসত্য নিৰূপণ কৰিবলৈ হ'লে আমি ইতিহাসৰ পৃষ্ঠা লুটিয়াবই লাগিব। ইয়াৰ অন্যথা প্ৰকৃত সত্য বিচাৰি উলিওৱা প্ৰায় অসম্ভৱ।

আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকনক আধুনিক অসমৰ প্ৰথমজনা বুদ্ধিজীৱী বুলি কোৱা হয়। ২৯ বছৰ বয়সতে মৃত্যুবৰণ কৰা এইজন মনীষীয়ে ছাত্ৰাৱস্থাত আৰু চাকৰি জীৱনত অসমীয়া ভাষাৰ উত্তৰণৰ বাবে যিবোৰ পদক্ষেপ লৈছিল, সেইবোৰ বয়সৰ দিশৰ পৰা এজন ছাত্ৰই লোৱা ভূমিকা বুলি বিনাদ্বিধাই ক'ব পাৰি। আধুনিক অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰাণ প্ৰতিষ্ঠাতা কৰা সকলৰ মাজৰ প্ৰায় প্ৰতিজনেই আছিল কলিকতাত অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ। 'জোনাকী' আলোচনীৰ প্ৰথমগৰাকী সম্পাদক চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা, 'অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি' প্ৰণয়ন কৰা হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী সৰ্বদিশৰ পৰা অসমীয়া সাহিত্যক সতেজ আৰু বৰ্ণময় কৰি তোলা লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ বহুবোৰ যুগজয়ী সৃষ্টি ছাত্ৰাৱস্থাতেই সম্পূৰ্ণ হৈছিল। কলিকতাৰ অসমীয়া ছাত্ৰমণ্ডলী অসমীয়া বৌদ্ধিক জগতৰ মূল ধাৰক আৰু বাহক হৈ পৰিছিল। তেওঁলোকৰ বিশাল বৰঙণিৰ মাজেদিয়েই প্ৰস্ফুটিত হৈছিল অসমীয়া ভাষাৰ স্বকীয় ৰূপটো।

ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰখনতো ছাত্ৰসকলৰ অৱদান যথেষ্ট আছিল। পাছৰ কালত কিছুদিন ওকালতি আৰু দেশসেৱাত লাগি যোৱাৰ বাহিৰে কৰ্মবীৰ চন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ ৩১ বছৰীয়া চমু জীৱনটোক দৰাচলতে এজন ছাত্ৰৰ জীৱন বুলিয়েই ক'ব পাৰি। অসমত ছাত্ৰ সংগঠনৰ মূল ভেটি নিৰ্মাণ কৰিছিল চন্দ্ৰনাথে। অসম সাহিত্য সভা স্থাপন কৰাৰ বেলিকাও তেওঁৰ আছিল ভূমিকা বিস্ময়কৰভাৱে গভীৰ। আনুষ্ঠানিক বিষয়বাবৰ প্ৰতি কোনো মায়া-মোহ নথকা চন্দ্ৰনাথৰ জীৱনটোৱেই হৈছে কেৱল চৰম আত্মত্যাগৰ জীৱন। ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছৰ অসম শাখা ১৯২০ চনতহে গঠন হৈছিল। ইয়াৰ আঁৰতো আছিল তেওঁৰেই বৰ্ণনাতীত পৰিশ্ৰম আৰু সাংগঠনিক শক্তিৰ প্ৰভাৱ। নীতি-আদৰ্শৰ ক্ষেত্ৰতো অসম কংগ্ৰেছৰ অন্যান্য নেতাতকৈ চন্দ্ৰনাথৰ স্থিতি আছিল সুকীয়া। সকলোৱে ভাবিছিল অসম কংগ্ৰেছৰ প্ৰথম সভাপতি হ'ব তৰুণৰাম ফুকন। কিন্তু একমাত্ৰ ব্ৰিটিছ আদালতত ওকালতি ত্যাগ নকৰাৰ বাবে চন্দ্ৰনাথে তেওঁক সভাপতি হোৱাত বাধা দিছিল। চন্দ্ৰনাথৰ প্ৰচেষ্টাতেই কুলধৰ চলিহা অসম কংগ্ৰেছৰ প্ৰথম সভাপতি হ'ল। কিন্তু

অতিকৈ আনন্দৰ কথা যে তৰুণৰাম ফুকনে চন্দ্ৰনাথ শৰ্মাক ভুল নুবুজিলে। বৰং শলাগহে ল'লে। মহাত্মাগান্ধীক অসমলৈ প্ৰথমবাৰ আমন্ত্ৰণ কৰি অনাৰ ক্ষেত্ৰত মূল ভূমিকা লোৱা চন্দ্ৰনাথে কিন্তু গান্ধীক সমালোচনা কৰিবলৈকো এৰা নাছিল। নীতিনিষ্ঠ শৰ্মাই কৈছিল যে চৌৰিচৌৰাৰ হিংসাৰ বাবে অসহযোগ আন্দোলন হঠাতে বন্ধ কৰি গান্ধীয়ে সমগ্ৰ আন্দোলটোকে প্ৰতাৰণা কৰিলে। গান্ধীয়েও কিন্তু তেওঁক ভুল বুজা নাছিল। তেওঁৰ অকাল বিয়োগত গভীৰভাৱে ব্যথিত হৈ গান্ধীয়ে কৈছিল, "চন্দ্ৰনাথৰ দেশহিতৈষিতা সমগ্ৰ দেশবাসীৰে দেশহিতৈষিতা হোৱা উচিত।" গান্ধীয়ে স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে প্ৰদান কৰা এই স্বীকৃতি আচলতে অসমৰ যুৱসমাজলৈ আগবঢ়োৱা স্বীকৃতি বুলি ক'ব পাৰি।

চন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ ভূমিকাৰ তাতেই অন্ত নপৰে। পূৰ্ববংগৰ মাটি-খকুৱা কৃষকৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ কেইখনো জিলালৈ হোৱা অবাধ প্ৰব্ৰজনে যে স্থানীয় লোকৰ অস্তিত্ব বিপদাপন্ন কৰিব পাৰে সেই বিষয়ে খুব স্পষ্টকৈ আৱভণিৰ পৰ্যায়তে সকীয়নি দিয়া লোকৰ ভিতৰত তেওঁ আছিল অন্যতম। বৰ্ণবাদৰ কুপ্ৰভাৱ নিঃশেষ কৰিবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰা নেতাজনো আছিল চন্দ্ৰনাথ। অসমত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্থাপনৰ প্ৰথম ৰূপৰেখা অংকন কৰিছিল তেওঁ। নৃতত্ত্ব অধ্যয়নৰ বিষয়েও বিস্তৃতভাৱে বৌদ্ধিক চৰ্চা কৰিছিল চন্দ্ৰনাথে। জাতিৰ বাবে, সমাজৰ বাবে প্ৰাণপাত পৰিশ্ৰম কৰি যেতিয়া তেওঁ যক্ষ্মা ৰোগত আক্ৰান্ত হ'ল, তেতিয়া কংগ্ৰেছৰ পুঁজিৰ পৰা তেওঁলৈ সাহায্য আগবঢ়োৱাৰ কথা বহু জ্যেষ্ঠ নেতাই কৈছিল। কিন্তু কংগ্ৰেছৰ তাকৰীয়া পুঁজিৰ পৰা টকা লৈ নিজ চিকিৎসা কৰোৱাতকৈ মৃত্যুকেই শ্ৰেয় বুলি ভবা চন্দ্ৰনাথ সঁচাকৈয়ে বেছিদিন জীয়াই নাথাকিল। অসমীয়া যুৱকে জাতিটোৰ সামগ্ৰিক উত্তৰণৰ বাবে কিটো পৰ্যায়লৈকে গৈ ত্যাগ কৰিব পাৰে, তাৰ সবাতেকৈ উজ্জ্বল নিদৰ্শন হৈছে কৰ্মবীৰ চন্দ্ৰনাথ শৰ্মা।

অসহযোগ আন্দোলনৰ পাছত গান্ধীৰ নেতৃত্বত আৰম্ভ হোৱা আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ সাম্ৰাজ্যবাদবিৰোধী আন্দোলন আছিল আইন অমান্য আন্দোলন। লোণ আইন ভংগ কৰাৰ উদ্দেশ্যে ১৯৩০ চনৰ ১২ মাৰ্চ তাৰিখে গান্ধীয়ে ৭৯ জন সংগী লৈ সৱৰমতী আশ্ৰমৰ পৰা দাণ্ডিলৈ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। দাণ্ডি যাত্ৰাৰ প্ৰভাৱআছিল যথেষ্ট সুদূৰপ্ৰসাৰী। সমগ্ৰ দেশৰ স্বাধীনতাকামী জনতাক এই যাত্ৰাই উদ্বুদ্ধ কৰি তুলিছিল। সুভাষ চন্দ্ৰ বসুৱে এই যাত্ৰাক নেপলিয়নৰ পেৰিছ যাত্ৰাৰ লগত তুলনা কৰিছে। ব্ৰিটিছভক্ত বাতৰিকাকত আৰু সাংবাদিকসকলে আকৌ এই যাত্ৰাক উপলুঙা কৰিছিল। ব্ৰেইলছফৰ্ড নামৰ এজন ইংৰাজ সাংবাদিকে কৈছিল- 'The notion that the King Emperor can be unseated by boiling sea water in a kettle is pretty amusing.' কিন্তু এইসকল লোকে গান্ধীৰ কৌশলপূৰ্ণ পদক্ষেপটোৰ নৈতিক দিশটোৰ প্ৰাবল্য অনুধাৱন কৰিবলৈ ব্যৰ্থ হৈছিল। আশ্চৰ্যকৰ কথা যে অসম কংগ্ৰেছৰ জ্যেষ্ঠ নেতাসকলো গান্ধীৰ এই আন্দোলনটোৰ দ্বাৰা বেছিকৈ অনুপ্ৰাণিত হোৱা নাছিল। কিন্তু উদ্বুদ্ধ হৈ, উৎসাহিত হৈ গান্ধীৰ আহ্বানত অসমৰ ছাত্ৰশক্তি আগবাঢ়ি আহিছিল। ছাত্ৰশক্তিক সহযোগিতা প্ৰদান কৰিছিল অসমৰ নাৰীশক্তিয়ে।

আইন অমান্য আন্দোলনৰ আগে আগে অনুষ্ঠিত লাহোৰ কংগ্ৰেছত পূৰ্ণ স্বৰাজৰ প্ৰস্তাৱে অধিকাংশ ভাৰতীয় লোকক আনন্দিত কৰি তোলে। কিন্তু অসমৰ জ্যেষ্ঠ নেতাসকলে লাহোৰ কংগ্ৰেছৰ সিদ্ধান্তসমূহৰ প্ৰতি বিশেষ আগ্ৰহ প্ৰদৰ্শন কৰা নাছিল। বৰং তৰুণৰাম ফুকন, গোপীনাথ বৰদলৈ আৰু ৰোহিনী কুমাৰ চৌধুৰীয়ে সংবাদ মেলযোগে কংগ্ৰেছৰ প্ৰস্তাৱৰ বিৰোধিতা কৰিছিল। কংগ্ৰেছ নেতৃত্বই বিচাৰিছিল যে প্ৰাদেশিক বিধান সভাৰ সদস্যসমূহে ইস্তাফা দিয়া উচিত। তাৰ বিপৰীতে অসমৰ শীৰ্ষ নেতৃত্বই বিধান সভাত থাকিয়েই চৰকাৰৰ সিদ্ধান্তৰ বিৰোধিতা কৰিব বিচাৰিছিল। ১৯৩০ চনৰ ৮ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে অসম প্ৰদেশ কংগ্ৰেছ কমিটিয়ে ঘোষণা কৰে যে আইন অমান্য আন্দোলনৰ বাবে অসম সাজু হৈ উঠা নাই। ৯ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে তৰুণৰাম ফুকনে অসম স্বৰাজ্য দল গঠন কৰে। কিছুদিন পাছতে ফুকনে অসম প্ৰদেশ কংগ্ৰেছৰ সভাপতি পদৰ পৰা আৰু গোপীনাথ বৰদলৈ আৰু ৰোহিনী কুমাৰ চৌধুৰীয়ে ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছৰ পৰাই পদত্যাগ কৰে। তেওঁলোকৰ এই সিদ্ধান্তই আন্দোলনকাৰী জনতাৰ মাজত গভীৰ বিভ্ৰান্তিৰ সৃষ্টি কৰে। কৰ্মবীৰ নবীন চন্দ্ৰ বৰদলৈয়ো গভীৰভাৱে ক্ষোভিত হয়, বৰদলৈ আৰু ফুকনৰ কাৰ্যকলাপ দেখি। এটা জ্বালাময়ী বক্তৃতাৰ যোগেদি বৰদলৈয়ে কয়, "Think Phookan or Bordoloi are dead; do you want Assam should stop the struggle for freedom?" বৰদলৈৰ বক্তৃতাৰ দ্বাৰ অনুপ্ৰাণিত হৈ নেতৃত্বৰ দিশলৈ আগবাঢ়ি আহে বিষ্ণুৰাম মেধি আৰু ত্যাগবীৰ হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা।

গান্ধীয়ে দাণ্ডি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰাৰ দিনা (অৰ্থাৎ ১২ মাৰ্চ, ১৯৩০) মেধি আৰু বৰুৱাৰ উপৰিও সিদ্ধিনাথ শৰ্মা, মহম্মদ তৈয়বুল্লা আৰু অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী আদি আইন অমান্য আন্দোলনত জঁপিয়াই পৰে। আনবোৰ জিলাৰ তুলনাত নগাঁও জিলাত এই আন্দোলনৰ প্ৰভাৱ বেছিকৈ পৰে। আনবোৰ জিলাৰ কংগ্ৰেছ কমিটীবোৰৰ আৰ্থিক অনাটনৰ বাবেও তেওঁলোকৰ যোগদান কুহঁমীয়া ধৰণৰ হয়। মুঠৰ ওপৰত যি কাৰণতেই নহওক কিয় আইন অমান্য আন্দোলনৰ সময়ত কম বয়সীয়া কংগ্ৰেছ নেতাসকলে অধিক উদ্যম আৰু দেশপ্ৰেম প্ৰদৰ্শন কৰে। সোনকালতে বিষ্ণুৰাম মেধি অসম প্ৰদেশ কংগ্ৰেছ কমিটীৰ সভাপতি পদত অধিষ্ঠিত হয়।

১৯৩০ চনৰ ১৪ এপ্ৰিলৰ পাছত অসমৰ ছাত্ৰশক্তি আন্দোলনটোত সম্পূৰ্ণৰূপে জঁপিয়াই পৰে। দৰাচলতে জৱাহৰলাল নেহৰুক গ্ৰেপ্তাৰ কৰাৰ পাছতে আন্দোলকাৰী অস্থিৰ হৈ পৰে। সমগ্ৰ অসমতে স্কুলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শ্ৰেণী বৰ্জন কৰি ৰাজপথত ভৰি দিয়েহি। কেইদিনমান পাছতে গান্ধী গ্ৰেপ্তাৰ হোৱাত গাঁও-ভূঁইৰ হাজাৰ হাজাৰ লোক আহি আন্দোলনত যোগ দিয়েহি। গোটেই আন্দোলনটোৰ সময়ত ছাত্ৰশক্তিক নিজৰ সক্ৰিয় সহযোগিতাৰে বলীয়ান কৰিছিল অসমৰ নাৰীশক্তিয়ে। নাৰীশক্তিৰ সেই সমৰ্থন অবিহনে ছাত্ৰ সমাজো ইমান বলিষ্ঠভাৱে আগবাঢ়িব নোৱাৰিলেহেঁতেন। অৰ্থাৎ যি সময়ত অসমৰ বহুতো জ্যেষ্ঠ নেতাই আন্দোলনত প্ৰত্যক্ষভাৱে যোগদান নকৰি হেঁহকা-পিছলা কৰি আছিল, তেনে সময়তে ছাত্ৰ সমাজ আৰু আপেক্ষিকভাৱে কম বয়সীয়া নেতাই আন্দোলনকাৰী জনতাক সঠিক পথৰ সন্ধান দিছিল। অসমৰ ছাত্ৰ সমাজৰ প্ৰেৰণাসঞ্চাৰকাৰী ভূমিকা আইন অমান্য আন্দোলনতে স্তব্ধ হৈ যোৱা নাছিল।

১৯৪২ চনৰ ভাৰত ত্যাগ আন্দোলনত গহপুৰ থানাত জাতীয় পতাকা উত্তোলন কৰিবলৈ গৈ আৰক্ষীৰ গুলীত শ্বহীদ হোৱা কনকলতা বৰুৱাৰ বয়স আছিল মাত্ৰ ওঠৰ বছৰ। ১৯৪৬ চনৰ ১৬ আগষ্টৰ দিনটো মহম্মদ আলি জিন্নাই 'প্ৰত্যক্ষ সংঘৰ্ষ দিৱস' বুলি ঘোষণা কৰাৰ সময়ত কলিকতা নগৰীত হিন্দু মুছলমানৰ মাজত ভয়ংকৰ সংঘৰ্ষৰ সৃষ্টি হৈছিল। সেই সময়ত কলিকতা অনাতাঁৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা আধা ঘণ্টা সময়ৰ বাবে অসমীয়া ভাষাৰ কাৰ্যসূচী চলোৱা হৈছিল। সেই ভয়ানক দিনটোৰ অনুষ্ঠানটোৰ দায়িত্বত আছিল কমল নাৰায়ণ চৌধুৰী আৰু পুৰুষোত্তম দাস। কিন্তু নাৰকীয় হত্যাযজ্ঞৰ বাবে কোনো ঘৰৰ পৰা ওলাব পৰা নাছিল। সকলোৱে ভাবিছিল সেইদিনা অসমীয়া অনুষ্ঠান নচলিব। কিন্তু কলিকতাত অধ্যয়নৰত এজন ছাত্ৰ বিৰল সাহসৰ বাবে অসমীয়া অনুষ্ঠান ১৬ আগষ্টৰ দিনাও অব্যাহত থাকিল। সেই ছাত্ৰজন আছিল অতুলচন্দ্ৰ শইকীয়া। পাছৰ জীৱনত ট্ৰেড ইউনিয়নৰ জ্যেষ্ঠ নেতা হোৱা অতুল শইকীয়া ১৯৭২ চনত বিধায়কো হৈছিল। তেওঁৰ মাতৃ আছিল বিখ্যাত স্বাধীনতা সংগ্ৰামী, নাৰীমুক্তি আন্দোলনৰ মুখ্য নেত্ৰী চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়ানী। চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়ানীয়েও কম বয়সৰ পৰাই দেশৰ স্বাধীনতাৰ লগতে নাৰীজাতিৰ উত্তৰণৰ বাবে সাহসেৰে সংগ্ৰাম কৰিছিল।

পৰিশেষত ক'বলৈ হ'লে অসমৰ জাতীয় সমাজত ছাত্ৰ সমজাৰ অনুপ্ৰেৰণামূলক ভূমিকা আৰু অৱদানৰ গাঁথা আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকনৰ দিনৰ পৰাই আৰম্ভ হৈছিল। বহুতে কোৱাৰ দৰে ঐতিহাসিক অসম আন্দোলনৰ সময়ৰ পৰাই আৰম্ভ হোৱা নাই। বহু সময়ত সফল হৈছে যদিও ছাত্ৰ সমাজে সদায়েই সফলতাৰ মুখ দেখা নাই। কিন্তু বহু ভুল-ত্ৰুটী সত্ত্বেও ছাত্ৰ সমাজেই অসমৰ দৰে সমস্যাজৰ্জৰিত এখন প্ৰান্তীয় প্ৰদেশৰ বাবে মূল ধৰণী আৰু আশাৰ প্ৰতিচ্ছবি বুলি ক'ব পাৰি। প্ৰাক্‌স্বাধীনতা কালৰে পৰা আপেক্ষিকভাৱে বয়সত কনিষ্ঠ লোকে নেতৃত্ব দি অহা বাবে বহু ক্ষেত্ৰত অসমীয়া জাতি লাভৱান হৈছে বুলিয়েই মই ভাবোঁ।

—+—

ইমা কাইথেল অথবা এমা কিথেলৰ কথা

ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা
উপাধ্যক্ষা তথা সহযোগী অধ্যাপিকা
অৰ্থনীতি বিভাগ,

জনাই জানে, এমা কিথেল ইম্ফলৰ বিখ্যাত মহিলা বজাৰখনৰ নাম। মই এই বজাৰখনৰ কথা শুনা বৰ বেছি বছৰ হোৱা নাই। মণিপুৰ বুলিলে সুৰুতে 'লোকটক' হ্ৰদৰ কথা জানিছিলো। মণিপুৰী নৃত্য-থিয়েটাৰ শিল্প, ইৰম শৰ্মিলা, মেৰীকম, AFSPA, ড্ৰাগচ, মোৰে, আদিবোৰ পৰৱৰ্তী সময়ত জনা কথা বা বিষয়। মহিলা বজাৰখনৰ কথা শুনাৰে পৰাই চোৱাৰ হেঁপাহ জাগিছিল। বেচি পৰ লগা নাছিল; ২০১৯ চনৰ অক্টোবৰ মাহত দুৰ্গাপূজাৰ পিচতেই এই হেঁপাহ পূৰণ হৈছিল। বজাৰখন ইম্ফল চহৰৰ বুকুতেই; পৰ্যটকৰ কেন্দ্ৰবিন্দু। এমা মানে মাতৃ, কিথেল মানে বজাৰ, গতিকে, এমা কিথেল হৈছে 'মাতৃৰ বজাৰ'। খৈৰামবন্দ পথৰ দুয়োকাষে বিস্তৃত এলেকা দখল কৰি বহা বাবে ইয়াক খৈৰামবন্দ বজাৰ বুলিও কোৱা হয়। মনত ভাব আছিল এনেকুৱা যে মহিলাৰ বজাৰনো ক'ত নাই। মেঘালয়ৰ শ্বিলং বা জোৱাই লৈ গ'লে চোন বাটে-বাটে মহিলাৰ বজাৰ। ভুটানৰ থিম্পুতো এশাৰী দীঘলীয়াকৈ থকা মহিলাৰ বজাৰ দেখিছিলো ইম্ফলতো নিশ্চয় একেই! মণিপুৰী শ্বল, শাৰী তথা হস্ততাঁতজাত অন্যান্য সামগ্ৰীৰে নিশ্চয় বজাৰখন ঠাই খাই থাকিব - মনলৈ এনেকুৱা ভাবো আহিছিল। পিচে, বজাৰত গাড়ীৰ পৰা নামিয়েই 'ক'লৈ যাও, কোনফালে চাও' অৱস্থা হৈছিল। বৰ-বৰ চহৰৰ দৈত্যকায় শ্বপিংমলবোৰতো এটা নিৰ্দিষ্ট প্ৰবেশপথ থাকে। এমা কিথেলত যেনিয়ে তেনিয়ে সোমাই যাব পাৰি। চহৰখনৰ মাজেৰে যোৱা পথটোৰ দুয়োকাষে একেবাৰে পদপথৰ পৰাই এমাসকল সৰু-সৰু দোকান। এমাসকল ভিন্ন বয়সৰ যদিও গোটেই বজাৰখনত বয়োজ্যেষ্ঠা মহিলা বিক্ৰেতাৰ সংখ্যা অধিক। প্ৰায় ৫০০ বো অধিক মহিলা বিক্ৰেতা আছে। এই বজাৰৰ এটা বিশেষত্ব হৈছে এয়ে যে ইয়াত কোনো পুৰুষ বিক্ৰেতা নাই। অৱশ্যে, বিপনীবোৰৰ দুই-এখনত পুৰুষ দেখা যায়। সেয়া হয়তো সংশ্লিষ্ট এমাগৰাকীৰ পৰিয়ালৰ সদস্য। বজাৰত সহায়ৰ হাত আগবঢ়াবলৈ ওচৰে-পাজৰে বৈ আছে!

বজাৰখনত কেইবাটাও বৃহৎ আকাৰৰ বজাৰ গৃহ আছে। আমি প্ৰথমতে যিটো বজাৰ গৃহত সোমালো, তাত

বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ দ্ৰব্য-সামগ্ৰী। এটা শাৰীত যদি ফল-মূল, আনটোত শাক-পাচলি, কোনোবাটোত আকৌ চাউল-তিবাকে আদি কৰি বিধে বিধে শস্যৰ ভাণ্ডাৰ। একো একোটা শাৰী কমাৰে গঢ়া দা-কটাৰী সদৃশ সামগ্ৰীৰে পূৰ্ণ, তাৰ পিচৰটোত হয়তো কুমাৰে গঢ়া মাটিৰ পাত্ৰ। একো একোটাত বাঁহ-বেতেৰে তৈয়াৰী খৰাহী-চালনি আদিৰ দ'ম। কেইগৰাকীমানৰ সন্মুখত মণিপুৰৰ প্ৰসিদ্ধ বাঁহগাজৰ ডুলি, কেইগৰাকীমানৰ সন্মুখত তামোল-পানৰ ভাণ্ডাৰ। এবেলা ঘূৰিলেও অন্ত নপৰা এই গৃহটোৰ পৰা কোনোবা এটা বাটেদি বাহিৰলৈ ওলালে হয়তো পথৰ দাঁতিতে দেখা যাব শুকান মাছ বিক্ৰেতাৰ লানি, আনটো মূৰে হয়তো থাকিব জীয়া মাছৰ পাচি।

আমি অন্য এটা বজাৰ গৃহত সোমালো, য'ত আকৰ্ষণীয় ঐতিহ্যপূৰ্ণ মণিপুৰী হস্ততাঁত নিৰ্মিত কাপোৰৰ বিপণীবোৰ আছে। বিপণীবোৰ ইখন সিখনৰ গাতে লগা, মাজত কোনো বেৰ বা প্ৰাচীৰ নাই। চালপীৰাতেই বহি কাপোৰৰ দ'মৰ মাজৰ পৰা এমাসকলে গ্ৰাহকৰ বাবে অপেক্ষা কৰে। ভগা-ভগা হিন্দী অথবা ইংৰাজী ভাষাৰে গ্ৰাহকক মাতে আৰু আগ্ৰহেৰে সামগ্ৰী দেখুৱায়। প্ৰয়োজনত চালপীৰাৰ তলত থকা চকা লগোৱা বৃহৎ আকাৰৰ বাকচৰ তলাখুলি অধিক কাপোৰ উলিয়ায়। চিত্ৰ-বিচিত্ৰ শৈলীৰ মণিপুৰী হস্ততাঁতৰ কাপোৰবোৰ চালে চকুৰোৱা। এমাসকলে গ্ৰাহকৰ মন বুজি সামগ্ৰী দেখুৱায়। গ্ৰাহকৰ সৈতে দৰাদৰি চলে যদিও নিৰ্ধাৰিত দামৰ পৰা নামিব নেখোজে। তেওঁলোক অভিজ্ঞ পাকৈত বিক্ৰেতা আৰু দৃঢ়মনা।

এমা কিথেলত কেৱল মণিপুৰত উৎপাদিত বস্তুৱেই যে বিক্ৰী হয়, এনে নহয়। ইম্ফলৰ পৰা নাতিদূৰৈত থকা 'মোৰে' হৈছে ভাৰত-ম্যানমাৰ সীমান্ত চহৰ। তাতেই আছে চীন, থাইল্যাণ্ড আদিৰ পৰা অহা ফলমূল, কাপোৰ, প্ৰসাধন সামগ্ৰী, জোতা, বেগ তথা অন্যান্য সামগ্ৰীৰ বৃহৎ বজাৰ। ইম্ফলৰ এমা কিথেলত মোৰে বজাৰৰ পৰা অহা সামগ্ৰীও পোৱা যায়।

অসমত থাকি মণিপুৰৰ বিক্ষিপ্ত ঘটনাবোৰৰ খবৰ বাতৰি পালে ৰাজধানী চহৰখনত এনে এখন শৃঙ্খলাবদ্ধ মহিলাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত বজাৰ থকাৰ কথা ভবা নাযায়।

আমি সীমান্ত চহৰ মোৰেলৈ যোৱা কথা আছিল। কিন্তু, আগদিনাখন গধূলি বজাৰৰ ওচৰত হোৱা বোমা-বিস্ফোৰণে প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰাত হোটেলৰ পৰিচাৰিকাই আমাক তালৈ যোৱাত বাৰণ কৰিছিল। সেইবাবে, হোটেলৰ ওচৰতে থকা 'কাংলা ফোৰ্ট' চোৱাৰ পিচত আমি এমা-কিথেলত ঘূৰিবলৈ অধিক সময় পাইছিলো। ইতিমধ্যে বিখ্যাত লোকটক হ্ৰদত নৌকা বিহাৰ কৰিছিলোৱেই। বজাৰখনত ঘূৰি ফুৰি তাৰ বিষয়ে অধিক জনাৰ আগ্ৰহ হৈছিল। আমাৰ গাড়ীৰ চালকজনে জনাইছিল যে এইখন এচিয়াৰ ভিতৰতে সৰ্ববৃহৎ মহিলা বজাৰ। পিচত, ইণ্টাৰনেটৰ তথ্য বিচৰাত দেখিছিলো যে চালকজনে আমাক মিছা কোৱা নাছিল। কেইবাটাও ভিন্ন তথা নিৰ্ভৰযোগ্য ৱেবচাইটত প্ৰকাশিত তথ্যওইও একে কথাকে কয় যে এমা হৈছে এচিয়াৰ ভিতৰত সৰ্ববৃহৎ মহিলাৰ বজাৰ। কেৱল সেয়াই নহয়, এই বজাৰৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে মণিপুৰী মহিলাৰ সংগ্ৰামী জীৱনৰ কথা। বজাৰখনৰ উৎপত্তিৰ আনুমানিক সময় হৈছে ষোল্ল শতিকা। মণিপুৰৰ 'মিটেই' সম্প্ৰদায়ৰ মাজত সেই সময়ত প্ৰচলিত এক শ্ৰমনীতি আছিল 'লালুপ-কাবা' (Lallup Kaba)। সেইমতে পৰিয়ালৰ পুৰুষসকলে ঘৰৰ পৰা দূৰৈৰ পথাৰত কাম কৰিব যাব লাগিছিল। তদুপৰি, পুৰুষসকলে যুদ্ধৰ বাবেও সদা সতৰ্ক হৈ থাকিব লাগিছিল। সেয়েহে, মহিলাসকলে ঘৰৰ কাম-বন, ল'ৰা-ছোৱালী চম্ভালিছিল। বাকীসময়ত ওচৰৰ খেতি পথাৰত কাম কৰি উৎপাদিত বস্তুসামগ্ৰী বজাৰলৈ নি বিক্ৰী কৰিছিল আৰু নিজৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী বজাৰৰ পৰা কিনি আনিছিল। এনেদৰে, মণিপুৰৰ মহিলা বজাৰবোৰ বহিছিল। এমা কিথেল হৈছে সবাতোকৈ ডাঙৰ মহিলা বজাৰ।

এমা-কিথেল মণিপুৰী মহিলাৰ সাহসী-সংগ্ৰামী জীৱনৰো জীৱন্ত সাক্ষী। 'নুপী-লান' (Nupi Lan) নামেৰে খ্যাত মণিপুৰী মহিলাৰ সংগ্ৰামী প্ৰতিবাদে দুবাৰকৈ প্ৰশাসনক জোকাৰি গৈছিল বুলি তথ্য পোৱা যায়। এবাৰ বৃটিছ প্ৰশাসনে মণিপুৰী পুৰুষসকলক সেইসময়ত অগ্নিদগ্ধ হোৱা পুলিচ বাংলো পুনৰ নিৰ্মাণৰ বাবে দূৰৈৰ কাবৌ (Kabow) উপত্যকালৈ কাঠ কঢ়িয়াই আনিবৰ বাবে নিৰ্দেশ দিছিল। এমাসকলে প্ৰতিবাদ কৰি এই নিৰ্দেশ অমান্য কৰিছিল। লালুপ-কাবা শ্ৰম নীতি খটুৱাই প্ৰশাসনে এনে নিয়ম কৰিছিল যে প্ৰতিঘৰ মানুহৰ ১৭ ৰ পৰা ৬০ বছৰ বয়সৰ পুৰুষে প্ৰতি ৪০ দিনৰ ভিতৰত ১০ দিনকৈ বিনা পাৰিশ্ৰমিকত কৰ্তৃপক্ষৰ বাবে কাম কৰিব লাগিব। মহিলা সকলে এই নীতিৰ কঠোৰ বিৰোধিতা কৰিছিল আৰু ৰাজপথত প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰিছিল।

আকৌ, ভাৰতৰ আনবোৰ ঠাইৰ দৰেই বৃটিছসকলে মণিপুৰৰ উৎপাদিত চাউল ভাৰতীয় ব্যৱসায়ীৰ দ্বাৰাই ৰপ্তানী কৰিবলৈ লৈছিল। ফলত, মণিপুৰত চাউলৰ নাটনি আৰু দুৰ্ভিক্ষ সদৃশ পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হৈছিল। তদুপৰি, পানীৰ ওপৰতো কৰ বহুৱাইছিল। 'ফানেক' আৰু 'ইন্নাফি' পিন্ধা হোজা যেন লগা মণিপুৰী মহিলাসকলে বৃটিছৰ এই একপক্ষীয় বাণিজ্যনীতিৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ কৰিছিল। প্ৰশাসনে ৰাজপথলৈ ওলাই অহা মহিলাৰ প্ৰতিবাদ দমন কৰিবলৈ পুলিচ-মিলিটেৰী খটুৱাইছিল। সমুখ-সমৰত অৱতীৰ্ণ হোৱা বহুতো মহিলাই মৃত্যুকো সাৱটি লৈছিল। কেইবামাহো ধৰি চলি থকা এই আন্দোলন দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ সময়ত বন্ধ হৈছিল। মহিলাসকলৰ এই আন্দোলনে মণিপুৰৰ সমাজ-ৰাজনীতি তথা অৰ্থনীতিলৈ পৰিবৰ্তন আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল। সেই সাহসী মহিলাসকলৰেই উত্তৰাধিকাৰীসকলে এতিয়া চলাই আছে এমা-কিথেল।

বৃটিছসকলে এবাৰ হেনো এই বজাৰখন বিদেশী ক্ৰেতাৰ হাতত বিক্ৰী কৰিবলৈও উদ্যত হৈছিল। পিছে, মহিলাসকলৰ তীব্ৰ প্ৰতিবাদে তাক ওফৰাই পেলাইছিল। বজাৰে হেনো ঠাই এখনৰ সমাজখনৰো এক প্ৰাথমিক আভাস দিয়ে। এমা কিথেলত কেৱল আভাসেই নহয়, মণিপুৰ আৰু মণিপুৰী মহিলাৰ জীৱন গাঁথাৰো অন্বেষণ কৰিব পাৰি। জীৱন সংগ্ৰামে কঠোৰ কৰি তোলা এমাসকলৰ কণ্ঠস্বৰ আজিও বজাৰ গৃহত অনুৰণিত হয়। এমা কিথেলত এপাক ঘূৰিলে অনুমান কৰিব পাৰি ইৰম শৰ্মিলাই সুদীৰ্ঘ সময়ৰ অনশন (২০০০ চনৰ পৰা ২০১৬ চনলৈ) তথা প্ৰতিবাদী যুদ্ধ চলোৱাৰ সাহস ক'ত, কিদৰে পাইছিল! বৃটিছৰ সশস্ত্ৰ প্ৰশাসনৰ বিৰুদ্ধে নিৰস্ত্ৰ হৈ যুদ্ধ দিয়া মহিলাসকলৰ কথা জনাৰ পিচত ২০০৪ চনত ১৫ জুলাইত ১২ গৰাকী মণিপুৰী মাতৃয়ে 'মনোৰমা'ৰ ধৰ্ষণ আৰু মৃত্যুৰ প্ৰতিবাদত নগ্ন হৈ "ইণ্ডিয়ান আৰ্মী, ৰেপ আছ" বুলি ৰঙা আখৰেৰে লিখা বেনাৰ দেখুৱাই ৰাজপথত থিয় দিয়াৰ দৰে অভূতপূৰ্ব প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাৰ সাহস ক'ত পাইছিল, সেই আশ্চৰ্যকৰ প্ৰশ্নৰো সমিধান উলিয়াবলৈ সহজ হয়। ১৯৬৯ চনত এইসকল মাতৃয়েই স্বতন্ত্ৰ ৰাজ্য বিচাৰি তদানীন্তন প্ৰধানমন্ত্ৰী ইন্দিৰা গান্ধীৰ ৰাজহুৱা সভাত ক'লা পতাকা প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। এনে প্ৰতিবাদ মণিপুৰী মাতৃসকলৰ বাবে যেন তেনেই স্বাভাৱিক কথা! এনেবোৰ কথা হয়তো "মেৰীকম"ৰ দৰে সাহসী খেলুৱৈৰো সৃষ্টিত অৱিহণা যোগায়, যিয়ে বিশ্ব শ্ৰেষ্ঠত্ব অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

এচিয়াৰ সৰ্ববৃহৎ মহিলা বজাৰ পৰিচালনা কৰা এই সকল মাতৃৰ দৰেই সংগঠিত মণিপুৰী মহিলাৰ অন্য এক অনন্য অনুষ্ঠান হৈছে 'মেইৰা - পেইবি' (Meira Paibi)। ড্ৰাগছকে আদি কৰি অন্যান্য মাদক দ্ৰব্যৰ বৰ্জন তথা মানৱ অধিকাৰ উলংঘন কৰা ঘটনা আদিৰ নিৰ্মূলকৰণৰ ক্ষেত্ৰত উপযুক্ত নেতৃত্ব দিয়া এই সংগঠনে মণিপুৰত জাগ্ৰত প্ৰহৰীৰ দৰে কাম কৰি আছে। দ্বিতীয় মহাযুদ্ধৰ সময়ত এমা কিথেল হৈ পৰিছিল বাৰ্তা বিনিময় আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ৰ চৰ্চাৰ স্থলী। এতিয়াও বজাৰ গৃহত অৱসৰৰ সময়ত মহিলাসকলে বিভিন্ন বিষয়ৰ আলোচনা কৰে। এই বজাৰ-গৃহৰ মহিলাসকলৰ ৰেহ-ৰূপ দেখিয়েই বুজিব পাৰি যে মণিপুৰৰ মহিলাসকল সবলীকৃত। তথ্যইও তাকে কয়। মণিপুৰত অৰ্থনৈতিক কামকাজত কৰ্মৰত মহিলাৰ হাৰ হৈছে ৩৯.০২ শতাংশ; সৰ্বভাৰতীয় গড়তকৈ (২৫.৬৩%) বহুত ওপৰত। অসমত এই হাৰ হৈছে মাথোন ২০.৭১ শতাংশ। ইয়েই ইঙ্গিত দিয়ে যে মণিপুৰত লিঙ্গ অসমতা তুলনামূলকভাৱে কম। মণিপুৰৰ লিঙ্গ অনুপাতো উন্নয়ন-অনুকূল। প্ৰতি হাজাৰ পুৰুষত মহিলাৰ সংখ্যা হৈছে ৯৮৭ গৰাকী (২০১১ চনৰ লোকপিয়ল মতে), য'ত সৰ্বভাৰতীয় গড় পৰিসংখ্যা হৈছে ৯৪০ গৰাকীহে মাথোন। তুলনামূলকভাৱে মণিপুৰত মহিলাসকল অধিক সুৰক্ষিত। ধৰ্ষণৰ দৰে ঘটনাত আক্ৰান্তৰ সংখ্যা মণিপুৰতো নোহোৱা নহয়। কিন্তু, ২০০৭ চনৰ এক চৰকাৰী তথ্যমতে এই সংখ্যা হৈছে ২০, যিসময়ত অসমত ধৰ্ষণৰ বলি হোৱা অভিযোগকাৰীৰ সংখ্যা আছিল ১৪৩৭ টা। ২০০৬ চনত মণিপুৰত মহিলাৰ বিৰুদ্ধে সংঘটিত অপৰাধমূলক ঘটনাৰ পৰিসংখ্যা আছিল ১৭১ টা, জাতীয় গড়ৰ ০.১ শতাংশ। অসমত সেই সংখ্যা আছিল ৬৪০১ টা। দৈনন্দিন কৰ্মব্যস্ততা, অৰ্থনৈতিক সক্ৰিয়তা, সামাজিক তথা ৰাজনৈতিক সচেতনতাই মণিপুৰৰ মহিলাসকলক কৰি তুলিছে নিৰ্ভীক, সবল আৰু স্বাৱলম্বী। সেইবাবেই গঢ়ি উঠিব পাৰিছে এমা কিথেলৰ দৰে অতুলনীয় অনুষ্ঠান।

(ৰচনা কাল ডিচেম্বৰ, ২০১৯)

দিচপুৰ গাওঁ
অসমৰ ৰাজধানী 'দিশপুৰ' হ'ল

ড° ৰীণা চৌধুৰী
প্ৰাক্তন মুৰব্বী আৰু সহযোগী অধ্যাপিকা
অসমীয়া বিভাগ

দিচপুৰ, দিছপুৰ, দিশপুৰ— গুৱাহাটী মহানগৰৰ স্নায়ুকেন্দ্ৰ; অসমৰ ৰাজধানী চহৰ। পুৰণি কথা বিচাৰ কৰিলে বেলতলা মৌজাৰ অন্তৰ্গত এখন বিখ্যাত বাজহ গাঁও। প্ৰাচীন নৰকাসুৰ পাহাৰৰ পৃষ্ঠতলৰ ছাঁলৈ দীঘলে তিনি-চাৰি কিঃমিঃ ধৰি এই দিচপুৰ গাঁওখনৰ পূবে-বশিষ্ঠ, বাহিনী নৈ আৰু হাতীগাঁও। পশ্চিমে-খ্ৰীষ্টানবস্তি, গীৰ্জাকে ধৰি গুৱাহাটী মেডিকেল কলেজলৈ, দক্ষিণে নৰকাসুৰ পাহাৰ, জটিয়াগাঁও সামৰি বৰ্তমান ডি.পি. আই কাৰ্যালয়ৰ কাষলৈ আৰু উত্তৰে ভৰলু নদী। এই ভূখণ্ডত অতীজৰে পৰা বড়ো জনগোষ্ঠীয়ে বাস কৰি আহিছিল। স্থানীয় ৰাইজৰ মত অনুসৰি 'দিচপুৰ' নামৰ উৎপত্তি বড়ো ভাষাৰ পৰা হৈছে। দি বা দৈ-পানী, চা-জান বা জুৰি আৰু পুৰ মানে গাঁও বা নগৰ। নৈ-জান জুৰিৰে পূৰ্ণ ঠাইখন প্ৰথমে দিচাপুৰ বা দৈচাপুৰ বুলি চলি আহি শেষত 'দিচপুৰ' নামে খ্যাত হ'ল। পূব দিশৰ বশিষ্ঠৰ সন্ধ্যা, ললিতা, কান্তা ত্ৰিধাৰাই বাহিনী নৈ হৈ বোৱাৰ লগতে হেঙেৰাবাৰীৰ পিনৰ পৰা অহা ভৰলু নৈয়ে অঞ্চলটি সাৰুৱা আৰু জীপাল কৰি ৰাখিছিল। আন এটি মন্তব্য অনুসৰি ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন সাধু-সন্তই পূণ্যভূমি বশিষ্ঠ দৰ্শন কৰাৰ পাছত ব্ৰহ্মপুত্ৰত স্নান কৰি কামাখ্যা মন্দিৰ দৰ্শন কৰিছিল। এই সাধুসকলে বৰ্তমানৰ গনেশগুৰি চাৰিআলিত বৈ দিশ নিৰ্ণয় কৰি বশিষ্ঠাশ্ৰমলৈ আগবাঢ়িছিল বাবে ঠাইখন দিচপুৰ হোৱা বুলিও কয়। ড° বাণীকান্ত কাকতিৰ 'Assamese Its Formation and Development' গ্ৰন্থৰ মতে বড়োসকলে দি (di) আৰু দুই (dui) শব্দৰে পানী বুজায়। তদুপৰি দিচাং নদীৰ নামকৰণৰ ক্ষেত্ৰত বড়ো 'দিচা' ই এটা সৰু জুৰি (a small stream) বুজাইছে। তেনেদৰে বড়ো নামৰ ঠাইৰ বৰ্ণনাত 'দিচপুৰ' নাম সন্দৰ্ভত এনেদৰে উল্লেখ কৰিছে— Dispur, name of a village near Gauhati, (disai, to remove to another place).

(pg/51, 3rd ed, 1972) গতিকে ড° কাকতিয়ে 'দিচপুৰ' নামটি বড়ো ভাষাৰ বুলি সিদ্ধান্ত দিছে। অতীজতে এই দিচাপুৰ, দৈচাপুৰ বা দিচপুৰৰ আশে-পাশে থকা গাঁওবোৰ আছিল সৰুমটৰীয়া, বৰমটৰীয়া, (ৰুক্মিণীগাঁও), জাপৰিগাঁও বা জাপৰিগোগ, মৈদামগাঁও, বেলতলা, হেঙেৰাবাৰী, দ্বাৰান্ধা (বৰ্তমান ছয়মাইল), জটিয়া, নৰকাসুৰ আদি। গোপালবড়ো উচ্চ মাধ্যমিকৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত শিক্ষক, সমাজ সংগঠক আৰু দিচপুৰৰ পুৰণি বাসিন্দা প্ৰয়াত ৰামচৰণ বড়ো ডাঙৰীয়াই আমাক ব্যক্ত কৰা মতে, ১৯৩০-৪০ চনৰ সময়ছোৱাত দিচপুৰ গাঁৱত অধিকাংশই আছিল বড়ো জনগোষ্ঠী। গণেশ মন্দিৰৰ কাষত ছয়ঘৰমান কোচ, জটিয়াত ২০/২৫ ঘৰ ৰাভা, জটিয়াতে মুছলমান এঘৰ আৰু খৃষ্টানবস্তিত ছয় ঘৰমান ধৰ্মান্তৰিত খৃষ্টান আছিল। এই খৃষ্টানবস্তিৰ কাষতে মুছলমান তিনিঘৰমান, নেপালী ৩-৪ ঘৰমান, চাওতাল আৰু বঙালী দুঘৰমান আছিল। প্ৰায়বোৰ পৰিয়ালৰ থাকিবলৈ মাথো ভেটিটোহে আছিল, কাৰোবাৰ তাকো নাছিল। বৃত্তিত খেতিয়ক এই পৰিয়ালসমূহে বৃহত্তৰ দিচপুৰ অঞ্চলৰ জমিদাৰ চিদানন্দ চৌধুৰী আৰু পিছত পুতেক গিৰিজানন্দ চৌধুৰীৰ মাটিত খেতি-বাতি কৰি স্বাধীনভাৱে জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰিছিল। নিজৰ আহল-বহল স্থায়ী ভেটি লৈ স্বাধীনভাৱে খেতি-বাতি কৰি থকা লোক বুলিবলৈ বৰ্তমান কছাৰী বস্তি বুলি জনাজাত হোৱা মূল দিচপুৰ গাঁৱৰ গাঁৱলীয়া পথৰ কাষত স্বৰ্গীয় সণ্টা ৰাম বড়ো (ৰামচৰণ বড়োৰ পিতৃ), স্বৰ্গীয় গোপাল বড়ো গাঁওবুঢ়া (গণেশ মন্দিৰৰ কাষত), স্বৰ্গীয় বয়াৰাম বড়ো, কৈলাশ চুবেদাৰ, বিষ্ণুৰাম চুবেদাৰ, স্বৰ্গীয় শনিৰাম বড়ো, স্বৰ্গীয় অনন্ত কছাৰী, স্বৰ্গীয় চণ্ডীৰাম বড়ো আদিয়েই প্ৰধান পৰিয়াল আছিল। দিচপুৰতেই (বৰ্তমান দিচপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু গোপাল বড়ো খেলপথাৰৰ পৰা দাঁতিৰ বজাৰ সমূহলৈ) পূৰ্ব সিং নামৰ (উপনাম পূব-পশ্চিম) বিহাৰী লোক এজনৰ পুত্ৰ দুৰ্গা প্ৰসাদ সিঙে ভালেখিনি মাটিৰ (১৪/১৫/ বিঘা) মালিকীস্বত্ব লাভ কৰে। পূৰ্ব সিঙ ফৰমেন-মেকানিক আছিল আৰু বৃটিছৰ দিনত মাটি জোখা আদি কামৰ তদাৰকৰ বাবে চৰকাৰৰ পৰা হাকিম পদ লাভ কৰা বুলি শুনা যায়। তেখেতে অসমীয়া সম্ভ্ৰান্ত পৰিয়ালৰ জীয়ৰী (আচাম গান্ধী খ্যাত লীলা দাস (বৰুৱা)ৰ বাইদেৱেক)ক বিয়া পাতি চেনীকুঠিৰ কামৰূপ একাডেমীৰ পিছফালে ঘৰ কৰে। প্ৰয়াত দুৰ্গা প্ৰসাদ সিঙেই বৰ্তমান গোপাল বড়ো উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ স্থানত পোনপ্ৰথমে স্থাপন হোৱা বেলতলা মধ্য ইংৰাজী স্কুল পাতিবলৈ ভূমিদান কৰিছিল। ১৯৭৮ চনত স্থাপন হোৱা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ভূমি খণ্ডও তেখেতৰেই আছিল বুলি শ্ৰদ্ধেয় ৰাম চৰণ বড়োৰ মুখত শুনা গৈছিল। অতীজতে বৃহত্তৰ দিচপুৰকে সামৰি গুৱাহাটী মহানগৰৰ এক বিশাল ভূখণ্ড ডিমৰুৱা ৰজাৰ অধীনত আছিল। মধ্যযুগৰ এখন সম্পূৰ্ণ নিৰপেক্ষ, স্বাধীন দাঁতিয়লীয়া ৰাজ্য আছিল ডিমৰুৱা বা ডুমৰুৱা। স্বাধীনতাৰ পিছত তদানীন্তন অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী স্বৰ্গীয় বিষ্ণুৰাম মেধি ডাঙৰীয়াই ১৯৫৪ চনৰ ২ অক্টোবৰত (গান্ধীজয়ন্তী) ডিমৰুৱা ৰাজ্যৰ নামেৰে প্ৰায় একেখিনি ঠাই সামৰি ডিমৰীয়া জনজাতীয় উন্নয়ন খণ্ড গঠিত কৰে। গুৱাহাটীৰ পূৰ্বাংশৰ ডিমৰীয়া, সোণাপুৰ, বেলতলা আৰু পানবাৰী মৌজাক লৈ এই বৃহত্তৰ খণ্ডটো গঠিত হয় আৰু ইয়াৰ চাৰিসীমা পশ্চিমে অসুৰৰ আলিকে সীমা কৰি ৰাণী ৰাজ্যৰ দাঁতিয়লীয়া গাঁও, দক্ষিণে বশিষ্ঠাশ্ৰমকে ধৰি বেলতলা ৰাজ্যৰ দাঁতিলৈ, উত্তৰে পাণ্ডুঘাটলৈ আৰু পূবে গোভাৰজাৰ সীমা চুই প্ৰায় ১৩৪ খন বসতিপূৰ্ণ ডাঙৰ গাঁও অন্তৰ্ভুক্ত হৈছিল। এই চাৰিসীমাত ঘাইকৈ কাৰ্বি, তিৱা, বড়ো, ৰাভা, গাৰোকে ধৰি বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতিৰ প্ৰত্যেকেই ভ্ৰাতৃসুলভভাৱে মিলি বাস কৰিছিল। বেলতলা মৌজাৰ অন্তৰ্ভুক্ত গাঁওসমূহ আছিল ক্ৰমে— ৰাজবাৰী, খাৰঘুলি, কাৰঘুলি, চপকং, নুনমাটি, বোন্দা, বীৰকুছি, মদঘৰীয়া (মঠঘৰীয়া), সাতগাঁও, জনশিমলু, ননংহাৰ, খানাপাৰা, ভোগৰবাৰী, দ্বাৰান্ধা, মৈদামগাঁও, সৰুমটৰীয়া, বৰমটৰীয়া, হেঙেৰাবাৰী, হাতীগাঁও, জটিয়া, দিচপুৰ, বৰছাপাৰা, নৰকাসুৰ, কাহিলিপাৰা, ফটাশিল, ওভালবাক্ৰা, জ্যোতিকুছি, দক্ষিণগাঁও, নৱৰাম, সাওকুছি, বৰসজাই, সৰুসজাই, ধৰৰাম, নাবেংগী ইত্যাদি। গুৱাহাটী নগৰৰ লগত একেবাৰে লগ লাগি থকাৰ বাবে পিছলৈ বেলতলা মৌজাক ডিমৰীয়া উন্নয়ন খণ্ডটোৰ পৰা কাটি আনি গুৱাহাটী পৌৰ নিগমৰ ভিতৰুৱা কৰা হয়। এই বেলতলা মৌজাখনেই পুৰণি বেলতলা ৰাজ্যৰ ঐতিহ্য জীয়াই ৰাখিছে বুলি ৰাইজৰ মুখত শুনা যায়।

বেলতলা মৌজাৰ সমগ্ৰ গাঁৱৰে গঠিত বিখ্যাত বজাৰখন আছিল দেওবাৰে বহা বেলতলা হাট বা বজাৰ। এই দেওবৰীয়া দিনটোৱে সেই দিনবোৰত বৃহত্তৰ বেলতলা এলেকাটোৰ

ৰাইজৰ সুখ-দুখৰ বতৰা আৰু সংবাদ বিনিময়ৰ মাধ্যম হোৱাৰ লগতে বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ সাঁকোস্বৰূপ আছিল। এই বিখ্যাত বজাৰখন চিলং ৰাজধানীৰ পৰা নামিয়েই ভৈয়ামত লাভ কৰা প্ৰথমখন বজাৰ আছিল। গুৱাহাটীৰ পূৰ্বাংশৰ মূল বজাৰ হিচাপে বেলতলাৰ পিছতে সোণাপুৰ আৰু সাতগাঁও বজাৰৰ নাম আছিল। সেই সময়ত গৰুগাড়ী, ঘোঁৰাগাড়ী আদিয়েই প্ৰধান ব্যৱসায়িক বাহন হিচাপে ব্যৱহৃত হৈ পাহাৰৰ উৎপাদিত সামগ্ৰী ভৈয়ামলৈ আৰু ভৈয়ামৰ উৎপাদত সামগ্ৰী পাহাৰলৈ অনা-নিয়া কৰিছিল। শুনিলে আচৰিত যেন লাগিলেও ৰাজধানী চিলঙলৈ এনে মাল বোজাই গৰুগাড়ী, ঘোঁৰাগাড়ীয়ে শাৰীপাতি একত্ৰিতভাৱে গতি কৰিছিল।

গুৱাহাটীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত পাহাৰ-নৈ-নিজৰাৰ দাঁতিত দেৱ-দেৱীৰ শিলামূৰ্তি, শিলাখণ্ড থকাৰ দৰে বেলতলা-দিচপুৰ এলেকাৰ গণেশৰ শিলাখণ্ড তথা ভাস্কৰ্য উল্লেখনীয়। তাৰ ভিতৰত দিচপুৰ-গনেশগুৰিৰ গণেশমন্দিৰ আৰু নৱকাসুৰ গণেশ টাৰ্লিঙৰ গণেশ শিলা প্ৰখ্যাত। বেলতলাৰ গণেশ সম্পৰ্কে 'কামৰূপৰ বুৰঞ্জী'ত এনেদৰে উল্লেখ আছে— "আৰু বেলতলা মৌজাখনিৰ চাৰিও দুৱাৰে গণেশ আছে। গণেশগুৰিয়ে পৰিচয় একোটি নিজৰা অৰ্থাৎ নদী। সি সকলো তীৰ্থ।" বৰ্তমান দিচপুৰ গণেশ মন্দিৰৰ নৈ নিজৰা সময়ত লুপ্ত হৈ গ'ল। কিন্তু গুৱাহাটী মহানগৰীৰত প্ৰাপ্ত এখন শিলালেখত "ৰজা হৰেশ্বাধিপতি দুনুত্ত্ৰৰাই প্ৰাগজ্যোতিষ নগৰত গণেশৰ মূৰ্তি স্থাপন কৰি এটা পুখুৰী খন্দা" বুলি সংস্কৃত ভাষাত লিখাই থৈছে। বহুতে দুনুত্ত্ৰৰাক বেলতলাৰ ৰজা, গণেশৰ মূৰ্তিটো বৰ্তমান দিচপুৰৰ গণেশমন্দিৰৰ আৰু পুখুৰীটো গোপাল বড়ো স্কুলৰ ৰজাদিনীয়া নাককাটি পুখুৰীটো বুলি অনুমান কৰে। ১৯২০ চনত দিশপুৰ গাঁৱৰ লাট গাঁওবুঢ়া পদবী পায় স্বৰ্গীয় গোপাল কছাৰীয়ে। গোপাল কছাৰী গাঁওবুঢ়া হোৱাত ইংৰাজে কছাৰী উপাধিৰ পৰিৱৰ্তে 'বড়ো' কৰি গোপাল বড়ো নামেৰে ৰেজিষ্টাৰ কৰে। স্বৰ্গীয় গোপাল বড়োৰ সামাজিক কাম অপূৰ্ব। গুৱাহাটীৰ পাহাৰৰ পৰা নমা ঢল পানী বা ঢলনিৰ পৰা ক্ষতিগ্ৰস্ত ৰাষ্ট্ৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ দুয়োকাষে নলাৰ মাটি তুলি পথ ওখ কৰিছিল। তামোলৰ গছ দুফাল কৰি নলা সাজি পানীবোৰ নদীলৈ বোৱাই নিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। গুৱাহাটী-চিলং ৰাষ্ট্ৰীয় পথটিৰ বিশেষকৈ খানাপাৰাৰ পৰা উলুবাৰীলৈকে দুই দাঁতিত আঁহত, জাম, আম, কঠাল, পাখৰি, শিৰিষ আদি ডাঙৰ গছবোৰ ৰুইছিল আৰু এই গছৰ যত্ন সকলো ৰাইজেই ল'ব লাগিছিল। পাহাৰৰ গছ-বন বিনানুমতিত কাটিব নোৱাৰিছিল। ১৯৭৬ চনত কংগ্ৰেছ মহাসভা গুৱাহাটীৰ জৱাহৰ নগৰত বহাৰ সময়ত গোপাল বড়োৱে ৰোপণ কৰা অসংখ্য গছ কাটি পেলোৱা হৈছিল।

স্বৰ্গীয় গোপাল বড়ো গাঁওবুঢ়াৰ যত্নত ১৯৩৫ চনত পাহাৰৰ বাঁহ, খেৰ-খুটাৰে স্বৰ্গীয় ৰবিদাস মণ্ডলৰ মাটিত প্ৰাইমাৰী স্কুল স্থাপন হয়। এইখনেই ঐতিহাসিক দিচপুৰৰ প্ৰথম শিক্ষানুষ্ঠান দিশপুৰ চৰকাৰী নিম্ন বুনিয়াদী বিদ্যালয়। ১৯৪২ চনত দিচপুৰৰ একমাত্ৰ ৰাজহুৱা দুৰ্গাপূজাখন প্ৰথমবাৰলৈ অনুষ্ঠিত হয় আৰু বৰ্তমান দিশপুৰ স্থায়ী বাৰোৱাৰী পূজা মন্দিৰ নিৰ্মাণ হৈছে। ৰাজহুৱা দুৰ্গাপূজাকে ধৰি বিভিন্ন সভা সমিতি পৰিচালনাত স্বৰ্গীয় গোপাল বড়োৰ লগত স্বৰ্গীয় ধৰম সিং বড়ো, স্বৰ্গীয় বয়া বড়ো, স্বৰ্গীয় খৰ্গেশ্বৰ বড়ো, স্বৰ্গীয় কান্দোৰাম বড়ো, স্বৰ্গীয় অৰ্জুন ঠাকুৰীয়া, স্বৰ্গীয় ৰত্নেশ্বৰ বড়ো, স্বৰ্গীয় যোগেন বড়ো, স্বৰ্গীয় ৰামচৰণ বড়ো আদি ব্যক্তিসকলৰ অৰিহণা উল্লেখনীয় আছিল।

স্বাধীনতাৰ আগলৈকে দিচপুৰ অঞ্চলৰ ছাত্ৰই প্ৰাইমাৰীৰ দেওনা পাৰ হৈ গুৱাহাটী চহৰৰ কটন কলেজিয়েট স্কুল, কামৰূপ একাডেমী, এম চি এম ই স্কুল, মাছখোৱা এম ভি স্কুল আদিত শিক্ষা লাভ কৰিব লাগিছিল। সেয়ে স্বৰ্গীয় গোপাল বড়ো গাঁওবুঢ়াৰ লগতে কেইজনো স্থানীয় ব্যক্তি আৰু অঞ্চলটোৰ এল পি স্কুলৰ শিক্ষক দুগৰাকীমানৰ উদ্যোগত ১৯৪৩ চনত দিশপুৰ প্ৰাইমাৰী স্কুলঘৰতে বেলতলা এম ই স্কুল নাম দি শ্ৰেণী আৰম্ভ কৰা হয় যদিও স্থায়ী নহ'ল।

দ্বিতীয় মহাসমৰৰ পিছত পুনৰ বিদ্যালয়খন জীৱিত কৰি তোলাৰ চেষ্টা কৰি ১৯৫২ চনত পুনৰ দিচপুৰ প্ৰাইমাৰী স্কুলতে বেলতলা এম ইৰ পাঠদান আৰম্ভ কৰা হয়। কিন্তু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভাৱ আৰু বিশৃংখলাত কেইমাহমান পিছতে এইখনো ভাগি যায়। পুনৰ ১৯৫৩ চনতে তিনিজন ছাত্ৰৰে চতুৰ্থমান শ্ৰেণীৰে বেলতলা এম ই স্কুল আৰম্ভ কৰি স্কুলৰ সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব 'বেলতলা তৰুণ সেৱক সংঘ'ক অৰ্পণ কৰা হয়। 'তৰুণ সেৱক সংঘ'ৰ সদস্যসকলে দিচপুৰ গাঁৱৰ বাদেও বনগাঁও, বাকাৰাপাৰা, বৰ্হাধৰা, বেলতলা, পাটৰকুছি, খানাপাৰা, লালমাটি, মটৰীয়া, জটিয়া, নৰকাসুৰ, ওডালবাক্ৰা আদি গাৱেঁ গাৱেঁ ধান-চাউল, টকা-পইচা, দান-বৰঙণি তুলি বিদ্যালয়খন জীয়াই তুলিলে। ১৯৫৪ চনত চেনিকুঠী অঞ্চলৰ দুৰ্গাপ্ৰসাদ সিঙে ৰাইজৰ অনুৰোধত দিচপুৰত থকা ডেৰবিঘা মাটি দান কৰাত 'বেলতলা

এম ইৰ স্থায়ীঘৰ হিচাপে এটা দীঘলীয়া খেৰীঘৰ সজা হয় আৰু স্থানীয় বাসিন্দা স্বৰ্গীয় ৰামচৰণ বড়ো (তেতিয়া যুৱক)ই সাতগাঁও মজলীয়া স্কুলৰ চাকৰি এৰি ১/৩/৫৪ চনৰ পৰা বেলতলা এমই স্কুলত যোগদান কৰি শিক্ষকৰ অভাৱ দূৰ কৰিছিল। ক্ৰমে ডিমৰীয়া প্ৰজে'ৰ পিনৰ পৰাও যথেষ্ট সাহায্য লাভ কৰি বহু ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে ১৯৬০ চনত স্কুলখনে ঘাটি মঞ্জুৰী লাভ কৰে। ইতিমধ্যে বেলতলা এম ই স্কুলখনক হাইস্কুললৈ পৰিণত কৰিবৰ বাবে ১৯৫৯ চনৰ পৰা বেলতলা হাইস্কুল নাম দি শ্ৰেণী আৰম্ভ কৰা হয়। ১৯৬১ চনত অৰ্জুন চন্দ্ৰ ঠাকুৰীয়া গাঁওবুঢ়াই নিজা পৈতৃক সম্পত্তি বিক্ৰী কৰি লাভ কৰা মুঠ ৬০,৫২৫ টকা হাইস্কুলৰ পুঁজিত সঞ্চিত কৰাৰ লগতে স্কুলৰ চৌহদত থকা দুই কঠা ওঠৰ লেচা মাটি দান দিয়ে। স্থানীয় ৰাইজে এনে বদান্যতাত সন্তুষ্ট হৈ দাতা ঠাকুৰীয়াৰ পিতৃ স্বৰ্গীয় গোপাল চন্দ্ৰ গাঁওবুঢ়াৰ নামেৰে অনুষ্ঠানটি 'গোপাল বড়ো হাইস্কুল' নামেৰে নামকৰণ কৰে আৰু ১৯৬৩ চনত হাইস্কুলখনে ঘাটিমঞ্জুৰী লাভ কৰে। ১/৪/৬৫ চনৰ পৰা পূৰ্বৰ বেলতলা এম ই স্কুলখন 'গোপাল বড়ো হাইস্কুল'ৰ সৈতে চামিলকৰণ কৰা হয়। পুনৰ ১৯৮১ চনৰ এক এপ্ৰিলৰ পৰা বিজ্ঞান আৰু কলা দুয়োটা শাখাৰে গোপাল বড়ো হাইস্কুলখন উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়লৈ উন্নীত হয় আৰু চৰকাৰে প্ৰথম অধ্যক্ষা হিচাপে স্বৰ্গীয়া লাৱণ্য বংপীক নিযুক্তি দিয়ে।

দিছপুৰ অঞ্চলৰ ৰাইজে ১৯৬০ চন মানৰ পৰাই অসমৰ ৰাজধানী চিলঙৰ পৰা নামি আহি দিচপুৰ অঞ্চলত থিতাপি লগাৰ উমঘাম ঘুনুক-ঘানাককৈ শুনিবলৈ পাইছিল। শেষত ১৯৭২ চনত মুখ্যমন্ত্ৰী শৰৎ চন্দ্ৰ সিংহৰ দিনত দিচপুৰতেই অসমৰ অস্থায়ী ৰাজধানী শুভাৰম্ভ কৰা হ'ল। জমিদাৰ গিৰিজানন্দ চৌধুৰীৰ মাটি অধিগ্ৰহণ কৰি চৰকাৰে ৰাজধানীৰ স্থান নিৰ্ণয় কৰিলে। ইতিমধ্যে গুৱাহাটী মিউনিচেপল ডেভেলপমেণ্ট অথৰিটিৰ অনুমতিত সৰুমটৰীয়া পথাৰ এলেকাত ব্যৱসায়িক কামৰ বাবে গুদামঘৰ এটা সজা সম্পূৰ্ণ হৈছিল। ৰাজধানী ভৈয়ামলৈ নমাত সেইটোকে অসম বিধান সভাৰ কাৰ্য চলাবলৈ গ্ৰহণ কৰা হ'ল। এই অসম আৰ্হিৰ 'জনতা ভৱন' নাম দিয়া ডাঙৰ ঘৰটোৱে অসমৰ ৰাজধানী দিশপুৰৰ প্ৰথম ঘৰ বুলিব পাৰি। অসম বিধান সভাৰ পৰা সৰুমটৰীয়ালৈ যোৱা পোন পথটি আচলতে এটা ৰজাদিনীয়া গড় আছিল। দুয়োপাৰে গভীৰ পিতনি আৰু জয়াল ঠাইখন খেতিৰ বাবে অনুপযোগী আছিল। সেয়ে গণেশগুৰি, দিচপুৰ আদি দাঁতিকাষৰীয়া ঠাইৰ লোকে এই গড়টি ৰাজহুৱা শ্মশান হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। একমাত্ৰ বড়ো জনগোষ্ঠীয়ে দিচপুৰ গাঁৱৰ উত্তৰ দিশৰ চিৰিয়াখানা পথৰ ভৰলু নৈৰ পাৰটি শ্মশান হিচাপে ৰাখিছিল। ইপিনে, ৰাজধানীৰ আগ্ৰাসনৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ জমিদাৰ গিৰিজানন্দই তেওঁৰ ৰায়তসকলক বহু মাটি দান সূত্ৰে নাইবা কম মূল্যত মাটিবোৰ ভগাই দিছিল। এই সময়তে বহু স্বনামধন্য ব্যক্তিয়ে দিচপুৰ আৰু ইয়াৰ আশে পাশে পানীৰ দৰত জমিদাৰৰ মাটি কিনি স্থায়ী বাসিন্দা হৈছিল। মানুহৰ মুখে শুনা মতে বৰ্তমানৰ গণেশগুৰি চাৰিআলি চকটোত গুৱাহাটী-ছিলং পথ (G.S. Road) ৰ দিশত এজোপা চিৰিচ (শিৰিষ) আৰু চিৰিয়াখানা (Zoo Road) পথৰ দিশত এজোপা আঁহত গছ আছিল। প্ৰকাণ্ড বুঢ়া গছ দুজোপাই চাৰিআলিটোৰ চিনাকী হোৱাৰ লগতে পথিকৰ বাহৰোৱাৰ স্থল আছিল। আনহাতে, হাতীগাঁও, ভেটাপাৰা, ঘোৰামাৰা, কেৰাকুছি আদি গাঁওসমূহৰ পৰা ওলাই অহা ৰাষ্টাটোৱে দিচপুৰ অঞ্চলৰ বালিখিৰিয়া নদীৰ দলঙখন পাৰ হৈ গণেশমূৰ্তিৰ চকৰ তিনিআলিত লগ লাগিছিল। প্ৰথম অৱস্থাত সাধাৰণভাৱে পূজা পাতল চলা ৰজাদিনীয়া এই গণেশ শিলাৰ প্ৰতি ৰাজধানী স্থাপন হোৱাৰ পিছত মানুহৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ বাঢ়ি যায়। লাহে লাহে দিচপুৰ এলেকাটি গণেশগুৰি বুলিহে প্ৰখ্যাত হ'ল আৰু পূব পিনে মন্দিৰৰ চিটি বাছ আস্থানটি দিচপুৰ-গণেশমন্দিৰ চ'ক বুলি জনাজাত হ'ল। বৰ্তমানৰ ৰাজধানীৰ জনতা ভৱনৰ স্থানত এখন দলনি পথাৰ আছিল। সৰুমটৰীয়া-বৰমটৰীয়াৰ পৰা বৈ অহা পানী দলনি পথাৰেদি বৈ দিচপুৰ-চিলংপথৰ ঝৌ-ঝুৰা পুলেৰে চিৰিয়াখানা পথৰ ভৰলু নদীৰে বৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰ পায়গৈ। গলঃ নদী নামৰ আন এখন নদীও আছিল যদিও বৰ্তমান নিঃচিহ্ন হৈ গ'ল। এটা সময়ত এই নদীবোৰৰ পানীকেই নিত্য ব্যৱহাৰ্য কৰ্মত দিচপুৰবাসী ৰাইজে ব্যৱহাৰ কৰিছিল।

ৰাজধানী চিলঙৰ পৰা দিচপুৰলৈ আহি থিতাপি লগাৰ সময়তেই দিচপুৰীয়া ৰাইজে দৈনন্দিন জীৱনধাৰা সলাই পেলাবলৈ বাধ্য হোৱাদি হ'ল। নিত্য নতুন মুখৰ তথাকথিত শিক্ষিত মানুহবোৰৰ লগত সৰল-সহজ হোজা প্ৰকৃতিৰ, অৰ্ধশিক্ষিত নাইবা একেবাৰে নিৰক্ষৰ গাঁওবাসীয়ে মিলি যোৱাটো ভবাৰ দৰে সহজ নাছিল। বহুকেইটা পৰিয়ালৰ নাম মাত্ৰ টকাৰ বিনিময়ত ঘৰ-বাৰী উচ্ছেদ কৰা হ'ল, নাইবা পৰিস্থিতিৰ লগত খাপ খাব নোৱাৰাৰ বাবেই বেলেগ বেলেগ ঠাইলৈ বাসস্থান বিচাৰি গুচি গ'ল। তদুপৰি দিচপুৰ,

জাপৰীগোগ, হেঙেৰাবাৰী, মটবীয়া, হাতীগাঁও, জটিয়া, নৰকাসুৰ আদি অঞ্চলৰ কৃষক ৰাইজে আন এক হাঁহাকাৰৰ সম্মুখীন হ'ব লগাত পৰিছিল। কৃষক ৰাইজৰ ওপৰত জাপি দিয়া চিলিং এ"ৰ প্ৰভাৱত এই ঠাইৰ ভূমিপুত্ৰ জনজাতি কৃষক সমাজে নিজৰ শেষ সম্বল খেতি পথাৰবোৰ সামান্য মূল্যতে এৰি দিবলৈ বাধ্য হৈছিল।

'গণেশগুৰিৰ সাতবিহু' দিচপুৰৰ এক ঐতিহাসিক পৰম্পৰা। বৃহত্তৰ বেলতলাবাসী ৰাইজৰ এই ঐতিহাসিক সংস্কৃতিৰ থলী আছিল দিচপুৰৰ গণেশগুৰিৰ সাতবিহুতলী। ব'হাগ বিহুৰ সাত বিহুৰ দিনাখন গণেশ মন্দিৰ চ'কৰ সমীপত এদিনীয়াকৈ উদ্‌যাপিত হৈছিল জনজাতীয় বিহুৰ লগতে বিভিন্ন বিহুৰ কলাকৃষ্টি। বিহুৰ দিনত নৃত্য গীতৰ পৰিবেশন চাবলৈ গণেশ মন্দিৰৰ সাত বিহুতলী লোকে লোকাৰণ্য হৈ পৰিছিল। শুনা যায়, গোটেই বছৰটোৰেই সেই দিনটোলৈ হেঁপাহ কৰি থকা জনসাধাৰণৰ কোনো পৰিয়ালৰ ল'ৰাই নিজৰ পচন্দৰ ছোৱালীজনী বিহুতলীৰ হৈ-চৈৰ সুবিধাত পলুৱাই নি বিয়া পাতিছিল। স্বৰ্গীয় গোপাল বড়ো গাঁওবুঢ়াৰ দিনত এই অনুষ্ঠানীয়া সাতবিহুৱে পূৰ্ণতা লাভ কৰিছিল আৰু দিচপুৰৰ বড়ো সমাজৰ লগতে জটিয়াৰ ৰাভা সমাজ, কাহিলীপাৰা-নৰকাসুৰৰ কাৰ্বি সমাজ, হাতীগাঁওৰ অজনজাতি সমাজ, ভেটাপাৰা-ঘোৰামাৰা-কেন্দাকুছি (ৰেবাইকুছি)-বেহাৰবাৰী-বেলতলা-বনগাঁও-সৰুমটবীয়া আদি ঠাইৰো জনজাতি-অজনজাতি-মুছলিম সমাজ আদি সকলোৰে অংশগ্ৰহণ কৰি অসমীয়া জাতিক শক্তিশালী ৰূপত গঢ় দিছিল। বৰ্তমানো মন্দিৰৰ স্থায়ী মঞ্চ প্ৰাংগণ গণেশ উদ্যানত মন্দিৰ সাতবিহুতলীৰ সাতামপুৰুষীয়া পৰম্পৰা পালন কৰা প্ৰথা চলি আছে। ১৯৭৬ চনৰ পৰা পুৰণি গণেশ মন্দিৰটোও কাৰুকাৰ্যখচিত কৰি ২০০০ চনত নতুন ৰূপত সাজি উলিওৱা হয়।

দিচপুৰ গাঁৱৰ মহান পুৰুষ স্বৰ্গীয় গোপাল চন্দ্ৰ বড়ো গাঁওবুঢ়া (১৮৮৮-১৯৪৯)ৰ মৃত্যুৰ পিছত ১৯৪৯ চনত পুতেক স্বৰ্গীয় অৰ্জুন ঠাকুৰীয়াই জটিয়া আৰু দিচপুৰ লাটৰ সপ্তম গাঁওবুঢ়াৰ পদ গ্ৰহণ কৰে। কামৰূপ জিলাৰ উপায়ুক্তই স্বৰ্গীয় অৰ্জুন বড়োক গাঁওবুঢ়া পদ লাভ কৰাৰ পিছত ঠাকুৰীয়া উপাধি প্ৰদান কৰে। এই গাঁওবুঢ়া গৰাকীৰ নিষ্ঠাবান কৰ্মত সন্তুষ্ট হৈ অসম চৰকাৰে তেখেতক 'সোণৰ আঙঠি' পদকেৰে পুৰস্কৃত কৰিছিল। স্বৰ্গীয় অৰ্জুন ঠাকুৰীয়াৰ মৃত্যুৰ পিছত তেওঁৰ ভাতৃ, স্বৰ্গীয় গোপাল বড়ো গাঁওবুঢ়াৰ কনিষ্ঠ পুত্ৰ ৰূপেশ্বৰ ঠাকুৰীয়াই বৰ্তমান দিচপুৰৰ গাঁওবুঢ়া পদবীত নিযুক্ত হৈ ৰাইজৰ সুখ-দুখৰ সমভাগী হৈ আছে।

কেৱল নিজৰ গাঁওখনৰ নামটি ৰাজধানীৰ নামত বিখ্যাত হোৱাত গাঁওবাসী সুখী হোৱাটোৱে স্বাভাৱিক যদিও দিচপুৰ গাঁওখনৰ ঐতিহ্যও একেদৰে থকাটো প্ৰত্যেকৰে কাম্য। বৰ্তমান গণেশগুৰি বজাৰৰ পৰা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সম্মুখেৰে মেডিকেল কলেজলৈ পুৰণি দিচপুৰ গাঁৱৰ ভিতৰৰা প্ৰধান গাৱলীয়া পথটি উন্নীতকৰণ কৰাৰ পিছতো ইয়াৰ শুদ্ধ নামকৰণ নহৈ দিচপুৰ গাঁওলীয়া পথ, কাছাৰীবস্তি পথ আদি নামেৰে চিনাকী হৈ আহিছে। প্ৰকৃততে এই পথে দুখন বিখ্যাত শিক্ষানুষ্ঠান সংলগ্ন কৰিছে। তদুপৰি পুৰণি দিচপুৰ গাঁৱৰ পূৰ্বাংশত থকা গণেশ মন্দিৰৰ প্ৰভাৱৰ বাবেই দিচপুৰ অঞ্চলটি গণেশগুৰি চাৰিআলি বুলি মানুহৰ মুখত পৰি বিখ্যাত হ'ল আৰু প্ৰকৃত গণেশৰগুৰি স্থানৰ পৰাই ৰাজধানীৰ ঘৰ আদি আৰম্ভ হৈ দিচপুৰ নাম পালে। স্থানীয় লোকে সেইবাবে ৰসাল মন্তব্য দিয়া শুনা যায়— বৰ্তমানৰ গণেশগুৰি চাৰিআলি প্ৰকৃততে দিচপুৰ চাৰিআলি নামেৰেহে বিখ্যাত হ'ব লাগিছিল। আনহাতে পুৰণি দিচপুৰ গাঁওখনক বড়ো কছাৰী অধ্যুষিত বাবেই কছাৰী বস্তি বোলাটো যুক্তিসংগত দেখা নাযায়। কাৰণ অসমীয়া ভাষা নাইবা অসমৰ জনগোষ্ঠীয় ভাষাৰ মাজত বস্তি, পট্টি এনে শব্দ নাই, তাৰ ঠাইত গাঁও, পাৰা, চুপা,চুবা, বা চুবুৰি আদিহে ব্যৱহাৰ হোৱা দেখা যায়। দিচপুৰীয়া ৰাইজৰ আন এটা অভিযোগ শুনা যায় যে গোপাল বড়ো হাইস্কুলৰ চৌহদৰ পুৰণিকলীয়া নাককাটি পুখুৰীটো (নাগপোতা পুখুৰী) ৰাজ্য চৰকাৰৰ উন্নয়ন বিভাগে অধিগ্ৰহণ কৰি কৰা পাৰ্কিং প্লাজা নিৰ্মাণৰ আঁচনি দিশপুৰ ছাত্ৰ-সন্থাৰ হেঁচাত তল পৰিল। ইতিহাস ধ্বংস নকৰি ৰক্ষা কৰাটোহে সভ্য জাতিৰ পৰিচয়। গতিকে পুনৰ এই পুৰণিকলীয়া ঐতিহাসিক নাককাটি পুখুৰীটো পৰিস্কাৰ কৰি পুনৰ খান্দি নিৰ্মাণ কৰিলে বৃহত্তৰ গণেশগুৰি অঞ্চলৰ সৌন্দৰ্যবৰ্ধনৰ প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্য অটুত ৰাখিবলৈ সক্ষম হোৱা যাব।

বৰ্তমানৰ দিচপুৰ-গণেশগুৰি অঞ্চল অসমৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ হোৱাৰ সময়তো পুৰণি ১০০টা মান পৰিয়ালে নিজৰ কৃষ্টি ৰক্ষা কৰি জীয়াই আছে। পূৰ্ব পৰম্পৰা অনুসৰি কৰা পূজা-পাতলৰ স্থানসমূহ হয় লুপ্তপ্ৰায় হ'ল নাইবা নতুন ঠাইত প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল। উদাহৰণস্বৰূপে, বৰ্তমান চিৰিয়াখানাৰ সন্মুখৰ প্ৰকাণ্ড গছজোপাৰ তলৰ বাটভেটা পূজা, দিচপুৰ গাঁৱৰ আইপূজা,

নাককাটী পুখুৰীৰ পাৰত অৱস্থিত থানঘৰত 'লাংগামাৰা' পূজা পাতিছিল। এনেধৰণৰ বিভিন্ন উৎসৱ আৰু পূজা পাতল দিচপুৰ গাঁৱৰ বড়ো সমাজে বহু সংগ্ৰামৰ মাজেৰে অটুত ৰখা দেখা গৈছে।

অসমৰ অস্থায়ী ৰাজধানী হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ বৰ্তমান স্থায়ী ৰাজধানীৰ স্থানপ্ৰাপ্ত সাধাৰণ দিচপুৰ গাঁৱৰ সন্দৰ্ভত কেতবোৰ অসাধাৰণ চিন্তাও মনলৈ আহে। বৰ্তমানৰ দিচপুৰ গাঁও প্ৰাচীন প্ৰাগজ্যোতিষপুৰতে বৈ যোৱা অৱশেষ হ'ব পাৰে নেকি ? আমাৰ পুৰণি অসম ৰাজ্যখনে ইতিহাসৰ তিনিটা সময় বিন্দুত ক্ৰমে প্ৰাগজ্যোতিষ, কামৰূপ আৰু অসম নামেৰে এখন বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ ভূখণ্ডৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। মহীৰংগ দানৱ, ঘটকাসুৰ, নৰকাসুৰ, ভগদত্ত, ভাস্কৰ বৰ্মা আদি প্ৰাচীন ৰজাসকলে প্ৰাগজ্যোতিষৰ গুৰুত্ব, সৌন্দৰ্য, উপলব্ধি কৰি তাৰ মূল্যায়ণ কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ কামৰূপৰ ৰজা ভাস্কৰ বৰ্মণৰ দিনত চীনা ভ্ৰমণকাৰী মহাপণ্ডিত, বৌদ্ধধৰ্মী হিউৱেনচাঙে এমাহকাল কামৰূপৰ ৰাজধানী প্ৰাগজ্যোতিষপুৰত কটাই গৈছিল বুলি উল্লেখ আছে। দশম শতিকাত ৰচিত 'কালিকাপুৰাণ'ত বিষ্ণুৱে নিজপুত্ৰ নৰকক কামৰূপ ৰাজ্যৰ প্ৰাগজ্যোতিষ নগৰলৈ অনাৰ কথা উল্লেখ কৰিছে (৩৮/৯৫)। আদি কাব্য ৰামায়ণত ৰামচন্দ্ৰৰ পৰম মিত্ৰ সুগ্ৰীৱে সীতাক অন্বেষণ কৰিবলৈ তেওঁৰ বানৰ সেনাক প্ৰাগজ্যোতিষ নগৰলৈ পঠাইছিল। কিষ্কিন্ধ্যা কাণ্ডত (৩০,৩১,৪২) উল্লেখ কৰা মতে প্ৰাগজ্যোতিষ নগৰখন সোণোৱালী শৃংগৰ সৈতে ৰৰাহ নামৰ ওখ পৰ্বতৰ ওপৰত নিৰ্মাণ কৰা সাগৰৰ পাৰৰ এখন বিশাল নগৰ আৰু ইয়াত নৰক নামৰ এজন দানৱবংশীয় ৰজাই ৰাজত্ব কৰে। সেই স্থানৰ বিশাল গুহা আৰু মনোৰম সমভূমিৰ কথাৰো উল্লেখ কৰি সন্দেহ কৰিছে হয়তো ৰাৱণে বৈদেহী সীতাক নি প্ৰাগজ্যোতিষৰ শিলাময় গুহাতেই লুকুৱাই ৰাখিছে।

মহাভাৰতৰ পৃষ্ঠাত প্ৰাগজ্যোতিষক ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ দিগবৰ্তী ভূখণ্ডৰ অন্তৰ্গত বুলি ধৰিছে আৰু স্ত্ৰী পৰ্বত প্ৰাগজ্যোতিষ ৰাজ্যক 'শৈলালয়' তথা ম্লেছ ৰাজ্য বুলি অভিহিত কৰিছে। দেৱমাতা অদিতিৰ কুণ্ডল যুগল প্ৰত্যৰ্পণ কৰিবলৈ শ্ৰীকৃষ্ণই প্ৰাগজ্যোতিষলৈ আহি দনুৰ পুত্ৰ দানৱ নৰকক বধ কৰা বুলি উল্লেখৰ লগতে নৰক আৰু প্ৰাগজ্যোতিষৰ সম্পৰ্ক দাঙি ধৰিছে। এনেদৰে মেটমৰা বুৰঞ্জী আৰু ভৌগোলিক বিৱৰণেৰে জিলিকি থকা ঐতিহ্যপূৰ্ণ প্ৰাগজ্যোতিষ ৰাজ্যৰ ৰাজধানী প্ৰাগজ্যোতিষপুৰৰ বহুতো তথ্য আজিৰ গুৱাহাটী মহানগৰৰ মাজত বিচাৰি পোৱাৰে পৰা গুৱাহাটীয়ে পুৰণি প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ বুলি পণ্ডিতসকলে ঠাৱৰ কৰিছে। হিউৱেন চাঙৰ হিচাপমতে কামৰূপ ৰাজ্যৰ আয়তন প্ৰায় দুহেজাৰ মাইল আৰু ৰাজধানী প্ৰাগজ্যোতিষপুৰৰ পৰিধি প্ৰায় ৬ মাইলৰ সমান বুলি উল্লেখ কৰিছে। চিলঙৰ পৰা গুৱাহাটীৰ দিচপুৰলৈ অসমৰ ৰাজধানী স্থানান্তৰিত হোৱাৰ পিচত প্ৰাগজ্যোতিষপুৰৰূপী গুৱাহাটীৰ গুৰুত্ব আৰু সুহৃত সন্মান ঘূৰাই পোৱাটো স্বীকাৰ কৰিব পাৰি। কিন্তু নৰক-ভগদত্তৰ নগৰ প্ৰাগজ্যোতিষ আৰু ভাস্কৰ বৰ্মাৰ ৰাজধানী প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ একে টুকুৰা ঠাই বুলি দৃঢ়ভাৱে ক'ব নোৱাৰি। কাৰণ নৰক যদি নৰকাসুৰেই হয় তেন্তে দিচপুৰৰ গাতে লাগি থকা নৰকাসুৰ পৰ্বত আৰু ইয়াৰ কাহিলীপাৰাৰ পিনে অৱস্থিত প্ৰাচীন নৰকাসুৰ গাঁৱৰ ঐতিহ্য বিচাৰ কৰিবলগীয়া। নৰকাসুৰ গাঁৱৰ বয়োবৃদ্ধসকলৰ মতে নৰকাসুৰ কাৰ্বি জনগোষ্ঠীৰ ৰজা আছিল আৰু এই ঠাইতেই বাস কৰি ৰাজ্য শাসন কৰিছিল। নৰকাসুৰ পাহাৰৰ প্ৰকাণ্ড শিলাবোৰেৰে কামাখ্যা মন্দিৰ সাজিছিল, কামাখ্যাক বিয়া কৰাই আনি ৰাখিবলৈ লখৰা অঞ্চলৰ ছাগল পাৰা গাঁৱৰ বিখ্যাত গুহা 'অসুৰৰ ছাল' নিৰ্মাণ কৰিছিল। সেই ঠাইলৈ কামাখ্যাৰ পৰা যাবলৈ 'অসুৰৰ আলি' নিৰ্মাণ কৰিছিল ইত্যাদি। নৰকাসুৰে পূজা কৰা ওডালবাক্ৰা গাঁৱৰ তেত্ৰিশ কৌটি মন্দিৰৰ গুহাৰ পৰা ১৯৬৪ চনত অসংখ্য মূৰ্তি আৰু অন্যান্য বস্তু উদ্ধাৰ হৈছিল আৰু অসম ৰাজ্যিক সংগ্ৰহালয়ত সেইবোৰ সংৰক্ষণ কৰা হৈছে। নৰকাসুৰ পাহাৰৰ গণেশৰ মূৰ্তি, সুসজ্জিত কেৰাটাও গুহা, নৰকাসুৰ মৃত্যুৰ পিছত কাৰ্বি জনগোষ্ঠীৰ নিয়মানুসৰি ঠিয়কৈ পোতা শিলৰ লংএ বা স্মৃতি শিল (নৰকাসুৰ পাহাৰৰ গণেশ টাৰ্ণিঙৰ ওপৰৰ জোঙা প্ৰকাণ্ড শিলাখণ্ডটো), নৰকাসুৰ পাহাৰৰ শীৰ্ষভাগত লাভ কৰা পুৰণিকলীয়া ইটা আদিয়ে নৰকাসুৰ গাঁৱৰ ঐতিহ্য দাঙি ধৰে। এনে ঐতিহ্যৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি, পুৰণি প্ৰাগজ্যোতিষ-কামৰূপৰ ৰজাসকলৰ বাসস্থান, ৰাজদৰবাৰ আদি নিৰাপত্তাজনিত কাৰণ নাইবা বানপানীৰ প্ৰকোপ আদিৰ বাবে হয়তো পৰ্বত-পাহাৰতেই নিৰ্মাণ কৰিছিল। প্ৰসংগত ক'ব পাৰি, "ব্ৰহ্মাই ইয়াত স্থিত নৈ নক্ষত্ৰ বা জোতিষ সৃষ্টি কৰিছিল বা পৰিমাপ কৰিছিল বাবেই ঠাইখনৰ নাম প্ৰাগজ্যোতিষ হোৱাৰ দৰে অলৌকিক ব্যাখ্যা বহুকেইজন পণ্ডিতে খণ্ডন কৰিছে। ড° বাণীকান্ত কাকতিয়ে প্ৰাগজ্যোতিষ নামটোৰ লগত এই ঠাইখনৰ প্ৰাকৃতিক বৈশিষ্ট্য সাঙোৰ খাই

থকা বুলি অনুমান কৰিছে। তেওঁ অষ্ট্ৰিক ভাষাৰ পগৰজুহ ওখ পৰ্বত পাহাৰ, তিক বা তিছ দীঘল অৰ্থাৎ ওখ আৰু দীঘল পৰ্বত মালাৰে প্ৰাগজ্যোতিষ আখ্যা পোৱা ঠাইডোখৰৰ দুৰ্গমতাক লৈ ভাগৱত পুৰাণে দিয়া ব্যাখ্যা স্বীকাৰ কৰিছে। ৰাজমোহন নাথৰ মতে — জুঃ থিচ (Zuh-this) নামৰ অষ্ট্ৰিক জাতিৰ ঠালৰ পৰা এইনামৰ উৎপত্তি হৈ পিছত 'জ্যোতিছপুৰ' বা নগৰ হৈছিল। ভগৱান চন্দ্ৰ মৰলৰ 'অসম চিন্তা' গ্ৰন্থত প্ৰাক আৰ্যসকলৰ বসতি গুণে দ্ৰাবিড়ী ভাষাৰ শব্দ সমষ্টি 'পাৰ গো তুতিচ' পাৰ-বিস্তৃত, শিলাময়, চন পৰি থকা, কো-গো-পৰ্বত, তুতি-শিখৰ, কিনাৰ, চূড়া, ইচ্-স্থানবাচক প্ৰত্যয় অৰ্থাৎ বিস্তৃত পৰ্বতৰ বাসোপযোগী ঠাই বুলি পুৰ বা নগৰ হৈ 'প্ৰাগজ্যোতিচপুৰ' হৈছিল। তেওঁৰ মতে সংস্কৃত 'দিশ' বা 'জ্যোতিষ' শব্দৰ পৰা 'দিচপুৰ' নামটো অহা নাই। মৰলৰ মতে, ড° কাকতিৰ 'দিচপুৰ' ব্যাখ্যা গ্ৰহণীয়। জনগোষ্ঠীয় নামটি সংস্কৃতকৰণ কৰাটো উচিত হোৱা নাই আৰু 'দিচপুৰ' নামটিৰ জৌটিনিৰ 'চ'ৰ ঠাইত কোনো কাৰণতে 'শ' বা 'ছ' হ'ব নালাগে বুলি ড° মৰলে উল্লেখ কৰি অসমীয়া উচ্চাৰণৰ 'দিচপুৰ' লিখিলেহে অসমীয়া ভাষাৰ স্বকীয়তা তথা জনগোষ্ঠীয় সমন্বয় ৰক্ষা পৰিব বুলি মন্তব্য দিছে। ড° ডিম্বেশ্বৰ শৰ্মাইও তেওঁৰ সম্পাদিত 'কামৰূপ শাসনাৱলী' (অসম প্ৰকাশন পৰিষদ, ১৯৮১)ত ভৌম নৰকৰ ৰাজধানী দক্ষিণ গুৱাহাটীৰ 'নৰকাসুৰ গড়' নামৰ পাহাৰী অঞ্চলটি বুলি ইংগিত কৰিছে আৰু পিছত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰলৈ এই নগৰখন তুলি নি নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰা বুলি অনুমান কৰিছে। ভাস্কৰ বৰ্মাৰ ডুবি তাম্ৰ শাসনৰ উল্লেখমতে শ্ৰীস্থিৰ বৰ্মাই পুৰণি নগৰত কিছুদিন থকাৰ পিছত পবিত্ৰ নদীখনৰ পাৰত নগৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। যদি সেই পবিত্ৰ নদী ব্ৰহ্মপুত্ৰ বুলি ধৰা যায় তেন্তে বৰ্তমানৰ আমবাৰী খনন কাৰ্যৰ ওচৰে-পাজৰে এই নগৰ আছিল। কিন্তু হিউৱেনচাঙৰ লেখাত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দৰে ডাঙৰ নদীৰ নাম নাই। বুৰঞ্জীবিদ কনকলাল বৰুৱাইও নৰকাসুৰৰ দিনৰ প্ৰাগজ্যোতিষ নগৰখন দিচপুৰতেই আছিল বুলি অনুমান কৰি গৈছে। এইদৰে প্ৰসিদ্ধ ইতিহাস চৰ্চাকাৰী কনক চন্দ্ৰ শৰ্মাইও আলোচনা প্ৰসংগত গণেশগুৰি, দিচপুৰ, জটিয়া, বেলতলা সমতল অঞ্চল আৰু চাৰিওফালে বেষ্টিত পৰ্বত-পাহাৰ-পুখুৰীৰ সাদৃশ্যই প্ৰাচীন বৃহত্তৰ বেলতলা অঞ্চলকে নৰকাসুৰৰ প্ৰাগজ্যোতিষ নগৰ বুলি তথ্য দাঙি ধৰা পোৱা যায়। এনে অনেক মন্তব্য আৰু চৰ্চাৰ মাজেৰে নৰকাসুৰৰ দিনৰ প্ৰাগজ্যোতিষপুৰৰ ধাৰণা তথা ভেটিতেই জ্যোতিচ্‌পুৰ, থিচ্‌পুৰ, তিচ্‌পুৰ আদি অপভ্ৰংশৰ পৰাই আজিৰ 'দিচপুৰ' সৃষ্টি হৈছে, তাক নুই কৰিব পৰা নাযায় আৰু সেইটোৱেই দিচপুৰৰ ঐতিহ্য।

বৈষ্ণৱদেৱী মাতাৰ দৰবাৰলৈ......

ড° মৌচুমী দেৱী
সহকাৰী অধ্যাপিকা
পৰিচালন বিভাগ,

জম্মু আৰু কাশ্মীৰ ৰাজ্যৰ ত্ৰিকূট পৰ্বতত বিৰাজমান অষ্টভূজা সজ্জিত বৈষ্ণৱদেৱী মাতাৰ দৰবাৰ হিন্দু ধৰ্মাৱলম্বী লোকসকলৰ এখন পৱিত্ৰ তীৰ্থস্থলী। বছৰৰ প্ৰায় আঁটাইকেইটা ঋতুতে ভক্তসকলৰ দেৱীমাৰ দৰ্শনৰ বাবে নিয়মীত সোঁত বৈ থাকে।

লেখাটিৰ জৰিয়তে এই গুৰুত্বপূৰ্ণ ধামখনৰ বিষয়ে দৰ্শনাৰ্থীৰ সমল হোৱাকৈ দুই এটা কথা উল্লেখ কৰা হৈছে।

বৈষ্ণৱদেৱীমাৰ ধাম জম্মুৰ কটৰা নামৰ ঠাই টুকুৰাৰ পৰা ১৪.৪ কি.মি. নিলগৰ ত্ৰিকূট পৰ্বতৰ ২৫০০ ফুট ওখত অৱস্থিত।

ত্ৰিকূট পৰ্বতৰএক অলৌকিক তথা মনোমোহা গুহাত মহাকালী, মহালক্ষ্মী, মহাসৰস্বতী পিণ্ডী ৰূপত বিৰাজমান। যাত্ৰাৰ উচিত সময় যদিও বছৰৰ আটাকেইমাহতে যাত্ৰা কৰে, তথাপিও আহিন তথা চ'ত মাহৰ নৱৰাত্ৰীৰ সময়ত যাত্ৰাৰ বিশেষ মহত্ব আছে বুলি মান্যতা আছে। জানুৱাৰী, ফেব্ৰুৱাৰী মাহত হিমপাত হোৱা হেতুকে শিশু তথা বৃদ্ধলোকক লগত লৈ যাত্ৰা কৰা কঠিন হয়। উৎসাহীলোকৰ বাবে বছৰৰ আটাইকেইটা মাহে সুচল হয়, যদিও চ'ত তথা আহিন মাহত (মাৰ্চ-ছেপ্তেম্বৰ) বতৰ অনুকূল হোৱা হেতুকে সপৰিবাৰে যাত্ৰা সুখৰ হয়।

যাত্ৰাৰ সুবিধা ঃ

জম্মু চহৰলৈ দেশৰ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা বাছ-ৰেল তথা উৰাজাহাজৰ ব্যৱস্থা আছে। জম্মুৰ পৰা কটৰালৈ ডেৰ ঘণ্টাৰ দূৰত্ব। প্ৰতি আধা-এক ঘণ্টাৰ অন্তৰত বাছৰ ব্যৱস্থা আছে। ১০ - ১৫ টকাৰ ভাড়া ধাৰ্য আছে। টেক্সীৰে যাবলৈও ৬০-১০০ টকাৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ বাবাদ ভাড়া লোৱা হয়। জম্মু বিমান বন্দৰৰ পৰা ৭০০ টকাৰ পৰা নিৰ্ধাৰিত মাছুল লোৱা হয় (২০২১ বৰ্ষৰ ভিত্তিত)। মাতা মন্দিৰলৈ বুলি কিছু যাত্ৰী পোনেই আগবাঢ়ে কটৰা চহৰত এক সুবিধাজনক নিৰিখত থকা খোৱাৰ ব্যৱস্থা আছে। মন্দিৰ পৰিচালনা সমিতিৰ তৰফৰ পৰাও ল'জ হোটেল আদিৰ সুবিধা আছে।

মাতা ধামলৈ যাত্ৰাৰ ব্যৱস্থা

কটৰাত অৱস্থিত প্ৰায় খিনি হোটেলৰে ত্ৰিকূট পৰ্বতৰ নামনিলৈ যাত্ৰী কঢ়োৱাৰ বাবে নিজা বাহন থাকে। মন্দিৰলৈ বুলি পাহাৰীয়া যাত্ৰা খোজকাঢ়ি, ঘোঁড়া বা খচ্চৰ, পাল্কী, ই-ৰিক্সা, পিঠ্ঠু, শিশুসকলৰ ট্ৰলী গাড়ী, হেলিকপ্টাৰ আদিৰ সুবিধা আছে। কিন্তু যাত্ৰীসকলে যাত্ৰাৰ পূৰ্বে কুপন লোৱা বাধ্যতামূলক। ক'ভিড পৰিস্থিতিৰ বাবে বৰ্তমান এদিনত ১০,০০০ হাজৰ যাত্ৰীক কুপন মুকলি কৰে। প্ৰতি যাত্ৰীৰ পৰা ঘোঁড়া বা খচ্চৰৰ নিৰিখ ১,২০০ টকা, পাল্কীত ৩,৫৪০ টকা, ই-ৰিক্সা ৩০০ টকা, হেলিকপ্তাৰ ১,৭৩০ টকা (One way), ৩,৬৪০ টকা (Two way), শিশু ট্ৰলীৰ গাড়ী ১,০০০ টকা (২০২১-২০২২ চনৰ ভিত্তিত) ভাড়া ধাৰ্য কৰা হৈছে। বৈষ্ণৱদেৱী মাতা দৰ্শনৰ লগতে ভৈৰৱ বাবা মন্দিৰ দৰ্শন কৰাটোও যাত্ৰাৰ এক অংশ বুলি ধৰা হয়। কিন্তু এই ডেৰ কি.মি. পথ ছোৱা অতি খিয় আৰু কঠিন। যাত্ৰীৰ সুবিধাৰ্থে

জম্মু কাশ্মীৰ চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা Rope way মুকলি কৰিছে। মাত্ৰ ৫ মিনিটৰ এই যাত্ৰাৰ বাব ১০০ টকা ভাড়া লোৱা হয়। প্ৰতি তিনি ঘণ্টাৰ মূৰে মূৰে এই সেৱা উপলব্ধ।

অন্যান্য সুবিধা সমূহ

যাত্ৰীৰ প্ৰয়োজন অনুসৰী চিকিৎসা সেৱাৰ ব্যৱস্থা। ব্যক্তিগত তথা মন্দিৰ পৰিচালনা সমিতিৰ নিজা কেণ্টিন ব্যৱস্থা আছে য'ত সুস্বাদু খাদ্য যেনে খিচিৰী, হালোৱা ফল-মূল উপলব্ধ হয়। তাৰোপৰি বিশুদ্ধ পানী ২৪ ঘন্টাই বিজুলীৰ ব্যৱস্থা মন্দিৰ কমিটিৰ পৰা কৰা হৈছে।

ব্যৱসায়ীক সুবিধা

মন্দিৰৰ দৰ্শনাৰ্থীৰ পৰা বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ নিয়োগ সৃষ্টি হৈছে। ঘোঁড়াবালা, পাল্কীৱালাসকলৰ পৰা আদি কৰি বিভিন্ন তৰহৰ মনোহাৰী দোকান, খাদ্যসম্ভাৰৰ দোকান, Photo stu-

dio, massage chair আদি ব্যৱসায় গঢ় লৈ উঠিছে। তাৰোপৰি হোটেল ল'জ আদি অনুসাংগিক সেৱাও যাত্ৰীসকলৰ ওপৰতে নিৰ্ভলশীল।

অঞ্চলটোৰ লোকসকলেও মন্দিৰৰ দৰ্শনাৰ্থীৰ লগত এক সৌহাদ্যপূৰ্ণ সম্বন্ধ বৰ্তাই ৰাখে। মন্দিৰৰ যাত্ৰা পথছোৱা তথা প্ৰসাৱাগাৰ আদি নিয়মীয়াকৈ দিনে-ৰাতি চাফচিকুণ কৰি ৰখাত গুৰুত্ব দিয়া দেখা যায়। আনকি পাহাৰীয়া পথছোৱাত বান্দৰৰ উপদ্ৰৱ নহ'বলৈ কমিটিৰ তৰফৰ পৰা নিয়মীয়া কপিকুল তথা আন চৰাই চিৰিকতীক নিয়মীয়া খাদ্য যোগান ধৰে। যাত্ৰীয়ে যাতে বান্দৰক কোনো ধৰণৰ খাদ্য নিদিয়ে তাৰ বাবে বিভিন্ন ঠাইত ফলক (Signboard) ত অনুৰোধ কৰা হৈছে।

—•—

নাৰী শিক্ষা আৰু সমাজত ইয়াৰ প্ৰভাৱ

ব্ৰজেন শৰ্মা
কৰ্মচাৰী

"এয়া এক অনুভৱ বিশেষ স্তৰৰ
সৌন্দৰ্য্য নহয় মাথো অপৰূপ অৱয়ৱ
ভংগী আৰু সুললিত স্বৰ
সৌন্দৰ্য্য লুকাই থাকে বোধ, মেধা বীৰত্ব,
পাণ্ডিত্য, ব্যক্তিত্ব আৰু
সুঠাম মনৰ কথা প্ৰকাশত।।
নাৰী মই সেই সৌন্দৰ্য্যৰে
অক্লান্ত পিয়াসী....."

(ড° নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ)

শিক্ষাই হ'ল মানৱ জাতিৰ মেৰুদণ্ডস্বৰূপ। যুগে যুগে সময়ৰ পৰিৱৰ্তনশীল গতিত মানৱ জীৱনৰ জীৱনধাৰাৰ পদ্ধতি আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থা সলনি হৈ আজি 'আধুনিক যুগ'ৰ শিক্ষাই নতুন বাতাৱৰণৰ সৃষ্টি কৰিছে। ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতিৰ প্ৰভাৱৰ কাৰণে অতীতত নাৰী শিক্ষা ব্যৱস্থা সমাজৰ মাজত হেয় জ্ঞান কৰা হৈছিল। পুৰুষসকলে নাৰীৰ শিক্ষা মূল্যহীন বুলি ভবাৰ লগতে পুৰুষ আৰু সন্তানৰ মঙ্গল কামনা তথা গৃহস্থ কৰ্মৰ দ্বাৰা জীৱনৰ পাতনি মেলি শেষ পৰ্যায়লৈকে দায়িত্ব পালন কৰিবলগীয়া হৈছিল। সেই সময়ত বাল্যবিবাহ প্ৰথাটোৱে মূলতঃ নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তাত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিছিল। সেইকাৰণেই ছোৱালীবোৰে ঘৰৰ পদুলিমুখৰ পৰা বাহিৰত ওলোৱাটো নিষেধ ও অপৰাধ বুলি গণ্য কৰা হৈছিল। আজিও এই প্ৰথাটো ইছলামধৰ্মীয় দেশসমূহত দেখা পোৱা যায়।

১৯ শ শতিকাৰ শেষভাগত তথা কুৰি শতিকাৰ প্ৰাৰম্ভণীত স্বাধীনতা আন্দোলনৰ সময়ত পোন প্ৰথমে নাৰী শিক্ষাৰ বিষয়ে বহুলভাৱে চিন্তা চৰ্চা কৰা হৈছিল। ইয়াৰ বিস্তৃত প্ৰসাৰৰ বাবে জলপানি (Schoolership) ৰ ব্যৱস্থাৰে ছাত্ৰীসকলক শিক্ষাৰ ওপৰত মনোগ্ৰাহী কৰি তোলাত সহায় কৰিছিল। জাতীয় শিক্ষাৰ আঁচনিৰ অধীনত এনি বেচান্ত আৰু বহু নেত্ৰীয়ে স্ত্ৰী শিক্ষাৰ প্ৰসাৰৰ কাৰণে অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগ স্বীকাৰ কৰি থৈ যোৱাৰ কথা আমি সকলোৱে জানো। ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ, স্বামী বিবেকানন্দ আৰু মহত্মাগান্ধীৰ দৰে মহান ব্যক্তিয়ে নাৰীক শোষণ আৰু দাসত্বৰ পৰা অৱসান ঘটাই সমাজৰ উন্নতিৰ হকে মুক্ত শিক্ষা দিয়াৰ পৃষ্ঠপোষকতা কৰিছিল।

১৮৭৫-৭৬ চনত ৪০খন প্ৰাথমিক বিদ্যালয় স্থাপন কৰাত মিছনেৰীসকলে দৃঢ়তাৰে আগভাগ লৈছিল আৰু

মিছনাৰীসকলৰ এইপ্ৰচেষ্টাক ইংৰাজেও সহায়ৰ হাত আগবঢ়াই শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নতি কৰাত অবিহণা যোগাইছিল। ইংৰাজে অসমত স্থাপন কৰা কটন কলেজত ১৯২৯ চনত পোনতে এগৰাকী ছাত্ৰীৰ নাম ভৰ্ত্তিৰে নাৰীৰ উচ্চ শিক্ষাৰ দুৱাৰ মুকলি কৰা হয়। ১৯৫১ চনৰ তথ্য অনুসৰি নাৰীৰ শিক্ষিতাৰ হাৰ ৭.৫ শতাংশ আৰু ২০০১ চনৰ শিক্ষিতাৰ হাৰ ৫৬.০৩ শতাংশলৈ বৃদ্ধি হয়। ইয়াৰ পৰা নিশ্চয় অনুমান কৰিব পাৰি যে পুৰুষতকৈ নাৰী শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখন কোনো গুণে কম নহয়। সমাজ গঠনৰ লগতে ঘৰুৱা দিশটো নাৰীৰ ভূমিকা পুৰুষতকৈ বহুগুণে বেছি। আইনে পুৰুষ আৰু নাৰীক সমান অধিকাৰ প্ৰদান কৰা সত্বেও সমাজৰ ধৰ্মীয় কাৰণতেই হওঁক বা স্নেহশীল, অবলা ৰূপত পুৰুষে বিচৰা বাবে নাৰীয়ে নিজৰ স্থান দখল কৰিব পৰা নাই। আজিৰ নৱপ্ৰজন্মৰ নাৰীয়ে উপযুক্ত সময়ত ভাল কেৰিয়াৰ গঢ়ি লৈ সুগম পথৰ সন্ধানত দেশ-বিদেশ পৰিভ্ৰমণ কৰিছে। চহৰৰ ন ন, সৰু-ডাঙৰ কোম্পানী আৰু গাঁওৰ মহিলাই আত্মসহায়ক গোট, জবকাৰ্ড, আশা আদি কৰ্মৰ জৰিয়তে সংস্থাপিত হৈছে যদিও দৰিদ্ৰতাৰ হাৰ বৰ্দ্ধিত জনসংখ্যা আৰু বস্তুৰ মূল্যবৃদ্ধিয়ে দেশত অৰ্থনৈতিক সংকত দেখা দিয়াৰ বাবে নাৰী শিক্ষাৰ বিষয়টো চৰকাৰে অতি গুৰুত্ব সহকাৰে লোৱা দেখা গৈছে।

ভাৰতভূমিৰ পাৰ্বত্য অঞ্চল বুলি অভিহিত বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰে পৰিপূৰ্ণ ৰাজ্য অসম। আমাৰ অসমৰ অনুন্নত সম্প্ৰদায় চাহ জনগোষ্ঠী আৰু চৰ অঞ্চল বা পাৰ্বত্যাঞ্চলৰ অধিবাসীসকলৰ শিক্ষিতৰ হাৰ অতি নিম্নগামী বুলি ক'ব পাৰি। জন্মনিয়ন্ত্ৰণৰ অনভিজ্ঞতাই জন্মৰ হাৰ ভয়াবহভাবে বৃদ্ধি পোৱাত চৰকাৰে একাধিক নিজকৰ্তাৰ বোজা কঢ়িয়াব লগাত পৰিছে। ৰাস্তা-ঘাটৰ দুৰ্গম অৱস্থাই যাতায়তৰ ক্ষেত্ৰত বাধাৰ সৃষ্টি আৰু জৰাজীৰ্ণ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ সঁজুলি দুখলগা হোৱাৰ হেতুকে সেই অঞ্চলৰ দৰিদ্ৰতাওঁ নিৰক্ষতাৰ মূল কাৰণ বুলি অভিহিত কৰিব পাৰি। আজিৰ শিক্ষিতা মহিলাই দায়িত্ব হিচাপে চৰকাৰী প্ৰতিষ্ঠান সমূহক সামৰি নলৈ অৰ্ধ চৰকাৰী, বে-চৰকাৰী, ৰাজহুৱা খণ্ড, ব্যক্তিগত খণ্ডৰ সতে সম্বন্ধ ৰাখি বুদ্ধিজীৱী আৰু ৰাজনীতিবিদসকলৰ সমপৰ্যায়ৰ কামত জড়িত হৈ এক নতুন আশাৰ বেঙণী কঢ়িয়াই আনিছে। আদিতে ভাৰতবৰ্ষৰ ঋষিমুণিসকলে নাৰীৰ সমাজ জীৱনৰ ৰীতি-নীতি আৰু কৰ্তব্যৰ ওপৰত যি কলঙ্কৰ বীজ সিঁচি থৈ গৈছে বাস্তৱ সমাজতো তাকে পৰিলক্ষিত হোৱা দেখা পোৱা যায়। প্ৰাচীন শাস্ত্ৰ মনু সংহিতাত নাৰীৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়ে এনেদৰে কোৱা হৈছে-

"অপত্যং ধৰ্মকাৰ্য্যাদি শুশ্ৰুষা ৰতিৰুত্তমা
দাৰাধীনস্তত স্বৰ্গঃ পিতৃনামাত্মনষ্ঠ।"

ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল - পুত্ৰ প্ৰাপ্তি, ধৰ্মকাৰ্য্য, ৰতি, নিজৰ আৰু পিতৃৰ স্বৰ্গলাভ। পৌৰাণিক ধৰ্মগ্ৰন্থত লিখিত কিছুমান মন্তব্যৰ কাৰণে নৱযুৱচামৰ সৈতে নাৰীয়ে ফেৰ মাৰি চোঁৱাত সক্ষম হোৱা নাই। আজিৰ এই বৈজ্ঞানিক যুগত নাৰীয়ে খোজত খোজ মিলাই চিন্তাধাৰা, যোগ্যতা আৰু ব্যক্তিত্ব বিকাশেৰে শিক্ষাৰ সুদৃঢ় ভেটি গঢ়াই উচ্চ স্থান দখল কৰি সমাজত সমস্ত আধিপত্য বিস্তাৰ কৰিব বুলি আমাৰ বিশ্বাস।

(এই প্ৰবন্ধটো লিখাত বিশেষভাবে অবিহণা যোগোৱা শ্ৰীচন্দন কলিতাৰ ওচৰত ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।)

সত্ৰ নগৰী বৰপেটা

দিশা পৰাশৰ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বৰপেটাক অসমৰ সত্ৰভূমি বুলি জনা যায়। বৰপেটাত থকা সত্ৰসমূহে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু তেওঁৰ প্ৰধান শিষ্য শ্ৰীশ্ৰী মাধৱদেৱৰ কৰ্মৰাজিৰ শাক্ষ্য বহন কৰে। যোল্ল শতিকাত মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে উজনি অসমৰ পৰা নৱ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ জৰিয়তে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভেটি টনকিয়াল কৰাৰ উদ্দেশ্যে বৰপেটা নগৰলৈ আহিছিল।

বৰপেটা নগৰখন ২২খন হাটীত বিভক্ত হৈ আছে। য'ত সত্ৰ পৰিচালক আৰু ভক্তসকল সপৰিয়ালে বাস কৰে। এই বিশেষত্ব অসমৰ আন কোনো ঠাইতে দেখা নাযায়। বিভিন্ন সত্ৰ আৰু মঠ সমূহ বৰপেটা জিলাৰ বিভিন্ন ঠাইত সিঁচৰিত হৈ আছে। যিবোৰ অসমৰ চোকে কোনে থকা ধাৰ্মীক লোকসলৰ আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ আহিছে। ইয়াৰে কেইখনমান প্ৰখ্যাত সত্ৰ হৈছে- বৰপেটা সত্ৰ, পাটবাউসী সত্ৰ, সুন্দৰীদিয়া সত্ৰ, চূণপৰা সত্ৰ, গণককুছি সত্ৰ, কণৰা সত্ৰ আৰু জনীয়া সত্ৰ। ফাকোৱাৰ উৎসৱ ইয়াৰ প্ৰধান উৎসৱ আৰু ইয়াক ধুমধামকৈ পালন কৰা হয়। হাতীদাঁতৰ শিল্পকে ধৰি বৰপেটাৰ থলুৱা হস্তশিল্প অসম বিখ্যাত। ইয়াৰ আতচবাজীৰ কাৰখানাও অসমত জনাজাত।

বৰপেটা বিভিন্ন ভাষা-ভাষীৰ মানুহৰ মিলন ভূমি হিচাপে বিশেষ গুৰুত্ব পাই আহিছে। ইয়াক তিতাকুছি, পেৰাভিটা, মথুৰা, বৃন্দাবন, চৌখুটীস্থান, নৱৰত্ন-সভা, ইচ্ছাকুছি, পুষ্প বিমান, কামপুৰ আৰু বৰপেটা আদি বিভিন্ন নামেৰে জনা যায়। ইংৰাজ শাসনৰ অধীনলৈ অহাৰ আগেয়ে বৰ্তমানৰ বৰপেটা জিলা কোচ-হাজো আৰু আহোম সম্ৰাজ্যৰ অবিচ্ছেদ্য অংশ আছিল। আদি কালৰ পৰা বৰ্মনসকলৰ (৩৮০-৬৫৪), লেস্থামৰ (৬৫৫-৯৮৫) পালসকলৰ (৯৮৫-১২৬০), কমতাসকলৰ (১২৬০-১৫০৯) আৰু কোঁচসকলৰ (১৫০৯ ৰ পৰা শাসন প্ৰত্যক্ষ কৰি আহিছে যদিও কমতা আৰু কোচ শাসনৰ সময়তকৈ ইয়াৰ মুখ্য বুৰঞ্জীমূলক উন্নয়ন সমূহ হৈছিল।

কোচৰজা নৰনাৰায়ণে তেওঁৰ ৰাজধানী বৰপেটাৰ সমীপতে বৰনগৰত (বৰ্তমান সৰভোগ) স্থাপন কৰিছিল। যি সময়ত মহাপুৰুষজনাই পাটবাউসীত সত্ৰ পাতি তেওঁৰ ধৰ্মীয় চিন্তাধাৰাসমূহ প্ৰচাৰৰ কামত লাগি আছিল। সেই সময়ত ৰাজত্ব চলি আছিল ৰজা নৰনায়াণৰ। মোগলসকলৰ আগমণৰ পিছত কোচ ৰাজত্বৰ অন্ত পৰিল। বৰপেটাৰ ওচৰ-পাজৰ আহোমসকলে মোগলৰ সৈতে বহু কেইখন যুদ্ধ কৰিছিল। কেইখনমান পৰিচিত যুদ্ধৰ ভিতৰত জখলিখানা, ভানেকুছি আৰু ভৱানীপুৰৰ যুদ্ধ উল্লেখনীয়। পিছত যুদ্ধত আহোমসকল পৰাজিত হৈছিল আৰু মোগলে ক্ষমতা লৈ ইয়াৰ প্ৰশাসনিক দিশটো আৰু কৰ সংগ্ৰহৰ দিশটো প্ৰণালীবদ্ধভাৱে সজাই তুলিছিল। প্ৰশাসনীক সুচলতাৰ বাবে প্ৰতিটো পৰাগণক তালুক, লট আৰু গাঁওত ভাগ কৰা হৈছিল।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰভাৱত বৰপেটা নগৰ সত্ৰৰে পূৰ্ণ এখন ধৰ্মীয় ঠাইত পৰিণত হৈছে বাবে ইয়াক বৈকুণ্ঠধাম বুলিও কোৱা হয়। আহোম ৰজা শিৱ সিংহ, ৰাজেশ্বৰ সিংহ, লক্ষীসিংহ, গৌৰীনাথ সিংহ আৰু চন্দ্ৰকান্ত সিংহৰ দিনতে এই সত্ৰসমূহে মাটিৰ আবণ্টন পাইছিল। বাউসীৰ শ্বাহ সদৰৰ বৰনগৰৰ শ্বাহ ফকীৰৰ, ক্ষেত্ৰীৰ পাঁচ পীড়ৰ, ভেল্লাৰ চৈয়দ শ্বাহনুৰ দেৱান ফকীৰৰ, মুছলিম

দৰগাহলৈও ভূমি আবন্টন কৰিছিল। দেৱালয় সমূহলৈও ভূমি আবণ্টিত কৰা হৈছিল আৰু এই আবন্টনসমূহৰ কথা কপাৰ ফলিত লিপিবদ্ধ কৰি ৰাখিছিল, যিবোৰ বুৰঞ্জীৰ সমল হিচাপে স্বীকৃতি পাই আহিছে। মানৱ আক্রমণত বৰপেটা নগৰৰ লগতে বৰপেটা সত্ৰতো বিস্তৰ ক্ষতি হৈছিল। এই মানসকলক আঁতৰোৱাৰ বাবে বৃটিছসকল আহিছিল। বৃটিছ অহাৰ পিছৰে পৰাই এই অঞ্চলত মৌজাদাৰী পদ্ধতি আৰম্ভ হৈছিল। ১৮৪১ চনত বৰপেটা অসামৰিক মহকুমা হৈছিল আৰু জন বাটলাৰ ইয়াৰ প্ৰশাসক হৈছিল।

বৰপেটাৰ কলা-সংস্কৃতিৰ ভেঁটি মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰে বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ জৰিয়তে স্থাপন কৰিছিল। তেওঁৰ পিছত তেওঁৰ পৰম শিষ্য মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে, দামোদৰদেৱে আৰু হৰিদেৱে কেইবাখনো সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ জৰিয়তে এই ভেঁটি মজবুত কৰি থৈ গৈছে।

মানস ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আৰু ব্যাঘ্ৰ প্ৰকল্পলৈ যোৱাৰ বাবে বৰপেটাক প্ৰৱেশদ্বাৰ বুলি ক'ব পাৰি। বৰপেটা নগৰৰ পৰা ইয়াৰ দূৰত্ব ৪৪ কিঃ মিঃ। ২০০১ চনৰ লোকপিয়ল অনুসৰি বৰপেটা সত্ৰত মুঠ জনসংখ্যা ৪১,১৭৫ জন। ইয়াৰে ৫০% পুৰুষ আৰু ৫০% মহিলা। বৰপেটাৰ গড় শিক্ষিতৰ হাৰ ৮০% যিটো ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষিতৰ হাৰ ৫৯.৫% তকৈ অধিক। ইয়াৰ ভিতৰত ৫০% আৰু ৪৬% মহিলা। মুঠ জনসংখ্যাৰ ১০% ছবছৰতকৈ সৰু শিশু।

মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱ সহিতে তেওঁৰ শিষ্যসকলে বৰপেটাত কেবাখনো সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি গৈছিল। এই সত্ৰসমূহক আঞ্চলিক সংস্কৃতিক প্ৰশিক্ষণস্থলীৰ লগতে মঠ হিচাপেও গণ্য কৰা হয়। অঞ্চলটোৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত এই সত্ৰসমূহে উল্লেখযোগ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। যদিও এই সত্ৰ সমূহ মূলতঃ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ চিন্তাধাৰাৰ প্ৰসাৰৰ উদ্দেশ্যে প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছে, সময়ৰ লগে লগে সত্ৰসমূহ শিক্ষা, সংগীত, নৃত্য, নাট্য, কলা, হাতীদাতৰ কৰ্ম আদি বিষয় সান্নিবিষ্ট একো একোটা মুকলি সাংস্কৃতিক কেন্দ্ৰত পৰিণত হৈছে।

বৰপেটা নগৰত প্ৰতিষ্ঠিত কেইখনমান উল্লেখযোগ্য সত্ৰৰ নাম হ'ল-

(ক) পাটবাউসী সত্ৰ
(খ) গণককুছি সত্ৰ
(গ) জনিয়া সত্ৰ
(ঘ) সুন্দৰীদিয়া সত্ৰ
(ঙ) বৰপেটা সত্ৰ
(চ) বাৰাদি সত্ৰ
(ছ) কণৰা সত্ৰ
(জ) মইনবাৰী সত্ৰ
(ঝ) গৰেমাৰী সত্ৰ
(ঞ) বণিয়াৰাপাৰা বজাৰ সত্ৰ

পাটবাউসী সত্ৰ

পাটবাউসী সত্ৰ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল।

এই সত্ৰ বৰপেটা মূল নগৰৰ পৰা ২ কি.মি আঁতৰত অৱস্থিত। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে এই সত্ৰৰ পৰাই ধৰ্মীয় আদৰ্শ, সাহিত্য, কলা-সংস্কৃতি আৰু কৰ্ম সংস্কৃতিৰ প্ৰসাৰ কৰিছিল। এই সত্ৰতেই তেওঁ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ ১৮ বছৰ কটাইছিল। যিখিনি সময়ত কীৰ্ত্তন ঘোষা ৰচনা কৰাৰ উপৰিও ২০ টাকৈ বৰগীত ৰচনা কৰিছিল। পিছলৈ এই সত্ৰৰ পৰাই শ্ৰীমাধৱদেৱৰ, শ্ৰীদামোদৰদেৱে আৰু শ্ৰীহৰিদেৱে বৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিছিল। মহাপুৰুষসকলে ব্যৱহাৰ কৰা কিছুমান আচবাব, সাঁচিপাত আদি এতিয়াও এই সত্ৰত সংৰক্ষিত হৈ আছে।

গণককুছি সত্ৰ

এই সত্ৰ বৰপেটা এলেকাৰ ভিতৰতে অৱস্থিত। শ্ৰীমাধৱদেৱে এই সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা উদ্দেশ্যে শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে এতোলা সোণৰ বিনিময়ত এই সত্ৰৰ মাটি ক্ৰয় কৰিছিল আৰু শ্ৰীমাধৱদেৱক উক্ত সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰ হিচাপে মনোনিত কৰে। শ্ৰীমাধৱদেৱে ১৮ বছৰ ধৰি উক্ত সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰ হিচাপে আছিল। মহাপুৰুষজনাই ব্যৱহাৰ কৰা কিছু সামগ্ৰী এতিয়াও সংৰক্ষিত কৰি ৰখা হৈছে।

জনীয়া সত্ৰ

বৰপেটা-জনীয়া পথত বৰপেটা নগৰৰ পৰা ৮ কি.মি. দূৰত্বত এই সত্ৰ অৱস্থিত। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ভক্ত শ্ৰীনাৰায়ণ দাস ঠাকুৰ আতাই এই সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। তেওঁ ইয়াত বহু সংখ্যক ভক্তিমূলক গীত ৰচনা কৰিছিল।

সুন্দৰীদিয়া সত্ৰ

গণককুছি সত্ৰ এৰাৰ পিছত শ্ৰীমাধৱদেৱে এই সত্ৰ স্থাপন কৰিছিল। বৰপেটা সত্ৰৰ প্ৰথম সত্ৰাধিকাৰ শ্ৰীমথুৰা

দাস বুঢ়া আতাই আদিতে এই সত্ৰতেই আহি শ্ৰীমাধৱদেৱৰ শৰণ লৈছিল। এই সত্ৰতে শ্ৰীমাধৱদেৱে পালনাম আৰু বীৰনাম বা থিয়ানামৰ শুভাৰম্ভ কৰিছিল।

বৰপেটা সত্ৰ

বৰপেটাক দ্বিতীয় বৈকুণ্ঠপুৰী বুলিও কোৱা হয়। বৰপেটা জিলাৰ বৰপেটা চহৰত অৱস্থিত বৰপেটা সত্ৰ এখন ঐতিহ্যমণ্ডিত সত্ৰ বা থান। বৰপেটা সত্ৰখন বৰপেটা চহৰৰ মাজমজিয়াত অৱস্থিত। এই সত্ৰখনলৈ অহা-যোৱাৰ বাবে স্থলপথেৰে সু-যোগাযোগ ব্যৱস্থা আছে। শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱে ১৫০৫ শকত (১৫৮৩ খ্ৰীষ্টাব্দ) বৰপেটা সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱ গুৰুজনাই এই সত্ৰত ৮ বছৰ আছিল আৰু এই সত্ৰত শ্ৰীমথুৰা দাস বুঢ়া আতাক সত্ৰৰ প্ৰথম সত্ৰাধিকাৰ হিচাপে নিযুক্তি দিছিল। বুঢ়া আতায়েই সত্ৰৰ প্ৰশাসনিক দিশটো শক্তিশালী কৰি বৰপেটাৰ আঞ্চলিক আৰু প্ৰতিষ্ঠানিক উন্নয়ন সাধন কৰিছিল আৰু এক গণতান্ত্ৰিক ব্যৱস্থাৰো প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল। শ্ৰীমথুৰাদাস বুঢ়া আতাই প্ৰতিখন হাটিৰ বাবে একোটা সমূহীয়া বিত্তীয় পুঁজিৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল, যাক 'হাটিয়াৰ পুঁজি' বুলি কোৱা হয়। এই পুঁজিৰ ধন হাটিৰ উন্নয়নৰ কামৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰাৰ উপৰিও প্ৰয়োজনৰ সময়ত ঋণৰ বিনিময়ত বা কেতিয়াবা ঋণ অবিহনেও প্ৰয়োজনত ব্যক্তিক ধাৰলৈ দিয়া হৈছিল। 'হাটিয়াৰ পুঁজি' এক ধৰণৰ প্ৰাচীন বেংক ব্যৱস্থাৰ দৰে আছিল। প্ৰতিখন হাটিতে একোটা 'হাটিয়াৰ ঘৰ' স্থাপন কৰা হৈছিল। হাটিয়াৰ ঘৰ আছিল এক সমূহীয়া স্থান, যত হাটিৰ মানুহে লগ হৈ বিভিন্ন কাৰ্য সম্পাদনা কৰিছিল। তেখেতে বৃত্তি অনুসাৰে হাটি ভগাই দিয়াৰ ব্যৱস্থাও কৰিছিল। যেনে- মাটিৰ পাত্ৰ গঢ়োতাৰ বাবে কুমাৰহাটি, কমাৰৰ বাবে বৃন্দাবনহাটি ইত্যাদি। জাতি বৈষম্য পৰিহাৰ কৰি বহু লোকে বৈষ্ণৱ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰি এক সাম্যবাদী সমাজ গঢ়ি তুলিছিল আৰু ভক্তসকলৰ মাজত এক নতুন কৰ্ম সংস্কৃতি ঠন ধৰি উঠিছিল।

সত্ৰখন কেঁচা ঘৰৰ আছিল যদিও ১৯৫২ চনত এই ঘৰটো ডাঙৰ ডাঙৰ খুটাৰে আৰু চিত্ৰ খোদিত বেৰেৰে পকী কৰণ কৰা হয়। সত্ৰ চৌহদৰ ভিতৰত কিছুমান সুকীয়া গৃহ আছে। মুখ্য সত্ৰৰ চৌহদ পকী দেৱালেৰে আবৃত হৈ আছে যদিও চৌহদতো তিনিটা বাটচ'ৰাৰ সৈতে সংলগ্ন হৈ আছে। এই বাটচ'ৰা কেইখন হ'ল- "নহাটি বাটচ'ৰা" (পশ্চিম দিশৰ প্ৰৱেশদ্বাৰ), "উত্তৰহাটি বাটচ'ৰা" (উত্তৰ দিশৰ প্ৰৱেশদ্বাৰ) আৰু "দক্ষিণহাটি বাটচ'ৰা" (দক্ষিণ দিশৰ প্ৰৱেশদ্বাৰ)। সত্ৰৰ পূব দিশে কোনো প্ৰৱেশদ্বাৰ নাই, কিয়নো পূব দিশত "হৰিজান" নামৰ এটা জান বৈ গৈছে।

বাটচ'ৰাৰ দৰে মুখ্য সত্ৰ চৌহদত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ তিনিটা প্ৰৱেশ দ্বাৰ আছে। এইকেইখন হৈছে উত্তৰ দ্বাৰ, দক্ষিণ দ্বাৰ আৰু পশ্চিম ফালে দালান। দালানক মুখ্য প্ৰৱেশ দ্বাৰ বুলি কোৱা হয়। সত্ৰ কীৰ্তন ঘৰ চৌহদৰ প্ৰায় কেন্দ্ৰত অৱস্থিত। ই পশ্চিমৰ মুখ্য প্ৰৱেশদ্বাৰ আৰু ভাজ ঘৰৰ পূবত অৱস্থিত। মুখ্য পশ্চিমদ্বাৰৰ ওচৰত দুটা কাঠৰ স্তম্ভ আছে। পৰম্পৰাগতভাৱে ইয়াক তুলসী খুটা বুলিও জনা যায় আৰু

এই মুখ্য তুলসী খুটা দুটিয়ে ভৱনটোক ধৰি ৰাখে। ইয়াত গুৰু আসন আছে আৰু ইয়াৰ পিছফালে দুটা ডাঙৰ গছাত অক্ষয় বন্তি জ্বলোৱা আছে। গুৰু আসনৰ পিছফালে পূৱ কোণত দুখন চকী আছে। এই চকী দুখনক বুঢ়া সত্ৰীয়া আৰু ডেকা সত্ৰীয়া বোলে। কীৰ্তন ঘৰত তিনিখনকৈ গুৰু আসন আছে আৰু বিশ্বাস কৰা হয় যে এই গুৰু আসন শ্ৰীশ্ৰীশংকৰদেৱ, শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱ আৰু শ্ৰীপদ্ম আতাৰ নামৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে। জনসাধাৰণৰ বিশ্বাস অনুসৰি এই তিনি গুৰু আসন ভগবান শ্ৰীকৃষ্ণৰ প্ৰতি এক মিশ্ৰিত ৰূপত সমৰ্পিত। এই গুৰু আসনৰ আগত সাতখন বৰ শৰাই এটা শাৰীত ৰখা হয় আৰু প্ৰতিখন বৰ শৰাইৰ সন্মুখত চাকি জ্বলোৱা থাকে। কীৰ্তন ঘৰৰ ভিতৰত কোনো দেৱ-দেৱীৰ মূৰ্তি নাই।

সত্ৰৰ ভাজ ঘৰক মণিকূট বুলি কোৱা হয়। এই ঘৰত মূল্যবান সোণ-ৰূপৰ অলংকাৰ ৰখাৰ উপৰিও কিছুমান দেৱতাৰ মূৰ্তিও ৰখা হৈছে। ভাজ ঘৰটো উত্তৰ-দক্ষিণ অৱস্থানত কীৰ্তন ঘৰৰ পূব ফালে স্থাপিত। এই ভাজ ঘৰটোৰ স্থাপত্য শৈলী অনন্য। ভাজঘৰত এগছি অক্ষয় বন্তি নামেৰে এগছ বন্তি জ্বলি থাকে। জনায় যায় যে এই অক্ষয় বন্তি গছি ৪০০ বছৰ ধৰি ক্ৰমাগতভাৱে জ্বলি আছে।

সত্ৰ পাট চাঙে এক বিশেষ স্থাপত্য শৈলীও বহন কৰে। পাট চাং কাঠ আৰু টিনেৰে নিৰ্মিত। ইয়াক ভাজ ঘৰৰ সমান্তৰালভাৱে নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। পাট চাঙৰ মজিয়া মাটিৰ পৰা প্ৰায় ৫ ফুট ওপৰত অৱস্থিত। ইয়াত কিছুমান বিশেষ সভা অনুষ্ঠিত হয়। মূলতঃ সত্ৰৰ ধৰ্মীয় আৰু প্ৰশাসনিক বিষয়বোৰ ইয়াত আলোচনা কৰা হয়। ইয়াক ৰজা কংসৰ পাট চাঙৰ দৰে পৱিত্ৰ বুলি বিশ্বাস কৰা হয়।

সত্ৰ চৌহদৰ পূব দিশত হৰিজন নামেৰে এটা জান আছে। পূব সত্ৰ চৌহদ স্পৰ্শ কৰা জানৰ পাৰটোক খটখটি ঘাট বুলি কোৱা হয়। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰিয় শিষ্য শ্ৰীমাধৱদেৱে এই জানত অন্যান্য ভকতৰ সৈতে স্নান কৰিছিল। এই জানৰ মাজত শিশু কৃষ্ণৰ মূৰ্তি নিৰ্মাণ কৰা হৈছে।

বৰপেটা সত্ৰৰ মঠটো আহোম সকলৰ স্থাপত্য শৈলীৰ সৈতে একে। কিছুমান মূল্যবান শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱৰ স্মৃতিচিহ্ন মঠত আছে। ইয়াত শংকৰ-মাধৱে ভৰি ধুৱলৈ ব্যৱহাৰ কৰা এটা শিল আছে। শংকৰদেৱৰ দশম আৰু মাধৱদেৱৰ নামঘোষাৰ পাঠ, ভক্তি ৰত্নাৱলী আৰু মথুৰা দাসক পাৰিশ্ৰমিক হিচাপে দিয়া দুটা 'নাগেৰী মুদ্ৰা' আছে। শ্ৰীৰাম আতাৰ ঘৰ বা ভেটি মাধৱদেৱৰ ঘৰৰ বিপৰীতে স্থাপন কৰা হৈছিল। বৰ্তমান এই স্থানত এটা কুঁৱা নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। এই কুঁৱাটোৰ পানী পৱিত্ৰ বুলি ধাৰণা কৰা হয় আৰু এই কুঁৱাটোৰ পানী সত্ৰৰ সকলো কামত ব্যৱহাৰ কৰা হয়। সত্ৰৰ উত্তৰ-পূব অৱস্থানত এই সত্ৰৰ প্ৰথম সত্ৰাধিকাৰ মথুৰা দাস বুঢ়া আতাৰ প্ৰথম সত্ৰীয়া ঠাইত এটা সৰু কিন্তু ধুনীয়া ঘৰ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। ইয়াক বুঢ়া আতা ভেটি বোলে।

সত্ৰখনৰ সভা ঘৰ কীৰ্তন ঘৰৰ উত্তৰ-পশ্চিম স্থিতিত অৱস্থিত এটা মুকলি ঘৰ। সম্প্ৰদায়ৰ সাধাৰণ সভা ইয়াত অনুষ্ঠিত হয়। সভাঘৰৰ উত্তৰ ফালে এটা সৰু ঘৰ আছে ইয়াক জগমোহন গৃহ বুলি জনা যায়। জগমোহন গৃহত সত্ৰৰ ভকতসকলে যিকোনো ধৰণৰ অসুবিধা সমূহ আলোচনা কৰে।

সত্ৰখনৰ উত্তৰ-পশ্চিম কোণত আৰু উত্তৰ প্ৰৱেশদ্বাৰৰ ওচৰত এক অনন্য ডিজাইনৰ সাত খলপ

খটখটিযুক্ত দৌল আছে। মুখ্যতঃ দেউল উৎসৱৰ সময়ত কলীয়া ঠাকুৰ বা কৈলা বাবাক ৰখাৰ বাবে এই ভৱন ব্যৱহাৰ কৰে। ফাকুৱাৰ লগত জড়িত অসমৰ অন্যতম উৎসৱ হ'ল দৌল উৎসৱ। বৰপেটাৰ স্থানীয় ভাষাত এই উৎসৱক দেউল বোলা হয়। বৰদোৱাত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে দৌলোৎসৱৰ সূচনা কৰিছিল যদিও বৰপেটা থানত ১৫১৮ শকত বৰপেটা সত্ৰৰ মথুৰা দাস বুঢ়া আতাই প্ৰথমবাৰৰ বাবে ইয়াক প্ৰচলন কৰে। সেই দিনৰ পৰা পৰম্পৰাগতভাৱে ইয়াক পালন কৰি অহা হৈছে। ধৰ্মীয় আচাৰ, ভক্তিৰস আৰু সমন্বয়ৰ উৎসৱ হিচাপে বৰপেটাৰ দেউল উৎসৱ চিহ্নিত হৈ আছে।

সত্ৰৰ ভিতৰত এখন ৰংগমঞ্চ আছে। ইয়াৰ আগফালে মানুহে মুকলিকৈ কলা প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে। মঞ্চত বিভিন্ন কলা প্ৰদৰ্শন কৰা হয়। সময়ে সময়ে ইয়াত সাংস্কৃতিক কাৰ্যকলাপ প্ৰদৰ্শন কৰাৰ বাবে ই এখন আধুনিক মঞ্চ।

বাৰাদি সত্ৰ

বৰপেটা নগৰৰ পৰা ইয়াৰ দূৰত্ব প্ৰায় ২ কি.মি.। শ্ৰীমাধৱদেৱে এই সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল আৰু অতি কম সময়ৰ বাবে তেওঁ ইয়াত আছিল। বাৰাদি সত্ৰ মাধৱদেৱৰ আদি সত্ৰ। শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰ হিচাপে লৈ বাৰাদি সত্ৰৰ পৰাই দশোদিশে শংকৰী সংস্কৃতিয়ে প্ৰসাৰ লাভ কৰিছিল।

কণৰা সত্ৰ

বৰপেটাৰ পৰা ১৬ কি.মি. দূৰত্বত এই সত্ৰ অৱস্থিত। শ্ৰীশ্ৰীনাৰায়ণ দাস ঠাকুৰ আতাই এই সত্ৰ স্থাপন কৰে। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ এই সত্ৰৰ ক্ষতি সাধন কৰে। সত্ৰৰ পৰিচালনাত বানপানীয়ে অসুবিধাৰ সৃষ্টি কৰে ফলত এই ঠাইত বসবাস কৰা লোকসকল বৰপেটাৰ গজিয়া আৰু গণককুছিলৈ উঠি আহে।

মইনবাৰী সত্ৰ

এই সত্ৰ সৰভোগত অৱস্থিত। মইনবাৰী সত্ৰ পঞ্চদশ শতিকাৰ শেষ ভাগত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ভক্ত তথা শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱৰ পৰম মিত্ৰ নাৰায়ণ দাস ঠাকুৰ আতাই স্থাপন কৰিছিল।

নাৰী-পূজাৰ পৰা অপদস্থলৈ

ভাগ্যশ্ৰী কলিতা
অৰ্থনীতি বিভাগ, তৃতীয় ষান্মাসিক

"মোৰ আগমনে ধৰাত সৰগ নামে
নন্দন বনৰ মই দেৱ পাৰিজাত"

সৃষ্টি চৰাচৰৰ আধাৰ নাৰী। মাতৃ, জননী ৰক্ষাকৰ্তাস্বৰূপে পৃথিৱীত জীৱৰ বসতি সম্ভৱ কৰি তুলিছে নাৰীয়ে। নাৰীয়ে ইচ্ছা কৰিলে এই পৃথিৱীত সৃষ্টি আৰু ধ্বংসে দুয়োটা সমানে কৰিব পাৰে। কিন্তু অতীজৰে পৰা বৰ্তমানলৈকে বহু সময়ত আৰু বিভিন্ন ঠাইত শিশু কন্যা আৰু নাৰীসকল বিভিন্ন ধৰণে নিৰ্যাতিতা হ'বলগীয়া হৈছে। আন ঠাইৰ কথা বাদ দি যদি আমি ভাৰতবৰ্ষৰ কথাকে কওঁ তেন্তে গম পোৱা যায় যে ইয়াত নাৰীক কোন স্থানত ৰখা হয়।

আচৰ্যকৰ কথা এই যে ভাৰতবৰ্ষত মানুহে ধন প্ৰাপ্তিৰ লক্ষ্মী দেৱী, জ্ঞান প্ৰাপ্তিৰ বাবে সৰস্বতী দেৱী আৰু শত্ৰুক দমনৰ বাবে দুৰ্গাদেৱীক পূজা কৰে। তেওঁলোকক মানি পেলোৱা হয় আৰু ভুলবশতঃ যদি তেওঁলোকে এই ধুনীয়া পৃথিৱীখনলৈ গমন কৰে তেতিয়া তেওঁলোকৰ চকু খোল খোৱাৰ আগতেই বন্ধ কৰি দিয়া হয়। এই লোকসকলৰ দেৱী কেৱল ফটোতহে ভাল লাগে, দেৱীতুল্য এই কন্যা সন্তানসমূহ এই লোকসলৰ বাবে যেন এক বোজা, এক দুখ।

'বলাৎকাৰ' এই শব্দটো আজিকালি আমি প্ৰায়ে টিভি, ৰেডিঅ' আদিত শুনো। কিন্তু যেতিয়াই শুনো তেতিয়াই যেন সকলো সাধাৰণ মানুহৰ সৰ্বশৰীৰ কঁপি উঠে, মনটো যেন এক অদ্ভুত শংকাৰে ভৰি পৰে। আমি শুনা মাত্ৰকে এনে অৱস্থা হয় কিন্তু যিজনী ছোৱালীয়ে এই অৱস্থাৰ সন্মুখীন হয় তাইৰ অৱস্থাটো কেনেকুৱা হয় সেইয়া কল্পনাৰো অতীত। এজনী ছোৱালীক যেন জীয়াই জীয়াই মাৰি পেলোৱা হয়। অতি লজ্জাজনক কথা যে, আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষতে এনে বহুত লোক ওলাব যিবোৰ শিক্ষিত হৈও অশিক্ষিতৰ দৰে, তেওঁলোকেও এই ঘটনাৰ দোষ সেই দানৱৰূপী দানৱক দিয়াৰ

সলনি সেই ছোৱালীজনীৰ গাত হে জাপি দিয়ে। তেওঁলোকৰ মানসিকতা মতে ছোৱালীবোৰ সদায় ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজত আবদ্ধ হৈ থাকিব লাগে। কিন্তু এই মানুহখিনক মই সুধিব বিচাৰো যে দিল্লীত এগৰাকী আঠ মহীয়া কন্যা শিশুৰ বলাৎকাৰ হৈছিল। সেই শিশুটোৱে এনে কি জগৰীয়া কাম কৰিছিল যাৰ পৰিনতিত তাইৰ এনে অৱস্থা হ'ল? সেই শিশুটোৱে পৃথিৱীখনক ভালকৈ জনাৰ আগতেই জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ এক বিকৃৎ ৰূপৰ সন্মুখীন হ'ল।

ভাৰতবৰ্ষৰ অন্য এটা সমস্যা হ'ল কন্যা সন্তানক অশিক্ষিত কৰি ৰখা। কন্যা সন্তানক শিক্ষিত কৰি তোলাটো বহুত জৰুৰী। জৱাহৰলাল নেহৰুৱে এই সম্পৰ্কত কৈছিল— 'এজন ল'ৰাক শিক্ষা দিয়া মানে এজন পুৰুষক শিক্ষিত কৰি তোলা; কিন্তু এজনী ছোৱালীক শিক্ষা দিয়া মানে হ'ল এটা পৰিয়ালক শিক্ষিত কৰি তোলা।

আমি এইটো কথা ভাবিব লাগিব যে শিশুপুত্ৰ য'ত সৃষ্টিৰ কাৰক, শিশু কন্যা অ'ত সৃষ্টিৰ ধাৰক। যদি মাতৃ শক্তিয়েই নাথাকে তেনেহ'লে বাকী সকলো শক্তি কেনেকৈ বাচিব? যদি আমিয়েই সেই জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানৱ তেনেহ'লে আমি এই দানৱীয় আচৰণ ত্যাগ কৰিব লাগিব। কাৰণ যি ঠাইত নাৰীৰ পূজা হয় সেই ঠাইত দেৱতাই বাস কৰে, য'ত নাৰীৰ অপমান হয় তাত সকলো ধৰ্ম-কৰ্ম নিস্ফল হয় আৰু এই কথাটো আমি সকলোৱেই জনা উচিত।

শিক্ষাৰ্থী জীৱনৰ প্ৰত্যাহ্বান

মমী পাটোৱাৰী
পঞ্চম ষান্মাসিক, ৰাজনীতি বিভাগ

প্ৰত্যাহ্বান এক গধুৰ শব্দ। যাক ভাষাৰে প্ৰকাশ কৰাটো খুবেই কঠিন। এই প্ৰত্যাহ্বান যে কেৱল আমাৰ মা-দেউতা বা আন বয়োজ্যেষ্ঠ লোকসকলৰ জীৱনলৈহে আহে এনে নহয়। আমাৰ দৰে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি থকা শিক্ষাৰ্থীসকলৰ জীৱনলৈয়ো এই প্ৰত্যাহ্বান আহিব পাৰে। দিনবোৰ যিমানেই আগুৱাই গৈছে বৰ্তমানৰ যুৱ প্ৰজন্মই প্ৰতিটো খোজতেই যেন তেওঁলোকে প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হৈছে। প্ৰতিটো খোজতে যেন নিজৰ দক্ষতাৰ পৰিচয় দিবলগীয়া হৈছে।

আগতে যেতিয়া সৰু হৈ আছিলো স্কুলত পঢ়ি আছিলো তেতিয়া ভাবিছিলো, 'কেতিয়া যে ডাঙৰ হ'ম, কেতিয়া যে স্কুল পাছ কৰি কলেজ যাম, কেতিয়া যে লগৰবোৰৰ সৈতে অকলে অকলে ফুৰিব পাৰিম ইত্যাদিবোৰ।' কিন্তু এতিয়া যিমানেই ডাঙৰ হৈ আহিছো মনতে উপলব্ধি কৰো যে স্কুলত পঢ়ি থকা সেই আগৰ দিনবোৰেই ভাল আছিল। স্কুলত পঢ়ি অহা দিনবোৰে যেন আকৌ আমাক হাত বাউলি দি মাতে আৰু যেতিয়া স্কুলৰ পদূলিৰ সন্মুখেৰে পাৰ হৈ যাওঁ তেতিয়া যেন সেই গোটেই স্কুলীয়া জীৱনটো এক খন্তেক মুহূৰ্ততে মনত পেলাই দিয়ে। কিন্তু সময় যে গতশীল, জীৱনটো যিমানেই আগুৱাই গৈছে সিমানেই দুখ-কষ্ট, চিন্তাৰ বোজাটোও ডাঙৰ হৈ গৈ আছে। যাৰ বাবে মনত ভাব হয় সেই যে স্কুলত ডাঙৰ ডাঙৰ কিতাপৰ বোজাটো কঢ়িয়াই লৈ গৈছিলো, সেই বোজাটোৱে ভাল আছিল। য'ত কোনোধৰণৰ দুখ নাছিল, আছিল মাথো অলপ কষ্ট কিয়নো কিতাপৰ বোজাটো পিঠিত দাঙি স্কুললৈ পঢ়িব যোৱাটোও পিছে কম ডাঙৰ কথা নাছিল। আকৌ সেই দুখ-কষ্ট আছিল কিন্তু খন্তেকীয়া কিয়নো স্কুলৰ পৰা ঘৰলৈ যেতিয়া উভতি যাওঁ তেতিয়া মায়ে ধৰা আলপৈচানত সেই কষ্ট পাহৰি যাও আৰু পঢ়াত লাগো। কিন্তু তাৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত এতিয়া সময়ৰ পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে যেন জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজত ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ সন্মুখীন হওঁ। য'ত আমি পদে পদে আমাৰ দক্ষতাৰ পৰীক্ষা দিবলগীয়া হয়। শিক্ষাৰ্থীসকলে যেতিয়া স্কুলৰ পৰা উত্তীৰ্ণ হৈ মহাবিদ্যালয় এখনত নামভৰ্তিৰ সময় আহি পৰে তেতিয়া এটা পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়। সেইটো হৈছে এতিয়া ল'ৰাজন বা ছোৱালীজনীয়ে বাচি ল'ব, মানে কলা শাখালৈ পঢ়িব নে, বাণিজ্যিক শাখালৈ পঢ়িব নে, বিজ্ঞান শাখালৈ পঢ়িব। তাৰ বাবে যদি কাৰোবাৰ পৰা কিবা দিহা পৰামৰ্ষ বিচাৰে বহুতে নিজৰ নিজৰ জ্ঞান বিলাক এনেদৰে বিলাব খোজে যেন তেওঁলোকে 'নাচা'ত গৈ হে পঢ়ি আহিছে। তাৰমাজত আকৌ বহুতে ভাল দিহা পৰামৰ্শ দিয়াও পৰিলক্ষিত হয়, যাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটো ভালদৰে বাচনি কৰিব পাৰে। ফলত তেওঁলোকে পৰীক্ষা পাছ কৰি ভাল ৰিজাল্ট কৰি ওলাই আহে। এইখিনিলৈকে ঠিকে থাকিল। কিন্তু তাৰ পাছত আকৌ টেনছন আহিল যে শিক্ষাৰ্থীসকলে এতিয়া কি কৰিব। যিসকল পিতৃ-মাতৃয়ে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়োৱাব পাৰে তেওঁলোকে পঢ়োৱালে কিন্তু যিসকল লোক আৰ্থিকভাৱে দুৰ্বল তেওঁলোকে পঢ়োৱাব নোৱাৰি নিজৰ ছোৱালীজনীক বিয়া দি উলিয়াই দিয়ে। কিন্তু তেওঁলোকৰেই আকৌ বহু ল'ৰা-ছোৱালী এনেকুৱা আছে যিয়ে সাহস কৰি জীৱনৰ লগত সংগ্ৰাম কৰি নিজেই নিজৰ খৰচটো উলিয়াই লয়। ইয়াতো কিন্তু সময়ৰ প্ৰত্যাহ্বানৰ অন্ত নপৰে কিয়নো শিক্ষাৰ্থীসকলে ডিগ্ৰী লৈ ভালদৰে পাছ কৰাৰ পিছত আকৌ টেনছন আহিল যে তাৰ পিছৰ পদক্ষেপ তেওঁলোকৰ

কি হ'ব। কিয়নো বৰ্তমান সময়ত এটা ভাল কাম বা চাকৰি পোৱাটো খুবেই কঠিন হৈ পৰিছে। যাৰ বাবে নিবনুৱা সমস্যাও বৃদ্ধি পাইছে। মানুহৰ খোৱা লোৱা পিন্ধন ওৰণৰ ক্ষেত্ৰত বহু পাৰ্থক্য আহি গৈছে। কিন্তু সেইমতে মানুহৰ উপাৰ্জন নোহোৱা হৈ পৰিছে। আৰু যাৰ বাবে নিজৰ দক্ষতা থকা সত্বেও ল'ৰা-ছোৱালীয়ে তেওঁলোকৰ মাৰ্কশ্বিট কেইখন হাতত লৈ ঘূৰি ফুৰিছে। কিন্তু উপাৰ্জনৰ পথ হ'লে বিচাৰি উলিয়াব পৰা নাই। যাৰ বাবে কিছুমান ঘৰৰ ল'ৰাই তেওঁলোকৰ ঘৰৰ অভাৱ-অনাটনৰ কথা চাই থাকিব নোৱাৰি বেয়া কামত লিপ্ত হোৱাও দেখা যায়। কিছুমানে আকৌ মানসিক ভাৰসাম্য হেৰাই পেলোৱাও পৰিলক্ষিত হয়। আকৌ কিছুমানে নিজৰ সেই অৱস্থা চাই থাকিব নোৱাৰি আত্মঘাতি কৰাও উদাহৰণ আমাৰ সমাজত বহুত আছে। তদুপৰি মানুহৰ এই দুৰ্দিনৰ অৱস্থাত আকৌ বহু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে নিজকে ভাঙি পৰিব নিদি নিজকে সবল কৰি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰে আৰু বহু কষ্ট নেওচি সময়ৰ লগত যুঁজ দি আগুৱাই যোৱাৰ উদাহৰণো নোহোৱা নহয়। জীৱনৰ এইখিনি সময়ত সেই যে স্কুলত ছাৰ-বাইদেউহঁতে বুজনি দিছিল, মানুহৰ জীৱনত ঘাত-প্ৰতিঘাত থাকেই; সেইবিলাকৰ বাবে নিজে ভাঙি নপৰি সমস্যাবোৰৰ লগত যুঁজ দি ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰি ডাঙৰ মানুহ হ'বলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। ইয়াৰ উপৰিও আমি কিবা ভুল কাম কৰিলে আমাক তেওঁলোকে শাস্তিও প্ৰদান কৰিছিল। সেই অনুপাতে আমাক সেইবিলাক বুজনিও দিছিল। জীৱনৰ এইটো পৰ্যায়ত তেওঁলোকৰ এইবিলাক কথা বৰকৈ মনত পৰে আৰু মনত ভাব আহে যে আমি যদি তেতিয়া ছাৰ-বাইদেউসকলৰ কথা আখৰে আখৰে পালন কৰিলোহেঁতেন তেনেহ'লে আমি আজি যিটো পৰ্যায়ত আছো তাতকৈয়ো ভাল পৰ্যায়ত উপনীত হ'ব পাৰিলোহেঁতেন। আকৌ তেতিয়াই মনলৈ ভাব আহে যে যদি আগৰ দিনবোৰ ঘূৰাই পালোহেঁতেন, যদি আকৌ কিতাপৰ সেই গধুৰ বোজাটো কঢ়িয়াই পঢ়িব যাব পাৰিলোহেঁতেন। পুনৰ যদি বন্ধু বান্ধৱীসকলৰ সৈতে খেলা-ধূলা কৰি সময় অতিবাহিত কৰিব পাৰিলোহেঁতেন ইত্যাদিবোৰ।

অৱশেষত মই ইয়াকে ক'ব বিচাৰিম যে বৰ্তমানৰ কণ কণ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে তেওঁলোকৰ শিক্ষাৰ জীৱনটোক বোজা হিচাপে নলৈ নিজৰ জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ হিচাপে লৈ, ভৱিষ্যত জীৱনত যাতে অগুৱাই গৈ সফল হ'ব পাৰে তাৰে কামনা কৰিলো। কিয়নো আজিৰ শিশু কাইলৈৰ দেশৰ নাগৰিক।

অসমীয়া সাহিত্যৰ উন্নতিত মাতৃভাষাৰ গুৰুত্ব

কৃষ্ণাক্ষী ৰাধা গৌতম
পঞ্চম ষান্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

গোলকীকৰণৰ প্ৰভাৱত বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বতে বিভিন্ন ভাষা-সাহিত্যই যি ....এক সংকটময় অৱস্থাৰ গৰাহত পৰিছে তাৰ উদ্ধাৰৰ বাবে বিশ্বৰ শান্তি প্ৰয়াসী আৰু স্বদেশীপ্ৰেমী সকলে নিজৰ নিজৰ জাতি, মাটি আৰু সাহিত্য সংস্কৃতিৰ ৰক্ষাৰ্থে ওলাই আহিছে।

শিশুৰ মানসিক বিকাশৰ বাবে মাতৃভাষাৰ সিমানেই আৱশ্যক যিমান কেঁচুৱাক শাৰীৰিক বিকাশৰ বাবে মাতৃদুগ্ধৰ আৱশ্যক। সেইবাবেই তাৰ মানসিক বিকাশৰ বাবে তাৰ ওপৰত মাতৃভাষাৰ অতিৰিক্ত কোনো এটা ভাষা জাপি দিয়াটো মাতৃভূমিৰ বিৰুদ্ধে পাপ। মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈছিল— "মাতৃভাষা হৈছে সাহিত্যৰ স্বৰ্ণ মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰি জীৱনক মহীয়ান কৰি তোলাৰ অন্যতম আধাৰ। গতিকে ভাষাই এটা জাতিৰ দাপোন বুলি ক'ব পাৰি। য'ত প্ৰতিফলিত হয় এটা জাতিৰ প্ৰকৃত ছবি তথা সভ্যতাৰ মাপকাঠী। অতীজৰে পৰাই ভাষা-সাহিত্যই জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। আমাৰ বৃহত্তৰ জাতিৰ মাতৃভাষা হৈছে অসমীয়া।

ভাষা থাকিলেহে এটা জাতিৰ পৰিচয় থাকিব। অসমীয়া জাতিয়ে অসমীয়া ভাষাক চৰকাৰী ভাষা তথা শিক্ষাৰ মাধ্যম হিচাপে গ্ৰহণ কৰি যাওঁতে যথেষ্ট ত্যাগ স্বীকাৰ কৰিব লগা হৈছিল আৰু এটা সময়ত অসমীয়া ভাষা চৰকাৰী ভাষা আৰু শিক্ষাৰ মাধ্যম হিচাপে গ্ৰহণ কৰা হ'ল। ছয় শ বছৰীয়া আহোমৰ ৰাজত্বকালত অসমহিতৈষী চুকাফাই অসমীয়া ভাষাক এক সুকীয়া মৰ্যাদা প্ৰদান কৰি সমন্বয়ৰ সাকোঁ গঢ়িছিল।

অসমীয়া ভাষাই প্ৰতিষ্ঠা গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত ভাষাটোৰ স্থিতি মজবুত কৰাৰ বাবে বিভিন্নজনে বিভিন্ন উপায়েৰে ভাষা জননীৰ সেৱাত নামি পৰিছিল। সেই সময়ত অসমীয়া মানুহৰ মাজত শিক্ষিত লোকৰ সংখ্যা তাকৰ আছিল। যিসকলে উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে বিদেশলৈ গৈছিল সেইসকল আঢ্যৱন্ত লোকৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰতি যথেষ্ট দুৰ্বলতা প্ৰতি মুহূৰ্ততে জাগ্ৰত হৈ আছিল। সেই সময়ত কলিকতাত থকা লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী, চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা আদি অসমীয়া ছাত্ৰই অসমীয়া ভাষাৰ সৰ্বাংগ উন্নয়ণ আৰু প্ৰয়োগৰ ক্ষেত্ৰত কিছুমান গঠনমূলক কাৰ্য কৰিছিল যিয়ে এক সজাগতা সৃষ্টিত সফলতা অৰ্জন কৰিছিল। ইংৰাজ চৰকাৰে মিছনেৰীসকলৰ সহযোগত 'অৰুণোদয়' কাকত উলিয়াই অসমীয়া ভাষাক প্ৰকৃতাৰ্থত স্বীকৃতি প্ৰদান কৰিছিল।

১৯৫২ চনৰ ২১ ফেব্ৰুৱাৰীত তদানীনন্তন পূব পাকিস্তানত উৰ্দু ভাষাৰ পৰিৱৰ্তে বাংলা ভাষাক ৰাষ্ট্ৰীয় মৰ্যাদা প্ৰদানৰ দাবীত কৰা আন্দোলনত চাৰিজন ভাষা আন্দোলনৰ নেতা শ্বহীদ হৈছিল। এই দিনটো স্মৰণীয় কৰি ৰাখিবলৈ বিশ্ব মাতৃভাষা প্ৰেমিক সংস্থাই ১৯৯৮ চনৰ ২৯ মাৰ্চত কানাডাত ভাংকুইভাৰত প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু ২১ ফেব্ৰুৱাৰীৰ দিনটো আন্তৰ্জাতিক মাতৃভাষা দিৱস হিচাপে পালন কৰা হয়।

বৰ্তমান কিছুসংখ্যক ব্যক্তিৰ মতে আমি অসমীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা বাবেহে অসম অনগ্ৰসৰ হৈ ৰৈছে। কাৰণ তেখেতসকলৰ মতে বহুতো শব্দৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দ থাকিলে সহজতে বুজি পাবলৈ অসুবিধা। এনে চৰিত্ৰই অসমীয়া ভাষা আৰু সমাজৰ প্ৰতি ভাঙোনমুখী বিপৰ্যয় কঢ়িয়াই আনিছে। তদুপৰি বৰ্তমান অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়বোৰত চাকৰি কৰি ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ত নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়ুৱাই অৰ্থাৎ মাতৃভাষা অসমীয়া মৰ্যাদা লোপ পোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। এচাম অনা অসমীয়া বণিক গোষ্ঠী তথা বিষয়া আমোলাৰ দপদপনিৰ বাবেই হওঁক বা এই ক্ষেত্ৰত জাতীয়তাবোধ নথকা আমাৰেই এচাম কৰ্মচাৰীৰ উদাসীনতাৰ বাবেই হওঁক অসমীয়া ভাষা সম্প্ৰতি এলাগি হোৱাটো পৰিলক্ষিত হৈছে। বিজ্ঞান প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ প্ৰচাৰৰ লগে লগে

সংবাদ মাধ্যমবোৰৰ গুৰুত্ব দিনক দিনে বাঢ়ি গৈছে ফলত পৰিবৰ্তিত পৰিৱেশত সংবাদ মাধ্যমসমূহে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য সংস্কৃতি বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত অনুৰূপ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে। সংবাদ মাধ্যমৰ হাতত ভাষা-সাহিত্যৰ অপপ্ৰয়োগ ঘটিছে। এনে মাধ্যমৰ কাৰ্যসূচীত ঘোষক-ঘোষিকাৰ শব্দ উচ্চাৰণ, শ্বাসাঘাত, বাক্য গাঁথনি আদি ভুলকৈ ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। তদুপৰি মন কৰিবলগীয়া যে বৰ্তমান যুগৰ অসমীয়া মানুহে থলুৱা মাতৃভাষাৰ প্ৰতি অনিহা প্ৰকাশ কৰাৰ দৰে এটা সময়ত অসমীয়া হিন্দু বৰ্ণ সমাজখনে মাতৃভাষাক আদৰ নকৰিছিল। গতিকে মাতৃভাষাৰ মাহাত্ম্য আৰু গুৰুত্ব উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰা লোকে নিজকে স্বাধীন বুলি কোৱা যুক্তি দুৰ্বল। মাতৃভাষাৰ চৰ্চাৰ যোগেদি এটা জাতিয়ে পৰাধীনতাৰ শিকলি চিঙি স্বাধীন হ'ব পাৰে।

পৃথিৱীৰ প্ৰতিগৰাকী শিশুৱে সপোন দেখে। সপোনত কথা পাতে, হাঁহে, কান্দে। সপোন কিন্তু তেওঁলোকে মাতৃভাষাতহে দেখে। অকল সপোন দেখাই নহয় ভগৱানৰ সৈতে আত্মিক সম্পৰ্ক জগাই তুলিবলৈ মাতৃভাষাই প্ৰশস্ত পথ। মাতৃভাষা অকল মাতৃৰ মুখৰ পৰা শিকা ভাষাই নহয়, ই প্ৰত্যেকখন ঘৰত ব্যৱহাৰ কৰা নিজৰ ভাষা। মাতৃভাষাক যিহেতু শিক্ষাৰ সৰ্বোত্তম বাহক বুলি কোৱা হয় গতিকে শিক্ষাৰ মাধ্যম হিচাপে ৰাজ্যভাষা নহয়, মাতৃভাষাহে হ'ব লাগে। বিশেষকৈ প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ পৰা মাধ্যমিক পৰ্যায়লৈ শিক্ষাৰ মাধ্যম নিশ্চিত আৰু বাধ্যতামূলকভাৱে মাতৃভাষা হ'ব লাগে।

পণ্ডিত জৱাহৰলাল নেহৰুৱে কৈছিল— "এজন ল'ৰাক শিক্ষা দিয়া মানে এজন যুৱকক শিক্ষিত কৰি তোলা, কিন্তু এজনী ছোৱালীক শিক্ষিত কৰা মানে এটা পৰিয়ালক শিক্ষা প্ৰদান কৰা।" এই কথাষাৰ এইবাবেই উল্লেখ কৰা হ'ল যে আমাৰ নব প্ৰজন্মক ভাষা-সাহিত্যৰ বিষয়ে জ্ঞান দিবলৈ হ'লে নাৰীসকল নিজেই শিক্ষিত হ'ব লাগিব। তেওঁলোকৰ নিজৰ ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰতি আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা, ভালপোৱা থাকিব লাগিব। ঘৰতে আইনাম, ধাইনাম, বৰগীত, লোকগীত, প্ৰাৰ্থনা আদিবোৰ শিশুসকলৰ লগত চৰ্চা কৰি থাকিলে অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি শিশুৰ কোমল অন্তৰত সহজে বেখাপাত কৰিব। পুৱা-গধূলি গোঁসাইৰ থাপনাত মাতৃয়ে শিশুৰ সৈতে চাকি-বন্তি জ্বলাই প্ৰাৰ্থনা কৰিলেহে শিশুৰ আধ্যাত্মিকতাৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ বাঢ়িব।

তদুপৰি বিদ্যালয়লৈ অহাৰ পিছত শিক্ষকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰতি সজাগ কৰি তুলিবলৈ মহৎ লোকৰ জীৱনী অধ্যয়ন কৰিব শিকাব লাগিব। আমাৰ ভাষাটো কিমান চহকী তাক বুজাব পাৰিব লাগিব। বিদ্যালয়ত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা, অনুষ্ঠান পাতি ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰতি উৎসাহী কৰিব লাগিব। তদুপৰি পুথি অধ্যয়নৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিব লাগিব। ইয়াৰ মাজেৰে সৎ ভাবনা গঢ়ি উঠিলেহে স্বদেশ প্ৰেমৰ ভাব উদ্ৰেক হ'ব। বৰ্তমান মাতৃভাষৰ চৰকাৰী স্কুলসমূহত নিম্ন শ্ৰেণীৰ শিশুসকল আছে। যিসকলৰ অভিভাৱক শিশুসকলৰ প্ৰতি একেবাৰে দায়বদ্ধতা নাই বা পৰিৱেশো নাই। ফলত শিশুসকলে শুদ্ধভাৱে লিখিব পঢ়িব নাজানে। অৰ্থাৎ এই ক্ষেত্ৰত পৰিয়ালৰ মাতৃসকলেই উচিত ভূমিকা ল'ব লাগিব।

১৯৬০ চনতে ৰাজ্যভাষা আইনখন অসম চৰকাৰে গৃহিত কৰিলে যদিও আজি সুদীৰ্ঘ ৫৪ টা বছৰে ৰাজ্য চৰকাৰে প্ৰশাসনৰ কোনো কাৰ্যালয়তে সঠিক ৰূপত প্ৰয়োগ নকৰাত ভাষা আইনখন একেবাৰে এলাগি হৈ ৰ'ল। আমি জনাত ভাৰতবৰ্ষৰ কোনো ৰাজ্যতে ৰাজ্যভাষাৰ এনে দুৰ্গতি হোৱা নাই। এখন দেশৰ মূল চালিকা শক্তি যিহেতু সেই দেশৰ যুৱ সমাজ সেয়ে তেওঁলোকে ভাষা জ্ঞানেৰে উদ্বুদ্ধ হৈ ভাষা-সাহিত্য জীয়াই ৰাখিবলৈ বিভিন্ন পন্থা গ্ৰহণ কৰা প্ৰয়োজন। যদি যুৱ সমাজে মাতৃভাষা অধ্যয়ন নকৰে তেন্তে এই ভাষা পাহৰণিৰ গৰ্ভত সঁচাকৈয়ে লীন হৈ যাব।

সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই কৈছিল— স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ উন্নতিৰ মংগল মন্দিৰৰ সিংহদ্বাৰ হৈছে মাতৃভাষা। অৰ্থাৎ যদিহে আমি বিশ্বত এক অসমীয়া জাতি হিচাপে নিজৰ জাতি সত্বাক জীয়াই ৰাখিব খোজে তেনে ক্ষেত্ৰত নিজৰ জাতিৰ দাপোণসদৃশ অসমীয়া ভাষাক কালৰ পংকিল বুকুলৈ ঠেলি শিপা হেকওৱা মানুহৰ দৰে হ'লে ইতিহাসে কাকো ক্ষমা নকৰিব। আমি আমাৰ জাতিগত আদৰ্শৰে অসমীয়া ভাষাক ধ্বংসৰ গৰাহলৈ ঠেলি নিদিবৰ বাবে বদ্ধপৰিকৰ হোৱা উচিত। তেতিয়াহে মাতৃভাষা জীয়াই থাকিব। মাতৃভাষাৰ সংৰক্ষণ, সংবৰ্ধন আৰু সম্প্ৰসাৰণ কৰাটো প্ৰত্যেকজন নাগৰিকৰ এটি মৌলিক কৰ্তব্য।

(প্ৰবন্ধটো যুগুত কৰোতেকামৰূপ মহানগৰ জিলা সাহিত্য সভাৰ মুখপাত্ৰ 'কামৰূপজ্যোতি' ২০১৪ ৰ সহায় লোৱা হৈছে।)

মিছাইল মানৱ

কৃষ্ণামণি ৰয়
তৃতীয় যান্মাষিক, বাণিজ্য শাখা

১৯৮০ চনৰ ১৮ জুলাইৰ পুৱা ৮ বাজি ৩০ মিনিট গৈছে। ৰোহিণী উৎক্ষেপণৰ অগ্নি প্ৰজ্বলিত হৈছে। সেই সময়ত "ভাৰতীয় মহাকাশ বিজ্ঞান সংস্থা (ISRO) ৰ আভ্যন্তৰীণ ভাগত বিজ্ঞানীসকলে কম্পিউটাৰৰ মনিটৰত উদগ্ৰীৱ হৈ নিৰীক্ষণ কৰি আছে। তাত থকা সঞ্চালকজনে দহ, ন, আঠ,........ এক বুলি ওলোটা গণনা কৰি ৰোহিণী উৎক্ষেপণৰ নিৰ্দেশনা দি আছে। তাৰ পাছতে আকাশৰ নিৰ্দিষ্ট কক্ষপথত কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ ৰোহিণী সফলভাৱে উৎক্ষেপণ কৰা হ'ল। তাকে দেখি বিজ্ঞানীসকলে আনন্দত আত্মহাৰা হ'ল। এই সমস্ত সফলতাৰ আঁৰৰ ব্যক্তিজন হ'ল এৰ'নৈটিক ইঞ্জিনিয়াৰ আবুল পাকিৰ জৈনুলাবাদীন আব্দুল কালাম।

১৯৭৯ চনৰ ১০ আগষ্ট তাৰিখে এছ এল ভি-৩ (S.L.V.-3) ৰ পৰীক্ষামূলক উৎক্ষেপণত তেওঁলোক কিন্তু বিফল হৈছিল। এই বিফলতাই কালামক হতাশ কৰিছিল আৰু তেওঁ সঞ্চালক পদৰ পৰা পদত্যাগ কৰিব বিচাৰিছিল। কিন্তু তেওঁৰ শিক্ষাগুৰু আৰু পথ প্ৰদৰ্শক অধ্যাপক সতীশ ধাৱানৰ পৰামৰ্শ আৰু অনুপ্ৰেৰণাৰ বাবে তেওঁ পদত্যাগৰ মত সলনি কৰি দুগুণ উৎসাহেৰে কাম কৰি সফলতাৰ মুখ দেখিবলৈ

সক্ষম হৈছিল। এয়াই আছিল ভাৰতৰ মাটিত প্ৰথমবাৰৰ বাবে নিজাববীয়াকৈ কৃত্ৰিম উপগ্ৰহৰ সফল উৎক্ষেপণ। কালামাৰ নেতৃত্বত মাত্ৰ দহ বছৰৰ ভিতৰতে ভাৰতে পাঁচটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ মিছাইল প্ৰকল্প বাস্তৱত ৰূপায়ণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ই ভাৰতক মহাশক্তিৰ ৰাষ্ট্ৰত পৰিণত কৰিলে। প্ৰকল্প পাঁচটা হ'ল— নাগ, পৃথ্বী, আকাশ, ত্ৰিশূল আৰু অগ্নি। এই ক্ষেপণাস্ত্ৰসমূহৰ বাবেই ভাৰতৰ প্ৰতিৰক্ষা বিভাগ পৃথিৱীৰ ভিতৰতে যথেষ্ট শক্তিশালী। এই কৃতিত্বৰ বাবেই আব্দুল কালাম ভাৰতৰ 'মিছাইল মানৱ' নামেৰে প্ৰখ্যাত হৈ পৰিল।

আব্দুল কালাম বাল্যকালৰ পৰাই আন আন ছাত্ৰতকৈ কিছু ব্যতিক্ৰমী স্বভাৱৰ আছিল। আকাশৰ বিশালতা আৰু উৰন্ত চৰাইজাকৰ ৰহস্যই তেখেতক স্কুলীয়া জীৱনৰ পৰাই প্ৰভাৱান্বিত কৰিছিল। সেয়েহে আব্দুল কালামে সহপাঠীসকলৰ সৈতে প্ৰায়েই সাগৰৰ উপকূললৈ গৈছিল। তাত সাৰেং আৰু গঙা চিলনী চৰাইবোৰে আকাশী পথত উৰি থাকিবলৈ কৰা প্ৰচেষ্টাক তেখেতে গভীৰভাৱে নিৰীক্ষণ কৰিছিল। চৰাইৰ দৰে তেখেতৰো আকাশৰ উচ্চতালৈ উৰিবলৈ অদম্য হেঁপাহ জাগিছিল। স্কুলীয়া জীৱনৰ সেই ইচ্ছা কালক্ৰমত সফল হ'ল।

কৰ্ম জীৱনৰ অৱসৰৰ পাছত তেখেতে ভাৰতবৰ্ষৰ দৰে বৃহত্তম গণতান্ত্ৰিক দেশখনৰ ৰাষ্ট্ৰপতিৰ আসন অলংকৃত কৰিছিল। তেখেতে এই পদত অধিষ্ঠিত হৈ দেশখনৰ উন্নয়নৰ সপোন দেখিছিল। সকলো শিক্ষাৰ্থীৰ সৈতে আব্দুল কালামে অতি আন্তৰিকভাৱে ভাব বিনিময় কৰি আনন্দ লাভ কৰিছিল। তেখেতে সদায় নতুন প্ৰজন্মৰ মন প্ৰজ্বলিত কৰি ৰখাটো বিচাৰিছিল। তদুপৰি তেখেতে আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত সৃজনশীল বিষয়ত গুৰুত্ব দিছিল। সময়ৰ লগত খাপ খাব পৰাকৈ আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ পৰিৱৰ্তন হোৱাটো তেখেতে বিচাৰিছিল। 'অকণিহঁতক প্ৰজ্বলিত কৰা মনেই দেশৰ আটাইতকৈ শক্তিশালী সম্পদ'— এই চিন্তাৰে তেখেতে দেশৰ প্ৰায় লক্ষাধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক লগ কৰিছিল। কালামে অকণিহঁতক উপদেশ দিছিল—'সপোন দেখা' সপোন দেখা, সপোনেই চিন্তালৈ পৰিৱৰ্তন হ'ব আৰু চিন্তাৰ ফলশ্ৰুতিয়েই হ'ল কাম'।

বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ উপৰি সংগীত আৰু সাহিত্যৰ অনুৰাগী কালামাৰ সৰলতা আৰু কৰ্মদক্ষতা তেখেতৰ ব্যক্তিত্বৰ প্ৰধান ভূষণ আছিল। ৰাষ্ট্ৰপিত পদৰ পৰা অৱসৰ লোৱাৰ পাছতো তেখেতে বিভিন্ন সমাজহিতকৰ কামত নিজকে নিয়োজিত কৰি ৰাখিছিল। বিশেষকৈ বিদ্যাৰ্থীসকলৰ সৈতে ভাব বিনিময়ত অগ্ৰাধিকাৰ দিছিল। তাৰ বাবে তেখেতে দেশৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত মূল্যবান বক্তৃতা প্ৰদান কৰিছিল। ২০১৫ চনৰ ২৭ জুলাই তাৰিখে শ্বিলঙৰ 'ভাৰতীয় ব্যৱস্থাপনা প্ৰতিষ্ঠান' (Indian Institute of Management) ত অংশগ্ৰহণ কৰি ভাষণ দি থকা অৱস্থাতেই তেখেতে মৃত্যুক আঁকোৱালি লৈছিল।

তুমি ছোৱালী হে, ল'ৰা নহয়!

পলাক্ষী দাস
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

আচলতে মোৰ লগত ঘটা বহু কথা লক্ষ্য কৰি মই এই প্ৰবন্ধটি লিখিব ওলাইছোঁ।

মই বহুলোকৰ মুখে মুখে শুনি আহিছোঁ যে প্ৰায়ভাগ মানুহক ল'ৰা লাগে। ছোৱালী নালাগে। কাৰণ ছোৱালী হেনো ঘৰৰ বোজা। আমাৰ দেশ/সমাজখনৰ ইমান উন্নতি হোৱা নাই। দেশৰ প্ৰধানমন্ত্ৰীজনেও শ্ল'গান দিছে যে, "Beti Bachao Beti Padhao" কিন্তু আজিও সমাজত তেনেবহুলোকৰ চিন্তাধাৰণাৰ কোনো পৰিৱৰ্তন ঘটা দেখা নাই। বহুতো গাঁৱে-ভূঞে গ'লে আমি দেখা পাওঁ ল'ৰা-ছোৱালীৰ পাৰ্থক্য। কিছুলোকৰ মতে, 'ছোৱালীক অকল ৰান্ধনীশালৰ ভিতৰত হে শুৱনি দেখি। ছোৱালী হৈ জন্মগ্ৰহণ কৰিছা যিহেতু বিয়া হোৱাটোৱেই প্ৰথম উদ্দেশ্য।" তাৰ বাহিৰে তেওঁলোকৰ জীৱনত আন একো উদ্দেশ্য নাই নেকি? সঁচাকৈয়ে ছোৱালী হোৱাৰ ফলত তেওঁলোকৰ কিছুমানৰ সাজ-পোছাকবোৰক লৈও আলোচনাৰ বিষয় হৈ পৰে। ছোৱালী হোৱাৰ কাৰণে কি তেওঁলোকৰ নিজা অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব লাগে নেকি? এয়াই আমাৰ দেশৰ সমতা নেকি? মোৰ মনত এনে বহু প্ৰশ্নৰ উৎপন্ন হয়। সকলো মানুহৰ নিজা নিজা এক অধিকাৰ আছে। লগতে লৰাই হওঁক বা ছোৱালীয়ে হওঁক সমান অধিকাৰ পাব লাগে। সমাজখনে সমান দৃষ্টিৰে চাব লাগে, লগতে সমভাৱে জীয়াই থাকিবলৈ দিব লাগে। সকলোৰে ক্ষেত্ৰত একে নহ'লেও এনে বহুতো ঠাই, দেশ আছে য'ত তেওঁলোকে ছোৱালীক মান্যতা প্ৰদান কৰে।

মই এনে এখন ঘৰৰ ছোৱালী য'ত মোৰ মায়ে মোক বহুতো কথা শিকাইছে। কেনেকৈ স্বামীৰ অবিহনে এখন ঘৰ অকলশৰে সুচাৰুৰূপে চলাব পাৰি। কেনেদৰে পিতৃৰ অবিহনে মোক সৰুৰে পৰা ২২ বছৰ কাল একোৰে অভাৱ অনুভৱ হ'বলৈ নিদিয়াকৈ অকলে-অকলে ডাঙৰ-দীঘল কৰিছিল। মোক কেতিয়াও পিতৃ নথকাৰ অনুভৱ কৰিব নিদিলে আৰু সদায়েই মোৰ মা এজন পিতৃৰ দৰে মোৰ কাষত থিয় দি আছে, মোক প্ৰতিটো পদক্ষেপত মোৰ লগত সমৰ্থন কৰি গৈছে, মোক কেতিয়াও অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিব দিয়া নাই। লগতে মোক এগৰাকী সাহসী ছোৱালী হিচাপে জীয়াই থাকিবলৈ উৎসাহ দি গৈছে। ল'ৰা হ'লেহে সকলো সম্ভৱ হ'ব ছোৱালী হ'লে অসম্ভৱ তেনে কথা নহয়।

আমাৰ সমাজখনত বহুতো নিৰ্লজ্জজনক ঘটনা ঘটাও দেখা যায়। সেইবোৰ হ'ল গৰ্ভপাত, ডাইনীহত্যা, যৌতুক আৰু বলাৎকাৰ। সমাজত এনে মানুহ আছে যিয়ে ভ্ৰূণ নিৰ্ণয় কৰি ছোৱালী হোৱাৰ ফলত গৰ্ভপাত কৰায়। কিয় এনে অত্যাচাৰ নাৰীৰ ওপৰত। ইয়াতে সেই শিশুটোৰ কি ভুল আছিল যে ছোৱালী হৈ জন্ম লোৱাৰ কাৰণে পৃথিৱীখন নেদেখাকৈয়ে তাইক হত্যা কৰি পেলোৱা হ'ল? আনফালে যদি আমি চাওঁ সমাজৰ একাংশ লোকে এগৰাকী মহিলাক অন্ধবিশ্বাসৰ কবলত পেলাই ডাইনী সজাই ডাইনীৰ ৰূপ দি হত্যা কৰা দেখা যায়। আৰু তেনেকৈয়ে যৌতুক প্ৰথাৰ কাৰণেও বহুতো নাৰীক হত্যা কৰা হয়। বৰ্তমান সমাজখনত বলাৎকাৰৰ সংখ্যাও দিনক দিনে বাঢ়ি অহা দেখা যায়। এতিয়াও বহুতো সমাজ/গাঁৱত ছোৱালী মানুহক ভাল দৃষ্টিৰে নাচায় লগতে

ছোৱালীয়ে সমাজৰ কিঞ্চিত কাম এটা কৰিবলৈ আগবাঢ়ি গ'লেও বহুতো লোকে কয়, - "তুমি ছোৱালী হয়, ল'ৰা নহয় আৰু লগতে কয় নাপায় কৰিব" ইত্যাদি। মই সেই দিনাখন লক্ষ্য কৰিলোঁ এজন নামঘৰৰ ভকত মোৰ কাষতে বহি নাম প্ৰসংগ কৰি থাকোতে হঠাৎ কাহ উঠিলত মই কাষৰ পৰা পানী এগিলাচ আনি দিলোঁ। তাৰ পিছতে সমাজৰ এগৰাকীয়ে উঠি ক'লে - "ছোৱালী মানুহৰ হাতেৰে পানী নাখায়।" মই অলপসময় ধৰি কথাটোকে ভাবি থাকিলোঁ যে এইটো কেনেধৰণৰ নিয়ম। মই বিশেষ এনে নিয়মৰ বিষয়ে নাজানো বাৰু। 'ছোৱালী' হয় তাৰ অৰ্থ 'নাপায় কৰিব' আৰু বহুতো বান্ধোনৰ মাজত থাকিব লগাত পৰে।' লগতে বিধবা তিৰোতাসকলৰ ওপৰতো সমাজত বহুতো নিয়ম বান্ধি দিয়ে যেনেদৰে বিধৱা হ'লে তেওঁলোকে কোনো পুৰুষৰ লগত কথা পাতিব নোবাৰিব, উচ্চস্বৰে হাঁহিব নোৱাৰিব, বগা বস্ত্ৰ বাহিৰে বেলেগ ৰঙৰ বস্ত্ৰ পৰিধান কৰিব নোৱাৰিব; ইত্যাদি কিন্তু এইটো তেওঁলোকে অনুভৱ নকৰে যে, স্বামীক হেৰুৱাৰ বেদনা কি! কেনেদৰে সেই অকলশৰীয়া বিধৱা মহিলাগৰাকীয়ে জীৱন অতিবাহিত কৰিব। লগতে, এইটো নহয় যে এই এই সকলোবোৰ কৰিলেহে তেখেতৰ মৃত স্বামীক শ্ৰদ্ধা কৰা হয়। শ্ৰদ্ধাৰ বাবে আমাৰ মনতো পবিত্ৰ হ'ব লাগিব।

এদিনাখন এটা কথাত মোৰ বৰকৈ আঘাত লাগিল। মই বাটেদি গৈ থাকোতে পথৰ কাষতে এটা কুকুৰৰ পোৱালি পালোঁ আৰু পোৱালিটো ঠাণ্ডাত কঁপি আছিল মোৰ তাক দেখি বৰ দুঃখ লাগিল আৰু মই পোৱালিটোক মোৰ লগত লৈ আনিলোঁ। ঘৰৰ দোৱাৰদলিতে মোক ঘৰৰ মালিক ৰবদেউতাজনে লগ পাই সুধিলে - "অহ! এই কুকুৰৰ পোৱালিটো ক'ৰ পৰা আনিলা?" তেতিয়া মই সকলো খিনি বিৱৰি ক'লো তেখেতে ভাল পালে আৰু শেষত মোক এটা প্ৰশ্ন কৰিলে- "কুকুৰৰ পোৱালিটো মতা নে মাইকী"? কিন্তু মই কুকুৰৰ পোৱালিটো মতা নে মাইকী চোৱা নাছিলোঁ- সি বাটত ঠাণ্ডাত কঁপি থকাৰ বাবে মোৰ বেয়া লগাত মই মোৰ লগত লৈ আনিছিলোঁ। যেতিয়া মালিক ৰবদেউতাজনে গ'ম পালে যে কুকুৰৰ পোৱালিটো মাইকী তেতিয়া তেখেতৰ প্ৰতিক্ৰিয়াটো চাই মোৰ মনত বৰ আঘাত লাগিল। তেখেতে কৈছিল- "চিঃ চিঃ! এই মাইকী কুকুৰৰ পোৱালিটো তুমি কামত ৰাখিবা? যোৱা য'ৰ পৰা আনিছিলা তাতে থৈ আহা গৈ।" শুনি মোৰ বহুত দুঃখ লাগিল আৰু মই কমৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহিলোঁ আৰু কান্দিবলৈ ধৰিলোঁ। কিন্তু নিয়ে নহঁক মই কুকুৰৰ পোৱালিটোক মোৰ লগতে ৰাখিলো। যদি কুকুৰটো বিলাতী প্ৰজাতিৰ হ'ল হয় তেনেহ'লে হয়তো এনে প্ৰশ্ন নুঠিলে হয়। তেতিয়া বোধহয় মাইকী-মতাৰ বিচাৰ নহ'লে হয়। কিয়নো এই বিলাতী প্ৰজাতিৰ কুকুৰৰ পৰা ব্যৱসায় যিহেতু কৰিব পাৰিলে হয়। নহয় জানো? এইবিলাক হৈছে আমাৰ সমাজৰ লিংগ ভেদা-ভেদ। এটা কথা কোনেও চিন্তা নকৰে, মাইকী কুকুৰেই হওঁক বা ছোৱালীয়ে হওঁক তেওঁলোকে জীৱনত কিমান কষ্ট কৰে, কিমান ত্যাগ সহ্য কৰে। এগৰাকী মাতৃয়ে গৰ্ভত ন মাহ ধৰি যিদৰে কষ্টৰে সন্তান এটি জন্ম দিয়ে সেয়া কাৰো লগতে তুলনাযোগ্য নহয়।

বৰ্তমান যুগত বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ব্যৱহাৰ উচ্চ শিখৰত উপনীত হৈছে যাৰ ফলত ল'ৰা আৰু ছোৱালীয়ে সমঅধিকাৰ লাভ কৰিছে এনে বহুতো উদাহৰণ আছে আজিৰ দেশত, সমাজত মহিলাই দেশ শাসন কৰিছে, মহাকাশ ভ্ৰমণ, উপগ্ৰহ নিক্ষেপন, চিকিৎসা বিজ্ঞান, সেনাবাহিনী, উৰাজাহাজৰ চালক, খেলা-ধূলা, অভিনয় জগত, গীত-নাট আদি সকলো দিশতে মহিলাসকল আগবঢ়া। তেনে কেইগৰাকীমান নাৰীৰ নাম উল্লেখ কৰা হ'ল- প্ৰতিভা দেৱী সিং পাটিল, মমতা বেনাৰ্জী, কল্পনা চাওঁলা, আভানী চতুৰ্বেদী, মাদাৰ টেৰেছা, কনকলতা বৰুৱা, ৰাণী লক্ষ্মীবাঈ, ইন্দিৰা গান্ধী, লতা মাংগেশকাৰ, মেৰী কম, লাভলীনা বৰগোঁহাই, হিমা দাস ইত্যাদি। লগতে ইয়াৰ উপৰিও যি সময়ত আমাৰ সমাজত মহিলাক চাৰিবেৰৰ মাজত আবদ্ধ কৰি ৰখা হৈছিল তেতিয়া অমলপ্ৰভা দাসৰ দৰে মহিলাই উদ্যোগ স্থাপন কৰিছিল। আইদেউ সন্দিকৈয়ে বোলছবিত অভিনয় কৰি আৰু চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়ানীয়ে বিদ্যালয় স্থাপন কৰি সাহসিকতাৰ পৰিচয় দিছিল।

মই এই প্ৰবন্ধটিৰ দ্বাৰা এইটোৱে ক'ব বিচাৰিছোঁ যে সকলোকে সমান দৃষ্টিৰে আৰু সমঅধিকাৰ দিব লাগে। ল'ৰা-ছোৱালীৰ মাজত ভেদা-ভেদ আনিব নালাগে। সমান সুবিধা দুয়োৱে পাব লাগে। ছোৱালী এজনীৰ সাজ-পোছাক লক্ষ্য কৰি বিচাৰ কৰাতকৈ নিজৰ মনৰ ভিতৰত থকা কুচিন্তা ধাৰণাবোৰ, দৃষ্টিভংগীবোৰ সলনি কৰা উচিত। ঘৰৰ বান্ধনীশালৰ কাম যে মহিলা বা ছোৱালীয়ে কৰিব তেনে কোনো ধৰা বন্ধা কথা নাই। ল'ৰা বা পুৰুষেও সমানে কাম কৰিব লাগে এইটো কোনো লাজৰ বিষয় নহয়। সমাজখনৰ প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ যিদৰে উন্নতি হৈছে মানুহৰ চিন্তা ধাৰণাবোৰো যাতে উন্নতি হয়। মই এইখিনিকে লিখি প্ৰবন্ধটিৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

—+—

মহাকাশ যাত্ৰী কল্পনা চাওলা

চানিয়াৰা খাতুন
প্ৰথম ষান্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

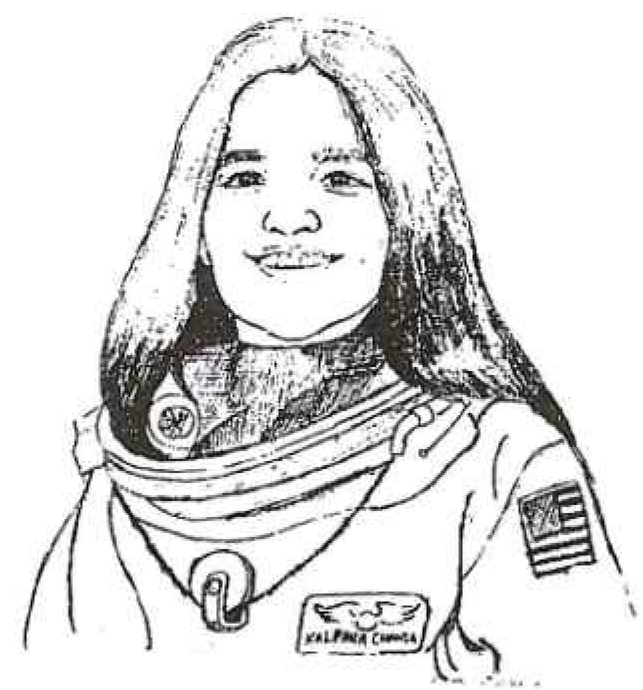

ভাৰতৰ প্ৰথম মহিলা মহাকাশচাৰী বিজ্ঞানী তথা ভাৰতৰ গৌৰৱ কল্পনা চাওলাৰ জন্ম হৈছিল ১৯৬২ চনৰ ১৭ মাৰ্চ তাৰিখে, হাৰিয়ানাৰ কৰ্ণল চহৰত। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল বানৰসী দাস আৰু মাতৃৰ নাম আছিল সংযুতি দেৱী। সৰুৰে পৰাই পঢ়াশুনাৰ লগতে খেল-ধূলাতো পাৰ্গত আছিল কল্পনা চাওলা। তেওঁৰ নমাটোৰ দৰেই তেওঁ কল্পনা কৰিছিল আৰু আকাশত উৰাৰ সপোন দেখিছিল। তেওঁৰ পিতৃয়ে তেওঁক হাৰিয়ানাৰ কৰ্ণল চহৰৰে এক বিমান বন্দৰত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে বিমানত উঠাৰ সুযোগ দিছিল। কল্পনা চাওলাই ১৯৭৬ চনত টেগৰ বিদ্যালয়ৰ পৰা মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত হোৱাৰ পিছত ১৯৮২ চনত 'চণ্ডীগড়' কলেজৰ পৰা তেওঁ স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰি ১৯৮৪ চনত আমেৰিকাত উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে যাত্ৰা কৰিছিল। কল্পনা চাওলাই আমেৰিকাত উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰাৰ পিছত 'নাছা'ত মহাকাশচাৰীৰ প্ৰশিক্ষণ লোৱাৰ সুযোগ পাইছিল। ১৯৯৭ চনৰ ১৯ নৱেম্বৰৰ দিনা তেওঁক প্ৰথমবাৰৰ বাবে ৬ জনীয়া দলৰ সৈতে মহাকাশ যাত্ৰাৰ বাবে পঠিওৱা হয়। ১৯৯৭ চনৰ ৫ ডিচেম্বৰ তাৰিখে তেওঁলোকে মিছন সম্পূৰ্ণ কৰি 'নাছা'ত উপস্থিত হয়। ইয়াৰ পিছতেই ২০০৩ চনৰ ১ ফেব্ৰুৱাৰীত মহাকাশত ১৬ দিন অতিবাহিত কৰি পৃথিৱীলৈ উভতি অহাৰ পথত মাটিৰ পৰা প্ৰায় ১৬ মিটাৰ ওপৰত বিমান দুৰ্ঘটনাত তেওঁৰ মৃত্যু হয়। ভাৰতৰ প্ৰথম মহিলা মহাকাশচাৰী হিচাপে তেওঁ আমাৰ অনুপ্ৰেৰণাদায়ক তথা পথ প্ৰদৰ্শকস্বৰূপ। এই ক্ষেত্ৰত মহিলা যে পুৰুষতকৈ কোনো গুণে কম নহয় সেই কথা কল্পনা চাওলাই প্ৰমাণ কৰি থৈ গ'ল। দেশ তথা মানুহ এই পৃথিৱীত থাকে মানে এইগৰাকী মহিলা মৃত্যুৰ পিছতো আমাৰ মাজত সদায় চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

নিজ ভূমিত ভগনীয়া ......
অনুসূচিত জাতি-জনজাতি

ৰাখী চক্ৰৱৰ্তী
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

"শৰীৰত লাচিতৰ তেজৰ চিটিকনি লুইতত ডিঙা মেলি ক'ত নাৱৰীয়াৰ যাত্ৰা অসীমলৈ আমি কোনো তই বা মই নহয়, সকলো যেন মাথো আমি।।"

জাতি প্ৰথা ভাৰতীয় সমাজ ব্যৱস্থাৰ এক অভিশাপস্বৰূপ। যি ঠাইত ধৰ্ম বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলো সমান, সেই ঠাইতেই আকৌ জাতি ভেদ প্ৰথাই নিৰ্ধাৰণ কৰে চাকৰিৰ নিযুক্তি পত্ৰ। অস্পৃশ্য বুলি লেইহলেই চেইচেই কৰা অনুসূচিত জাতি জনজাতিৰ সংখ্যা ভাৰতৰ সৰ্বমুঠ জনসংখ্যাৰ ১৬০ নিযুত। এক অঘোষিত শ্ৰেণীৰ প্ৰতিযোগিতাত নিৰ্মমভাৱে জীয়াই আছে অনুসূচিত জাতি-জনজাতিৰ লোকসকল।

তেজৰ ৰং জানো কাৰোবাৰ বগা? সেই একে ৰঙা তেজৰ ৰঙেৰেই প্ৰায়ে ফাকু খেলে তেওঁলোকে। অস্পৃশ্যতাৰ দাগবোৰে বাধ্য কৰাই তেওঁলোকক সমাজৰ উচ্চ শ্ৰেণীৰ প্ৰতিষ্ঠিত লোকৰ পৰা কিছু দূৰত্ব বজাই ৰাখিবলৈ। উচ্চ-নীচৰ বেখাডাল মচি পেলাবনোৱাৰে তেওঁলোকে, নোৱাৰে উচ্চ জাতিৰ মানুহে ব্যৱহাৰ কৰা কুৱাৰ পানী গ্ৰহণ কৰিব কিম্বা ইচ্ছাকৃতভাৱে কোনোকালে উচ্চ শ্ৰেণীৰ স্বনামধন্য ব্যক্তিসকলৰ লগত একেখন চাহ দোকানত চাহ খাবও নোৱাৰে।

অনুসূচিত জাতি-জনজাতিৰ লোকৰ অঞ্চলত পূৰ্বৰ দৰেই আজি পৰ্যন্ত প্ৰয়োজনীয় কৃপাদৃষ্টি কাৰোবেই নপৰে। তেওঁলোক থকা ঠাইত বিদ্যুৎ, পানী, অনাময় ব্যৱস্থা উচ্চ শিক্ষা, চিকিৎসালয় আদিৰ পৰ্যাপ্ত সুবিধা নাই। অনুসূচিত জাতি জনজাতিৰ লোকসকলক বৰ্তমান সময়তো খেতি-বাতিৰ কাম, বাট-পথ পৰিষ্কাৰ বিভিন্ন সামগ্ৰী প্ৰস্তুতকৰণৰ কাম আদিত নিযুক্ত কৰি ৰখা হয়। এই শ্ৰেণীৰ লোকসকলে পৰম্পৰাৰ দোহাই দি সদায় শোষিত হৈ থকাটোৱেই পৰিলক্ষিত হয়। অনুসূচিত জাতিৰ অস্পৃশ্যতা নিৰ্মূলকৰণৰ বাবে চৰকাৰে কেইখন গুৰুত্বপূৰ্ণ আইন প্ৰণয়ন কৰিছে পূৰ্বতেই জাপি দিয়া এনে কিছু উপনামৰ বাবে নিজৰ মাটিত বিভিন্ন জাতি-জনজাতিয়ে দাসত্বৰ বোজা কঢ়িয়াই আছে। চৰকাৰে কিছু আইন প্ৰণয়ন আৰু নীতি-নিৰ্দেশনা জাৰি কৰাৰ পিছত পূৰ্বৰ তুলনাত অনুসূচিত জাতি-জনজাতিৰ মাজত আশাৰ বেঙনিয়ে দেখা দিছে যদিও সমস্যাবোৰৰ সম্পূৰ্ণ নিৰাময়ৰ সুবিধা চৰকাৰী পক্ষই এতিয়ালৈ দিব পৰা নাই। অসম যিহেতু বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ সংমিশ্ৰণত গঢ় লৈ উঠা এখনি ৰাজ্য, গতিকে এটা কথাৰ ওপৰত আমি লক্ষ্য ৰখা উচিত যে নিজৰ ভূমিত কোনো ভূমিপুত্ৰই ভগনীয়া নহয়। খিলঞ্জীয়াৰ অভিমান ৰক্ষাৰ হকে অসম তথা ভাৰতৰ পৰা প্ৰথমেই নিৰ্মূল হ'ব লাগিব মনৰ মাজৰ অস্পৃশ্যতা। মন কৰিবলগীয়া এয়ে যে অসমীয়াৰ সন্মাত আকৌ এবাৰ যেন খাণ্ডৱ দাহ নহয়।

"জীৱনে মৰণে মই চিৰদিন অসমীয়া
অসমীয়া দেহে প্ৰাণে মই।।"

ধ্যান

দেবাশীষ ওজা
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

ধ্যান বুলিলে সাধাৰণ অৰ্থত মনোযোগ বুলিব পাৰি। যিকোনো কামৰে প্ৰতি সম্পূৰ্ণ মনোযোগে মানুহৰ জীৱনৰ প্ৰত্যেকটো দিনেই সুন্দৰ কৰি তোলাত অপৰিকল্পনীয়ভাৱে সহায় কৰে। কিয়না ধ্যানে বৰ্তমানত জীয়াব কয়, মনোযোগে বৰ্তমান আপুনি কৰি থকা কামটোত এশ শতাংশ যোগদান দিয়াৰ কথা কয়।

আমি সাধাৰণতে মানি নললেও এয়া সত্য যে বৰ্তমানত আমাৰ মনোযোগ খুবেই কম থাকে। আমাৰ ধ্যান কেৱল মাত্ৰ কি কৰি আহিলো তাক কেনেবাকৈ সুধৰাব পাৰিয়ে বুলি অথবা ভৱিষ্যতে কেনেকৈ নিয়াৰিকৈ কামবোৰ কৰিব পাৰি তাৰেই ওপৰত থাকে। ধ্যানে আমাৰ চেতনা বৰ্তমানলৈ সম্পূৰ্ণৰূপে লৈ অহা প্ৰক্ৰিয়াটোকে নিয়াৰিকৈ বুজায়।

ধ্যান, যোগ বা য়োগ বুলিলে মিলন বুলিব পাৰি। দুটাৰ সংমিলন যেন। সংমিলন- বিৰাটৰ সৈতে ক্ষুদ্ৰৰ। আমিবোৰ যেন ক্ষুদ্ৰ আৰু ধ্যানেই একমাত্ৰ মাধ্যম বিৰাটৰ সৈতে এক হোৱাৰ। প্ৰকৃতিৰ লগতে নিজকে এক অংশ হিচাপে বিলিন কৰি দিয়াৰ একমাত্ৰ মাধ্যমেই ধ্যান। বিলিন হৈও যেন ক্ষুদ্ৰৰ পৰা সমস্তলৈ, বিৰাটলৈ। আমি আমাৰ প্ৰকৃতি কেৱল মাত্ৰ শৰীৰটোৱেই বুলি ভাবো। শৰীৰৰ উপৰিও যে অন্য এক শৰীৰ, এইখন জগতৰ উপৰিও অন্য এখন জগতলৈ লৈ যোৱাৰ মাধ্যমেই যেন ধ্যান।

যদিহে আধ্যাত্মিক দৃষ্টিভংগীৰে আমি চাবলৈ যাওঁ, কোনো ব্যক্তি এজনৰ আৰু প্ৰকৃতিৰ মাজত থকা পৰ্দাখন আঁতৰাই, প্ৰকৃতিৰ লগত সংমিলন হোৱাকে বুজায়। ইয়াত

যদি কথা কোৱা যায়, উল্লেখনীয় পৰ্দাখনৰ, এইখনক মানুহৰ বিচাৰ-ধাৰাবোৰক বুজোৱা হৈছে। মানুহৰ মন সদায় অশান্ত, কি নাই, কি কৰিব পাৰিলো হয়, যিটো নহ'ল বা কি আমি আগলৈ কৰিম এনেকুৱাবোৰ বিচাৰ ধাৰনাই মনক অশান্ত কৰি ৰাখে বা অন্য অৰ্থত ক'বলৈ গ'লে অশান্তৰ আন এটা নামেই মন। য়োগ সংস্কৃতিত সম্পূৰ্ণ গুৰুত্ব মনক শান্ত কৰোৱাৰ ওপৰতেই দিয়া হৈছে। যিটো কথা মনক শান্ত কৰোৱাৰ ক্ষেত্ৰত জনা যায়, সেয়া যেন এক আশ্চৰ্য্যকৰ তুলনাত কম নহয়। কিয়নো মনক শান্ত কৰা প্ৰায়ে যেন অসম্ভৱ।

এইখিনিতে আকৌ আগৰ কথাখিনিকে বুজিবলৈ গ'লে, ধ্যানে এগৰাকী ব্যক্তিক প্ৰকৃতিৰ লগত সংমিলন ঘটোৱাৰ কথাকে কয়। য়োগ সংস্কৃতিত ধ্যানৰ বিভিন্ন বিধি বা আসনৰ কথা উল্লেখ কৰিলেও সাধাৰণতে জনা বা বুজা কথাষাৰকে ক'বলৈ গ'লে যে যদিও বা আপুনি কোনো আসনত নবহে কোনো বিধি অৱলম্বন নকৰে, আপোনাৰো ধ্যান নিশ্চয়কৈ ঘটিব, কিয়নো কোনো আসনত বহিলেহে ধ্যান উপলব্ধি হ'ব নহ'লে নহ'ব বুলি তেনেকুৱা কোনো কথা নাই। সাধাৰণতে প্ৰচলিত ধ্যানৰ কথাষাৰ ক'বলৈ গ'লে মাথো আমি প্ৰকৃতিৰ লগত মিলি এক হোৱাৰহে প্ৰয়োজন। ধ্যানে শৰীৰলৈ স্থিৰতা আনে। শৰীৰৰ পৰাই আমি এক অজান দেশৰ সন্ধান পাওঁ, আত্মা জগতৰ অৰ্থাৎ চিৰন্তন জগতৰ। শৰীৰেই একমাত্ৰ মাধ্যম যাৰ দ্বাৰা আমি অনন্তৰ সন্ধান কৰিব পাৰোঁ, এই ক্ষণভংগুৰ জগতখনৰ পৰা। য়োগ সংস্কৃতিয়ে সেইবাবেই ধ্যানক আতাইতকৈ বা সৰ্বাধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে, কিয়নো ধ্যানেই এগৰাকী ব্যক্তিৰ মোক্ষৰ একমাত্ৰ দ্বাৰ। আমাৰ প্ৰাণ শৰীৰ, আত্মা শৰীৰৰ কথা জানিবলৈ হ'লে, যিবোৰ চিৰন্তন, অভৌতিক, ধ্যান কমাত্ৰ দ্বাৰস্বৰূপ।

আমি জানিবলগীয়া জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ যেন কেৱল মাত্ৰ ধ্যানৰ মাধ্যমেৰে সম্ভৱ। কৈতাবিক জ্ঞানৰ কথা উল্লেখ নকৰি, কিয়নো বৰ্তমানৰ সময়ৰ লগত খোজ মিলাবলৈ কৈতাবিক জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰো সমানে প্ৰয়োজন তাক উলাই কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু অসীমৰ কথা জানিবলৈ হ'লে আমি প্ৰকৃতিৰ সৈতে সংমিলন নোহোৱাকৈ যেন অসম্ভৱ। প্ৰকৃতিৰ লগত নিজকে স্থিৰ কৰিব পাৰিলে অন্য এক জগতলৈ যেন আগমন ঘটে। সাধাৰণতে প্ৰকৃতিৰ পৰা শিকিবলৈও বহুখিনিয়ে থাকে। প্ৰকৃতিয়ে শিকাইও, মাথো আমি শিকিব যেন অমান্তি।

য়োগ সংস্কৃতিয়ে ধ্যানক বা য়োগৰ বা যোগৰ দুটা মূল পথক আঙুলিয়াই দিছে। যাৰ মাধ্যমেৰে আমি ধ্যান সাধনা কৰিব পাৰোঁ। সেয়া হৈছে ৰাজয়োগ আৰু হঠয়োগ। এই দুয়োটা য়োগ যেন একমাত্ৰ দ্বাৰ, মন আৰু আত্মাৰ বিকাশৰ।

জানিব পৰা মতে মনৰ প্ৰকৃতি বুজিহে অশান্ত মনক শান্ত কৰিব পৰা যায়। ৰাজয়োগত ইয়াৰ ওপৰতেই গুৰুত্ব দিয়া হৈছে। মনক যিমানেই শান্ত কৰিব খোজা হয় সিমানেই বিচাৰ আৰু ধাৰণাৰ পিছে-পিছে মনে দৌৰিব ধৰে। সেয়ে মনৰ প্ৰকৃতি বুজিবলৈ যত্ন কৰা উচিত। এটি ঘটনাৰে কথাষাৰ স্পষ্ট হ'ব চাগে- এবাৰ এজন শিষ্যৰ সৈতে এজনা গুৰু ওচৰৰে এখন গাঁৱলৈ বুলি গৈ আছিল, গৈ থাকোতে এটা সৰোবৰ পাৰ হব লগা হ'ল, পানী কেৱল মাত্ৰ আঠুলৈকেহে আছিল, অকনমান আগলৈ গৈ ভাগৰুৱা গুৰুজনে শিষ্যজনক ক'লে,- "বৰ ভাগৰ লাগিছে, পিয়াহো, ওচৰৰে সৰোবৰতোৰ পৰা এই পাত্ৰটোত পানী ভৰাই লৈ আহাঁগৈ" গুৰুৰ কথা শুনি শিষ্যজনে সৰোবৰতোলৈ গ'ল, কিয়নো ওচৰত কোনো পানীৰ ব্যৱস্থা নাছিল, শিষ্যজনে গৈ পাই দেখে যে সৰোবৰতোৰ পানী খুবেই লেতেৰা হৈ আছে, অলপতে যেন কোনোবা এচাম সৈনিকে ঘোঁৰা দৌৰাবাই নিছে, সি সৰোবৰতোৰ পানীখিনি নিকা কৰিবলৈ সৰোবৰতোত নামি হাতেৰে পানীত উৰি থকা ধূলিবোৰ গুচাব খুজিলে ফলত আৰু লেতেৰা হৈ পৰিল অথচ যিবোৰ মৰহা গছৰ পাত সৰোবৰতোৰ পানীৰ তলত পৰি আছিল, সেইবোৰো ধূলিৰ সৈতে উপঙি নাচিবলৈ ধৰিলে, উপায়হীন শিষ্যজনে দৌৰি গুৰুজনৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু কথাবোৰ বিবৰি ক'লে, তেতিয়া গুৰুজনে শিষ্যজনক ক'লে,- " যিমানেই চেষ্টা কৰিবা সিমানেই আকৌ বেছি লেতেৰা হোৱাটো স্বাভাবিক, তুমি চেষ্টা নকৰিবা, তুমি অপেক্ষা কৰা, তুমি স্থিৰে কেৱল মাত্ৰ সাক্ষী হৈ ওচৰতে বহি থাকিবা, চাবা সৰোবৰতোৰ পানী নিকা হৈ পৰিব" শিষ্যজন আকৌ গ'ল পাত্ৰটো হাতত লৈ, আৰু এইবাৰ কোনো ধৰণৰ চেষ্টা নকৰি, কেৱল মাত্ৰ পানীখিনিলৈ চাই ৰ'ল আৰু সি আচৰিত, সৰোবৰতোৰ ধূলিবোৰ তললৈ পৰিব ধৰিলে আৰু পানী পৰিষ্কাৰ হৈ পৰিল........। ঠিক তেনেদৰে আমাৰ মনৰো স্বভাৱ তেনেকুৱাই। ইয়াৰ সাক্ষী হ'বলৈ কৈছে, ভাল-বেয়াৰ বিচাৰ কৰিব নালাগে, কিয়নো ভাল-বেয়াৰ বিচাৰেই মনৰ প্ৰকৃতি। ভাল বিচাৰকো আহিব দিব লাগে, বেয়া বিচাৰকো, বেয়া বিচাৰকো যাবলৈ দিব লাগে আৰু ভাল বিচাৰকো। ভাল বুলিয়েই ধৰি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিব নালাগে, আৰু তেতিয়াই

অশান্ত মনৰ স্বভাৱ আঁতৰি শান্ত হ'বলৈ লয়। মন শান্ত মানেই প্ৰকৃতিৰ লগত নিজকে এক কৰি দিয়া, নিজকে প্ৰকৃতিৰ এটা অংশৰূপে উপলব্ধি কৰা। যেন পানী টোপাল সদৃশ আমাৰ জীৱন আৰু যেতিয়ালৈ আমি সাগৰত বিলিন নহও আমাৰ বিৰাট স্বভাৱৰ কথা যেন সদায়ে অজ্ঞানতাৰ কোলাত শুই থাকিব।

হঠয়োগৰ লক্ষ্য যদিও একে, ইয়াৰ নিয়ম সুকীয়া। মানুহৰ শৰীৰ উৰ্যা মূলাধাৰৰ পৰা শীৰ্ষলৈ অধিগমন কৰোৱা প্ৰক্ৰিয়াৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হৈছে, অৰ্থাৎ সহস্ৰাৰ্থলৈ। যাৰ ফলত ভৌতিক শৰীৰ লগতে অভৌতিক শৰীৰৰ কথাও আমাৰ জ্ঞানলৈ আহে।

জীৱন ক্ষন্তেকীয়া, জীৱনক এক মাধ্যম হিচাপে ল'ব পাৰো চিৰযুগমীয়া জ্ঞানৰ অধিকাৰী হ'বলৈ। ৰীতি-নীতি, ভেদ-ভাৱ সকলোবোৰ শৰীৰৰ সৃষ্টি, আত্মা যেন এইবোৰৰ পৰা মুক্ত। ধ্যান উপলব্ধি হ'বলৈ হ'লে কোনো ৰীতি-নীতিৰ মাজেৰে চলাৰ কোনো কথা নাথাকে। জনামতে আস্তিকৰো ধ্যান উপলব্ধি হ'ব পাৰে সেইদৰে নাস্তিকৰো, ধ্যানে ভেদভাৱ নাৰাখে।

বৰ্তমানৰ সমাজত ধ্যান, আধ্যাত্মিক চিন্তাধাৰাৰ যেন খুবেই প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰিছে।

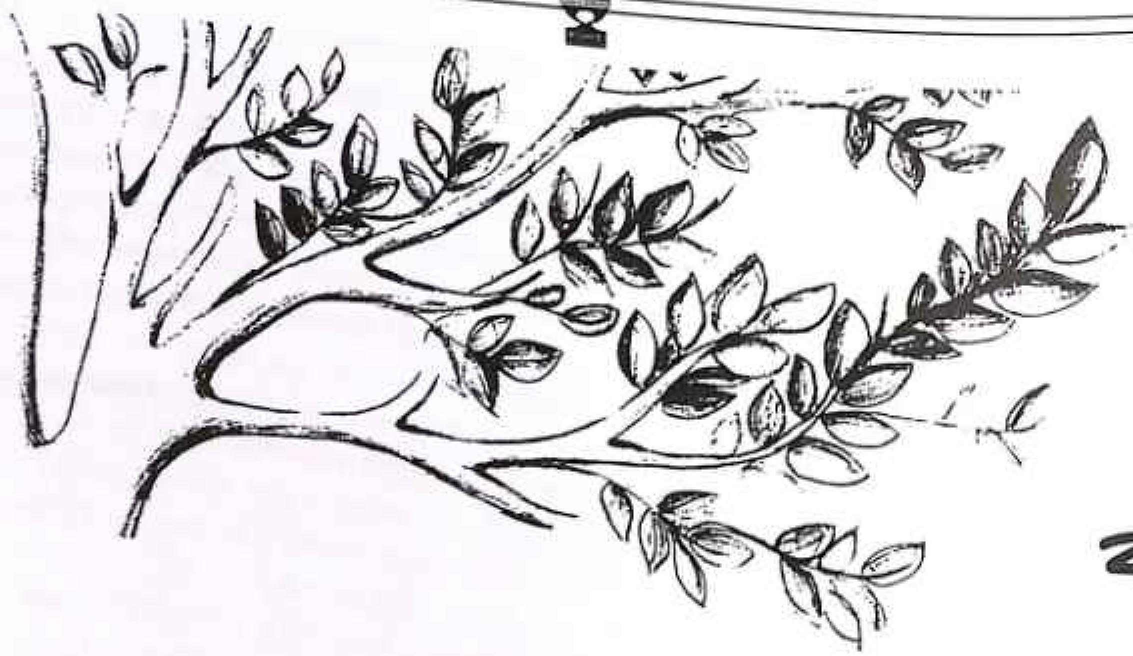

ক বি তা শি তা ন

"অপৰাগ মই যুধিষ্ঠিৰৰ দৰে স্থিতপ্ৰজ্ঞ হ'বলৈ,
গৌতম মুনিৰ শাপগ্ৰস্থ অহল্যা হ'বলৈ।"

তুমি আৰু মই

তুলিকা চৌধুৰী
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

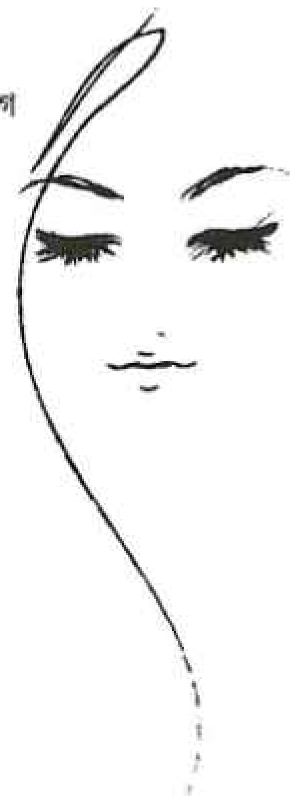

নাহাঁহিবা তুমি মোক দৰিদ্ৰৰ সন্তান বুলি.......
হ'ব পাৰে আই-পিতাই মোৰ 'ক'-তোকে লিখিব নজনা,
তোমাৰ মাৰ দৰেই ন-মাহ পেটত
কঢ়িয়াই নাড়ী কাটি জন্ম দিছিল মোক,
প্ৰসব যন্ত্ৰণাই জানো ধনী দুখীয়াৰ প্ৰভেদ বুজি পায়!!
ওৰে ৰাতি বিচনীৰ বা দি গৰমত আমাৰ দেহবোৰ শাঁত
পেলোৱা আইজনী...........
শীতত গৰম কাপোৰেৰে আমাক
মেৰিয়াই শুৱাই থৈ নিজৰ চেঁচা পৰি
যোৱা শৰীৰতো শেকিছিল জুইৰ তাপত....
দিব নোৱাৰিম মই আইৰ অনাহাৰে থকা দিনৰ হিচাপ
অনুভৱ কৰিব পাৰিবা তুমি পেটৰ ভোকৰ যন্ত্ৰণা?
কেনেকৈ পাহৰিম কোৱা!
আইৰ পৰাই শিকিছিলো জালীকটা
চালখনেৰে আকাশৰ তৰা লেখিবলৈ,
এক, দুই, তিনি চাৰি....
আইয়ে কৈছিল,
প্ৰকৃতিৰ লগত ওমলিবলৈ......
ঈশ্বৰক ভক্তি কৰিবলৈ.......
নিশা পিতাইৰ স'তে ৰচিছিল সপোন
আমাক ডাঙৰ মানুহ কৰাৰ,
উপহাস নকৰিবা মোৰ আই পিতাইক.....
তুমি জিকিব নোৱাৰিবা,
হাৰি যাবা,
দৰিদ্ৰতা পাণ কৰা নাই তুমি,
নাঙলৰ মুঠি ধৰা পিতাইৰ সেই বোকা
লেপি থকা দুহাতৰ ভোটা আঙুলি
কেইটাত ধৰি শিকিছিলো জীৱনৰ আদিপাঠ....
নৈতিকতা আছিল আই-পিতাইৰ অলংকাৰ,
দৰিদ্ৰ হ'লেও মহাজনৰ ভঁড়ালৰ
এপোৱা চাউলো চুৰ কৰা নাছিল,
আৰু.....
তোমাৰ দেউতা.....
চুৰি টকাৰে ডাঙৰ মানুহ সাজি
সমাজত বৰপীৰা লাভ কৰা.....
ছিঃ ....
নাভাবিবা তুমি মোক একেই ৰূপত
সজাব পাৰিবা বুলি......
কাৰণ.....
সন্তান মই হোজা দুখীয়া আই-পিতাইৰ,
মন প্ৰাণ হয় যাৰ অদম্য শক্তিৰ ভঁড়াল।

বন্ধ তলাৰ সন্ধানত

ত্ৰিবেণী বৰকটকী
সহকাৰী অধ্যাপিকা, পৰিচালন বিভাগ

আবেগক নিকপকপীয়াকৈ বন্ধ কৰি ৰাখিব পৰা
তলাৰ সন্ধানত মই।
চাবিৰ অবিহনে মনৰ কমাৰশালত সৃষ্ট।
আস!! চাবি বিভিন্ন এক ডাঙৰ তলা।
তলাটো বন্ধ কৰি ৰাখিবলৈ মোৰ অহৰহ প্ৰয়াস।
নাই, ই বৰ অবাধ্য।
অজানিতে ই দেখোন খোল খাই যায়!
স্তম্ভিকৃত আবেগৰ থিপটো ধোঁৱা চেকুৰাই ওলাই আহে,
কেতিয়াবা চকুপানী, কেতিয়াবা খং-ৰাগ, আনন্দ, প্ৰেম হৈ।
অপৰাগ মই যুধিষ্ঠিৰৰ দৰে স্থিতপ্ৰজ্ঞ হ'বলৈ,
গৌতম মুনিৰ শাপগ্ৰস্থ অহল্যা হ'বলৈ।

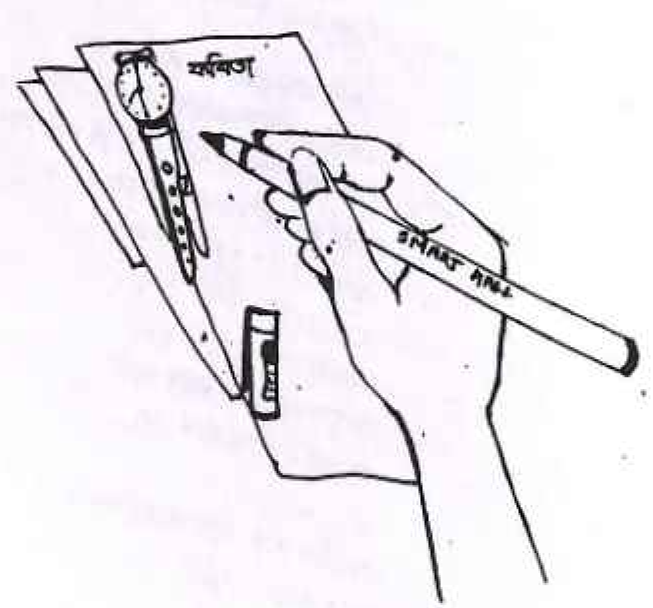

এটা যুগৰ সান্নিধ্য

(অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়াৰ বিদায় বেলাৰ চিন্তা)

চন্দন কলিতা
কৰ্মচাৰী

এজন ব্যক্তিৰ সৈতে এটা যুগৰ সান্নিধ্য
যিজন আজীৱন শিক্ষাব্ৰতী মহান শিক্ষাগুৰু
যিজন অসাধাৰণ বুদ্ধিদীপ্ততা বিজ্ঞান ও কলা
উভয় দিশত
যিজন বিদ্বানুৰাগীয়ে কৰ্ম ব্যস্ততাৰ মাজতে চলাই
নিয়ে গ্ৰন্থ অধ্যয়ন
যিজন দক্ষ প্ৰশাসকৰ নেতৃত্বই মহাবিদ্যালয়লৈ
আনিলে অভাৱনীয় পৰিৱৰ্তন
যিজন হৃদয়বান ব্যক্তিয়ে আৱৰি ৰাখে
মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকৰ পৰা শিক্ষাৰ্থীলৈকে
যিজন ব্যক্তিৰ কৰ্ম অনুপ্ৰেৰণা
কৰ্মচাৰীৰ বাবে আশীৰ্বাদস্বৰূপ
সেইজন ব্যক্তিৰ আজিৰ বিদায় ক্ষণত
উগুল-থুগুল মন - অশ্ৰুসিক্ত নয়ন
তেখেতৰ অৱসৰ জীৱন হওঁক-
কৰ্মব্যস্ত আৰু আনন্দময়
তেখেত আমাৰ বাবে হৈ ৰওঁক-
কৰ্মপ্ৰেৰণা, ধৈৰ্য্য আৰু সাহসৰ উৎস
তেখেত হৈ ৰওঁক মহাবিদ্যালয়খনৰ
ভৱিষ্যতৰ পথ প্ৰদৰ্শক
তেখেতৰ দীৰ্ঘায়ু, সুস্বাস্থ্য আৰু সুখী জীৱন
কামনা কৰিলোঁ।

দৰিদ্ৰ প্ৰেমিক

জ্যোতিস্মিতা ৰাজবংশী
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

এটি নিস্তব্ধ সন্ধিয়া,
মৌন সময়।
বৰকৈ গৰজি উঠিছিল মেঘে
বৰষুণ অহাৰ
উমান লৈ

চিক্‌মিক্ বিজুলীৰ পোহৰত
দেখিব পাৰিছিলোঁ
বৰষুণ জাকৰ ওপৰত
অভিমানেৰে ভৰা
তোমাৰ মুখখনি
তেতিয়াই ভাবিছিলোঁ
বৰষুণ ভাল নোপোৱা
এই প্ৰেমৰ পৃথিৱীখনৰ
বৰ দৰিদ্ৰ প্ৰেমিক তুমি।

মেঘে বৰষিব নলওতেই
বাৰে বাৰে কৈ আছিলা
ছাতিটো উলিয়াবলৈ

কিন্তু!
কিন্তু, ই যে
বৰষুণৰ আজন্ম প্ৰেমিক
তুমি হয়তো নাজানিছিলা।

কি জানা!
বৰষুণৰ উমান দিয়ে বাবেই
মেঘৰ গাজনিলেও
ভয় নালাগে মোৰ।

আৰু, তোমাৰ অনুপস্থিতিত
বৰষুণ জাকেই আঁকি দিছিল
মোৰ দুটি ওঁঠত
হেঁপাহৰ হাঁহিটি

কিন্তু!
তোমাৰ অভিমান ভৰা
মুখখনি দেখি
ভাবিছিলোঁ এটি ক্ষণত

তুমি বাৰু বৰষুণ জাকক লৈ
জ্বলিছিলা নেকি?

এৰা!
কি যে ভাবিছিলোঁ মই
ক'তনো জ্বলিবা
তুমিটো এই প্ৰেমৰ
পৃথিৱীখনৰ
এজন দৰিদ্ৰ প্ৰেমিক।

গোলাপ

আক্কিদ আলি

ৰঙা গোলাপ ফুলবোৰ ভালপাওঁ
যেতিয়া ফুলি সৰিপৰে পাপৰি
হৃদয়ত মই বহুত দুখ পাও
নিগৰাও চকুৰ লোতক

ফুলি থকা ফুল ভালপাই সবে
দুদিন পাছতে ভৰিৰে মোহাৰে
নাই আক্ষেপ কাৰো

আমাৰ জীৱন সৰাপাতৰ দৰে
পাহৰণিৰ মাজত হেৰাই যায়
ক'বলৈ নাথাকে এবাৰী ৰঙৰ কথা

জীৱনৰ মায়াজালৰ পৰা আতৰি যায়
লগৰ ছায়া লগত যায়
জীৱনৰ সেই শেষ বয়সত হোকহোকাই কান্দি
মায়া এৰি গুছি যায়।

মাটিৰ মানুহ মাটিত বিলিন
ই যে সত্য সকলো বিদিত।

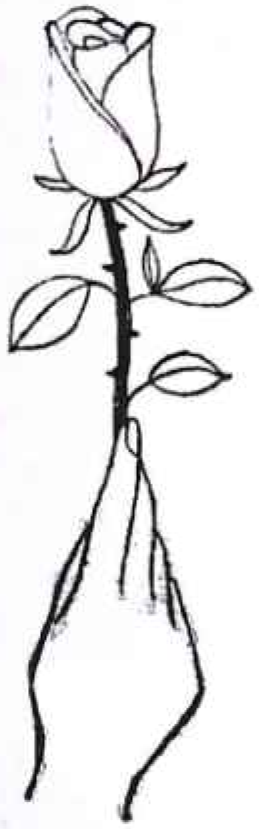

আশা

কাবেৰী ৰায়
প্ৰথম ষান্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান

জীৱন বাটৰ
বহু সেমেকা সময় এৰি থৈ
সুখৰ সংজ্ঞা বিচাৰি
মৰুৰ প্ৰান্তলৈ গুচি আহিলোঁ
নিৰাশাৰ দোমোজাত
এদিন ভাগৰি পৰিছিলোঁ
দুখত ভাগিছিল মন
বেজাৰত খহিছিল দুৰ্ব্বল শৰীৰ
আন্ধাৰে আমনি কৰা নিৰস নিশা
নিৰাশ মনৰ বেদনা সাৰতি
আশাৰ পাছে পাছে দৌৰি আহিলোঁ
জোনবাইৰ দেশলৈ যাব নোৱাৰিলেও
মৰুৰ প্ৰান্ততে
বৰ আশাৰে সুখ খেপিয়াই ফুৰিছোঁ।

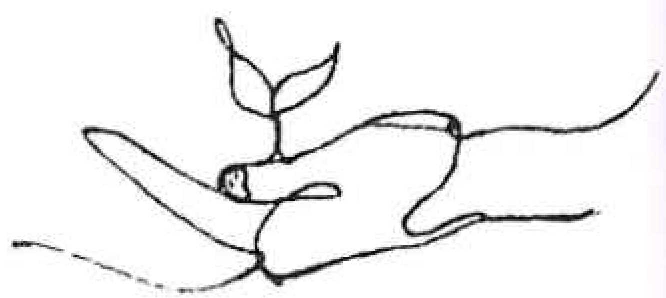

অভিশপ্ত গণেশগুৰি

জয়শ্ৰী গোস্বামী
তৃতীয় ষান্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

সৌ সিদিনাৰ ২০০৮ চনৰ গণেশগুৰিত
৩০ অক্টোবৰৰ দুপৰীয়া,
কেঁচা তেজেৰে অসংখ্য
মানুহে ফাকু খেলিছিল।
আছেনে 'আপোনালোকৰ মনত'
সেই ৩০ অক্টোবৰৰ দুপৰীয়াৰ কথা?

কিন্তু মোৰ মনত আছে,
সেই ২০০৮ চনৰ ৩০ অক্টোবৰৰ দুপৰীয়া,
কেঁচা তেজৰ বন্যাত হেৰাই গৈছিল
মোৰ মৰমৰ মৰমী!

অকল মোৰেই নহয়
দিশপুৰ চৰকাৰী নিম্ন বুনিয়াদী
বিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী
সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰেই মৰমৰ
আছিল মৰমী
মোৰ মৰমৰ মৰমী।

বহু মাতৃৰ, বহুজনৰ বুকুত
মাথোন শূণ্যতা
৩০ অক্টোবৰৰ দুপৰীয়া
হৈছিল গণেশগুৰি অভিশপ্ত
সকলোৰে বাবে দুপৰীয়াতে
আন্ধাৰ নামিছিল।

৩০ অক্টোবৰ

হিমাশ্ৰী কলিতা
ষষ্ঠ ষান্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

সৌ সিদিনাৰ ৩০ অক্টোবৰ কেনেকুৱা
ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন
হৈছিল অসম
চাৰিওফালে আপোনজন হেৰুওৱাৰ
বেদনাত হাহাকাৰ
চাৰিওফালে ধোঁৱা আৰু ধোঁৱা
মোৰ ভাব হয়
সন্ত্ৰসাবাদীসকলো নিৰীহ জনতাক হত্যা কৰি পাইছে কি?
সিহঁতৰ হৃদয়ত মানৱতা নাই নেকি?
আমাৰ কলম সদায় আগবাঢ়ি যাব
সন্ত্ৰাসবাদ নিষিদ্ধ কৰাৰ
লক্ষ্য আগত ৰাখি
আশাৰ বন্তি জ্বলাইছোঁ
সন্ত্ৰাসবাদৰ ধ্বংসস্তুপ আৰম্ভ হওঁক বুলি
সন্ত্ৰাসবাদ মুৰ্দাবাদ
স্বাধীনতা জিন্দাবাদ।

এই সময়

ৰূপল দাস
প্ৰথম ষান্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

চকুৰে ধূলি উৰিছে
নিৰস, শুকান
লোতকবোৰ শুহি শুহি খাইছে
অনুভৱি দলিচাখনি
মৰুদ্যানৰ কবলত পৰিছে,
তাহানিৰ সেই গানবোৰ
এতিয়া অসহ্যকৰ লাগিছে।
ৰাজনীতিয়ে সমাজখন গিলিছে,
অৰ্থনীতি কেনিনো ধাবমান হৈছে
নাই, কাণসাৰ নাই কাৰো।
সকলোৰে মুখা পিন্ধি খেলিছে খেল,
ক'ৰবাত ভগৱান হৈ অঞ্জলি ছটিয়াইছে
ক'ৰবাত দানৱ হৈ তেজ খাইছে
মাথো মুখাৰ পিছত নিজক লুকুৱাইছে।
চহৰখন যন্ত্ৰ, মানুহবোৰ ৰবট
গাঁওবোৰে ব্যতিক্ৰমে গতি কৰা নাই
চিনাকী দিবলৈ এটায়ে শব্দ - 'ব্যস্ত'।
ধূসৰ ৰাতি কাৰোবাৰ চিএৰ
পশু নে মানুহ নে দানৱ?
লুণ্ঠন, দুৰ্নীতি, হত্যা একেটা সাধাৰণ ভাৱা।
আলফুলীয়া গোলাপ পাহিয়ে কান্দিছে
কৃত্ৰিম হৈ ফুলিব নোৱাৰাৰ বাবে,
পুৰতিৰ চৰাইবোৰৰ চিএৰটোও
যন্ত্ৰবোৰে চুৰি কৰিছে।
আপনাত কৰিছে পূজা টকাক
নিজক বেছিছে, দেশক বেছিছে
সমাজ নাই, ব্যক্তিগতকৰণ হ'ল।
ধৰ্মৰ নামত সকলো জ্বলিছে
কোনেৰে তাত তেল ঢালিছে।
হায়! তাহানিৰ পৃথিৱী হ'লগৈ সাধুকথা
সকলো থাকিও যেন একো নাই
এই সময় এতিয়া দুৰ্গম।

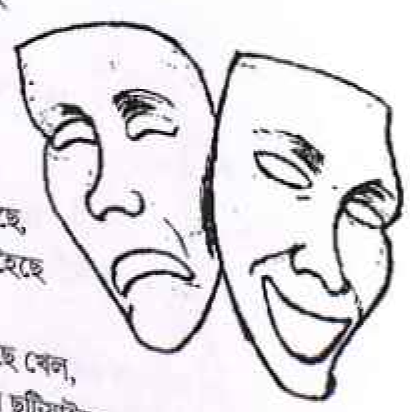

তোমাৰ পৰশ

কৃষ্ণামণি ৰায়
তৃতীয় ষান্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

তোমাৰ পৰশতি
মোৰ নৱ জীৱনৰ ছন্দ
জীৱনৰ প্ৰতিটো পল অনুপলে
মাথো বিচাৰি ফুৰো
অহৰহ প্ৰেৰণা আৰু সাহস
দিবানে তুমি মোক
চকুলোৰে ভৰা জীৱনটোত
খোজত খোজ মিলাই
সুৰত সুৰ মিলাই
গঢ়িবলৈ জীৱন সুন্দৰ কৰি
থাকিবা জানো তুমি
মোৰ জীৱনৰ প্ৰেয়সী হৈ।
তোমাৰ কোমল বুকুৰ
উমেৰে জিক্‌মিকা কৰি ফুলিব
লাগিব এন্ধাৰৰ মাজতো
জোনাকী পৰুৱা হৈ
পাখিত পাখি লগাই।

ল'ক ডাউন

অৰ্ণৱ বৰা
পঞ্চম ষান্মাসিক, কলা শাখা

আঁতৰে আঁতৰে যা ক'ৰোণা নাহিবি কাষলৈ
ৰোগৰ ভাইৰাছৰ প্ৰতিষেধক হেনো ক'তো নাই পাবলৈ।
সমগ্ৰ বিশ্ব চানি ধৰি আছে ক'ৰোণা ভাইৰাছে,
প্ৰতিষেধক ৰূপে ল'ক ডাউনকে মানি আছে সকলোৱে।
ল'ক ডাউনে বিধ্বস্ত কৰিছে দেশৰ অৰ্থনীতি,
উদ্যোগ প্ৰতিষ্ঠান সকলোতে হৈছে বিস্তৰ ক্ষতি।
ল'ক ডাউন মানি সোমাই থাকিলে পেটৰ ভোকত মৰে,
নামানি ল'কডাউন ওলাই গ'লেই ক'ৰোণাই পিছ নেৰে।
নিদিয়ে ক'ৰোণাই আগজাননী কাকো সতৰ্ক হৈ থাকিবলৈ,
চোৰৰ দৰে বৈ থাকে মাথো শৰীৰত সংক্ৰমণ হ'বলৈ।
সৰুৰ পৰাই আমি আহিছোঁ শুনি সাৱধানীৰ মৰণ নাই,
সাৱধানে থকাৰ বাহিৰে আমাৰ নাই যে অন্য উপায়।
দিনৰ দিনে ল'কডাউনো গৈ আছে বাঢ়ি বাঢ়ি,
দুখীয়া জনতাই পেটৰ ভোকত কৰিছে ত্ৰাহি ত্ৰাহি।

ক'ৰোণা বিৰুদ্ধে যুঁজিবলৈ আমাৰ এটাই মহামন্ত্ৰ,
যদিহে ৰাইজে মানি চলে সামাজিক দূৰত্ব।

ল'কডাউন মানি ঘৰতে থাকক কৰিছোঁ বিনতি
ল'কডাউনৰ বিনে যে আমাৰ নাই অন্য গতি।

নিস্তব্ধতা

জ্যোতিৰ্ময় বৰা
দ্বাদশ শ্ৰেণী, কলা শাখা

কিয় নাজানো
আজি বুকুখন বৰকৈ বিষাইছে
মনলৈ আহিছে
এটাৰ পিছত আনটো চিন্তা।
বহু চেষ্টা কৰিছোঁ
প্ৰকৃতিৰ লগত মিলি যাবলৈ
বাধা দিবলৈ ওলাই আহিছে
সেই ক'লা ডাৱৰৰ টুকুৰা কেইটা।
মই আজি দুৰ্বল
ডাৱৰৰ লগত যুঁজিবলৈ মোৰ সাহস নাই
কিন্তু মইতো হাৰিবলৈ শিকাই নাছিলোঁ
মনটোৱেও মানি লব পৰা নাই পিছুৱাবলৈ।
যুঁজিবই লাগিব
নাই মই কেতিয়াও হাৰি নাযাওঁ
প্ৰতিজ্ঞা লৈছো
মোৰ চাৰিওফালৰ পৰিৱেশৰ লগত।
অ' মই আগুৱাই যাম
কেতিয়াও উভতি নাচাওঁ
প্ৰতি খোজতেই ভাঙি যাম সেই ....
ডাৱৰক
উপনীত হ'ম গৈ
সপোনৰ সৌ লক্ষ্য স্থানত
নেওচি যাম
সকলো ক'লা আৱৰণ।

ব'হাগ

ৰিংকী বৰ্মন
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

শীতৰ পৰশত
ঠৰঙা লগা প্ৰকৃতিয়ে
বসন্তৰ আগমনত
ন-ৰূপ ধৰি
আমালৈ কঢ়িয়াই আনিছে
এটি ৰঙীণ দিনৰ বতৰা।
পাইছোঁ তাৰ আভাষ,
বোঁৱনীৰ তাঁতৰ খট্ খট্ শব্দত
ঢুলীয়াৰ ঢোলৰ চেওত
আৰু নাচনীৰ কঁকাল ভঙা নাচত
ৰঙীণ সপোন, জীৱন দাপোন
তাৰেই যেন নাম ব'হাগ
অসমীয়াৰ অতিকৈ আপোন,
ই যে বাপতি সাহোন।

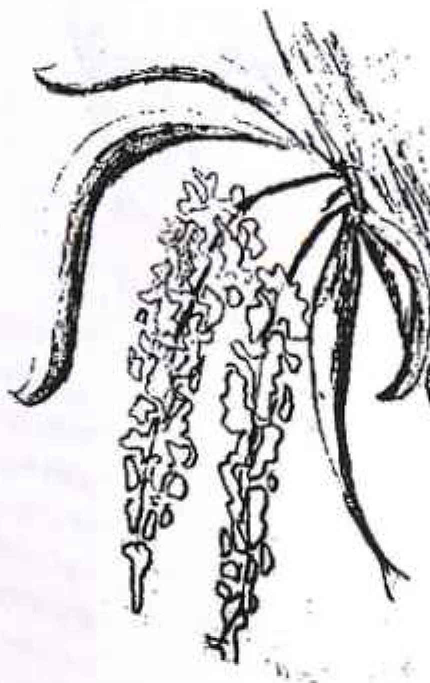

ব'হাগ আহিল

ধীৰাজ শৰ্মা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

কুলিৰ মাতত আগমন
হ'ল মৰমৰ ব'হাগ।
শিপিনীসকলে ল'লে
কাপোৰ বোৱাত আগ-ভাগ।

ব'হাগৰ নাম শুনিলে
ত'ত নাইকিয়া হয় ভাবে গৰখীয়াৰ,
চেনেহীসকলে বৈ থাকে
দিব বিহুৱান চেনেহীৰ মৰমক।

ব'হাগ আহিলে ওলাই
গছত ডাল-পাত,
বিহু নাজানিলেও
ঢোলৰ চেওত নাচিম এপাক।

ৰংমনৰ সপোন

নিকুমণি শৰ্মা
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

ৰাংঢালী মোৰ এটা সপোন আছে অ'
বহুদিনৰ এটি ভাল লগা সপোন।

তোৰ মোৰ বিয়া হ'ব
আমি কষ্টৰে উপাৰ্জন কৰিম।
এদিন আমাৰ মাজলৈ এটি
পোনাকণ আহিব।।

মই পথাৰত কাম কৰিম
তই মোলৈ জলপান নিবি।
খেতিৰ টকাৰে পোনাকণক পঢ়ুৱাম
সি ডাঙৰ মানুহ হ'ব।

আৰু এদিন সিওঁ আমাৰ দৰে
সপোন দেখিব।

প্ৰেম

সুৰস্মিতা ঠাকুৰ

প্ৰেম হৈছে জীৱনৰ অমূল্য ৰত্ন,
যাৰ অবিহনে আমি জীয়াই থাকিব নোৱাৰো,
প্ৰেমে একো বাধা নামানে।

প্ৰেম হৈছে আনন্দৰ সুবাস,
প্ৰেম অকল আমি এজন মানুহক নকৰো,
মা-দেউতাক কৰা মৰমকো প্ৰেম বোলে।

প্ৰেম হৈছে সুখ, শান্তি
প্ৰেমৰ অবিহনে সকলো যেন মিছা হৈ পৰে,
প্ৰেমেই মানুহক বান্ধি ৰাখিব পাৰে।

কিছুমান নুবুজা কথাৰে.........

দেৱাশীষ ওজা
পঞ্চম ষান্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

এই কথা যেন
অনাদিৰ পৰা চলি অহা,
এক বৃহৎ ভেদাভেদ;
কিছুৱে আওকাণ কৰিলেও
একাংশই ইয়াৰ সোৱাদ
লবলগীয়া হয়,
কথা তেওঁলোকৰ
যিসকলে এখন মধ্যবিত্ত
ঘৰত জনমে,
তেওঁলোকৰ নো কি দোষ?

কাৰো সৈতে সচলকৈ
কথা ক'বলৈ....
কৰবালৈ বুলি গ'লেও,
ভাবিবলগীয়া হয়.....
পোছাক যোৰৰ কথা,

কিজানিবা,
এইযোৰ পিন্ধিলে!
তেওঁলোকৰ সৈতে,
মিলেই নেখাই যদি?

তেওঁলোকে যেন
ঘৰখনৰ কথা
কাৰো সৈতে বিবৃত্তি দিবলৈও
সংকোচ কৰিবলগীয়া হয়।

কথাটো নুবুজো
বাৰু কিয়?

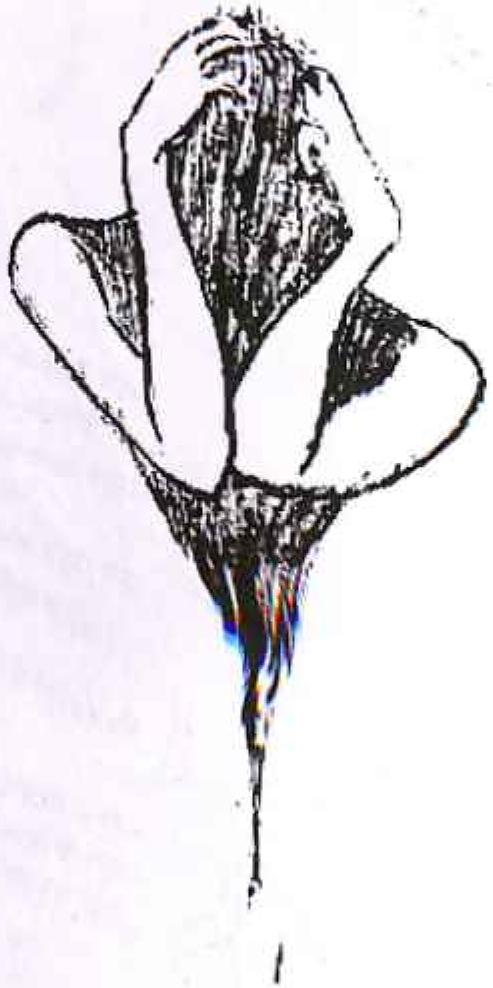

কিয় ..... তেওঁলোকে এইটো
অনুভৱ কৰিবলগীয়া হয়?
যে তেওঁলোকে,
অমিল ...... এখাপ নিম্ন বুলি,
দেখিলে কি বা বুলিব!
পোছাক যোৰ বাৰু অকন,
পুৰণি নাই হোৱানে?........

অথবা হয়তো,
তেওঁলোকক
অনুভৱ কৰোওৱা যায়,
যে তেওঁলোক আটাইতকৈ অমিল..
যাৰ কোনো উপাই নেথাকে,
সেইসকল বিলাসীৰ সৈতে
খোজ মিলাবলৈ,
বাহিৰে...
নিৰুপায় হৈ সাধাৰণতাক,
আকুৱালিবলৈ....

নুবুজো এইটো কথাকেই
যি এডাল উচ্চ-নিম্নৰ
অদৃশ্য ... সীমাৰেখা দেখিছোঁ,
মচি পেলাব নোৱাৰিনে?

নুবুজো .... কিয়.....
তেওঁলোকে মুক্ত মনে,
গগণৰ গভীৰতালৈ উৰি ফুৰিব নোৱাৰে
বিচৰা ধৰণে?
ভেদাভেদ অবিহনে;

কোনোৱে নোচোৱাকৈ কাৰোঁ পিনে,
এক সাধাৰণ আৰু
সংকুচহীন জীৱন জীয়াবলৈ;

কিয়নো .....
তেওঁলোকৰ জানো দোষ?
দুখীয়া হোৱাটো,

হয়তো....
মন যায় ছাগৈ,
সাধৰণতাক নেওচি
কেইটিমান পল,
হাঁহি ধেমালিৰে...
ধূলি উৰুৱাই ভিৰাই দৌৰিবলৈ
আটাইৰে সৈতে,
কেইটিমান ক্ষণ আপোন কৰিবলৈ,
অথচ সাহস নহয় চাগৈ,
সাধাৰণতাৰ....
সেই নেদেখা সীমাডাল চেৰাবলৈ;

কিজানিবা....
এজনা ধনী বিলাসী লোকতকৈ,
অলপ কমকৈ হ'লেও.....
তেওঁলোক সেইখিনিতেই সুখী,

বুজি নাপাওঁ কিয়?
কিছু লোকে...
সংকোচ কৰিবলগীয়া হয়।
সকলোৰে সৈতে,
খোজ মিলাবলৈ
পিন্ধিবলৈ-উৰিবলৈ,
এটি সাধাৰণ, মধ্যবিত্তৰ অংশ হৈ
জীৱন জীয়াবলৈ?

ভালপোৱা

সীমাশ্ৰী শৰ্মা
পঞ্চম ষান্মাসিক, কলা শাখা

ভালপোৱা! বসন্তৰ প্ৰথমজাক বৰষুণ
বলিয়া ফাগুনৰ নিলাজ অত্যাচাৰ
বুকুত সামৰি,
অযুত তৰাৰ ঘুমতি ভাঙি,
নামি অহা এটি মিঠা শিহৰণ......

ভালপোৱা.........
শীতৰ প্ৰচণ্ড আক্ৰোসৰ পাছত
নিস্তব্ধ জোনাকৰ ফাঁকেৰে নামি অহা
প্ৰথমজাক ডবিয়লি ৰ'দ
যেন অতৃপ্ত হৃদয়ৰ এক চিৰন্তন
অনুভূতি........

প্ৰত্যাহ্বানেৰে উজ্জীৱিত
যেন এক আখৰা
য'ত থাকে কেতিয়াবা
বহাগৰ উন্মাদনা,
কেতিয়াবা শৰতৰ স্নিগ্ধতা
আৰু যেন শেষত মাথোঁ
বিচ্ছেদৰ বেদনাসিক্ত
এখনি শূণ্য হৃদয় ....।

জীৱন

চন্দন বৰা
দ্বিতীয় ষান্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

নিশব্দতাৰ আঁৰৰ এটা কাহিনী
মায়াময় জীৱন।
প্ৰতিশ্ৰুতিৰ আঁৰত মোহিনী
জীৱন নহয় যেন,
বিশাল সমুদ্ৰ হে।
কল্পনাৰে ভৰা বহু কাহিনী
মৃত্যুৰ শেষ পৰ্যন্ত
আছে মাথো আশাৰ বেঙনী।
প্ৰতিশ্ৰুতিৰ আশাত,
প্ৰতিদান জীৱন মোৰ।
অনুভৱ জাগিছে,
লাভৰ আশাত কৰা প্ৰতিটো ভুলৰ,
নিঃশব্দতাৰ আন্ধাৰত কৰকৰকাইছে,
জীৱন মোৰ।
কান্দিছে আত্মাই
দুখ পাইছে পৰমাত্মাই
এতিয়া আশা মাথো এটাই
নেদেখাজনে যেন গ্ৰহণ কৰক
জীৱন মোৰ।

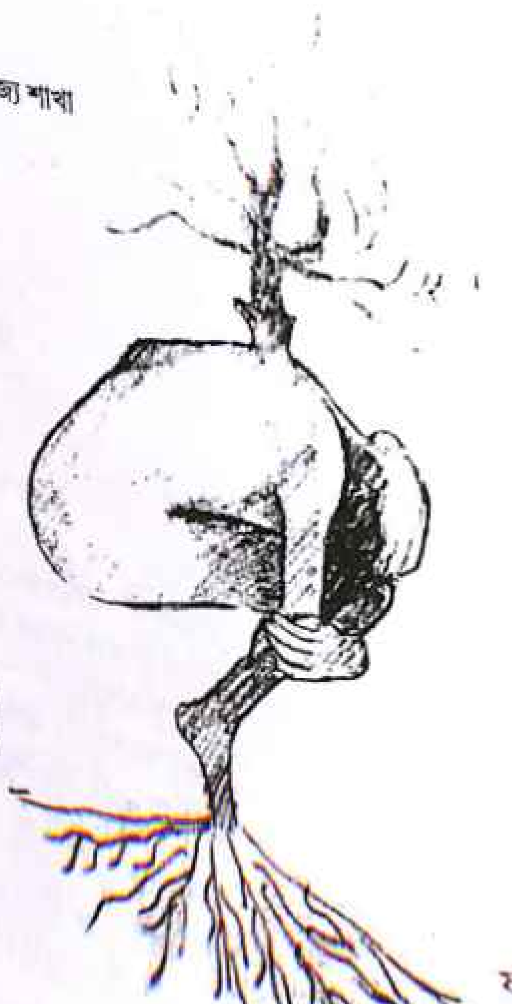

জীৱন

লিমা দাস
ষষ্ঠ ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

জীৱন! জীৱন যেন কচুঁপাতৰ পানী
জীৱনৰ নাই কোনো ভৰষা।

জীৱনে শিকাই আমাক যুঁজিবলৈ পৃথিৱীত
শিকাই যায় মানুহক দুমুখীয়া চৰিত্ৰৰ গাঁথা।

হে জীৱন, ধন্য তোমাৰ উপকাৰত
শিকাই দিলা মোক জীৱনৰ অস্তিত্ব,
মৃত্যুৰ দুৱাৰদলি যে কিমান ভয়ংকৰ চিনাই দিলা মোক
হে জীৱন, তুমি দিলা মোক নতুন জীৱনৰ উপহাৰ।

ধন্যবাদ জীৱন ধন্যবাদ!
তুমি দিয়া নতুন জীৱনৰ উপহাৰত সদায় মই চিৰকৃতজ্ঞ
ধন্যবাদ জীৱন ধন্যবাদ।।

তুমি মোৰ হ'বানে

হিমাশ্ৰী কুমাৰ
প্ৰথম ষান্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

মোৰ প্ৰেমৰ সঁজাত তুমি
এবাৰ বন্দী হৈ চাবা নেকি............?
মইও বন্দী হ'ম তোমাৰ লগত
একেটি বান্ধোনেৰে।

মোৰ মনৰ ফুলনিত তুমি
এপাহ গোলাপ হৈ চাবা নেকি............?
নানা বৰণীয়া কৰি ফুলাম তোমাক
মোৰ মৰমেৰে।

মোৰ আলসুৱা হৃদয়খনৰ
এবাৰ তুমি আলহী হৈ চাবা নেকি?
ওৰেটো জীৱন সাঁচি ৰাখিম
তোমাক মই সযতনে।

চাবানেকি তুমিও মোক ভালপাই
এখনি সঁচা হৃদয়েৰে.........?
কথা দিছো তোমাক............
মইয়ো মোৰ হৃদয়ৰ কাৰেঙত
তোমাক ৰজা কৰি ৰাখিম
প্ৰতিটো জনমলে।
তুমি মোৰ হ'বা নেকি?

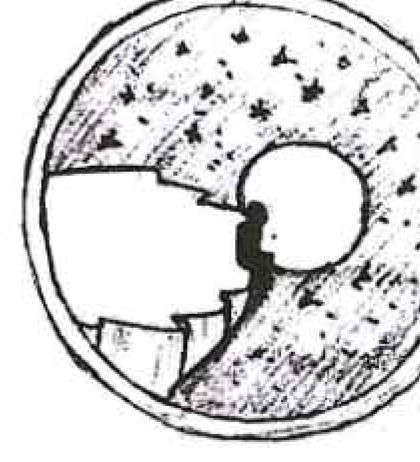

স্বপ্নহীন জোনাক

ৰিংকী বৰ্মন
দ্বিতীয় ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

সপোন আছিল তোমাৰ হ'ম বুলি,
সপোন আছিল তোমাৰ লগত থাকিম বুলি,
এই সপোন নামৰ শব্দটোৱে হৃদয়খন থানবান কৰিলে
প্ৰায়ভাগ মানুহে কয় বেছি সপোন নেদেখিবা
ফুলৰ বাগিছাৰ আটাইতকৈ ধুনীয়া ফুলপাহ
মানুহে ছিগি লৈ যায়,
ঠিক তেনেকৈ আমাৰ আপোনজনো এদিন হেৰাই যায়
আমাৰ প্ৰিয়জন ভগৱানৰ হেনো লোভনীয়!!
সেয়েহে কয় বেছি সপোন নেদেখিবা
সেই সপোন আৰু আশাই মানুহৰ ঘোৰ শত্ৰু।

দেউতা

নিপন কুমাৰ ডেকা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

দেউতা! শূন্যৰ পৰা আৰম্ভ তোমাৰ জীৱন
কণ্ঠৰুদ্ধ নকৰা এটি প্ৰতিবাদী মন।
মাধৱ বিহুৰ উৰুকাৰ দিনা
ভোগীৰাম দাইটিয়ে বা খাইছে কি
তাকে লৈ তোমাৰ উচপিচনি।
তুমি নাজানা নেলচন মাণ্ডেলা
নাজানা আং চাং চ্যুকি,
অথচ তুমিয়েই শিকোৱা সংগ্ৰামৰ পাঠ।
তোমাৰ চহা বুকুত জীপাল কৰা
বিপ্লৱৰ সেউজীয়া পথাৰ।
তুমিয়েই গোৱা মানৱতাৰ গান।
দুৰণিৰ দেউতা অ'
সেই যে কলহৰ ভস্ম দিছিলোঁ উটুৱাই
তেতিয়াৰ পৰা ক'ত আছা তুমি?
কোনখন সাগৰত?
সেই সাগৰ মই চাবলৈ যাম।

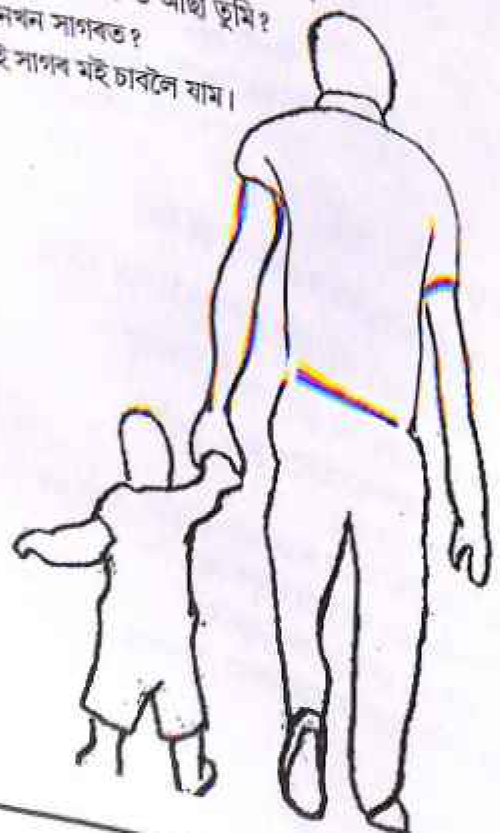

আঁঠুৰা

কুলপ্ৰদীপ পাটোৱাৰী
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, বিচিএ

নিজৰ বুলিবলৈ আঁঠুৰাৰ একো নাথাকে
মালিকৰ ইচ্ছাৰ আঙুলি কেইটাৰ বাহিৰে।

মালিকৰ ইচ্ছামতে
ডাঙৰ হ', দীঘল হ'
ওখ হ', চাপৰ হ'।

ইমানৰ পিছতো আঁঠুৰাই বিদ্ৰোহ নকৰে,
ৰাতিবোৰ ৰখিবলৈ নতৰাকৈ নাথাকে পাটী।

এজন চাৰাৱী কবিৰ আঁঠুৰাটো ডিলটো নুঠে,
নিচাই পাতলাব নোৱাৰা দুখ আঁঠুৰাই পাতলাই
চকুত আনি দিয়ে টোপনি গভীৰ স্বপ্ন।

সাঁথৰৰ মতে আঁঠুৱা এক প্ৰকাৰৰ ঘৰ,
অথচ ঘৰতকৈ বহুত ওপৰত।
যাৰে কৰাৰ দৰে আঁঠুৰাই কাকো ভাগ নকৰে।

সকলৰ পৰাই মই এখন আঁঠুৰা হ'ব বিচাৰিছিলো
বিচাৰিছিলো,
কাকো বিশ্বাস নকৰা মানুহবোৰেও মোক বিশ্বাস কৰক
যিদৰে বিশ্বাস কৰিবলৈ বাধ্য আঁঠুৰাক।

আমাৰ বাৰ মাহ

শিৱ ঘিমিং
পঞ্চম ষাণ্মাসিক

বহাগ মাহত নতুন বছৰ
জেঠত বৰ খৰ,
আহাৰ মাহত ফলৰ বতৰ
শাওণত বানৰ ঢল।
ভাদত জানিবা তিথি মহাপুৰুষৰ
আহিনত শেৱালিৰ সুবাস।
কাতি মাহত কুঁৱলি পৰে
আঘোণত পকে ধান,
পুহ মাহত বৰ জাৰ
মাঘত ভোগালী বিহু।
ফাগুণত ফুলে মদাৰ
বছৰৰ শেষ মাহ চ'ত।

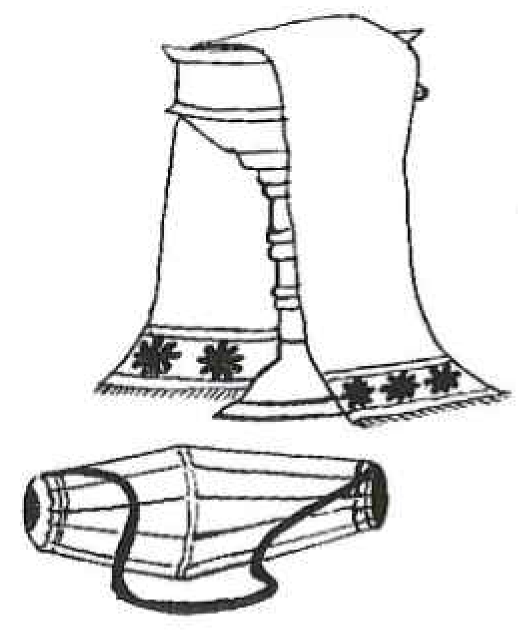

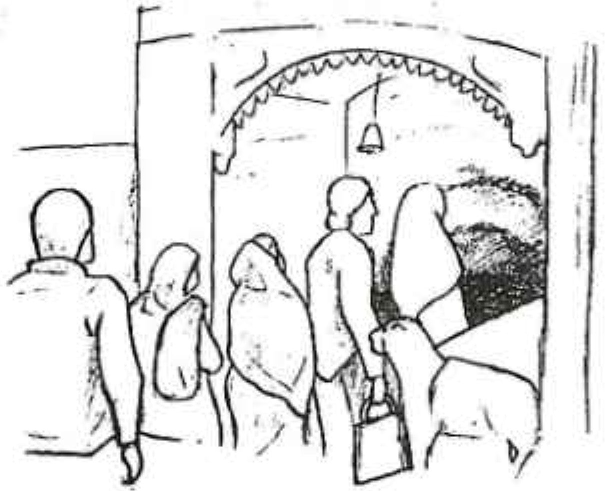

দুৰ্গাপূজা

ধীৰাজ শৰ্মা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

আহিন মাহৰ শুক্ল পক্ষত
দুৰ্গাক প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ বেদীত
নতুন কাপোৰ, নতুন বেশ
ঘূৰি আমি চাৰিওকাষ
মা-দেউতাই পইচা দিয়ে চাব পূজা হাতত।

বন্ধুৰ লগত হাতে হাত ধৰি
দিন ৰাতি এক কৰি
চাওঁ আমি পূজা
পূজা চাই পাওঁ মজা
দশমীৰ দিনা পূজা শেষ কৰি
যাওঁ আমি ঘৰা-ঘৰি।

জীৱনৰ পৰিহাস

স্নেহা চৌধুৰী
তৃতীয় ষাম্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

শব্দবোৰে গজালি মেলিব নেকি?
যদি হেৰাই যায়
মোৰ কবিতাৰ ছন্দ;
নে আবদ্ধ কোঠাৰ ভিতৰতে
লহপহকৈ বাঢ়িব
ওখ বিৰিখৰ ৰূপ লৈ
এজোপা ধুনীয়া ইউকেলিপ্টাছ হৈ.....

জীৱনটো এটা জলন্ত বাষ্পপিণ্ড নেকি
নে শীতল মৰু........?
নে নাতিশীতোষ্ণ বুলিও ক'ব পাৰোঁ।
নে ক'ব পাৰোঁ সুখ দুঃখৰ মহাসাগৰ ভেদি
সৰগলৈ যোৱা এটি আওপকীয়া বাট।
নাইবা ....
মুহূৰ্ততে হাঁহি মুহূৰ্ততে কান্দোন
কোনেও নজনা এটি
সময়ৰ পৰিহাস

বুকুৰ ভিতৰত কেতিয়াবা
লাভাবোৰ গলি গলি তাতেই শেষ হয়..........
আৰু কেতিয়াবা..........
আগ্নেয়গিৰিৰ উদগিৰণৰ দৰে
কান্দোনেৰে বিস্ফুৰিত হয়।

এয়াই নহয় জানো জীৱন!
য'ত কোনোবাই বুজি পায়
কোনোবাই অবুজ হৈ ৰয়..........।

দিশপুৰ কলেজ

গৌৰৱ ডেকা
বাণিজ্য শাখা

হেঁপাহৰ ঘৰখন আমাৰ
দিশপুৰ কলেজ
নানান জাতি-উপজাতিৰ
ইয়াতেই সমাৰেশ।
মনোৰম প্ৰকৃতিৰ মাজত
ই এক প্ৰজ্বলিতা।
মানৱ সম্পদ গঢ়াৰ ইয়াত
নানান চিন্তা।
ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ই আশাৰ বন্তি,
মানৱী ৰত্নৰ কঠিয়া তলি।
মহান মহান মনিষী
আমাৰ শিক্ষকমণ্ডলী।
অসমী আইৰ
চিৰন্তন জননী।

জীৱন

চানিয়াৰা খাতুন
প্ৰথম ষাম্মসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

দোকমুকালি পুৱাৰ বাতি
ব্যগ্ৰতাৰ পাৰ ভাঙি
ৰবিৰ কিৰণ আহিব আজি
ডাঁৱৰৰ বুকু ফালি।
চৌদিশে বিলাব পোহৰ
এন্ধাৰক প্ৰহাৰ কৰি
ক্ষত-বিক্ষত এন্ধাৰৰ লগত
সুদীৰ্ঘ জীৱন যুদ্ধ কৰি।
প্ৰভাতৰ প্ৰাতঃক্ষণত
কোন অসুৰৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱত
পোহৰক ধৰিলে ভেটি।
হতাশাৰ ওৰ পেলাই
পখীটিয়ে দিয়ে পুনৰ সোঁৱৰাই
যুদ্ধৰ অন্ত নাই, যোৱা আওৰাই
পোহৰক ভেটাৰ সাহস
কাৰো যে নাই।
আশাৰ দুৱাৰত মুখ থেকেচা
ভগ্ন শৰীৰক কৰি বেহা
সৈনিকৰ ভাৰত পুনৰ যুদ্ধ যাত্ৰা
নিয়তিৰ পৰিহাস, যেন বিধাতাৰ
উপহাস নাযায় খণ্ডন
দুৰ্ভগীয়াৰে যেন এয়ে জীৱন।

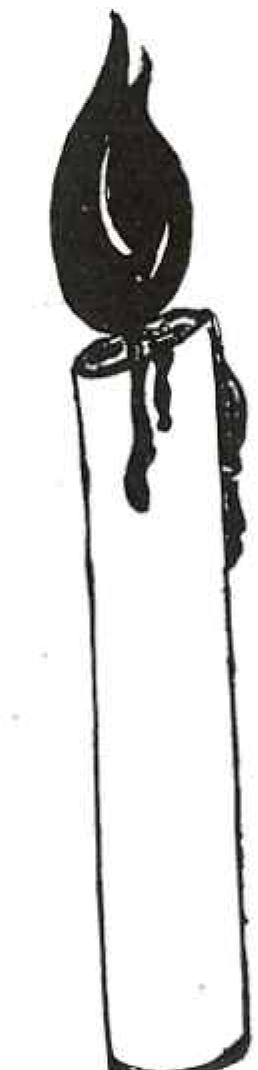

নিৰীহ আত্মা

আৰ্জুবিন আহমেদ
তৃতীয় ষাম্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

সুৰুযৰ সৌন্দৰ্যক
ঢাকি ধৰিছিল
কলীয়া নীৰদে
এক অভিশপ্ত দিনত
যিদিনা হেজাৰ বিজাৰ
আত্মাই চিঞৰিছিল
মুকলি আকাশ নাপায়
বহ্নিৰ মাজত।
সহায়হীন চকুযোৰ
চাইছিল আৰু
শান্তিৰ চৰাইযুৰিয়ে
চকুলো টুকুছিল ......।
জোন তৰাৰ চকুলো সৰিছিল,
পৰিছিল হৃদয়ৰ খবাং পথাৰত
নিৰীহ আত্মাৰ আৰ্তনাদত.....।।

স্মৃতিৰ কোলাহল

নিকিতা ডেকা
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

নিৰৱতাৰ এক অদ্ভুত কোলাহলত
বাস কৰিছো মই,
বিচাৰি ফুৰিছোঁ বুকুৰ মাজত বিচৰণ কৰা
সেই সৰস্রোতা নিজৰাটি।
যাৰ সুশীতল স্পৰ্শত প্ৰাণ পাই উঠিছিলোঁ
সিদিনা হৃদয়ত কল্লোলিত সপোনবোৰক
নতুন ৰঙেৰে বোলাইছিলোঁ।

কিন্তু,
সেই ৰঙৰ উৰলি যোৱাৰ আজি বহুদিন হ'ল।
সপোনবোৰতো কাহানিবাই মাৰৰ লাগিল।
মাথোঁ
স্মৃতিৰ পখিলাজাকেহে
সুবাস এৰিবলৈ নেৰিলে।
এই স্মৃতিৰ কোলাহলত ভাৰাক্রান্ত মন
বিচাৰিছে সামান্য নিঃসংগতা স্মৃতিৰ পৰা।

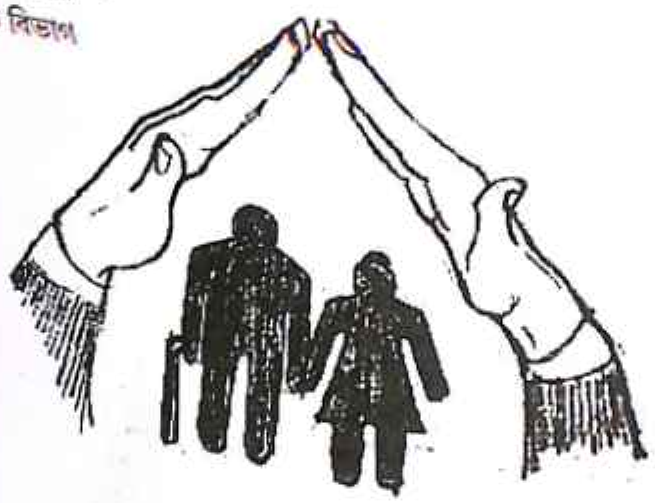

বৃদ্ধাশ্ৰম

ইলিছ আলি
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, হিচাব বিভাগ

অবৰ্ণনীয় মা-দেউতাৰ মৰম,
মা-দেউতাৰ পৰিশ্ৰম।
সমস্যা জীৱনত যিমানে আহে
মা-দেউতাই হাঁহি হাঁহি সমাধান কৰে।
শক্তিশালী হ'ব শিকাইছে দেউতাই।
সপোন মই বহুত দেখোঁ,
কিন্তু মা-দেউতাৰ অবিহনে অসম্পূৰ্ণ সকলো।
সকলো আতৰি যাব এদিন,
মা-দেউতাই থাকিব কাষত চিৰদিন।
মা-দেউতাক বৃদ্ধাশ্ৰমত পঠোৱাৰ আগত
এবাৰ ভাবি চাইছিলো মই।
তেওঁলোকৰ অবদান নাথাকিলে জীৱনত,
মোৰ ঠিকনা থাকিল হৈ আজি,
অনাথ আশ্ৰমত।

লিমাৰিক

নিপন তালুকদাৰ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

ককাই বোলে শুনা বাপু মুখৰ বচন।
এন.আৰ.চি খনত নামটো নহাৰ কি কাৰণ।।
কিনো ক'বা ককা, মোৰো একে বেথা।
এন.আৰ.চি.ৰ নামত ঘৰত গালি মুঠতে নিচিগে লেঠা।।
ঘৈণীয়ে গম পালে নাম নহা বুলি আজি মোৰ নিগমে মৰণ।

কুলপ্ৰদীপ পাটোৱাৰী
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, বিচিএ

গুটখা বন্ধ কৰি স্বাস্থ্যমন্ত্ৰীৰ হুংকাৰ,
বন্ধ হ'ব প্ৰতিবাদ, কমি যাব কেন্সাৰ।
পান দোকানীয়ে বোলে,
কেনেকৈ মোকলাম পেটৰ ভাত!
গুটখাই বোলে, মদ-চিগাৰেটো দেখোন
হেলথ্‌ৰ বাবে সমানেই ডেঞ্জাৰ।

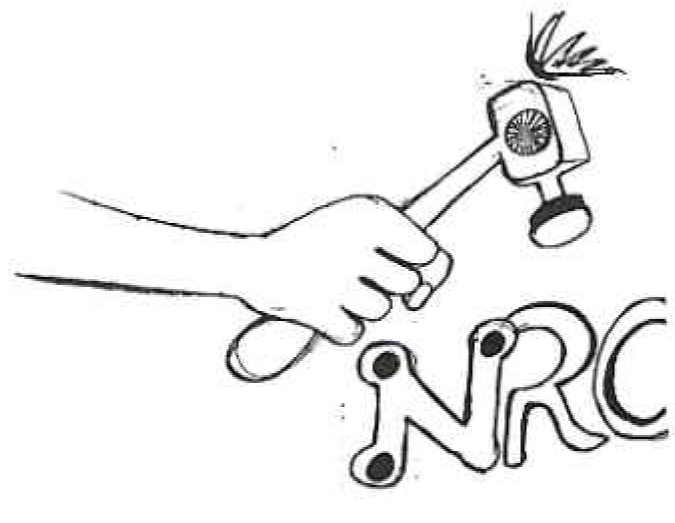

লীমা দাস
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

NRC ! NRC ! অসম চৰকাৰৰ আঁচনি
NRC য়ে হৰিলে সকলোৰে টোপনি
কোনোৱে কৰিলে চুইচাইড এটেক
কোনোৱে কৰিলে আকৌ হাৰ্ট এটেক
এয়ে NRC ৰ গণ্ডগোলীয়া কাহিনী।

গল্প

শিতান

“স্কুল ঘৰত আজি এখন ডাঙৰ মিটিং হ'ব। তাত মন্ত্ৰীও আহিব।” ....

ভীমকান্ত

বিনীতা ৰাভা
গ্ৰন্থাগাৰ সহায়িকা

ভীমকান্তৰ ঘৰত অহৰহ জ্বলি থকা ধানখেৰৰ ভুতাটোৰ পৰা ওলোৱা খেৰ পোৰা গোন্ধে গোটেই ঘৰখন বিয়পি পৰিছে। ভীমকান্তই যলৈকে নাযাওক কিয় খেৰৰ ভুতাটো লগত থাকিবই। তেওঁৰ বিড়ি হোঁপাৰ অন্ত নাই। এডাল শেষ হোৱাৰ পিছত আন এডাল জ্বলাই লয়। মাজে মাজে বিড়িৰ সলনি শাল গছৰ পাতৰ খাছেৰেং বনাইও হোঁপে। বিড়ি আৰু খেৰৰ ভুটাৰ ধোৱাৰ সংমিশ্ৰণত নতুন গোন্ধ এটাৰ সৃষ্টি হয়। ভীমকান্তৰ কিন্তু এই গোন্ধৰ সৈতে চিনাকি হৈ গৈছিল। ভীমকান্তৰ গাঁৱৰে গেঠেলা আতাও আহি তেওঁৰ সৈতে একেলগে বিড়ি হোঁপে।

ভীমকান্তৰ এটা দুইনলীয়া বন্দুক আছে। বাপেকে দি গৈছিল। বাপেকে আছিল নামকাটা চিপাহী। বন্দুক চাফা কৰাটো ভীমকান্তৰ দৈনিক কৰ্তব্য। কেতিয়াবা বন্দুকটো খুলি মেলি লৈ কাঠিখনত পৰা ৰ'দত ৰ'দায়। বন্দুকটো কোনোবাই চুব বুলি তেওঁ অতি সাৱধানে পৰ দি বহি থাকে। বন্দুকটোৰ তেওঁৰ পাৰ্মিত আছিল। কেতিয়াবা গেঠেলা আতাই আহি তেওঁ পৰ দি থকা জাগাডোখৰতে সংগ দিয়েহি। দুয়োজনে একেলগে বিড়ি হোঁপে। এডালৰ পিচত আনডাল বিড়ি। গেঠেলা আতাই বিড়ি হুঁপিছিল যদিও বিড়িতকৈ গেঠেলা আতাৰ ছাগলীৰ গাখীৰৰ চাহতহে বেচি দুৰ্বলতা আছিল। কাৰণ আতাৰ ঘৰত চেনী, গুৰ একোৱে যা যোগাৰ নাথাকে। কোনোমতে ভাতৰ চৰুতহে জুই জ্বলে। চাহ টোপা খোৱাৰ পিচতে গেঠেলা আতাৰ কৰ পৰা যে সকাম ওলায় তেওঁৰ এক মিনিট বহি থকাৰ ধৈৰ্য নাথাকে। তথাপিও ভীমকান্তই গেঠেলা আতাক জোৰ কৰি বহুৱাই ৰাখে। গেঠেলা আতালৈ ভীমকান্তৰ পুতৌ ওপজে।

ভীমকান্তই তাহানিতেই এম. ভি পাছ কৰে। ওপৰ শ্ৰেণীলৈ আৰু পঢ়িবলৈ নোৱাৰিলে। জিলালৈ গৈ পঢ়িবলৈ বাপেকৰ ধন বিতো নাছিল। তথাপি সেই সময়ত ভীমকান্তৰ দৰে লিখা পঢ়া লোক নাছিল। সেয়ে শিক্ষিত হিচাপে গাঁৱে ভুৱে মেল মিটিঙত ভীমকান্তই আগস্থান পাইছিল। তেওঁ গাঁও পঞ্চায়তৰ সভাপতিৰ উপৰিও স্কুল আদিৰো সভাপতি আছিল। লগতে ভীমকান্ত এজন পৰিশ্ৰমী আৰু সৎ ব্যক্তিত্ব সম্পন্ন লোক আছিল। তেওঁ ৰাজহুৱা মেল মিটিঙত ঘূৰি ফুৰিব লগা হৈছিল। তাৰোপৰি ভীমকান্তক বিশেষ কিছুমান মেল মিটিঙত আদৰণিও জনাইছিল। তেওঁৰ এখন চাইকেল আছিল। সেইখন চাইকেলেৰে তেওঁ মেল মিটিং গাই ফুৰিছিল।

সময়বোৰ ৰৈ থকা নাছিল। সময়ে দৌৰিছিল। সময়ৰ গতিত সেইদৰে গৈ থাকোতে এদিন ভীমকান্তই সামাজিক প্ৰথা অনুসাৰে বিয়াখন পাতে। ল'ৰা দুজন আৰু ঘৈণীয়েকৰ সৈতে এখন সুন্দৰ সংসাৰ গঢ়ি তোলে। সংসাৰখনত ক'তো যতি পৰা নাছিল। এটা সময়ত ল'ৰা দুজন ডাঙৰ হ'ল। এজন সৈনিকত ভৰ্তি হ'ল। কিন্তু সি এদিন উগ্ৰপন্থীৰ গুলিত নিহত হ'ব লগা হ'ল। ভীমকান্তৰ ঘৈণীয়েকৰ গাত এবাৰ বৰ আয়ে দেখা দিয়ে। নৰিয়া পাটীত বেয়াকৈ পৰিছিল। ভ্ৰম বলকিছিল। তেওঁ পদালী (নামতী) আছিল। নৰিয়া গাৱে তেওঁ পদ গাব ধৰিলে। পদ গাই গাই অৱশেষত ভীমকান্তৰ ঘৈণীয়েকে শেষ নিশ্বাস

ত্যাগ কৰিলে। মাকৰ মৃত্যুৰ পিচতেই সৰু ল'ৰাটোৰো মূৰৰ বিকৃতি ঘটিল। এদিন সি ঘৰৰ পৰা যি ওলাই গ'ল ঘূৰি আৰু নাহিল।

ভীমকান্তই কেৱল নিজকে ধিক্কাৰ দিছিল। ল'ৰা আৰু ঘৈণীয়েকক হেৰুৱাই ভীমকান্তই একেবাৰে ভাঙি পৰিছিল। মুখখন তেওঁৰ দেখিবলৈ ক্লান্ত আৰু অসুস্থ যেন ল'গা হৈছিল। ওঁঠযুৰি শুকান হৈ পৰিছিল। দুৰ্বল চকুযুৰিত নিদ্ৰা নাছিল। অনেক স্মৃতিয়ে তেওঁক আমনি কৰিছিল। অন্তৰখন দহি চুৰমাৰ হ'ব ধৰিছিল। তথাপিও ভীমকান্তই ধৈৰ্য হেৰুৱাই পেলোৱা নাছিল। তেতিয়াৰে পৰা ভীমকান্তই আগতে বিৰোধিতা কৰা বস্তুবোৰকে খোৱা অভ্যাস কৰিব ধৰিলে। বিড়ি বা খাছেৰেং নহ'লে থাকিব নোৱাৰা হ'ল। মদো খাবলৈ ধৰিলে।

লাহে লাহে ভীমকান্তই প্ৰৌঢ়ৰ দিশে আগ বাঢ়িল। ক্ৰমান্বয়ে তেওঁৰ কংকাল পৰি আহিল। চকুৰেও কম দেখিবলৈ ধৰিলে। দেহৰ বৰণ বগা ঢেল ঢেল হৈ পৰিল। ঠিক তেজ পুজ নোহোৱা মানুহৰ দৰে। হয়তো খাদ্যৰ অভাৱ আৰু অযত্নৰ ফলত দেহৰ বৰণেই সলনি কৰি পেলাইছিল। সেয়ে সামাজিক কাম কাজৰ পৰা ক্ৰমে আঁতৰি আহিবলৈ ধৰিলে। তথাপিও তেওঁ বাঁহ-বেতৰ কাম কৰিবলৈ এৰা নাই। ডলা, চালনী, খৰাহী, পাচি আদি বৰলৈ চেষ্টা কৰে আৰু সেইবোৰকে বিক্ৰী কৰি খৰছ উলিয়ায়।

ভীমকান্তই পিছলৈ বাহিৰলৈ ওলাবলৈ প্ৰায়ে এৰি দিলে। গাঁৱৰ মানুহে তেওঁক দেখিবলৈ নোপোৱাই হ'ল। আনপিনে তেওঁৰ খবৰ লবলৈ কোনো নহা হ'ল। কাৰো যেন সময় নাই। গেঠেলা আতাও পৰি আহিল। কাৰো ধৰক্ ৰৰক্‌কৈ ভীমকান্তৰ ওচৰলৈ আহি সংগ দিয়ে। তথাপি গেঠেলা আতাৰ অবিহনে ভীমকান্তৰ যেন দিন নাযায় নুপুৰায়। তেওঁৰ ডাঙৰ বাৰীখনৰ সীমাৰ আটায়াত শাৰী শাৰীকৈ কই দিয়া তাল গছৰ ফাঁকেৰে খুকুৰিয়াই খুকুৰিয়াই চাই ৰয় গেঠেলা আতালৈ। আতাইও মনৰ জোৰত আহে ভীমকান্তৰ ওচৰলৈ লাখুটিত ভৰ দি। গেঠেলা আতাৰ বোৱাৰীয়েকে ভীমকান্তৰ কাৰণে যি পাৰে প্ৰায়ে খোৱাৰ যোগাৰ ধৰে। বোৱাৰীয়েকক তেওঁ মাথো হিয়া উজাৰি আশীৰ্বাদ দিয়ে। তাৰ বাহিৰেনো তেওঁৰ দিবলৈ আছেই বা কিটো।

ৰাস্তাৰে যোৱা মানুহবোৰে তেওঁলৈ জুমি জুমি চাই যায়। মানুহখিনিৰ ওচৰত ভীমকান্ত যেন কৃতজ্ঞ হৈ পৰে। কাৰণ যেনেকৈ হ'লেও তেওঁৰ জীয়াই থকা নথকাৰ উমান লয়। তেওঁ মনতে বলকিছিল, "আছোঁ আছোঁ মই মৰা নাই।" এইদৰে অকলে অকলে বলকি ভীমকান্তই সুখ পায়।

খাটিয়াখনত শুই ভীমকান্তৰ যেন আমনি লাগে। মানুহবোৰক চাবলৈ। তেওঁক চাবলৈ কাৰো দেখো মুঠেই সময় নাই। ভীমকান্তই মন কৰিছিল বহুতে তেওঁক দেখিও নেদেখাৰ ভাও জুৰি যোৱা। কিছুমানে হাতখন দাঙি আঁতৰি গৈছিল। তেওঁৰ মনটো বেজাৰেৰে ভৰি পৰিছিল। ভীমকান্তৰ কৰ নোৱাৰাকৈ মাথো দীঘল হুমুনিয়াহ এটা ওলাই আহে। তেওঁ বুজি পায়, এইবোৰ সকলো যুগৰ পৰিবৰ্তন।

এদিনাখন হঠাৎ নঙলামুখত বৈ থাকোতে দেখিলে, গাঁৱৰে ডেকা ল'ৰাবোৰে দেখোন সিহঁতৰ গাঁৱৰ স্কুলৰ খেল পথাৰখনত খুউব ব্যস্ততাৰে অহা যোৱা কৰি আছে। লগতে আদবয়সীয়া লোকবোৰেও। তেওঁ নঙলামুখৰ পৰাই চাব ধৰিলে। নঙলামুখত বৈ বৈ তেওঁ ভাগৰি পৰিল। আঁঠুদুটাৰ মাজত মূৰটো হেলাই নঙলা মুখতে বহি ৰ'ল। বাৰে বাৰে কাৰোবাক সুধিব পাৰে নেকি ইফালে সিফালে চাব ধৰিলে। এনেতে গাঁৱৰে কেইজনমান বয়সীয়া লোক আহি থকা দেখিলে। তেওঁলোকৰ ভীমকান্তৰ সৈতে চিনাকী আছে কি নাই তেওঁ পাহৰি গৈছে। ভীমকান্তই অনুভৱ কৰিলে, তেওঁচোন মানুহবোৰৰ নাম একেবাৰে পাহৰি গৈছে। তথাপি মানুহ দুজনমানক দেখি ভীমকান্তই হাত বাউল দি মাতিলে। ভাগ্য ভাল যে মানুহকেইজনে তেওঁক সহাৰি জনালে। ভীমকান্তই সিহঁতক আজি স্কুলত কি হ'ব সুধিলে। সিহঁতে ক'লে, "স্কুল ঘৰত আজি

এখন ডাঙৰ মিটিং হ'ব। তাত মন্ত্ৰীও আহিব।"

ভীমকান্তই সিহঁতৰ কথা শুনি বেঙা মানুহৰ দৰে সিহঁতলৈ চাই থাকিল। ৰাস্তাৰে আদবয়সীয়া লোকবোৰে ধুতি পাঞ্জাবী পিন্ধি, ডিঙিত গামোচা লৈ অহা যোৱা কৰা দেখিলে। ঠিক আগতে ভীমকান্তই এইদৰে গৈছিল মেল, মিটিঙলৈ ধুতি পাঞ্জাবী পিন্ধি, ডিঙিত গামোচা লৈ। এটা সময়ত সসন্মানে তেওঁক আগবঢ়াই নি আসন গ্ৰহণ কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিছিল। গামোচা পিন্ধাইছিল। তেওঁ অবিহনে গাঁৱত মেল, মিটিং, বিচাৰ আদি হোৱা নাছিল। গাঁৱৰ গোহাঁই ঘৰৰ সভাত ভীমকান্তৰ স্থান আগ শাৰীত আছিল। কথাবোৰ ভাবি তেওঁ নঙলামুখতে বৈ থাকিল। এনেতে মন্ত্ৰী অহা গাড়ীৰ চাইৰেণ বাজিল। চকুৰ পলক নমৰাকৈ একেথৰে চাই থাকিল মন্ত্ৰী অহা বাটটোলৈ। মন্ত্ৰী মহোদয়ক নেদেখিলেও গাড়ীখনকে দেখিব।

মন্ত্ৰীৰ গাড়ী আহি তেওঁলোকৰ গাঁৱত সোমালহি। ভীমকান্তই ভালদৰে লক্ষ্য কৰিলে, স্কুল ঘৰৰ ফিল্ডখনৰ ৰূপেই সলনি হৈছে। চকুত লগাকৈ ৰভা সজোৱা হৈছে। নঙলা মুখৰ পৰাই দেখা পালে, মন্ত্ৰীৰ বহা আসনখন দামী আসন। মন্ত্ৰীৰ আগত দিয়া মেজখন নানা ৰংবেৰঙী ফুলেৰে সজাইছে। ভীমকান্তৰ দিনত কোনোবা এম.এলএ আহিলে সাধাৰণ মেজ-চকী পাৰি, গেন্ধে ফুলৰ থোপা আৰু এখন ফুলাম গামোচাৰে আদৰণি জনোৱা হৈছিল। তথাপিও ভীমকান্তৰ এইদৰে সজোৱা দেখি ভাল লাগিছিল। তেওঁৰ মনটো পুলকিত হৈছিল।

ভীমকান্তই দেখিবলৈ পালে, গোটেই গাঁওখনতেই উৎসৱ মুখৰ পৰিৱেশ হৈছে। মন্ত্ৰীয়ে আসন গ্ৰহণ কৰিলে। মানুহবোৰে মন্ত্ৰীৰ মুখখন চাবলৈ, ভাষণ শুনিবলৈ হেতা ওপৰা লগালে।

ভীমকান্তৰ পুনৰাই পুৰণা স্মৃতিবোৰ মনত পৰিবলৈ ধৰিলে। এই ল'ৰাবোৰৰ দৰে তাৰ লগৰবোৰে মিটিং আদি হ'লে এনেদৰে ব্যস্ত হৈ পৰিছিল। সেই কামেশ্বৰ, মণিৰাম, পদ্মৰামহঁত আছেই বা ক'ত। ভীমকান্তই শৈশৱৰ দিনবোৰত সিহঁতৰ লগতে উমলি-জামলি ডাঙৰ হৈছিল। এতিয়া সিহঁতক দেখিলেও চিনি পাবলৈ টান হ'ব।

নানা বেবেৰিবাং কথাবোৰ ভীমকান্তৰ মনলৈ আহিবলৈ ধৰিলে। এতিয়া হয়তো ভীমকান্তক কোনোৱে চিনি নাপায়। কেতিয়াবা হয়তো সুধিব, "কোন ভীমকান্ত?" হয়তো পিছলৈ তেওঁৰ শৱটো দাহ কৰিবলৈকে মানুহ বিচাৰি পোৱা নাযাব। অৱশেষত এইবোৰ কথা ভাবি পাৰ নোপোৱা হ'ল। ভীমকান্তই নঙলা মুখৰ পৰা ঘৰমুৱা হ'ল আৰু খাটিয়াখনৰ ওপৰত বাগৰ দিলে। খাটিয়াখনৰ পৰা ওলোৱা কেৰ্‌মেৰ্ শব্দই তেওঁক বিৰক্ত কৰিব ধৰিলে। ভীমকান্তই ভাবিলে, এইবোৰ নভবাই ভাল। কেৰ্‌মেৰাই উঠা পুৰণি খাটিয়াখন আৰু জুপুৰি ঘৰটোৱেই এতিয়া তেওঁৰ শান্তিৰ একমাত্ৰ থল।

দায়িত্ব

মিণ্টু ঠাকুৰীয়া
কনিষ্ঠ সহায়ক

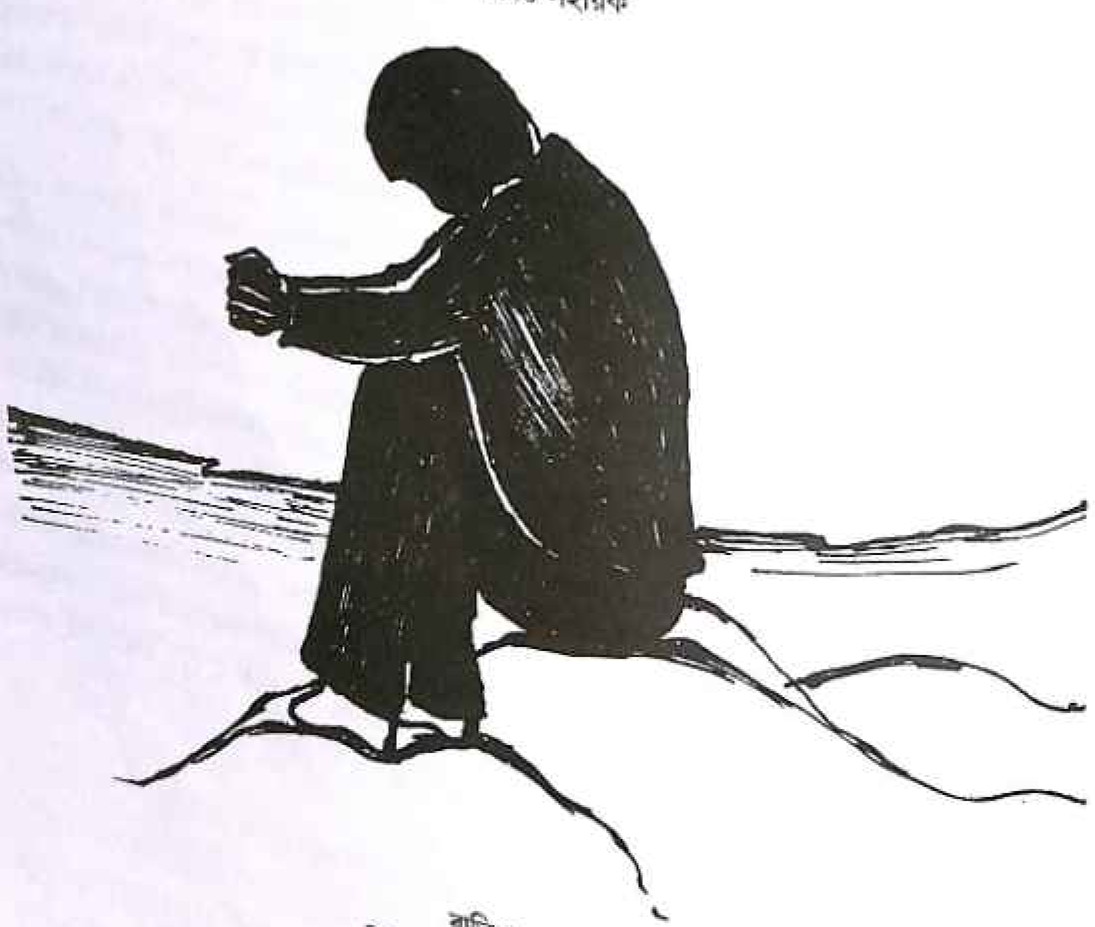

ৰাতিপুৱাৰ কাঁচয়লি ৰ'দ আহি গছ-বনত পৰিছে। চৰাই-চিৰিকতিয়েও বিভিন্ন গীত জুৰি বাঁহৰ পৰা ওলাই আহিছে। মুকুতা যেন লগা নিয়ৰৰ টোপালবোৰ গছৰ পাতৰ ঠিক আগভাগত জিলিকি আছে। এই সকলোবোৰ উপভোগ কৰিবলৈ ৰবিন বৰুৱাই ৰাতিপুৱাই উঠি হাউলি যোৱা চকীখনত বাৰাণ্ডাত ব'হে। ঘৈণীয়েক অনিমাই সদায় একাপ ৰঙাচাহ আনি একে সময়তে বৰুৱাৰ হাতত তুলি দিয়ে। এই সময়খিনিতেই যেন তেওঁ সমস্ত অতীতৰ মধুৰ স্মৃতিবোৰ ৰোমন্থন কৰে। চাহকাপ খোৱাৰ সময়তেই ৰাতৰি কাকতৰ প্ৰধান খবৰবোৰ নাচালে যেন তেওঁৰ গোটেই ৰাতিপুৱাটো আধৰুৱা হৈ ৰয়। অফিচত ৰাতৰি কাকতত পোৱা খবৰবোৰৰ পৰা গৰম আড্ডা বহে। ঘৈণীয়েক অনিমাই খৰধৰকৈ ভিতৰৰ পৰা আহি মাত লগালে- "হেৰি অফিচলৈ নাযায় নেকি? ঘড়ীটোলৈ চাওকচোন কিমান বাজিল।" বৰুৱাইও খিৰিকিৰ পৰ্দাৰ কাষেৰে ঘড়ীটোলৈ চাই শহাপহুৰ দৌৰৰ লেখীয়াকৈ গৈ বাথৰুমত সোমাল। ইফালে ঘৈণীয়েকে পাকঘৰৰ পৰা বলকি থাকিল- "সদায় ৰাতিপুৱা মই ক'লেহে গা ল'বে, মই ৰাতিপুৱাই উঠি কিমান যে কাম কৰি আকৌ সময়ত ভাতমুঠি দিওঁ, তেওঁৰ আকৌ বাৰাণ্ডাত বহি থাকোতেই দেৰি হয়।" ঘৈণীয়েকৰ কথাবোৰ আওকাণ কৰি খৰধৰকৈ আহি বৰুৱা ভাতৰ পাতত বহিল। ভাত খাই চিধাই চোতাললৈ ওলাই গৈ স্কুটাৰখন ষ্টাৰ্ট কৰি ঘৈণীয়েকক মাত লগালে - "হেৰা অফিচৰ বেগখন পাহৰিলোহে, লৈ আহাচোন।" সদায় এই একেটা বাক্য একেটা সময়তে শুনিব লগা হোৱা বাবে ঘৈণীয়েকে বেগখন লৈ বৈ আছিল আগৰপৰাই। বৰুৱা অফিচলৈ যোৱাৰ পিছত ল'ৰা নয়নৰ কোঠালৈ অনিমাই গৈ দেখে যে নয়ন উঠাই নাই, অনিমাই চিধাই গৈ নয়নৰ ওচৰ পালে, খঙত কাণ-মূৰ ৰঙা কৰি চিঞৰি উঠিল - "অই তই কলেজলৈ নাযাও' নেকি?" নয়নৰ প্ৰত্যক্ষ উত্তৰ - "নাযাওঁ।" মাকে চিঞৰি থকা দেখি নয়ন উঠি গৈ মুখ-হাত ধুই মাকক একপ্ৰকাৰ তাগিদা দি ক'লে- "মই লুছি আৰু আলু ভাজি খাম। আৰু লগৰ ল'ৰাৰ লগত ফুৰিবলৈ যাম, টকা ৫০০ দিবা।" অনিমাই আচৰিত হৈ পুনৰ সুধিলে- টকা ৫০০ মানে? ক'লৈ যাবি? কলেজলৈ কোনে যাব?" নয়নৰ উত্তৰ- "মই নাযাওঁ কলেজলৈ।" নয়নৰ লগত মাক দেউতাকৰ চিন্তা বাঢ়ি গৈছে। দিনে দিনে ল'ৰাটো অকনাৰ নিচিনা হৈ গৈছে। অনিমাই পুতেকৰ বাবে লুচি-ভাজি বনোৱাত লাগিল। কামৰ মাজত ভোৰভোৰাই থাকিল- "নিদিওঁ ৫০০ টকা, কম টকানে? পইছা ইনকাম্ কৰোতাইহে জানে।" ইফালে নয়নে গৈ আলমিৰাৰ চাবি বিচৰাত লাগিল। ভিতৰত শব্দ শুনি অনিমাই বান্ধনী ঘৰৰ পৰা দৌৰি আহি চাই নয়নক দেখা পাই ক'লে- "তই আলমাৰিৰ চাবি বিচাৰি নাপাবি। এতিয়া খাই ল'হি। ৫০০ ৰ কম দিলে নহ'বনে? ২০০ টকা মান দিলে হ'বনে?" নয়ন জিকাৰ খাই উঠিল। সি মাকক গৰগৰাই উঠি ক'লে- "এনেইতো বেছিয়ে লাগে, তথাপি ৫০০ দিলেই হ'ব।" টকা ৫০০ লৈ নয়ন ওলাই গ'ল। অনিমাই মনতে ভাবি থাকিলে - "আজি দেউতাক আহি পোৱাৰ লগে লগে ক'ব লাগিব নয়নৰ কথা।" কেতিয়াবা অনিমাই কিছুমান কথা লুকুৱাই থয় বৰুৱাৰ ভয়ত।

আবেলি বৰুৱা অফিচৰ পৰা অহাৰ লগে লগে নয়নৰ কথা ক'লে অনিমাই। বৰুৱাই হাত ঘড়ীটোলৈ চাই আচৰিত হৈ সুধিলে- "সি এতিয়াও অহাই নাই নেকি? মই কালিয়েই তাক অলপ বজাৰ কৰিব লাগিব বুলি কৈছিলো। চাওঁ ডাঙৰ মোনাটো দিয়া। বজাৰো কৰি আহোঁ নয়নকো চাই আহোঁ, ক'ৰবাত দেখো নেকি।" নয়ন অলপ ডাঙৰ হোৱা বাবে তাৰ হাতত কিছু সৰু-সুৰা দায়িত্ব দিব পাৰিলে বৰুৱাৰ অলপ সকাহ হয় বুলিয়েই কেতিয়াবা কিছুমান কাম কৰিবলৈ দিয়ে। কিন্তু পিছত আকৌ বৰুৱাইহে সেইখিনিও কৰিবলগীয়া হয়। বৰুৱা বজাৰৰফালে ওলাই গৈ বজাৰ কৰিলে। মাজে মাজে ইফালে সিফালে চায় নয়নক দেখে বুলি। নাই কোনোফালে দেখা নাপায় আহোঁতে নয়নৰ লগৰ বিকাশৰ ঘৰত সোমাই সধিলে নয়ন আছে নেকি বুলি। নাই তাতো নাই, বিকাশ কলেজৰ পৰা আহি ঘৰতে আছে। সিও নয়নক দেখা নাই। বৰুৱা আহি ঘৰ পালে। লাহে লাহে ৰাতি ৮ বাজিল। নয়নৰ দেখাদেখি নাই। মাক-দেউতাকৰ চিন্তা বাঢ়ি গৈ থাকিল। বাৰে বাৰে নঙলামুখলৈ ওলাই গৈ চাই আছে। ৰাতি ৮-৩০ মান বজাত এখন মটৰ চাইকেল আহি বৰুৱাৰ নঙলামুখত ৰ'লহি। বৰুৱাই ওলাই আহি দেখে নয়ন নামিছে মটৰ চাইকেলৰ পৰা। তাৰ পিছত মটৰ চাইকেলখন গুছি গ'ল। বৰুৱাই একো ক'ব নাপাওতেই অনিমাই দূৰৰ পৰা মাত লগালে- "ক'ত গৈছিলি, দেউতাৰাই গোটেইখন চলাথ কৰিছে তোক বিচাৰি, কিমান চিন্তা কৰি আছোঁ। বৰুৱাই ইংগিতেৰে অনিমাক গালি-গালাজ কৰিবলৈ মানা কৰিলে। অলপ দেৰিলৈ বৰুৱাই নিজেই সুধিলে নয়নক- "ক'ত গৈছিলি ইমান দেৰিলৈ, কলেজলৈ যোৱা নাই বুলি শুনিছো।" নয়নে পানী এগিলাছ হাতত লৈ উত্তৰ দিলে- "মোৰ কলেজলৈ গৈ ভাল নালাগে, আজি লগৰজনে ধুনীয়া বাইক এখন কিনিছে। মইয়ো গৈছিলো তাৰ লগত চহৰলৈ বাইক কিনিবলৈ। অহা মাহত মোকো এখন লাগিব।" বৰুৱাই নয়নৰ ঘৰলৈ অহাত পলম হোৱাৰ কাৰণতো ধৰিব পাৰিলে। কিন্তু লগতে আৰু মন কৰিলে যে তাৰ পঢ়া-শুনাত মন নাইকিয়া হৈছে। বৰুৱাই নয়নৰ কথাত একো উত্তৰ নিদিলে। ৰাতি ভাত-পানী খাই বিচনাত পৰাৰ সময়ত বহু দেৰিলৈকে বৰুৱা আৰু অনিমাৰ টোপনি নাহিল। নয়নৰ কথাকে আলোচনা কৰিছে। ল'ৰাজন বাৰু বিপথে গ'ল নেকি!! বৰুৱাই হুমুনিয়াহ কাঢ়ি অনিমাক ক'লে -"ই যদি পঢ়া-শুনা নকৰাকে ঘূৰি ফুৰে তেতিয়া হ'লে কিবা এটা কামত সুমুৱাই দিব লাগিব। অনিমাৰ চকু চলচলীয়া হ'ল, বৰুৱাৰ হাতখনত ধৰি ক'লে ল'ৰাটোক সাধ্য অনুপাতে পঢ়ুৱাই ভৱিষ্যতটো অলপ আৰু ভাল কৰিম বুলি ভাবিছিলো। কিন্তু সকলোবোৰ বিপৰীতহে হ'ল।"

পিছদিনা ৰাতিপুৱা বৰুৱা সময়মতে অফিচলৈ গ'ল আৰু নয়ন কোনো ব্যতিক্ৰম নোহোৱাকৈ দহ মান বজাত শোৱাপাটীৰ পৰা উঠি পুনৰ চাহ খাই পুনৰ মাকৰ পৰা পইছা বিচাৰিলে। খং আৰু দুখত একাকাৰ হৈ থকা মাকে সেইদিনা নয়নক কোনো প্ৰকাৰে পইছা নিদিলে। নয়নে পইছা নিদিয়া দেখি চাহৰ কাপটো দলিয়াই দি বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল। অনিমাই সেইদিনা একো কাম-বন নকৰাকৈ বিচনাত পৰি কান্দি থাকিল। দুপৰীয়া সময়ত বৰুৱাৰ অফিচৰ পৰা অনিমালৈ ফোন এটা আহিল। অনিমাই ফোনটো ধৰাৰ লগে লগে সেইফালৰ পৰা ক'লে- "বাইদেউ মই বৰুৱা ছাৰৰ অফিচৰ পৰা কৈছোঁ। ছাৰৰ এক্সিডেণ্ট হৈছে, আপুনি চৰকাৰী হস্পিতালখনলৈ আহক, আমি তেখেতক লৈ গৈ আছোঁ।" অনিমাই দৌৰ মাৰি হাতত তলাটো লৈ দুৱাৰখন বন্ধ কৰি হস্পিতাললৈ ধাপলি মেলিলে।

হস্পিতাললৈ গৈ গ'ম পালে বৰুৱাক ডাঙৰ গাড়ী এখনে খুন্দিয়াইছে। ডাক্তৰৰ পৰা গ'ম পালে যে তেজ দিব লাগিব। কিন্তু সংকটমুক্ত বুলি আশ্বাস দিলে। উপযুক্ত চিকিৎসা কৰি বৰুৱাক ঘৰলৈ লৈ অনা হ'ল। আগৰ দৰে বৰুৱাই কাম-বন কৰিব নোৱাৰা হ'ল। ডাক্তৰে ছমাহমান ঘৰতে থাকি অলপ আৰাম কৰিবলৈ উপদেশ দিলে।

এতিয়া নয়নৰ মূৰত সকলোখন ভাঙি পৰাৰ দৰে হ'ল। আগতে কোনো কাম-কাজত মন নিদিয়া নয়নে ঘৰৰ সমস্ত দায়িত্ব ল'বলগা হোৱাৰ বাদেও কেতিয়াবা অফিচলৈও যাব লাগে দেউতাকৰ কিবাকিবি কামত। প্ৰথম অৱস্থাত সি আগৰদৰেই চলিব বিছাৰিছিল যদিও বহুত মানুহে বুজোৱাৰ ফলত তাৰ অলপ গা ল'বিল। দুমাহমান পিছত দেউতাকক চেকআপ কৰিবলৈ ডাক্তৰৰ চেম্বাৰলৈ লৈ গ'ল নয়নে। ডাক্তৰে সকলো পৰীক্ষা-নিৰিক্ষা কৰি আৰু কিছুমান অসুবিধা পোৱা বুলি নয়নক ক'লে। দিনে দিনে বৰুৱা দুৰ্বল হৈ পৰিল আৰু খোৱা-বোৱাও লাহে লাহে কমি আহিল। ঘৰখনত যেন হঠাৎ অন্ধকাৰে আৱৰি ধৰিলে। ইফালে নয়নে আগৰপৰা কোনো কাম নকৰা বাবে সি কিছুমান কাম কৰিবলৈ বৰ টান পায়। কিন্তু উপায় নাই তাৰো দায়িত্ব ল'বলৈ বাধ্যকৰ। এদিন ৰাতিপুৱা বিছনাত চাহকাপ দিবলৈ গৈ অনিমাই চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। নয়নো জাপ মাৰি উঠি আহি দেখে যে দেউতাক আৰু নাই। নয়নে নিজকে সাহসী কৰি তোলাৰ বাহিৰে আন একো উপায় নাপালে। ওচৰ চুবুৰীয়া আহি গোট খাই সকলো কৰ্ম কৰাত সুবিধা কৰি দিলে।

বৰুৱা ঢুকোৱা এমাহ হ'ল। এতিয়া নয়ন আগৰদৰে দেৰিকৈ শুৱাপাটীৰ পৰা নুঠে। কলেজলৈও সময়মতে যায়। আৰু মাকক দুই এখন কাম-বনত সহায়ো কৰে। কেতিয়াবা মাকক লৈ বজাৰলৈও যায়। বৰুৱাই কাঁচিয়লি ৰ'দত বাৰাণ্ডাত বহা একেখন চকীতেই বহি নয়নে এদিন চিন্তাত বিভোৰ হ'ল। সি দেউতাক থকাৰ সময়ত কিমান যে আৰামত আছিল, দেৰিকৈ উঠিছিল, ইবিধ সিবিধ বস্তু মাকক বনাই দিবলৈ কৈছিল, কতযে পইছা মাকৰপৰা লৈ লগৰবোৰৰ লগত উৰুৱাই দিছিল। এতিয়া নয়নে বুজি উঠিছে, দেউতাকৰ গোটেই ঘৰখন চম্ভালি লওঁতে কিমান যে কষ্ট হৈছিল। মাকে সদায় ৰাতিপুৱাই উঠি কাম-বন অকলে কৰাত কিমান যে কষ্ট হয়। তাৰ পিছতো নয়নে ঘৰত উৎপাত কৰি কিমান যে দুখ দিছিল।

মাক-দেউতাকক সি ভালদৰে বুজি উঠিছে। ঘৰৰ দায়িত্ববোৰ লৈ নয়নৰ এনেকুৱা লাগিছে যেন ইমানদিনে সি পৃথিৱীৰ পৰা বহু দূৰত আছিল। কোনো কাম-বন নাই, কোনো দায়িত্ব নাই, কি যে মজাৰ জীৱন। এতিয়া সি বুজিব পাৰিছে কিমান কষ্টেৰে দেউতাকে দায়িত্ববোৰ পালন কৰিছিল। এতিয়া নয়নে এটা নতুন জীৱন আৰম্ভ কৰাৰ দৰে লাগিছে। দেউতাকৰ অনুপস্থিতিয়ে তাক বাৰুকৈয়ে আমনি কৰে যদিও সময়ৰ লগত মিলি যাবলৈ যত্ন কৰিলে আৰু দেউতাকৰ প্ৰতি থকা তাৰ শ্ৰদ্ধাখিনি বাঢ়ি গৈ থাকিল। এই সকলোবোৰ কথা ভাবি নয়নৰ চকু পানী ওলাব ধৰোঁতেই মাকে মাত লগালে- "নয়ন কলেজলৈ কেতিয়া যাবি?" নয়নে উচপ খাই উঠি উত্তৰ দিলে "তুমি ভাত বাঢ়া, মই ওলাওঁ দিয়া, আৰু মোনাখন দিবাচোন মা, কলেজৰপৰা আহোঁতে ঘৰৰ বজাৰ অলপো কৰি আনিম।"

অচিনাকী

আজুবিন আহমদ
তৃতীয় ষাণ্মাষিক, বাণিজ্য বিভাগ

এন্ধাৰ কোঠালিটোৰ নিৰ্জন নিস্তব্ধ পৰিৱেশ, নিৰ্জনতা পূৰ্ণ কোঠাটোৰ বিছনাৰ কোনোবা এটা কোণত চকু দুটা মুদি ওচৰৰ কোঠাৰ পৰা ভাহি অহা 'তোমাক দেখা পালে সপোন জাগি উঠে বুকুখনি হৈ মোৰ তাজমহল' গীতৰ কল-কলনিত নিজকে বিলীন কৰিব লৈছিলো। হঠাৎ মোবাইলটো বাজি উঠিল, হোৱাটছএপৰ গ্ৰুপত প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি ল'ৰা-ছোৱালীহঁতৰ ধাবাসাৰ মেছেজ। ইয়াৰ মাজত মই ও অলপ ভাগ ল'লো। তাৰ পিছত মই আকৌ নিজকে নিজে সংগীতৰ মাজত হেৰাই যাবলৈ দিলো। এটা অচিনাকি নম্বৰৰ পৰা মেছেজ আহিল।

অচিনাকি নম্বৰ ঃ হাই

মই ঃ কোন

অঃ নঃ- কি! মোক চিনি নোপোৱা (অলপ খঙেৰে)

মই ঃ Sorry নম্বৰটো চেভ নাই ও

অঃ নঃ- উম, হ'ব (অলপ অভিমান কৰি), অচিনাকি ছোৱালী বুলি এ চেভ কৰা।

মইঃ হয় নেকি ? (অলপ হাঁহিৰে)......

এইখিনিতে কৈ থওঁ মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাণিজ্য শাখাৰ প্ৰথম ষাণ্মাষিকৰ এজন ছাত্ৰ। মোৰ নাম আৰিয়ান।

অচিনাকি চোৱালীজনী হ'ল মোৰ ক্লাছমেট ববৰা।

ববৰা ঃ গম পালা যেতিয়া মোক প্ৰশ্নৰ উত্তৰবোৰ দিয়াচোন।

মই ঃ উম উম। নিশ্চয় দিম।

ববৰা ঃ মই জানা একো পঢ়া নাই। ক্লাছত কি যে শিকাই একো বুজি নাপাও ও।

মই ঃ হয় নেকি? একো নহয় দিয়া।

ববৰা ঃ মই তোমাক দেখিছো। তুমিহে মোক চিনি নোপোৱা।

এনেদৰে আমাৰ মাজত বহুত কথা-বতৰা আৰম্ভ হ'ল। দেখা-নেদেখা মেচেজ, ফোনকল। আমি এজনে আনজনক নেদেখাকৈয়ে বন্ধুত্বৰ নৈত জপিয়াই দিলো। অচিনাকি ছোৱালীজনীক এদিন দেখা দিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লো। পাটৌৱাৰী ছাৰৰ ক্লাছ আছিল। ক্লাছৰ সন্মুখত দেখা দেখি হ'ল। মুখত মিচিকিয়া হাঁহি, গোলাপৰ পাহি যেন ৰঙা ওঁঠ দুটাৰে মোক যেন কিবা ক'বলৈ বিচাৰি আছিল। ৰঙা বেগটো সাইলাৰ সৰগৰ কোনোবা অপেশ্বৰী। বগা মুখনিৰে কি নহওক চকুৰে ইংগিত দি ওচৰলৈ মাতিলে। বাৰু, যি যেন দাঁত কেইটা উলিয়াই হাঁহি মাৰি মোক সুধিলে, অচিনাকি ছোৱালীজনীক পালা নে পিছে চিনি। মইও হাঁহি এটা মাৰি 'উম' বুলি ক'লো। আমাৰ বন্ধুত্বই এক নতুন ৰূপ পালে। সঁচাকৈ কৰ্ত দিনটোৰ সকলো সময়তে আমি কথা পাতি থাকো অলপ সময় কথা নাপাতিলে তাইৰ খং-অভিমানৰ ডুকুলা ওপচি পৰে। কলেজৰ পৰা ফুৰিব যোৱা, হাতে হাত ধৰা ঘৰত আহি আকৌ......। বাৰু বেছি দীঘলীয়া নকৰো। অনুভৱ কৰিবলৈ ল'লো আমি এটাই আনটোৰ অবিহনে আধৰুৱা। বন্ধুত্বৰ নৈৰ প্ৰবাল সোঁতে বোৱাই কেতিয়া প্ৰেম সাগৰত পেলালেহি বলকিবই নোৱাৰিলো। অশেষ চিন্তাৰ মূৰত আত্মসন্মানক একাষৰীয়া কৰি তাইৰ আগত মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰিলো। হ'বলৈ আৰু কিনো আছিল, দুখে লগৰী কৰাবলৈ আহি দুৱাৰ টুকুৰিয়ালে। বুকুৰ ধপধপনি ক্ৰমাৎ বাঢ়িবলৈ ল'লে। ববৰাই তাইৰ প্ৰেমিকৰ কথা মোক ক'লে। মূৰতে সৰগখন খহি পৰা যেন লাগিছিল। জ্বৰে-ঘামে আগুৰি আহিছিল। ঘড়ীৰ কাটাডাল নুথুকু বুলি ঠেহ পাতিছিল।

"দুখৰ ৰাতিটো যেন, নোযোৱা নোপোৱা, দেহা মোৰ ভাগৰুৱা" গীতৰ কল-কলনি শুনি নিদ্ৰাদেৱীক মিনতি কৰিবলৈ ললো... অলপ চকু লাগিল যদিও কুকুৰাৰ ডাকৰ আগতেই উঠি বহিলো।

ৰাতিপুৱা প্ৰায় ৮ বাজিছিল। ববৰাৰ মেছেজ আহিল। হাৰ্টবীট ধপ-ধপকৈ বাঢ়িব ললে।

ববৰা ঃ কি কৰি আছা

মই ঃ আছু আৰু (অভিমানেৰে)

ববৰা ঃ শুনা তোমাক মোৰ বহুত ভাল লাগে। তুমি বহুত ভাল অ আৰিয়ান।

মই ঃ (নিমাত)

ববৰা ঃ সচাকৈ কবলৈ গলে তোমালৈ ও মোৰ...

মই ঃ কি মোলৈ।

ববৰা ঃ মইও ভাল পাই পেলাইছো? তোমাক আৰিয়ান কিন্তু।

এনেদৰে আকৌ আৰম্ভ হ'ল কথা...।

হাঁহি মুখত বিৰিঙা নৌ পাওতেই দুখৰ লগৰী আহি উপস্থিত। ববৰাৰ প্ৰেমিক ওৰফে (ৰাকেশ) সকলো কথা গম পালে। কাজিয়া সিহঁতৰ নিয়মীয়া আলহী হৈ পৰিল। অশান্তিৰে পৰিপূৰ্ণ সিহঁতৰ সম্পৰ্ক আৰু অশান্তিত মই। দুখৰ নাৱত দুভৰি থৈ ববৰা বৰ বিপদত পৰিছিল। অৱশেষত ধৈৰ্য ঘড়ীৰ অন্তিম সময় আহি পালে। ৰাকেশ ববৰাই কলেজ কেন্টিনলৈ মোক মাতিলে। মনটোত কিবা এক বুজাব নোৱাৰা অনুভূতিয়ে বিৰাজ কৰি আছিল। তিনিওৰে মুখত শোকৰ ছাঁ।

ৰাকেশ ঃ ববৰা খোলা-খোলিকৈ কোৱা আৰিয়ান নে মই?

ববৰা ঃ বহুপৰ নিমাত হৈ ৰ'ল।

বজ্ৰপাত পৰা মানুহৰ দৰে থৰ লাগি টেবুলখনলৈ চাই আছিল।

বহু সময়ৰ অন্তত ববৰাই মাত্ৰ এষাৰ কথা মোক ক'লে—

ববৰা ঃ এবছৰৰ আগত মোৰ জীৱনলৈ কিয় নাহিলা।

ববৰা গলগৈ, পিছে পিছে ৰাকেশ।

কেন্টিনৰ কোনোবা এটা কোণত বাজি আছিল জুবিনদাৰ 'হঠাতে হেৰাল কেনিনো মোৰ চোতালৰে জোনাক'।

আৰু মই ৰঙা চকীখনত বহী ৰঙা টেবুলখনৰ আধা খোৱা চাহ কাপ কেইটালৈ চাই ৰলো...।

গৰ্ভস্থিত তিমিৰ

নিপন কুমাৰ ডেকা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

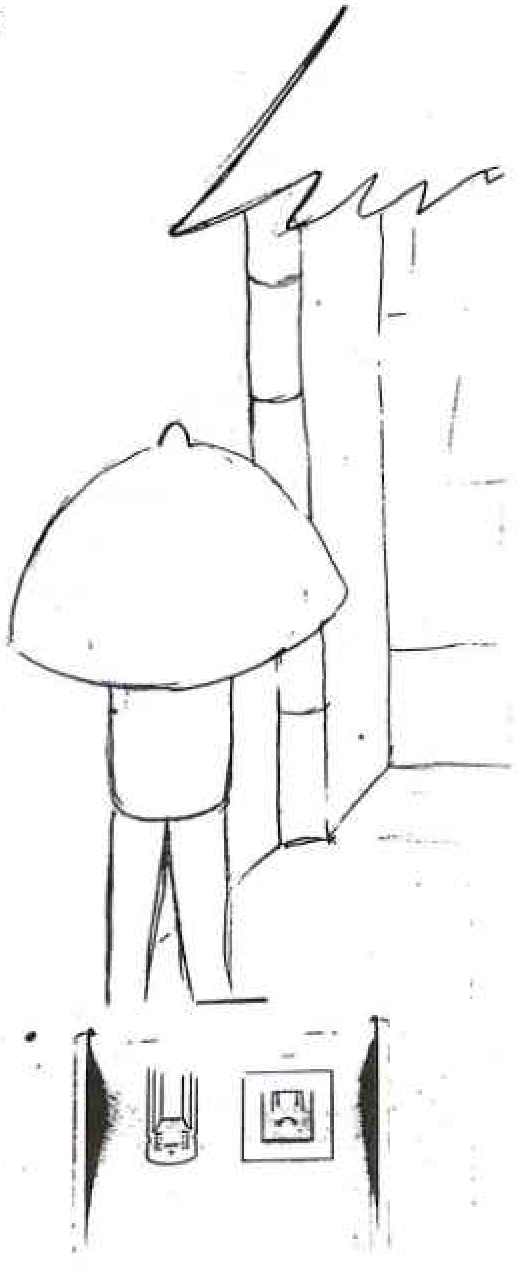

প্ৰায় আধাঘণ্টাৰ পিছতো বাইকখন ঠিক নোহোৱাত গেৰেজৰ মালিক দাদুলৰ ফালে চাই মই ক'লো,

"কি কৰি আছা হে দাদুল? এতিয়াই ঠিক হ'ব বুলি কৈ আধাঘণ্টাতকৈ বেছি সময় লগালা।। অলপ তাৰাতাৰি কৰি দিয়া না। বহুত আৰ্জেণ্ট কাম লৈ আহিছো আজি মই।"

ঃ কি ক'বা ডেকা! আচাম ইজ এ ষ্টেট অব লাহে লাহে। অসমত বাছকেইখনতো লাহে লাহে চলেই, ট্ৰেইন কেইখনতো লাহে লাহে চলেই। চাল্লা, ঘড়ীকেইটাও বোলে লাহে লাহে চলে। সঁচা নে কথাটো?

- ক'ব নোৱাৰিম হা। ৰিচাৰ্চ কৰিব লাগিব।

ঃ কৰি নানা কিয়? দোকান খোলাই আছে যোৱা।

- ধেই, ৰিচাৰ্জ নহয় হা। ৰিচাৰ্চ। গৱেষণা। পি, এইচ ডি।

ঃ তুমি যেতিয়া কৰা, এইটোৰ ওপৰত কৰিবা।

- হ'ব দা। থেচিচকেইখন তুমি লিখি দিবা।

দাদুল বেচ আমোদজনক মানুহ। গ্ৰাহকক আকৰ্ষণ কৰিব পৰা সৰ্বোচ্চ গুণ আছে তাৰ। মই গোৱালপাৰালৈ বদলি হৈ অহাৰ

প্ৰায় এসপ্তাহৰ ভিতৰতে এই বাইকখন বেয়া হৈছিল আৰু তেতিয়াই দাদুলৰ লগত চিনাকি। সিহঁতৰ অঞ্চললৈ ডাক্টৰ হৈ অহা বুলি গম পাই প্ৰথমতে সি মোক চাৰ বুলিছিল। কিন্তু বয়সত মোৰ সমপৰ্যায়ৰ বাবে মই নাম ধৰি মাতিবলৈ তাক অনুমতি দিছিলো। কিন্তু তথাপি সি নামত নধৰি উপাধিত ধৰিহে মাতে।

গোৱালপাৰা জিলাৰ ধনাই মৌজাৰ অন্তৰ্গত মেনকা গাঁৱৰ ডিচপেনচাৰীখনত মোৰ পোষ্টিং। গাঁওখনৰ এমুৰেদি বৈ গৈছে কৃষ্ণাই নৈ খন। ডাক্টৰি পাছ কৰি গুৱাহাটীৰ মহেন্দ্ৰ মোহন চৌধুৰী হাস্পতালত কিছুদিন অভ্যাস কৰাৰ পিছতে এই ঠাইত মোৰ নিযুক্তি।

গাঁওখনলৈ প্ৰথম আহোঁতে বেমাৰীয়ে বেমাৰী। ৰাতিপুৱা ৬ বজাৰ পৰা ৰাতি ৯ বজালৈ বেমাৰী চোৱাৰ পিছতো শেষ নহয়। কেইদিনমান এনেদৰে চিকিৎসা কৰাৰ পিছত মই মানুহবোৰক একেলগ কৰি হাস্পতাল চৌহদতে বক্তৃতা দিয়া আৰম্ভ কৰিলো। তেওঁলোকক স্বাস্থ্য সম্পৰ্কে বহুত কথা বুজাবলৈ ধৰিলো। কি কি খাদ্য খাব, কি কি নাখাব, কেতিয়া শুব, কেতিয়া উঠিব, কেনে ধৰণৰ পানী খাব, কেনে ধৰণৰ ব্যায়াম কৰিব ইত্যাদি কথা বুজাই দৰৱ নোখোৱাকৈও কেনেদৰে নিৰোগী হৈ থাকিব পাৰি সেই সম্পৰ্কে তেওঁলোকক সজাগ কৰিলো। লাহে লাহে বেমাৰীৰ সংখ্যা কমি কমি প্ৰায় নোহোৱাই হৈ আহিল। তাৰ পিছত মোৰ গাঁও ফুৰিবলৈও সময় ওলাল।

এদিন কৃষ্ণাই নৈৰ পাৰে পাৰে উদ্দেশ্য বিহীনভাৱে প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰি ফুৰি আছিলো। এনেতে দেখিলো এজনী দিপ্‌লিপ্ গাভৰুৱে এখন হাতেৰে এখন চাইকেল চলাই আনখন হাতেৰে আন এখন ছাইকেল টানি আহি আছে।

মই লগে লগে মাত দিলো, "এ ৰ'বাচোন ৰ'বা। তুমি এনেকৈ কিয় গৈ আছা? পৰিবা দেখোন।"

গাঁৱৰ যিকোনো মানুহক মাতিবলৈ মোৰ ভয় বা সংকোচ নহয়। মানুহখিনিৰ মাজত মোৰ জনপ্ৰিয়তা আৰু তেওঁলোকৰ মোৰ ওপৰত থকা বিশ্বাসে সেই অনুমতি প্ৰদান কৰিছে।

ঃ "মই আগেতেও এনেকৈ চলাই পাইছোঁ। আপুনি, মই পৰিম বুলি ভাবিছে। মই নপৰোঁ।" এনেকৈ কৈ তাই গৈয়েই আছিল। তাইৰ কথাবাৰত মোৰ মনটো কিবা ভাল লাগি গ'ল।

যাব ধৰোতেই পুনৰ মাত দিলো, "ৰ'বাচোন!"

এইবাৰ তাই ৰখিলে। এক বিশেষ কায়দাৰে দুয়োখন চাইকেল নপৰাকৈ তাই নামিলে আৰু ক'লে, " কি নো?"

- এ তোমাৰ বাৰু বেমাৰ-আজাৰ নহয় নেকি? এদিনো দেখা নাই যে!

ঃ কিয়?

- নহয় মানে, মোক চিনি পাইছা নে নাই?

ঃ আপোনাকনো কোনে চিনি নাপায়।

লগে লগে মোৰ মুখেৰে এক তৃপ্তিৰ হাঁহি বিয়পি গ'ল।

এনেতে কান্ধত ধানৰ দাওৰি লৈ দুজন মানুহ আমাৰ কাষেৰে গৈ থাকিল।

এজনে মাত দিলে, 'ডাক্টৰ বাবু, কি কৰিছে?" মাজো হাঁহি মাৰি ক'লো, "এনেই ছোৱালীৰ লগত চুপতি মাৰিছোঁ।"

তেওঁলোকে মই ধেমালি কৰা বুলি গম পাই হাঁহি মাৰি গৈ থাকিল। এজনে দূৰৈৰ পৰাই মাত লগালে, "বাণী, ডাক্টৰক আকৌ পতাই নল'বি।"

- তোমাৰ নাম তাৰ মানে বাণী? - মই ক'লো। তাই মূৰ দুপিয়ালে।

- ব'লা এখন চাইকেল মই চলাও, আনখন তুমি চলোৱা। তাই না নকৰিলে।

ঃ এখন চাইকেল দেউতাৰ। দেউতাৰখন বেয়া হৈছিল। দেউতাই পথাৰত ধান কাটি আছে। কাইলৈ আকৌ বজাৰ আছে। চাইকেলখন দেউতাক ৰাতিপুৱাই লাগিব। ওচৰত মেকাৰ নাই। আৰু ইমান দূৰলৈ ঠেলি ঠেলি নিবলৈ কষ্ট হয়। সেইবাবে এনেকৈয়ে .....

- বাটত তাই কথাখিনি ক'লে।

একেবাৰে হিচাপ কৰি কথা কয়। দৰকাৰী খিনিহে।

তাইৰ ঘৰত মাক আৰু তাই, মই আশাকৰা ধৰণেই আপ্যায়ন কৰিলে।

সেই যে আৰম্ভণি। তাৰ পিছত বাণী আৰু মোৰ স্মৃতি এখন মহাকাব্য, এখন উপন্যাস, এটা দীঘল গল্প, এখন দীঘলীয়া ধাৰাবাহিক ইত্যাদি আৰু বহুত কিবা কিবি।

বাৰিষা পথাৰত তাইৰ সৈতে ময়ো যাওঁ। তাই ভুঁই ৰুৱে, মই চাই থাকো। তাই মোৰ গালৈ পানী চটিয়াই দিয়ে। মই একো নকৰোঁ।

হাস্পতালত কেতিয়াবা বহুত মানুহ থাকিলেও তাই মনে মনে মোৰ ফালে চাই থাকে, ময়ো চাও। কোনো মানুহ নাথাকিলে ইফালে-সিফালে চাই মোৰ গাল দুখনত জোৰেৰে চিকুটি দি যায়। তাইৰ সৈতে থকা প্ৰতিটো স্মৃতিয়েই মোৰ ভাল লাগে। কোনোদিনে মোক একো নুখুজে কিন্তু প্ৰতিবাৰ বিহুৰ সময়ত মোক গামোচা এখন দি সেৱা এটা কৰে। বহুত বেছি তাত্ত্বিক কথা বুজিব নোৱাৰে কিন্তু ঘৰ চলাব পৰাকৈ পাকৈত ছোৱালী। সততা, নম্ৰতা, শিষ্টাচাৰ, কি নাই তাইৰ........। আৰু সৌন্দৰ্য......... সৌন্দৰ্যৰ তুলনা দিবলৈতো মোৰ শব্দৰ ভঁড়ালত অনাটন। গাঁৱৰ কোনো মানুহে আমাক প্ৰশ্নসূখৰ চাৱনীৰে চোৱা নাছিল। কাৰণ, সকলোৱে জানিছিল যে বাণীক মই গভীৰভাৱে ভাল পাওঁ আৰু মই তাইকেই বিয়া কৰাম।

হঠাৎ এদিন মোৰ বদলিৰ জাননী আহিল। ডিব্ৰুগড়ৰ আমোলাপট্টিলৈ মোৰ বদলি। ডিব্ৰুগড়লৈ আহিবৰ সময়ত মই বাণী আৰু তাইৰ মাক-দেউতাকক কৈ আহিছিলো যে মই এমাহৰ ভিতৰত আহি বাণীক বিয়া কৰাই লৈ যাম। কিন্তু এই এমাহৰ ভিতৰতে মোৰ দেউতা ঢুকাল। গতিকে সকাম শেষ কৰি মেনকাত যোৱালৈ মোৰ এমাহৰ ঠাইত দুমাহ লাগিল। এই দুমাহ পিছত আহি মাজ বাটতে পুনৰ বাইখন বেয়া হ'ল।

ঃ ডেকা, বাইকখন ঠিক হৈ গ'ল। - দাদুলে মাত লগালে। দাদুলৰ মাততহে মোৰ তন্দ্ৰা ভাঙিল।

ঃ ইমান পুৰণা বাইকখননো কিয় চলাই থাকে। নতুন এখন নলয় কিয়?

- এটা কথা কি জানানে দাদুল, মই নতুন বাইক নলও এই কাৰণেই যে নতুন বাইক ল'লে তোমাৰ ইয়াত আৰু অহা নহ'ব।

ঃ এতিয়াতো তুমি ডিব্ৰুগড় গৈ পালা। এতিয়া ল'ব পাৰা।

- উম। তাকেই। এতিয়া ভাবিছোঁ।

ঃ ডেকাৰনো ইমান কি আৰ্জেণ্ট কাম ওলাল? মোকো ক'ব নোৱাৰিনে?

- ক'ম ৰ'বা। আগতে আহি লওঁ।

দাদুলক পাবলগীয়া পইচাখিনি দি বাণীহঁতৰ ঘৰ অভিমুখে আগবাঢ়িলো। বাণীহঁতৰ চোতাল পাই হৰ্ণ বজালোঁ। কিন্তু বাণী ওলাই অহা নাই। ওলাই আহিল মাক হে।

- বাণী ক'ত খুড়ীদেউ?

ঃ বাণীৰ গাটো অলপ ভাল নহয়। আছে ভিতৰতে। তুমি বহাচোন।

মুহূৰ্তৰ পিছতে ভিতৰৰ পৰা এজনী ছোৱালী ওলাই আহিল। ছোৱালীজনী কিম্ভুত, কিমাকাৰ। অলপ চাপৰ। দেহৰ বৰণ ধূসৰ। চুলিকেইডাল প্ৰয়োজনতকৈ বেছি দীঘল।

ছোৱালীজনীক বেছি মন নকৰিলো। বেছি মন নকৰাতেই এইখিনি বৈশিষ্ট্য ভাহি আহিল।

মই পুনৰ সুধিলো, "বাণী কিয় অহা নাই? গা বেছি বেয়া নেকি? নে মই ভিতৰলৈ........?

ঃ আপুনি মোকো চিনি পোৱা নাই নেকি?

কাষত থকা ছোৱালীজনীয়ে মাত দিলে। মাতটো বাণীৰ দৰেই।

লগে লগে বাণীৰ মাকৰো মাত, "তুমি বাণীকো চিনি পোৱা নাই? কি হৈছে তোমাৰ?"

- এইবোৰ আপুনি কি কৈছে খুড়ীদেউ? এইজনী বাণী কেনেকৈ হ'ব? এই দুমাহতে তাই ইমান সলনি কেনেকৈ হ'ল............?

ঃ তুমি কি কোৱাহে। তাই সৰুৰে পৰা এনেকুৱাই। মই নিজে ডাঙৰ কৰা ছোৱালীজনীক নাজানিম নেকি? সলনি তুমিহে হৈছা। এয়া আগতে তোমাৰ চুলি আছিল, দাড়ি আছিল। এতিয়া একোৱে নাই। কিন্তু আমিতো তোমাক ঠিকেই চিনি পাইছোঁ।

ক্ষন্তেকৰ ভিতৰতে মোৰ মগজুৱে কাম নকৰা যেন হ'ল। মোবাইলটো উলিয়াই তাইৰ সৈতে তোলা ফটো বিচাৰিবলৈ ধৰিলোঁ। ফটো পোৱা নগ'ল। কাৰণ এণ্ড্ৰইড ফোন লোৱাৰ মানে ১৫ দিনহে হৈছে।

হঠাৎ মোৰ নিজৰ ওপৰতে প্ৰশ্ন হ'ল, মই বাৰু মৰুভূমিত জন্ম হৈছিলো নেকি? মই বাৰু মৰুভূমিত ডাঙৰ দীঘল হৈছিলো নেকি? মই বাৰু মৰুভূমিত পঢ়া-শুনা কৰিছিলো নেকি?

মৰুভূমিতহে মানুহে ইমান মৰিচীকা দেখে।

—।—

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানলৈকে সাধাৰণ সম্পাদক, আলোচনী সম্পাদক আৰু তত্বাৱধায়ক/তত্বাৱধায়িকাৰ নাম

সাঃ সম্পাদক	বৰ্ষ	আলোচনী সংখ্যা	আলোচনী সম্পাদক	তত্বাৱধায়ক / তত্বাৱধায়িকা
মঃ আব্দুল মটলিব	১৯৮৫-৮৬	-	-	-
স্বৰ্গীয় কৃপা কলিতা	১৯৮৬-৮৭	-	-	-
শ্ৰী দিগন্ত হাজৰিকা	১৯৮৭-৮৮	-	-	-
শ্ৰী নিপজ্যোতি ভড়ালী	১৯৮৮-৮৯	-	-	-
শ্ৰী দিপক কুমাৰ বৈশ্য	১৯৮৯-৯০	-	-	-
শ্ৰী বীৰেণ কলিতা	১৯৯০-৯১	-	-	-
শ্ৰী মুকুল মেধী	১৯৯১-৯২	-	-	-
শ্ৰী হেমন্তনাথ	১৯৯২-৯৩	প্ৰথম সংখ্যা	শ্ৰী তপন কুমাৰ হাজৰিকা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী বুদ্ধিন ভূঞা	১৯৯৩-৯৪	-	-	-
মঃ জাকিৰ আলী	১৯৯৪-৯৫	দ্বিতীয় সংখ্যা	শ্ৰী কুশল চন্দ্ৰ কলিতা	ড° নমিতা ডেকা
-	১৯৯৫-৯৬	-	-	-
শ্ৰী ভবেন দাস	১৯৯৬-৯৭	তৃতীয় সংখ্যা	শ্ৰী দিপক কুমাৰ শৰ্মা	ড° চাৰণ কৌৰ
শ্ৰী সুদৰ্শন হাজৰিকা	১৯৯৭-৯৮	চতুৰ্থ সংখ্যা	শ্ৰী নৱজিৎ শৰ্মা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী অৰূপজ্যোতি কলিতা	১৯৯৮-৯৯	পঞ্চম সংখ্যা	শ্ৰী নিলোৎপল শৰ্মা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী ধীৰেণ দাস (ভাঃ)	১৯৯৯-২০০০	ষষ্ঠ সংখ্যা	শ্ৰী নগেন হালৈ	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী ৰণোজ কুমাৰ বৰা	২০০০-০১	সপ্তম সংখ্যা	শ্ৰী দেৱজিৎ গগৈ	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী উৎপল দাস	২০০১-০২	অষ্টম সংখ্যা	শ্ৰী দিপাঙ্কৰ দাস	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী অৰূপ কলিতা	২০০২-০৩	নৱম সংখ্যা (ৰূপালী জয়ন্তী সংখ্যা)	শ্ৰী লাচিত হাজৰিকা	ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী
শ্ৰী গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৩-০৪	দশম সংখ্যা	শ্ৰী নিউটন হাজৰিকা	ড° ৰাণী ডেকা মুদিয়াৰ
-	২০০৪-০৫	-	-	-
শ্ৰী গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৫-০৬	একাদশ সংখ্যা	শ্ৰী দুলাল বৰ্মন	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী হেমন্ত বড়ো	২০০৬-০৭	দ্বাদশ সংখ্যা	শ্ৰী যোগানন্দ হাজৰিকা	ড° বাবী বৰুৱা
শ্ৰী চিন্তামণি ৰাজবংশী	২০০৭-০৮	ত্ৰয়োদশ সংখ্যা	স্বৰ্গীয় তিলক ৰাজবংশী	ড° বীণা চৌধুৰী
শ্ৰী ৰাজ কলিতা	২০০৮-০৯	চতুৰ্দশ সংখ্যা	শ্ৰী দীপিকা দাস	ড° বাবী বৰুৱা
শ্ৰী ভাস্কৰজ্যোতি শৰ্মা	২০০৯-১০	পঞ্চদশ সংখ্যা	শ্ৰী মৌচুমী বৰকটকী	ড° বাবী বৰুৱা
শ্ৰী পংকজ বড়ো	২০১০-১১	ষষ্ঠদশ সংখ্যা	শ্ৰী প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী	ড° বাবী বৰুৱা
শ্ৰী টুন্টু আব্দুল মালিক	২০১১-১২	সপ্তদশ সংখ্যা	শ্ৰী কাশ্যপ কিশোৰ বৰা	জেবিন আকবৰ
শ্ৰী মনোজ ঠাকুৰীয়া	২০১২-১৩	অষ্টাদশ সংখ্যা	শ্ৰী বনশ্ৰী দাস	জেবিন আকবৰ
শ্ৰী অৰূণজ্যোতি বৰা	২০১৩-১৪	ঊনবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী মুনমী বৰকটকী	জেবিন আকবৰ
শ্ৰী হিৰকজ্যোতি বৰ্মণ	২০১৪-১৫	বিংশ সংখ্যা	শ্ৰী হীৰামণি নাথ	ড° বীণা চৌধুৰী
শ্ৰী নিশান্ত তালুকদাৰ	২০১৫-১৬	একবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী বিশ্বজিত কলিতা	ড° বীণা চৌধুৰী
শ্ৰী সত্যম চৌধুৰী	২০১৬-১৭	দ্বাবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী সঞ্জীৱ কুমাৰ দাস	ড° বাবী বৰুৱা
শ্ৰী অৰবিন্দ চেতিয়া	২০১৭-১৮	ত্ৰয়োবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী অৰবিন্দ বৰা	ড° বাবী বৰুৱা
শ্ৰী সুভাষ শৰ্মা	২০১৮-১৯	চতুৰ্বিংশ সংখ্যা	শ্ৰী গীতিকা শৰ্মা	ত্ৰিবেণী বৰকটকী
শ্ৰী যুগল কিশোৰ দাস	২০১৯-২১	পঞ্চবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী দেবাশীষ ওজা	ত্ৰিবেণী বৰকটকী

ENGLISH SECTION

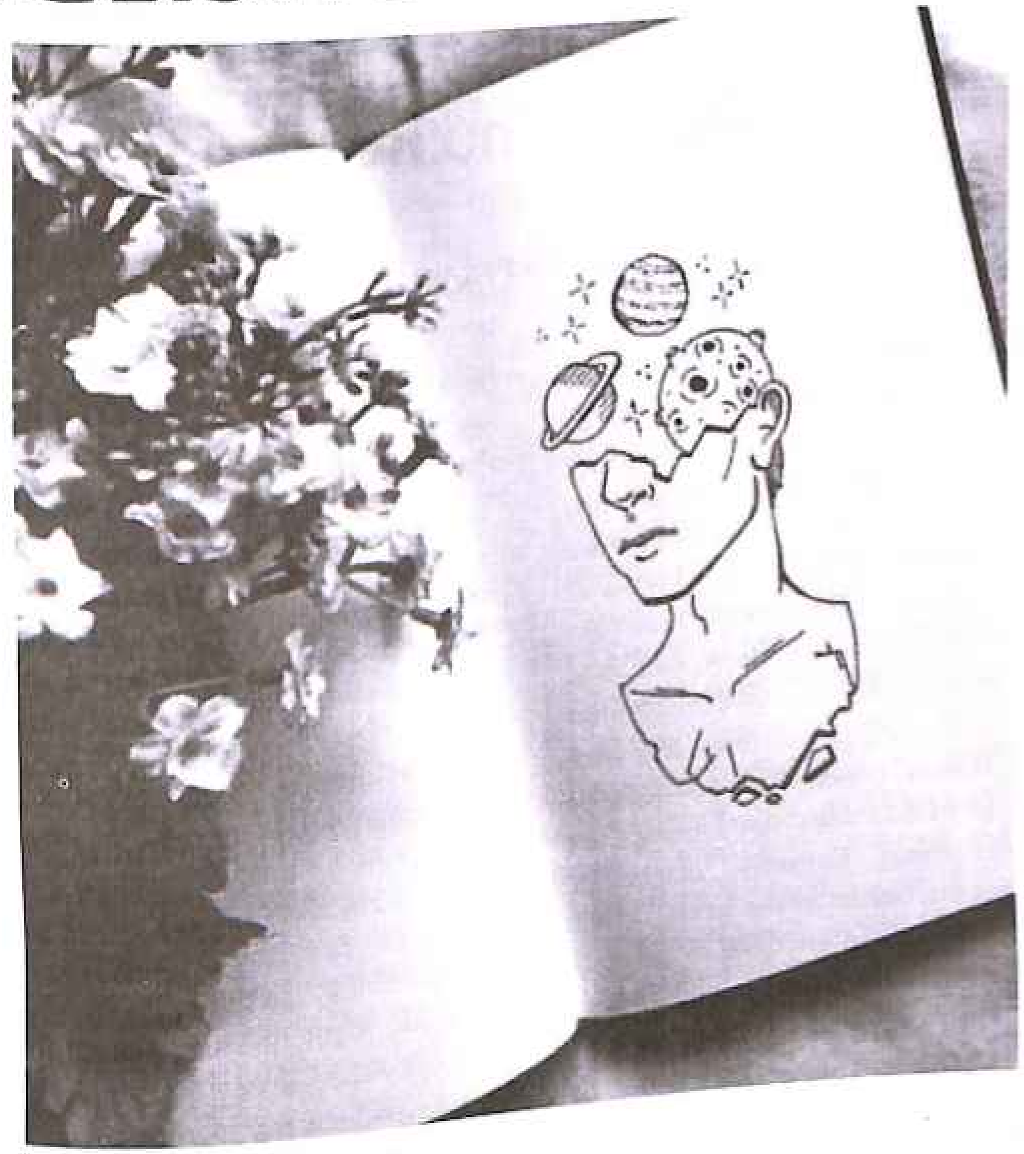

Article

"After finishing those books, Barack Obama visited all nearby trade fairs to purchase books and started reading them. This way he continued his habit of reading books."

GUEST

Those Who Read

Jayanta Pritam

Recently I have read the autobiography written by Barack Obama namely 'A Promised Land'. In one word, this book is a masterpiece. In this book, Barack Obama has unfolded many unknown facts about his early life before becoming President of the United States of America. His journey to become the President of America was not smooth enough. He had to endure lots of struggle in his early life. He has unfolded his entire struggle, all his perseverance in this book. However, today I am not going to write about all those things here. Today, I am going to write about another aspect of his, which he has emphasized in the book. Barack Obama has categorically mentioned in this book that, from his childhood days he read a lot of books. In one word, he was a bookworm. And this habit was infused in him by his mother. As a child whenever Barack Obama used to complain about anything to his mother, she used to ignore those complains and simply say to him "Go read a book, then come back and tell me something you learned"

The result of the trick applied by his mother was enormous. To let his mother know the unknown story written in the book, Barack Obama enthusiastically read book after book. By the time he was aware of his mother's trick to create a habit of book reading in him, he became voracious reader. Barack Obama has mentioned in the book that, when he was studying in class ten, his grandparents took him to a trade fair to purchase Golf equipment for him. However, Barack Obama had asked his grandparents to buy him book with that money instead of buying Golf equipment. His grandparents did accordingly. On their way back home that day, his grandfather jokingly said to Obama that Obama can open a small library with the amount of book he has purchased from the trade fair. However, Barack Obama had finished all those books within a short period of time. After finishing those books, Barack Obama visited all nearby trade fairs to purchase books and started reading them. This way he continued his habit of reading books.

Obama has mentioned in the book that he was a mediocre student. However because of his reading habits, he got the opportunity to enroll himself in the University. He also mentioned in the book that, because of his reading habits, he could hold and express basic ideas about various subjects. In the university he had read from Marx to Marcuse, from Foucault to Virginia Woolf etc. Barack Obama had mentioned in the book that, slowly all the professors of the university came to know about his book-reading habits and therefore, also helped him with the selection of books and understanding the difficult parts of a book. Later Obama briefly read Gandhi, Martin Luther, Wells etc.

This way Barack Obama was able to conceive fair idea about economy and politics. Obama has mentioned that, when he was reading all those books, he never ever imagined that he would one day enter into politics. However he also confessed that the knowledge he had gained from reading all those books had helped him immensely to pave his way into politics.

Later when he entered into politics, he was able to convince the people of America that he had extensive knowledge on various aspects of politics. In all of his public speeches, the depth of his knowledge was easily visible to the people. And because of his knowledge, he was accepted by all American people and was given the opportunity to serve twice as the President of America. This was only possible because of his reading habit. The success story of Barack Obama once again emphasizes the fact that there is no alternative to reading.

If we go through the pages of history, then we see that from Abraham Lincoln to Winston Churchill, from Einstein to Warren Buffet, from Jeff Bezos to Bill Gates, from Gandhi to Elon Musk there are similarities between them. The main similarity is that, all these distinguished people read a lot. Most of the successful people on Earth have proved that, there is only one way to gain success, fame and knowledge that is reading. Abraham Lincoln could walk seventy miles to simply read a book. Winston Churchill once said that, it was his reading habit that had helped him take difficult decisions at difficult times. In his leisure time Einstein used to read books. Richest man on earth Jeff Bezos said that, the secret of his success is his reading habit. Warren Buffet read not less than five hundred pages per day. Jeff Bezos spent his leisure by reading books. Bill Gates is a voracious reader. If we start naming all those successful people who read then the list will continue.

There is no doubt that, by reading books a poor man can become the President of the most powerful country on Earth, by reading books, a simple man can become the richest man on Earth. However, it hardly matters whether someone becomes President or Rich by reading books, what matters the most is that, by reading books, his or her knowledge will be superior to that of a person who has never read. Therefore, we should embrace the habit of reading books.

—+—

G U E S T

Some Catchy Careers after Covid -19

Basanta Gogoi
Motivational Speaker.
Career Consultant.

'The pandemic can stop schools, but it cannot stop education'

-Madanmohan Rao, author

Covid 19 has divided the world into two parts – Pre-Covid World and Post-Covid World and there is a sharp difference between the two. While the Pre-Covid World was a free one, the Post-Covid World has seen a number of curbs on human life like wearing masks, social distancing and hand sanitizing which were unheard of before. Similarly, the pandemic has changed a lot of things around and about us. Some of these are negative and some of these are positive.

But the greatest change was obviously the economic downturn that the world has experienced. In spite of recent recovery, certain job roles such as front office executives at hotels, travel and tour operators, event managers, sports instructors and restaurant service staff and beauty clinics still remain deeply affected. But the good news is that the enormous socio-economic changes have unfolded some important career options for students. From now on, while choosing careers, students need to make sure that their jobs always remain in demand and relevant in the market regardless of any pandemic in future. Let's look at a few career opportunities that will continue to be relevant even after the COVID crisis.

Artificial Intelligence and Machine Learning :

The COVID-19 situation has been an eye-opener as to how a pandemic may derail everything in life. All the establishments across the world are now trying to re-establish themselves as resilient in the event of such future epidemics and technology is a buzzword for them. All companies, small or big, are adopting technologies to fortify themselves from such a future breakdown so that the delivery of services and business remain as usual.

Artificial intelligence, internet of things and machine learning are key parts of such technological advancement. Now students with these specializations or backgrounds are going to be in huge demand in the job market.

Robotics :

Due to social distancing and other COVID restrictions, factories had to be shut down, and workers had to be sent home. This had not only affected the output, production, and supply of products but also the lives of the workers in the manufacturing industry. With the advent of robotics, such issues can be taken care of. Therefore, the world is gradually moving towards developing such techniques that are relatively independent of human intervention. A career in cutting edge technology like robotics is highly demanding and lucrative, especially in the post-COVID era.

Digital Marketing :

With more people making use of e-information, digital marketing has become a lifeline for companies as they could reduce the cost of marketing, drive greater ROI from it, and follow their customers online. So there is a huge surge in demand for digital brand managers, content writers and e-mail marketing specialists. Students with a creative bent of mind may pursue these courses.

Cybersecurity :

Most of the companies are shifting to remote working. So it has become necessary to secure the networks, confidential data, and employee operations against the many security threats. Banks, financial institutions, healthcare, retail, and even government organizations depend on cyber security experts to secure their data. So, there is definitely a rise in employment opportunities for cyber security professionals and students with this back ground may easily get a job.

A few undying careers :

Many have lost jobs for economic slowdown due to the Coronavirus pandemic. But some careers still remain far safer than others in the economic downturn. The pandemic may come again in future, but these recession-proof careers will continue to remain. So, 12+ students might keep the following jobs in mind while planning their career.

Medical Professional and Health Care Sectors:

Doctors, nurses, paramedical forces, laboratory technicians, hospital administrators, pharmacists, health workers, veterinarians etc. are viable options, although Dentistry and Ortho may suffer setbacks.

Mental health professional :

In times of recession high stress, people suffer from metal anxiety. Students must note that Clinical psychologists, psychiatrists, counselors, and substance abuse workers are always in demand.

Law Enforcement and Defence– Law enforcement agencies like Police and Defence personnel, are always in the forefront and do not lose jobs.

Utility services :

Utility services like electricity, natural gas, water, mobiles, and Internet must be in place in spite of the recession.

Education :

Math teachers and English teachers are always in demand. Nowadays education technology like apps such as Zoom, E-Learning, M learning and audio visual aids are emerging as class room substitutes.

Financial services :

Banking, Insurance, Accounts and Audits, actuaries, claims adjusters, tax preparers and insurance underwriters are recession-proof careers.

There are 100% recession-proof jobs although the above mentioned careers comparatively exist amid an economic slowdown period.

It is time now for every professional for re-skilling themselves. It is a global world which is volatile and competitive. Survival of the fittest is the golden rule. So, in addition to domain skills, a job aspirant must have following traits-

1. Open to learn, work and environment
2. Positive thinking and positive working habits
3. Communication skills (any language)
4. IT Skills 5. Sense of ownership
5. Smart Dressing Sense for varied occasions.
6. Ability to work with team spirit.
7. Adopting Change for better and growth.
8. Mobile Manners.

Always remember that the new world is a die-hard world and knowledge without common sense is of little importance here. Finally what recruiters care about in the long run is whether you are open, persistent, bold and useful. So plan accordingly.

Excursion to Tripura
Dispur College
Dated: 11th to 15th March, 2020

Dr. Himangshu Kalita
Asst. Professor, Department of Economics

Day 1

With three teachers in charge, along with 24 students from different departments, we started our journey from Guwahati railway station to Agartala on 11th March, 2020. We reached **Agartala Railway Station** on the same day. Travel hours were from 9.30am to 11.30pm. From Agartala Railway Station, we travelled by bus to **Shaheed Bhagat Singh Youth Hostel**.

Day 2

After breakfast at 9am, local sightseeing began with a visit to **Jagannath Temple** in West Tripura which has been dedicated to Hindu Gods and Goddesses, specially Balabhadra and Subhadra. This temple was constructed by the then Maharaja Radha Kishore Manikya of Tripura in the 19th Century. The temple is adorned with bright orange colour and two different bathing

ponds were constructed in the front and behind the temple.

The second visit was to the **Agartala Heritage Park** which was built by the Government of Tripura and inaugurated in 2012. It is located in the heart of the city next to Raj Bhavan. The park is very well manicured and sculpted with the landscape model in miniature versions of the different wonders of Tripura, namely Unakoti sculptures, Neermahal Palace, Ujjayanta Palace, Tripura Sundari temple, Stone relics of Pilak, Mahamuni, Buddhist Stupa, Chandrapur and Tripura Railway Station among others. The park is full of different medicinal plants, indigenous trees and exotic flowers and is decorated with heritage benches and one large podium which add to the beauty of the park.

The third visit of our sightseeing was to the **Ujjayanta Palace.** We went there at around 11.30am. The palace was constructed between 1899 and 1901 by Maharaja Radha Kishore Manikya. It is believed that the design of the palace was inspired by the designs of the palaces of Mughals. It was the home of the ruling Manikya dynasty of Tripura until the state was merged into Indian union. The last king was Maharaja Bir Bikram Kishore Manikya till 1947. In 1972-73 the Government of Tripura purchased the Royal palace for Rs. 2.5 million and used the house as the state legislative assembly till July 2011. Presently, the Ujjayanta Palace is transformed into a State Museum which primarily showcases the lifestyle, arts, culture, tradition, stone sculptures, coinage of the Manikya Dynasty and utility crafts of communities residing in Tripura and the North Eastern states as a whole among many other artifacts of the region.

The next visit was to the Indo-Bangladesh border at the **Agartala-Akhaura Check Post** which was inaugurated in 2013, in order to witness the ceremony in which the flags of both the countries are lowered by the security personnel with mutual coordinated performance and parade. It is the second-largest Indian trading centre with Bangladesh which lies around 6kms from the main city of Agartala. It is believed to have similar infrastructure to that of the Wagah Border in Amritsar of Indo-Pakistan. But unfortunately, from 7th of March the parades were discontinued due to Covid-19 (Novel Corona Virus) and we were not permitted to cross the border and enter the Zero Point. So we returned to hostel. In the evening, we had the opportunity to roam around the main city areas and the market places. By 8.30pm we were taken to a restaurant named Momo Hut where we had our dinner and after dinner we were boarded in the hostel.

Day 3

After having our breakfast, at around

9.30 am we began our expedition to the ancient city of **Udaipur**, also known as lake-town for having huge number of lakes; it is around 53 kms towards south from Agartala city, where we were taken to the famous **Neermahal** at Melaghar. The mahal was constructed between 1930 and 1938 with a similar design as the Hawa Mahal of Jaipur, Rajasthan. It is in the middle of Rudrasagar lake.

The next visit was to **Bhubaneswari Temple** located in Udaipur. The temple is situated beside the river Gomati, built by Maharaja Govinda Manikya in the 17th Century. It was interesting to know that the temple has been immortalised by the Nobel Laureate Rabindranath Tagore in his novel 'Rajarshi' and drama 'Bhisarjan' where he had mentioned about it. There is also the Royal Palace of the Maharaja Govinda Manikya adjacent to the temple which has been maintained well for tourist visit.

Afterwards, we went to **Tripura Sundari Temple** which is a Hindu temple of Goddess Tripura Sundari, better known locally as Devi Tripureswari. The temple is situated at Gomati district. It is believed to be one of the holiest Hindu shrines in the state, popularly known as Matabari. The shrine is set up upon a small hillock, since the shape of a hillock resembles the hump of a tortoise.

The ensuing visit after this was to the ONGC Tripura Power Company (OTPC), which is basically known as **Palatana Power Plant.** It is situated in the Gomati district of Tripura. It is ONGC's first Power Plant in India and also believed to be the biggest Plant in Northeast India, constructed between 2005 and 2013. We had a small visit there and were fortunate enough to witness the sophisticated machineries and the large gas reservoirs from close proximity.

Later we went to **Kasbeswari Kali Temple.** It is located in Kamalasagar at the Sipahijala district. It was built on a large hill-top by Maharaja Dhanya Manikya in the late 15th Century. It was a delightful visit as the temple was situated just beside the Indo-Bangladesh border and we could enjoy the scenic beauty of the landscapes from the hill top. Besides, the lake Kamalasagar in front of the temple enhanced the beauty of the location.

We had lunch near the temple and later we were taken back to Agartala. In the evening time we took the opportunity to visit a **Tribal Cultural festival** of Tripura that was going on since last five days. We were fortunate enough to relish different ethnic food, communicated with different indigenous communities and enjoy the traditional music of Tripura.

Day 4

After having our breakfast, we began our journey to **Sipahijala Wild Life Sanctuary** cum Tripura State Zoo at around 8.30 am. It is about 25 kms from Agartala city located in

Bishalgarh. The sanctuary is around 18.53 square kilometers which was declared as a Protected Area in 1987. It gives shelter to almost 150 different species of birds, reptiles and animals. There are botanical and zoological gardens and several boating lakes that attract the tourists to have escapades in the middle of the forest. The sanctuary is famous for the clouded leopard, spectacle langur, Phayre's Langur and Sambar among many other unique birds, reptiles and animals. It was an inimitable experience for the teachers and the students to see a large variety of animals in the enclosures as well as freely roam around the sanctuary at very short distances.

After spending a few hours in the sanctuary, we had a short visit to the **Tripura University** and there we roamed around the university campus. This central university had a beautiful campus with well equipped infrastructure. We clicked a few photos and returned to the city. Besides, we had our lunch mid-way. We, after reaching Agartala city at around 3pm, we began to roam around the local markets of Agartala. We visited one famous market which is in the heart of the city, named **Golmarket**

specifically known for Dry fish. We have also hopped up in and around markets like **Lake Chowmani, Amtali Market, Hawkers Market, Chinese Market, Vivekananda Market** and **Ujjayanta Market** among others.

We packed our luggage and at around 7.30 pm we checked-out from the hostel. Then we directly went to the hotel and had our dinner there. Afterwards we were taken to the **Agartala Railway Station** by bus where our train timing was at 10.25 pm. We boarded on the train and reached **Guwahati Railway Station** at 5.45pm next day on 15th March, 2020.

Here our travel diary to Tripura ends with beautiful and cherished memories.

Impact of the Early Phase of the COVID-19 Pandemic on Indian Industry, Trade and Commerce :

Gunjan Das
Guest Faculty, English Department

The early phase of the COVID-19 pandemic in 2020, had affected the entire world in a big way. This calls for the need to analyse the impact of such a phase in greater detail, as it shows the effects of such an unprecedented phenomenon and the helps readiness of a country to face such challenges in the future, as the early phase shows the path for all that follows. While attention was being paid to the sad state of the loss of human lives, another aspect of the damage, which could have potentially taken an even greater and more unprecedented toll on humankind, was the economic aspect. In India especially, the toll on industry, trade and commerce had been one of the worst in the world. Although there has not been much clarity on the deeper impacts of this phase, a lot of estimates pointed out at a disastrous loss of jobs and earnings for the retail sector while the overall sales of goods had dropped by 50% (*The Economic Times*).

The UNCTAD had estimated a trade impact of 348 million US dollars, making India one of the top 15 affected economies in the world due to the pandemic. India's imports saw a dip of 16% from March 1 to 19, accompanied by a drop in crude oil prices. India's exports went down by 8.2%, especially because of the ban on sanitizers and ventilators along with artificial respiratory devices. World Bank and several credit rating agencies had predicted that India's growth for the fiscal year 2021 would be the lowest since the economic liberalization of the 1990s, adding that the pandemic had "magnified pre-existing risks" (*EEPC India, The Economic Times*).

The former Chief Economic Advisor (CEA) stated that India would need rupees 10 lakh crore to overcome the contraction of the Fiscal Year 2021 (FY21). Employment rate had fallen to 26.1% and India was expected to lose rupees 32,000 crore every day during the first 21 days of lockdown. Over 53% of businesses claimed to be affected significantly and complaints had been made about the lack of clarity of the definition of 'essentials' for production (*The

Economic Times, Business Standard, Business Today*).

Businesses like airlines, hotels and many more had started cutting salaries and laying off employees. Worst hit companies like Larsen and Toubro, Bharat Forge, Ultratech Cement, Grasim Industries, Aditya Birla Group and Tata Motors had either temporarily suspended or significantly reduced operations. The consumer companies had been instructed to focus on essentials. On 23rd March 2020, the stock market suffered its worst losses but shot up again on 25th. In response to this, the government released funds of over rupees 1,70,000 crores for relief measures while the Chief of Defense Staff, General Bipin Rawat announced minimizing costly defense imports and giving the domestic production a chance. Former RBI Chief, Raghuram Rajan said that financially, this was the "greatest emergency since independence" (*Financial Express, The Indian Express, The Economic Times, The Print*).

On the 19th of March 2020, a COVID-19 Economic Response Task Force was formed, led by Nirmala Sitharaman, the Minister of Finance herself. This was followed by the Union Cabinet giving Rs.40,995 crore for electronics manufacturing on the 21st. Repo rates were reduced and EMIs were put on hold for 3 months by the RBI, according to governor Shaktikanta Das. An FDI policy change occurred on 18th April to protect Indian companies from "opportunistic acquisition" of foreign companies. An income drop had been reported by more than 45% of households. Datalabs suggest that there had also been a decrease of 45% in total growth-stage funding in the Series A Round compared to the Q4 of 2019. (*The Economic Times, Business Standard, The Scroll, Dailyhunt*)

In the energy sector, there had been a reduction of radiance of nightlights in Delhi by 37.2%, with similar reductions in Mumbai and Bangalore which was a negative financial indicator, along with the fall of fuel demand by 46% in April. In the manufacturing sector, the manufacture of iPhones, and 2 and 4 wheelers had been suspended. Hindustan Lever, ITC and Dabur India had all been shut down except factories producing essentials. The tourism industry was estimated to lose Rs.15,000 crore in March and April alone. The industry of E-commerce had also been impacted greatly as companies like Amazon, Flipkart, Big Basket and Grofers stopped sales of non-essentials. (*Bloomberg Quint, Business Standard, The Economic Times, The News Minute*)

There were a plethora of ever-growing concerns for the Indian economy as there was a growing need for a task force to look after the NPA norms, tax payments and income support of the unorganized sector. Another area of great concern was that of the plight of the migrant workers, who were neither paid wages nor had any record of their jobs. Due to this, the governments of Uttar Pradesh, Madhya Pradesh and Bihar decided to revise their labour laws to attract industries and investments. On 12th of May 2020, the PM announced a call to use local products, to be "vocal about local" in the "Atmanirbhar Bharat Abhiyan" for which the economic package had been increased to 10% of India's GDP or 20 lakh crore rupees from a mere .75% earlier. (*Hindustan Times, The Indian Express*)

There had been many suggestions for a proper recovery from a variety of sources. On 23rd of April 2020, the CII wrote a paper called "A plan for economic recovery" where three detailed measures were suggested for achieving

it. Development economist Bina Agarwal suggested green worker pools instead of green zones. Many state governments were cutting capital expenses, halting government development plans and adding taxes on certain sectors. Here in Assam, four agencies had been instructed to file strategy reports on dealing with the socio- economic problems by the State Innovation and Transformation Aayog (SITA). The meeting took place on 6th of May 2020 between SITA CEO Nitin Khade and the senior officials of Assam government. (*The Hindu Business Line*, *The Indian Express*, *The Business Insider*)

Thus, we can see that India, along with the rest of the world, faced a grave economic crisis in this early phase of the COVID pandemic, estimated to be one of the greatest since the Great Depression of 1929. The total losses of the world according to the United Nations, might have been up to 2 trillion US dollars. While there had been great advances in manufacture of PPEs and testing kits, a more transparent approach to the expenditures of the funds of the government needed to be made which had not been achieved by India. Yet, India was said to be dealing with the pandemic better than expected compared to the rest of the world, and we need to work harder on our weaknesses to be able carry on doing, especially from the initial phases of such a pandemic this if future crises like the Omicron variants arrive. (*The Economic Times*, *Times of India*, *The Hindu*)

References :

1. Alawadhi, N. and Gupta, S.D., Mar 22, 2020, "Centre nod to incentive scheme of Rs 40,995 cr for
electronics firms", *Business Standard*, https://www.business-standard.com/article/economy-
policy/centre-nod-to- incentive-scheme-of-rs-40-995-cr-for-electronics-firms-120032200057_1.html
(May 14, 2020)
2. Balan, S.S., May 7, 2020, "Industry has incurred Rs 15,000 crore loss due to COVID-19: Kerala
Tourism Director". *The News Minute*, thenewsminute.com/article/industry-has-incurred-rs-
15000-crore-loss-due- covid-19-kerala-tourism-director-124134 (May 14, 2020)
3. Jain, V., Mar 27, 2020, "ITC suspends production of non-essential items" *The Economic Times*,
https://retail.economictimes.indiatimes.com/news/food- entertainment/personal-care-pet-
supplies-liquor/itc-suspends-production-of- non-essential-items/74846405 (May 14, 2020)
4. Nahata, P, Apr 11, 2020, "Night Lights Tell The Story Of Dimming Economic Activity Across India"
Bloomberg Quint, https://www.bloombergquint.com/business/night-lights-tell-the-story-of-
dimming-economic-activity-across-india (May 14, 2020)
5. Nair, R., Apr 6, 2020, "Raghuram Rajan says Covid-19 greatest emergency for Indian economy,
Urjit Patel advises caution", *The Print*, https://theprint.in/economy/raghuram-rajan-says-covid-19-
greatest-emergency- for-indian-economy-urjit-patel-advises-caution/396185/ (May 14, 2020)
6. Noronha, G., Mar 20, 2020, "Covid-19: FM Nirmala Sitharaman takes stock of situation, holds
meeting with four ministries", *The Economic Times*, https://economictimes.indiatimes.com/
news/politics-and-nation/covid-19- finance-ministry-to-hold-meeting-on-issues-raised-by-
affected- sectors/articleshow/74735011.cms?from=mdr (May 14, 2020)

7. Parikh, S., Desai, M., and Parikh R., 2020, *The Coronavirus: What you Need to Know about the Global Pandemic*, Penguin Random House India Pvt. Ltd., Gurgaon, Delhi, India.
8. Peermohamed, A., Apr 10, 2020, "Pandemic gives Swiggy, Grofers, Amazon's hyperlocal models
a new lease of life" *The Economic Times*, https://economictimes.indiatimes.com/small-biz/startups/
newsbuzz/pandemic- life/articleshow/
9. gives-swiggy-grofers-amazons-hyperlocal-models-a-new-lease-of-
75075453.cms?from=mdr (May 14, 2020)
10. Ramachandran, S.K., May 8, 2020, "RSS labour wing criticises move to amend labour laws amid
Covid-19 outbreak", *Hindustan Times*, https://www.hindustantimes.com/india-news/rss-labour-
wing-criticises-move- to-amend-labour-laws-amid-covid-19-outbreak/story-
YFm87opPyyZ4JpEpz8QGSM.html (May 14, 2020)
11. Reddy, P., May 1, 2020, "Fighting COVID-19 with facts not fear: How India can get back to work
after coronavirus lockdown", *Business Today*, https://www.businesstoday.in/opinion/columns/
covid-19-coronavirus- lockdown-how-india-can-get-back-to-work-indian-economy- gdp/story/
402041.html (May 14, 2020)
12. Shah, A., Mar 25, 2020, "Sensex posts biggest gains in 11 years: Investors richer by Rs 4.7 lakh
crore" *The Economic Times*, https://economictimes.indiatimes.com/markets/stocks/news/sensex-
logs- biggest-one-day-gain-in-11-years-investors-richer-by-rs-4-7-lakh- crore/articleshow/
74810933.cms (May 14, 2020)
13. Vyas, M., Apr 20, 2020, "Lockdown 2.0: Unemployment rate touches 26% amid Covid-10
outbreak", *Business Standard*, https://www.business- standard.com/article/opinion/
unemployment-rate-touches-26-per-cent- 120042001081_1.html (May 14, 2020)
14. Vyas, M., Apr 22, 2020, "Podcast: How has India's lockdown impacted unemployment rates and
income levels?", *Scroll.in*, https://scroll.in/article/959756/podcast-how-has-indias-lockdown-
impacted- unemployment-rates-and-income-levels (May 14, 2020)
15. Researchers of IFPRI, 2020, *Maintaining food and nutrition security in Myanmar during the COVID-
19 crisis: Lessons from India's lockdown*, Michigan State University Press, Michigan, USA.
16. Jan 9, 2020, "India asset sales fall short of target by nearly 50%", *The Economic Times*, https://
economictimes.indiatimes.com/news/economy/policy/india-asset-sales-to-fall-short-of-target-
by-nearly-50/articleshow/73169227.cms (May 14, 2020)
17. Mar 5, 2020, "Trade impact of Coronavirus epidemic for India estimated at 348 million dollars:
UN report", *The Economic Times*, https://economictimes.indiatimes.com/news/economy/
foreign-trade/trade-impact-of-coronavirus-epidemic-for-india-estimated-at-348-million-dollars-un-
report/articleshow/74487020.cms?from=mdr (May 14, 2020)
18. Mar 10, 2020, "Coronavirus outbreak could cost global economy up to USD 2 trillion: UNCTAD"
The Economic Times, https://economictimes.indiatimes.com/news/international/business/
coronavirus- outbreak-could-cost-global-economy-up-to-usd-2-trillion- unctad/articleshow/
74560638.cms (May 14, 2020)
19. Mar 19, 2020, "Imports dip 16%, exports 18% till 19", *EEPC India*, https://www.eepcindia.org/
news-details.aspx?ms = 23&id = N200325171917 & news = Imports% 20dip%2016%25, %

20exports%208%25%20till%2019th (May 14, 2020)
20. Mar 20, 2020, "Coronavirus impact: Over 50% of India Inc sees impacts on ops, 80% witness fall in cash flow", *The Economic Times*, https://economictimes.indiatimes.com/news/economy/ indicators/coronavirus- impact-over-50-of-india-inc-sees-impact-on-ops-80-witness-fall-in-cash- flow/articleshow/74726229.cms?from=mdr (May 14, 2020)
21. Mar 23, 2020, "Stock Markets post worst losses in history: Sensex crashes 3935 points amid coronavirus lockdown" *The Indian Express*, https://indianexpress.com/article/business/market/ bse-sensex-nse-nifty-stock- market-live-updates-coronavirus-global-markets-6327415/ (May 14, 2020)
22. Mar 25, 2020, "India Inc in lockdown mode: Corporate India beginning to feel the impact", *Financial Express*, https://www.financialexpress.com/industry/india-inc-in-lockdown-mode- corporate-india-beginning-to-feel-the-impact/1908308/ (May 14, 2020)
23. Apr 1, 2020, "Covid-19 Impacts Indian Startup Funding, Growth Stage Worst Hit In Q1 2020" *dailyhunt*, https://m.dailyhunt.in/news/india/english/inc42-epaper- inc/covid19 + impacts + indian + startup + funding + growth + stage + worst + hit + in + q1 + 2020-newsid-175459190 (May 14, 2020)
24. Apr 13, 2020, "World Bank sees FY21 India growth at 1.5-2.8%; slowest since economic reforms three decades back", *The Economic Times*, https://economictimes.indiatimes.com/news/ economy/finance/covid-19-causes- severe-disruption-to-indian-economy-says-world- bank/ articleshow/75104474.cms (May 14, 2020)
25. Apr 23, 2020, "Covid-19 : CII calls for urgent across-the-board fiscal stimulus" *Business Line*, https://www.thehindubusinessline.com/economy/covid-19-cii-calls-for-urgent- across-the-board- fiscal-stimulus/article31415875.ece (May 14, 2020)
26. May 4, 2020, "SITA, Assam prepares report on socio-economic impact of COVID-19", *Business Insider*, https://www.businessinsider.in/india/news/sita- assam-prepares-report-on-socio- economic-impact-of-covid- 19/articleshow/75537390.cms (May 14, 2020)
26. May 5, 2020, "From zero, India now produces 2 lakh PPE kits per day", *The Times of India*, https://timesofindia.indiatimes.com/india/from-zero-india- now-produces-around-2-lakh-ppe- kits-per-day/articleshow/75556879.cms (May 14, 2020)
27. May 9, 2020, "Lockdown impact: Fuel demand in India plunged to historic lows in April" *Business Standard*, https://www.business- standard.com/article/current-affairs/lockdown-impact-fuel- demand-in-india- plunged-to-historic-lows-in-april-120050900378_1.html (May 14, 2020)
28. May 13, 2020, "PM Modi Speech HIGHLIGHTS: To battle Covid-19, Rs 20,00,000 crore economic package", *The Indian Express*, https://indianexpress.com/article/india/coronavirus-india- lockdown-live-news- updates-pm-modi-address-to-nation-speech-today-lockdown-extension- 6406297/ (May 14, 2020)
29. May 14, 2020, "Coronavirus | India increases testing capacity to 1 lakh a day", *The Hindu*, https:/ /www.thehindu.com/news/national/coronavirus-india- increases-testing-capacity-to-1-lakh-a- day/article31577961.ece (May 14, 2020)

Lata Mangeshkar

Bipasha Deka
1th Semester

If India has to remember some great minded personalities, she is one of them with a great charisma. A legendary singer, who has been referred as 'Swar Kokila' around the globe, is none other than Lata Mangeshkar. She was born on September 28, 1929 in Indore and has worked extensively in various spheres of Indian popular and light classical Music. She has sung Ghazals, Bhajans and Pop. She has sung over 50,000 songs for three generations of heroines from Madhubala to Zeenat Aman to Kajol. She even became the most recorded artist in the world in the Guinness Book of Records. Deenanath's family had the surname Mandikar but changed it to Mangeshkar in honor of his native Goa Town Mangeshi. Her childhood name was Hema. She was renamed after a character in one of her father's plays, Latika. With the blessing of her own father, Lata Mangeshkar tested the first fruits of classical music. The sky fell down when in 1942, Pandit Dina Wathji passed away and Lata, who had just turned thirteen, was left with the mantle of responsibility. Fate was not entirely cruel. They were taken care of by Vinayak Damodan, the owner of Nareyug Chitnaj Company. In 1942, she sang the song "Nachu Yaa Yade" for a Marathi movie, but the song was cut from the final release of the film. In 1943, she also recorded her first Hindi song for a Marathi Film. She moved to Mumbai in 1945, she began to study Hindustani classical Music with ustad Amanat Ali Khan. Following partition, he migrated to Pakistan and she began studying with Pt. Tulsidas Sharma and Amanat Khan Devasueale. She got her first break in 1948 when she sang a song in the hindi film Majboor composed by Ghulam Haider. Her life has never been the same, since she has created for herself a place of honor etched in gold. Lata Mangeshkar's versatility as a singer is demonstrated by the fact that she has sung in a number of languages ranging from love songs and blues to classical and Raga songs to Bhakti and devotional. Nothing seems to have been

left untouched or unexplored by her. In many different languages, her voice has breathed life and texture into thousands of songs. The voice of her songs symbolizes the voice of India in the world. Through the string of her sweet voice, her melodies are able to unify and bind people who have been divided for a long time. Through the decades, her voice continues to resonate as a clear, distinct and representative voice of an entire era and nation. In 2007, she released an album, Saadgi, which contained eight ghazal-like songs written by Javed Akhtar. She released an album in 2011 called Sarhadein: Music beyond Boundaries which induces a duet between her and Mehdi Hasan. On 28th November 2012, she launched her own record label, L.M. Music, with an album of bhajans. She performed with her sister Usha on this album. She was nominated to the RajyaSabha in 2000 for her contribution to vocal art and melody. This is also an important field of her work. As part of her contributions to the welfare of the country, she worked to uplift the underprivileged. Despite having such a great name, she appears to still be a simple person at heart. Lata Mangeshkar is famous for her while silk sarees, with traditional red border and plait. Her modesty and shy nature have also remained untouched. In addition to moving millions in India, her voice has helped spread the magic of Indian Music around the world.

Her Achievements:

In 2001, Lata Mangeshkar was honoured with the Bharat Ratna, the biggest award in Indian culture. Her other awards include Padma Bhushan in 1969, Padma Vibhushan in 1999, Dadasaheb Phalke Award in 1989, Maharashtra Bhushan Award in 1999, Bhart Ratna in 2001, Legion of Honour in 2007 (Francis highest honor), ANR National Award in 2009, 3 National Film Awards, Filmfare awards and Filmfare Lifetime Achievement Award. The Greatest Indian poll of Outlook India marked Lata Mangeshkar 10th in 2012. Apart from this, she was also awarded the Best Music Director Award by the Maharashtra State Government for the film Sadhi Manase. "Airanichya Dene Tula" was voted best song from the same film. A book on Lataji, titled "Lata Mangeshkar – A Musical Journey" was also published by Yatindra Mishra. It tells the story of the Queen of Hindi Music from the 1940s to the present day. But recently, we got a bad news about Lata Mangeshkar that she was suffering from organ failure and Covid, which caused her death on 6th February 2022. We lost one more legend of India. She died at the age of 92 years.

FEMINISM, A MOVEMENT FOR EQUALITY

Prapti Priyadarshini Gogoi
5th Semester, English Department

In a society, everyone has the right to lead his/her life accordingly without any discrimination. Every girl and boy deserves an equal chance to survive and thrive. But in our society we can easily see that how boys and girls are treated differently, just because of their gender identity. This discrimination starts from childhood and continues to rob children of their childhood and limits their chances, disproportionately affecting the world's girls. A girl is far more likely to be denied her rights, kept from school, forced to marry and subjected to violence, her voice undervalued, if it's heard at all. This assault on childhood also deprives nations of the energy and talent they need to progress.

Feminism is the belief in full social, economic and political equality for women. Feminism is about all genders having equal rights and opportunities. A feminist's role in society is to actively recognize the need for and work towards creating equality for all women. Feminism is purely a movement which intends to enlighten people with a goal of improving gender equality and strengthening women's status in society.

Most scholars believe feminist campaigns to be the reason for all the crucial historical developments of women empowerment. The right to vote, right to public property, right to work and receive education, all owe their roots to the feminist campaigns of the twentieth century. The history of modern western feminism consists of four distinct waves. The first wave began in the 19th and 20th century for women's right to vote. It especially began in

the UK and US and led to the passing of several Laws. It marked the equality in marriage, parenting and property with laws like the Custody of Infants Act 1839, Married Woman's Property Act in 1870 in the UK. The second wave comprised of the women's liberation movement of the 1960s where campaigns were held demanding legal and social equality for women. Though more attention was paid to women empowerment in the European countries, women still had very few rights of their own. They still required the permission of their husbands to work and earn. Simon de Beauvoir's book, *The Second Sex* provided a Marxist solution to this dependency on patriarchy. Thus, leading to the second wave, which was mostly focused on the individual and personal developments of women, and according to which they had to become more independent and confident. It also brought in focus the constricted views of feminism which focused mainly on the upper class and middle class western whites and their outlook of life. This paved the way for a more inclusive set of ideologies like black feminism and interracial feminism. The fourth and the latest width of the twenty first century feminism is directed towards curbing of sexual harassment abuse is and more importantly rape cases. One of the most important movements of the fourth wave of Feminism is the #MeToo Movement.

Whenever people speak of feminism, the names that come to our mind are Virginia Woolf, Simone De Beauvoir, Adrienne Rich and Elaine Showalter. These women have indeed done a lot for voicing the needs and wants of women, but they have been quite late to this movement. Indians have done this for ages and our feminism is ages old. If we go back to the Vedic period, we find several women scholars leading

the society, like Lopamudra, Maitreyi and Gargi. Gargi was Yajnavalkya's (Vedic philosopher) strongest opponent, stronger than all the male philosopher counterparts. Even in the Hindu tradition, women are considered as manifestation of shakti involves both creation and destruction. Women are considered as the embodiment of forgiveness, compassion and tolerance when needed, but they also turn destructive whenever it is needed.

Queen Didda, the Catherine of Kashmir, ruled Kashmir single handedly with an iron hand for over four decades despite a disability in her leg. She inherited a fractious Kingdom, but she ruled it beautifully with her tremendous political survival skills.

Feminism is not just the voice of protest or questioning. It is a process of realizing one's self worth, overcoming our inner fears and reflecting on our moral selves. All our epics and Puranas contain these lessons through pluralistic narration, with a multiplicity of interpretations. Our women fought without any social or political movements against men. They did not break up families or criticize the very existence of men. They just fought against unjust restrictions to achieve true gender equality. They did not just stop at patriarchy. The Indian

brand of feminism was truly intersectional as they also sought to breakdown caste barriers.

While feminist movement is about achieving equality for both men and women, it still is important to realize that woman experience more inequalities than men. Women have been seen for many years as being inferior or weaker than males. We live in a society in which genders are still far from equal. Whereas we believe feminism is a positive movement that keeps bringing positive social change to society, some are still unconvinced.

When it comes to rape, women and young girls are the most vulnerable. It has reached a point where a girl walking alone at night is even presumed to be raped and rape is also not seen as a heinous offence in many places around the world. For years, women have been sexualized and questioned for their choice of clothes and some people in our society still think they have the right to sexually abuse the women who do not dress up in a way which is appropriate according to them. There is ample date available to realize that woman live globally, both from strangers and within their close relationships and families, in a sense of constant fear and risks to their physical safety.

A lot of times people do not support feminism because of deep rooted ideas in society. Being a feminist does not mean you have to change who you are. As long as you believe that both men and women should be given equal opportunities, then you believe in feminism.

The age old social structure dictated that women need to stay inside the house taking care of all when men will go out to earn bread and butter. This has been practiced since ages when the world outside was not safe. Now the time has changed a little, women can step forward, get educated and bring economic balance in their families. However, despite feminism being a strong successful movement, inequality and exploitation of women still exist and sadly there are women today, who are trapped in a society which doesn't value them and leaves them neither choice nor freedom to express their views and rights.

INDIA'S IDEOLOGY AND OUR AWARENESS

Suhana Khan
6th semester, Management Department

Well we all know, India is the 17th largest country and second most populous country in the world. It is well known for its unity in diversity and we all have just witnessed this after the CAA i.e. the Citizenship Amendment Act 2019. We all joined our hands to oppose CAA and oppose the government without judging each other for different religions, different cultures, different languages etc. And yes, that is the beauty of our motherland. And that is why; it is the most populous democracy in the world. It has around 79.8% Hindus, 14.2% Muslims, 2.3% Christian, 1.7% Sikh, 0.7% Buddhist, 0.4% Jain, 0.23% unaffiliated and 0.65% other religion. India has a diverse and distinct culture that has been developing for thousands of years and varies from region to region. It is considered the birth place of some of the major religions i.e. Buddhism, Hinduism, Jainism and Sikhism.

Being Indian, we are all aware of the aforementioned facts. But do we really feel the importance of Indology in today's situation? Let me explain what Indology means.

Indology is the study of Indian culture history, literature and his philosophies. This is actually a subject in foreign universities, read especially in Germany because they believe they can discover great things from the history, culture and philosophies of India. But we Indians have always ignored our motherland's beauty. Despite being Indian very few of us have known what Indology is.

We all have heard of yoga, but how much do we prefer yoga for health related issues? No, we consider gym to be our life saviour because we lack faith in yoga. Yoga can treat our mental sickness, it can cure several health issues and it is great for spirituality. Yoga is used as a key to gain spirituality with the help of meditation

and it is very famous in foreign countries.

Do you know Jackie Chan? Yes, we all know him for his great acting, great physique and for being a great martial artist. But how many of us know Bodhidharma? Well, he's the one who founded martial arts. He was Buddhist monk who lived during 5th or 6th century. According to Chinese legends, he also began the physical training of the monks of Shaolin monastery that led to the creation of shaolin Kung Fu. He is worshipped in the temples of China and Japan. He is depicted as a great person in the movie Chennai versus China but we Indians hardly know him.

Indology does not end here, now let's talk about Ayurveda, the primitive form of medicines, discovered in 3000 BC, derived from Upaveda to the Atharva Veda. It has been accepted by the WHO (World Health Organization). But deep inside, we Indians think Ayurveda is just a mixture of herbs which has very less potential to cure health problems. It is cheaper more effective but we are Indians and we have always doubted our own discoveries.

Not only this, chess, snakes and ladders, basmati rice, spices, Sanskrit, water on the moon, plastic surgery, binary system, ink, zero, Fiber optics, stupa, weighing scale, incense clock, Crucible steel, celestial Globe, Visual J Programming language, kojo programming language, plough, iron and mercury coherer, microwave communication, hotmail, shearing, interferometer, Mysorean rockets, USB, shampoo, tie stirrup, DNA, Pseudomonas putida, kabaddi, suits game, button, calico, chakra, carding device, muslin, chintz, palampore, prayer flags, single roller cotton gin, cotton, Indigo dye, jute, sugar refinement, quadratic formula, AKS primality test, Finite Difference Interpolation, Algebra abbreviations, decimal mark, cataract surgery and hundreds of great inventions and discoveries have originated in India.

If I talk about all these inventions, discoveries and philosophies of Indology, then even a day would not be enough. But we are stubborn, especially we youth try to imitate the people of other countries. We want to go the gym because we lack a belief in yoga. We prefer allopathy over Ayurveda. We prefer to study other countries inventions, culture, Philosophies and history over Indology. In my opinion, today we have become charlatans, we are sympathy gainers, we are attention seekers, we show utmost interest in other countries and ignore Indology. But before making your own philosophy about India, try to read Indology, try to know India, try to see the beauty of India, try at least once to know the great discoveries, inventions, history, culture, philosophies and literature of incredible India.

A Brief Study of Dudhnoi with Its Surrounded Diversity

Nayanisha Rabha
5th Semester, History Department

The Dudhnoi River, of Goalpara district has been regarded as the initiator of raising various cultural heritages since their inception and this is the source of cultural resources of the time, to arise with its elegant flow. We are the inhabitants of this river. We live in both sides of this river. The stream which flows from the Meghalaya beels with its mellow breeze to the tip of the plain has given birth to the Dudhnoi River, and in the serene riverine land, lies the capital Rabha Hasong Autonomous Council.

The river has been flowing serendipitously with the decade of rising Sal trees, the temptation of calm flowing streams and rocky stretches. People witnessing a glance of this heavenly abode have been maintaining a graceful relationship with its natural resources and using it for their livelihood. The 36th national highway that connects Assam-Meghalaya is the doorway for importing and exporting thousands of valuable resources including 'Black' golds in the area. East Garo Hills together with places, viz. William Nagar, Rong- Jeng, Dhepa Dankhong, Charengma, Dainadubi; along with Dudhnoi, Khara, Uportola, Matia, Nandeswar etc. are the villages where Dudhnoi river has tied up a bond of love and social simplicity.

People belonging from different kind of religious and traditional cultures, such as- Hindu, Muslim, Rabha, Boro, Garo, Hasong and Koch reside on both sides of the Dudhnoi river. Moreover, some parts are covered by the Nepali people as well. Assimilation of all these variety of traditions enriches the languages of different folk and tribes. Different temples of Hindu God-Goddesses are some of the heritage sites that have been successful to attract the viewer's attention.

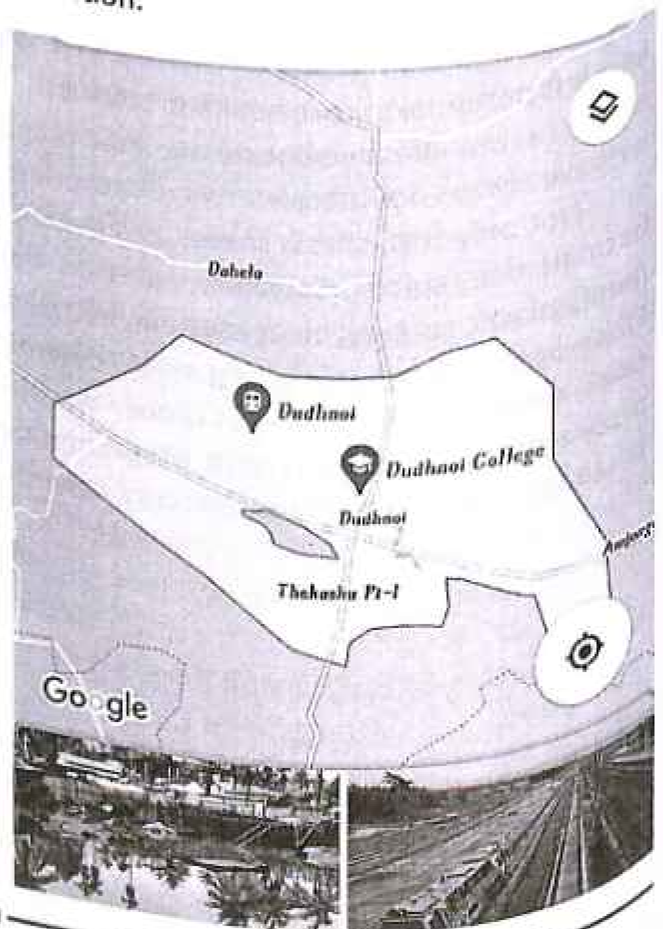

People walking with the modern living style are still not apart from their early traditional ways of living. The land of Dudhnoi is purely agricultural and almost half of the inhabitants practice agriculture even today. On the bank of the Dudhnoi River, towards the way to Damra, lies the Forest Bungalow, which was established during pre-independence period by the British Government to preserve the rich and rare resources of forests available in Meghalaya, as well as at the foot hills of Assam-Meghalaya border. Natural resources are the main attraction, for which the govt. had to set up bungalows and this area therefore shares an ancient traditional as well as social route amongst people. With the passage of time, some of the natural resources have been shaded down. However, the youth enjoy the way filled with greenery of tall Sal trees and many other useful natural resources.

Missionaries have also contributed for the well-being of this land by establishing English medium Schools on the bank of Dudhnoi river, near Damra, viz, Nirmala English High School and Don Bosco High School. The growth of education and religion among the villagers of Dudhnoi and Meghalaya, which has been enhanced by these Christian Missionaries, is worth mentioning. They have been serving with gratitude. It is noteworthy to mention the weekly bazaar of Damra, which is held on every Thursday. This bazaar was also set up during the British rules and it is still standing firm their at Damra, serving different needs of the villagers of the nearby area. The area Post Office plays a very concerning role in providing information regarding education at Dudhnoi as well. Leading through Damra, the Dudhnoi River enters into Thekasu village and flows onwards in splendid ways.

Towards the South-East of Thekasu village near Dudhnoi river, there lies the Sri Sri Badai Langa Thakurani Thaan, the Rishi or Lord Shiva, whom Rabha people worship as the Langa Burha or Langa Thakur, is believed to be the originator of this universe. Along with him, the God's wife Burhi Thakurani 'Bhagavati' is believed to be the sole inheritor. Dhonkuber, Dudhkumar-Fulkumar, Baikho or khoksi are the four inheritor Gods-Goddesses of Rabha mythology and they are supremely mighty. The Rabha Community is believed to be placed under the Niori tree beside the river. The majority of Thekashu village are Rabha and they worship Lord Shiva. Adding to this, this Thekasu village is known as the Dudhnoi town, situated beside the river.

Every life is filled with happiness, sorrow, needs and means of living. All these feelings can be justified with cultural forces. Every ritual, language, living style and tradition, including food and culture, depends on how we preserve and prepare for better growth. Every feeling and emotion of human life is preserved in the form of music and dance. Music and dance are also related to agricultural activities of the Rabha community. At one time, these tribes were also dependent on Jhum cultivation. During the time of cultivation, they used to sow seeds on the midst of hill-top areas. Gaburtang-Doretang (Boys and Girls) and other fellow companions together do the work and when the season of harvesting arises, they come together and harvesting begins at the end of the day, when people require some refreshment to forget their tiredness through the medium of some refreshing music and dance. They use their traditional instruments like Hem, Brangchi, Daidi etc. together in creating a lyrical form along with dancing steps, which is very popularly known as 'Hamjar Dance'. The lyrics go as...

"RibaRibaRibafuiRiba....."

Likewise, the Boro tribe is also very rich in their traditional as well as cultural roots and they have been preserving it very well with their different styles of music and dance. Towards the end of Chaitra, when Bordoichila arrives for her maternal home, Assam, the new rise of buds and creepers create a tremendous scenic beauty and mother earth comes alive with the drops of rain. Boros are also keen to agriculture. They celebrate Rongjali Bwisagu beautifully with the beats of Kham-Chifung, where everyone participates and enjoys their traditional culture of the tribe. Among the Boros, the Sengra-Sikhla's emotion symbolizes the depiction of love, which can be seen in their various dance forms and also in the songs, which are known as 'Bwisagu Methai' songs

If we go a little further from the Dudhnoi River, there lies Dainadubi and Nisangram. These two villages are advanced in both cultural and educational activities. They are mostly dependent on agriculture and therefore, young talented figures of the Garo tribes hold a celebration related to agriculture, full of music and dance, viz. 'Wangala' every year.

Another tribe inhabits the bank of Dudhnoi river, mainly Damra, Matiya, Bohoti, Sidbabari and Lakhipur and little more at the Rongsai river side village which is known as 'Dhamer'. The Hajong tribe lives in these Krishnai river side villages. They are very hard working and are dependent on agriculture. 'Sorkhela' is their traditional festival. According to the well known writer Mr. Kanuram Hajong, the Hajong community people are skilled agriculturalists. They inhabit the lower part of the Garo Hills and Garo people were the ones to give them the name 'Hajong'. 'Ha' means 'Land' and 'Jong' means 'Insect'. Their Sorkhela Festival is filled with different songs and dances and amongst them, the 'Lewatana' dance is the most popular of all. It tells about that phase of life, when the spring of love blooms in the hearts of youth. They clean the forests to carry out cultivation. With the touch of natural climbers, who sometimes even climb to the core of each others' hearts and express their love in the form of songs and dances and with time. These dances were known as 'Lewatana'. Moreover, when both young boys and girls gather for cleaning those forest areas, then the girl wants to eat a kind of fruit (like black grapes) called 'Tokle'. There is mention about these Tokle fruits in the Lewatana song by the male singers, showing how boys want to impress the girls by offering Tokle fruit. The lyrics are as follows :

Tokle Bari Khopate
Tokle fol pokise
Aai Boiny Tokle Khaibe jang.....

Hearing this, the girls also reply :

Tokle Bari Najai Moi
Tokle Fol Nakhkai Moi
Tokle Khale Mukh Kala Hoi......

Likewise, the Hajong people have gor their own cultural and traditional heritage, which is worth mentioning.

Assam is a diverse state with various traditions and cultures, together creating a heavenly abode for everyone. Towards the west of Assam, lies the Goalpara district, which is located just at the lap of the mighty Brahmaputra. Tributaries of the vast Burha-Luit, like- Jinar Jinjiram, Krishnai, Dudhnoi flows calmly and peacefully like the vibrant colors of love, gratitude and richness of the people of this area with the hopes for a better future.

Mobile Theatre

Parikhit Borah
5th Semester, Commerce

The Kohinoor Opera was the first mobile theatre group of Assam, founded by Natyacharya Brajanath Sarma, in 1930. The Kohinoor Opera performed dramas, attracting thousands of spectators, from Dhubri to Sadiya. The first Mobile Theatre play was staged on 2nd October 1963, in Pathsala. Achyut Lahkar is known as the father of Mobile Theatre. Lahkar's group, the Pathsala-based Nataraj Cine Theatre, was popular during the early years. His productions included: Bhogjora, Tikendrajit, Black Money, Beula. Lahkar took Mobile Theatres to Bihar, West Bengal and Uttar Pradesh. They collaborated with artists from multiple states. An industry with an annual turnover of around 100 million, the Mobile Theatre of Assam provides a source of entertainment that has progressively upgraded its stature.

The Mobile Theatre of Assam has things in common with the Jatra of West Bengal, e.g. the performances on makeshift stages and are mobile. The Mobile Theatre is more advanced technically and evolved from mythological stories, to contemporary themes. The self-contained nature of Mobile Theatre allows performances in small villages without their own performance spaces, which was particularly important in villages without electricity for television. Troupes offer plays including adaptations of popular Assamese novels, Greek Classics and Hollywood blockbusters. There are over 30 mobile theatre groups in Assam, most of them based in Pathsala. In mid-September, after two months of rehearsals, the groups begin their seven-month tour in Assam.

In 2008, Kohinoor Theatre staged *Abuj Dora, Achin Kanya*, the tale of a dwarf and his two friends of normal size. Jatin Bora, Biraj Ballave Borah, Barsha Rani Bishaya and Prastuti Parashar played many roles. From lighting effects to specially tailored clothes and help from technicians, the producers were able to preserve the illusion. A local version of Superman was put on by Ashirbad Theatre. The protagonist flew around the stage with powers provided by his costume. In Deboraj Theatre's play (Director Biraj Ballave Borah), the role of a Dracula inspired Vampire appeared on stage. The group brought to life blood sucking scenes in the play with technical help. Some of the plays are Sholay, Baazi etc.

Some theatre groups precede the main play with a short *Nritya Natika* or dance drama which is mostly dance based. Here, dialogues are recited from background and the artists are supposed to mime it accordingly.

AN ESSAY ON VARIOUS ART FORMS

KabitaTeronpi
5th semester, Department History.

Art is something which creates joy, beauty and satisfaction. It is a creation beyond our understanding. Creation is the main enjoyment of an artist. The spiritual thinking, the influence of theory of art, traditional experience and technique, all of these drive the theme and nature of the art of an artist. The main object of an art is not only creation of beauty, but it is a harmony of form, perspective etc. Art is the medium through which the past, present and future can unite. It has no personal language of its own. Art itself is always an example of its universality. A person's love for art makes him hard, disciplined, perfect and charming. It expresses the feeling of beauty of a culture, along with literature. Every person, thing, etc. has their own way of expressing art. We can learn many things from the past, which includes art as well. With the help of this, we come to know about the events of the past. We can learn so many things from it.

So, here are various art forms:

★ Egypt, as we all know is the land of Pyramids. It is piled up in the lifetime of a single kind. The Egyptians believe that body must be preserved if the soul has to be live on beyond. The head was most easily seen in profile, so they draw it sideways. But the eyes have been from the front. Accordingly, a gull-face eye was planted into the side view. The top half of the body, the shoulder and chest are best even from the front. Arms and legs in movement are much more clearly seen sideways. And that is why Egyptians art looks so strangely flat and contoured. Egyptian art is not based on what the artist could see at a given movement, but rather on what he learnt out of forms belonging to a person or a sin. It is his knowledge of forms and shapes and significance. Egyptians draw their main figure bigger than their servants or even their wife. The Egyptian artist began his work by drawing a network of straight lines on the wall.

★ We are all familiar with the renaissance artist Leonardo Da Vinci. He was the earliest High Renaissance master. He was born in 1492, in the little Tuscan town named Vinci. He was trained in Florence by Verrocchio. At the age of 30, he was sent to work for the Duke of Milan as a military engineer and only secondarily as an architect, sculptor and painter. Some of his famous works of art are: *The Last Supper*, *Mona Lisa*.

★ **Last Supper :** Da Vinci has always been recognized as the first classic statement of the ideals of high renaissance painting. At first glance the picture strikes at once by its balance and stability. The human composition, the architecture and the central vanishing point is charged with symbolic significance. The highest and most difficult aim of the paintings is to depict through gestures and movements of the limbs, a dictum to be interrupted as a referring note to momentary emotional states to man and his life as a whole.

★ **Mona Lisa :** The entire panel seems to glow with the gentle light from within. The sitter's personality, the smiling face singled out as mysterious, the landscape in the background, composed mainly of rocks and water suggest elemental generative forces. Another such influential artist was Van Gogh. His paintings were zig-zag full of sunrise smooth and as in forming light and shade like the uneven body of the mountain. *Portrait* and *Sunflower* are two of his renowned pictures.

★ **Picasso:** Picasso's pictures are unrelated directly to the material world. In his famous painting *Guernica*, the pigeon of peace is used against the fury of war.

From all this, we come to know that the differences between common people and the artist is that the artists can see more than them. They express them in such a way that they become strong, poetic, splendid, easy and emotional, and everyone can feel them and follow them.

★ Now, let's dive into the art of the country which is rich in diversity and culture, namely India. We will begin from the Gupta era. During this time, the Indian art rose to the highest peak in its various forms like drawing, sculpture, painting, terracotta etc.

The artistic achievements of the Pallavas and the Chalukyas of the 6th century and the sculpture, architecture and the paintings of the 7th and 8th century were heavily influenced by the Gupta art. The characteristics of the Gupta art are- from the North to the South from the east to the West, the same type of lion-waist, cow-face, lotus-eye, evergreen male figures and very beautiful slender waist female figures. The historians describe the Gupta age as the golden age of India. The paintings in Ajanta and big caves, the stone pillar by Ghandrarajat in Delhi, the copper-made idol of Lord Buddha add as a examples of superb drawing and metal work with stone work of Gupta era. The design and decoration of the Dasubatar temple is worth mentioning. Bharhuth and Saranath were the main centres of the Gupta sculpture. Architecture of the Gupta age is unparalleled. The temple of Lord vishnu in the Jabalpur district and the Mahabharata Vishnu Mandir near Gwalior are very famous. The Dassaavatar Mandir made of stone in the district of Jhansi and the brick-build temple at Kanpur are also other well known examples of the Gupta Art.

Also, the Mughal era is famous for its art and architectural styles. The Mughal painting is a particular style of Indian painting. It developed during the 16th-19th centuries. The Tutinama, meaning Tales of a Parrot, now in the Cleveland Museum of Art, is among the earliest examples of Mughal painting. Mughal painting was rich in variety and included portraits, events end scenes from courtly life, wildlife and hunting scenes, and illustrations. The Victoria and Albert Museum in London has a large and remarkable collection of Mughal painting. Mughal Painting developed and flourished during the reign of Akbar, Jahangir and Shah Jahan. Mughal

Painting drove in hundreds of painters and created innumerable paintings, depicting scenes from various Hindu epics including the Ramayana and Mahabharata themes with animal fables, individual portraits and paintings on scores of different themes. Mughal style during this continued to refine itself with elements of realism and naturalism coming into force.

Here is a list of some prominent artist from the past, they are...

Rabindranath Tagore, Ramkinkar Beiz, Jamini Roy, Raja Rabi Varma, Nandalal Bose etc.

Aesthetics of painting- Aesthetics is the science dealing with the laws and principles of beauty in art and nature. Beauty is the ultimate goal of any creation. The aim of the painter is also to create something beautiful and aesthetically of high value. The painter should have a thorough knowledge of anatomy, perspective, space, form, light and shade etc. A painter should have an inner eye and intuition. Millet has rightly said that an art not a pleasure trip, it is a battle, a meal that grinds. Painting can be realistic, which is art with a purpose. A painter can present the aesthetic value of a realistic painting very easily because it conveys to the spectator, the essential reality of that situation. In an abstract painting, which is an art for art's sake, the painter reduces the object to a series of non photographic shapes, lines or colours. The aesthetic of this type of painting relies upon the known representational or non naturalistic forms of expression.

Then, there is perspective- To characterize and to bring reality into the picture, in the field of art and drawing, a special geometric process is adopted which is known as perspective. To create 3 dimensional feelings and a sense of depth in a two dimensional plane of a picture is also known as a perspective.

Still life- the interpretation of light and shade, configuration, placement, different colors and tone of non-living objects in picture is known as still life. Fruits, vegetables, dead animals, containers etc. are the objects of still life study. The outstanding examples of still life are: The sunflower and the pair of boots by Vangough.

Landscape- The creative interpretation of beauty of the objective world of land and sky drawn in a realistic way is known as landscape., animals and birds, heels, rivers and oceans, mountains, streets and roads etc. are drawn by the artist in a fixed area. Perspective is the main quality in landscape drawing therefore the objects should be drawn, keeping in mind the horizon. In India, Abanindra Nath Thakur and Nandlal Bose are famous landscape painters.

Portrait- Portrait brings out the characteristics, specialty, the personality and the mental emotion of a particular person. Not only should the shape of the head and face of the person, but also his character be represented by the portrait. While drawing the face the structural setup of nose, ears, eyes and face, the bone structure of the whole face should come out.

The Dutch painter Rembrandt had drawn many self-portraits. He is called one of the best portrait painters. Portrait painters were first seen in India in the Mughal period. In the recent past, there were some famous portrait painters in India; they were Ravi Verma and Atul Chandra Basu who had drawn portraits in the European academic system.

There is also Chinese and Japanese art which is famous for its clear, spotless, elegant landscape. So, it may be said that, when a painting satisfies its creator as well as the spectators in every respect, it fulfills all the criteria of the aesthetics of painting.

—+—

MERCIFUL ENVIRONMENT

Jamuna Buragohain
5th semester, Commerce

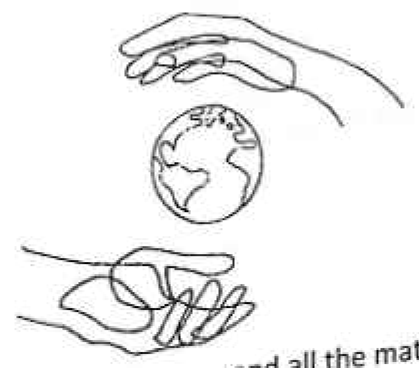

When we talk about environment, we usually have a simple thought that the greenery that surrounds us and the varieties of species of birds and animals. As the time passes by, humans are gradually progressing in technology but we forget the main motive of protecting nature.

Today I, Jamuna want you to think about the merciful nature just for once. Let's forget about duties and all the materialistic things. Just for once, imagine yourself sitting idle near a waterfall, watching a baby elephant bathing, playing joyfully and you hear some birds chirping. Doesn't this make you smile and feel happy; don't you feel like being slowly healed by Mother Nature?

So now let's just come out from this beautiful dream and let's just look around us. How you are feeling? Are you realizing the mistakes that we are making?

Yeah we are progressing technologically but behind our back there are thousands of trees which have been cut down to make paper and all the materialistic things we need.

Let us imagine an industry near our house producing harmful chemicals, and slowly the pollution is affecting our children and lakhs of people are dying rapidly because of the waste from industry. Our health is being depleted day by day and finally we are dying.

Ahh! So how do you feel? You feel heavy and you feel numb. So that's what will be happen when we don't care about the millions of species on Earth and think only about ourselves. We are the most harmful animals on earth that have no shame of what we are doing.

Let's just stop this on earth. Let's get conscious of our surroundings. We don't need to be concerned about our house; we should care about the Mother Nature.

So lastly I just want to question you and me.

A. Can we become the saviors of our environment?

B. Can we become human again?

C. Can we hear the chirping of birds daily?

—+—

ZERO DISCRIMINATION DAY : 1st MARCH

Yaswarya Sunar
3rd semester, Education department

Zero Discrimination Day is an annual day celebrated on 1st March by the United Nations and other international organizations. This day aims to promote equality before law and is practiced throughout all the member countries of the UN. This day was first celebrated on 1st March 2014 and was launched by UNAIDS Executive director Michael Sidbi on 27 February 2014, with a major event in Beijing. In February 2017, UNAIDS called on people to make some noise about zero discrimination, to speak up and prevent discrimination from standing in the way of achieving ambitions, goals and dreams.

- ★ Zero discrimination day is celebrated by organizing public speeches, talk shows and debates.
- ★ Every year the day is celebrated across the globe with an aim to promote equality.
- ★ The observance of zero discrimination day helps in fighting the stigma and discrimination faced by the people infected by HIV and people who are transgender, gay or lesbian.
- ★ The goal of celebrating zero discrimination day is to create on environment for sustainable human development around the world.
- ★ The symbol of zero discrimination day is a "butterfly" which is widely used by people around the globe to share their thoughts on eliminating discrimination.

—+—

Unknown to the Crowd

Azmin Ahmed
1st Semester, Commerce

There are too many things unknown to us humans. Too many appealing & ghastly things. The universe is huge and too many things lie beyond the imagination of us humans. But many of them have been discovered by many great people, thanks to the new building technology. In this article, not unknown but very less known things to humans will be presented.

Mandela Effect:

It is a phenomenon is which a person or group of people have fall or distorted memories. As in when a large group of people believe that an event occurred when it actually did not. The term 'Mandela Effect' was first coined in 2009 by Fiona Broome. The reason it is termed as 'Mandela' because of a very famous tragedy. When former South African President Nelson Mandela died in 2013 the whole world was in a state of confusion as half of the world thought he died in a prison in the 1980s. It was quite shocking as such a large mass of people could remember the same identical event even though it never actually happened. Some believe that Mandela Effect is proof of alternate realities or parallel universe or someone messing with the flow of time and dimensions.

Example of a famous yet unknown Mandela effect:

If you recall the famous dialogue "Rishtay mein to hum tumhare baap lagte hein naam hai Shahenshah"

This dialogue is immensely viral among us but did you know it is 'hote' instead of 'lagte'. It is a shocking surprise as everyone remember is dialogue but in actuality the word 'lagte' was never said.

—+—

Crypto Currency

Muskan Thapa
3rd Semester, Commerce

Crypto currency is a form of virtual currency that operates in a decentralized ecosystem- this means it is not part of any country's legalized setup and that no Government has control over crypto currencies as these are issued by private companies. Being a virtual currency, Crypto can be sent or received from any part of the world as Geography is no longer a Limitation for us to move over borders.

Currently, there is a wide range of crypto available in the market in which a person can invest. The most popular ones are Bitcoin, Ethereum, Dogeroin, Litecoin Ripple, and NEO among others. Crypto currencies are digital or virtual currencies underpinned by a cryptographic system. They enable secure online payment without the use of third party intermediaries. "Crypto" refers to the various encryption algorithms and cryptographic techniques that safeguard these entries such as elliptical curve cryptography, public private key pairs and hashing functions.

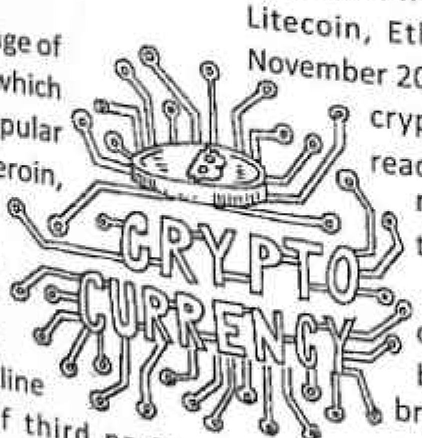

Crypto currencies can be mined or purchased from crypto currency enchanges. Not all e-commerce sites allow purchases using crypto currencies, even popular ones like Bitcoin are hardly used for retail transactions. Bitcoin, which was made available to the public in 2009, remains the most widely traded and covered crypto currency. As of November 2021, there were 18.8 million bitcoins in circulation with a total market cap of around $ 1.2 trillion. Only 21 million bitcoins will ever exist.

In the wake of Bitcoin's success may other crypto currencies, known as "altcoins" have been launched. Some of these are clones or replica of Bitcoin, while others are new currencies that were built from scratch. They include Solam, Litecoin, Etherium, Cordano and EOS. By November 2021, the aggregate value of all the crypto currencies in existence has reached over $ 2.1 trillion – Bitcoin represented approximately 41% of that total value.

Here are 5 best crypto currencies to invest in for beginners in 2022. 2021 was a break through your for "alter nature coins" a term used to refer to crypto currencies that have no link to Bitcoin. Over the past few months, crypto instruction developed enough for people to invest independently in coins and block chains with specific purpose without the need for Bitcoin as an intermediary. This is one reason why Bitcoin only returned around 60% last year, while coins like Solano and Lerra Grew by 11,000% and 12,000% respectively. Other coins like helium coin and Bitcoin cash also managed triple digits returns.

Also there are many more crypto currencies like Wazir X, Unocoin DCX, Zebpay and Coin switch Kuber.

—+—

Trading in Stocks in College

Anirban Barman
President D.C.S.U.-19-21

I started researching investing at age 19 and began building an investment portfolio the year I entered college. During my college years, I learned how to manage my investments without compromising my studies. Drawing from this experience, I state some tips to help student investors make the most of their college years and their investments.

Why You Want to Be an Investor, ask yourself

Before delving into how to invest, it is important to consider why you want to invest. Contrary to what popular culture might have us believe, achieving long-term investment success requires patience, hard work, time, and psychological discipline. You are only in college for a few short years, and it takes serious effort to perform well academically. Ask yourself whether spending your limited time and energy on investing is the right decision for you. Weigh it against other major commitments you could pursue, such as completing a second major, learning a foreign language, working for a professor, completing internships, or being involved in athletic and community groups. Although it is possible to do many of these things in addition to your investment and college studies, there are limits to the commitments you can realistically maintain. Different investors have different motivations. I know of one investor whose goal is to finance the education of 1,000 children. Others are motivated by simpler goals such as the desire to build financial wealth for themselves and their family. My own long-term objective is to develop a philanthropic fund to support critical services in my home city of Vancouver. No matter what your objectives are, having a strong sense of why you want to be an investor will contribute to your long-term resilience and success.

During times of financial crisis, it is tempting to sell your investments at unusually low prices to avoid further losses. Similarly, in times of consistently elevated returns, it can be hard to resist buying overpriced securities whose prices continue to rise. Giving serious consideration to why you want to invest will encourage you to remain diligently committed to your investment strategy during good times and bad.

Investor Psychology, to be aware of

As investors, our mental habits can be our greatest ally or our greatest enemy. As

mentioned above, many investors fall victim to the temptation of buying high and selling low—a recipe for financial disaster. This temptation is often compounded by social pressures. As investors, it is inevitable that we will experience self-doubt and fear that we are missing out on other investors' returns. However, this inclination must be resisted to avoid the temptation of seeking short-term gains.

College can be a particularly challenging environment in this regard. During my college's orientation day for new students, as being the president of the student union I gave a speech in which I urged students to approach their college years with a healthy dose of FOMO—fear of missing out. Even then, it occurred in my investment journey too.

One of the best ways to prevent yourself from making poor investment decisions is by educating yourself about the nature of investor psychology. Two of my favorite books on this subject are "Animal Spirits," written by Nobel-prize winning economists George A. Akerlof and Robert J. Shiller, and Jason Zweig's "Your Money and Your Brain." Studying these books will help cement your understanding of the profound role that psychology plays both in your own decision-making process and in the financial markets as a whole. Understanding the psychological side of investing will help you avoid irrational investment decisions.

Adopt a Realistic Strategy Given Your Schedule

Conducting a thorough investment analysis takes a significant amount of focus and time. As a student, it is unlikely that you will have the time to go in-depth in your research. It makes sense then, to adopt a strategy that you can realistically implement in your limited free time.

Perhaps the simplest strategy consists of regularly investing in a portfolio of diversified investment funds such as index funds, exchange-traded funds (ETFs), or mutual funds. This approach may be advantageous for investors who are less interested in performing an in-depth analysis of individual investments and who would prefer to delegate the more laborious aspects of investing to a third party. On the other hand, investors who wish to have their funds actively managed will have to pay for the service in the form of higher management fees.

Full-time students who want to manage their own portfolios will need a time-efficient investment strategy. I chose to build my portfolio primarily based on businesses priced below their liquidation value. I chose this strategy because it is more amenable to quantitative analysis and monitoring. For example, I created a standard investment checklist to screen investment candidates. The checklist determined the exact prices at which I would buy and sell the business's shares. I then set automatic alerts using services such as IFTTT and Zignals to notify me when the shares reached their specified price thresholds. Through this strategy, I was able to gain real-world investment experience without compromising my studies.

For students who want the experience of hands-on investing but do not have the funds, a third option is to invest using online simulators such as Investopedia's Stock Simulator. Simulators are a great way for investors to test out new ideas without the risk of exposing real capital.

Invest in Your Knowledge

If you lack the time or resources to invest during your college years, it is worth remembering that the best investment you can make is to develop your own knowledge. This principle holds true equally for those students who do have the time and resources to invest.

Depending on your choice of major, you may find that your college studies contribute directly to your investment education. Others may need creative ways to find overlap between their education as investors and their college curriculum. My own chosen major—honors history, focusing on the history of science—has no direct relationship to investing. Nonetheless, I found that many of the skills I developed, such as primary research, writing, and critical thinking, have clear applications in investment research and analysis.

Regardless of your chosen field of study, if you approach your investment education in a proactive manner, many industry professionals will be open to answering your questions and supporting you in your development as an investor. I strongly encourage all student investors to attend networking events and reach out to industry professionals.

Another way to build your investing knowledge is to learn from the world's greatest investors. I chose to base my knowledge on the value investment methodology developed by Warren Buffett's mentor, Benjamin Graham. I recommend Benjamin Graham's "The Intelligent Investor." Another classic is "Security Analysis," which Graham co-wrote with David Dodd in 1934. To get a sense of how value investing has evolved since Graham's time, I highly recommend studying the letters written by Warren Buffett to the shareholders of his holding company, Berkshire Hathaway (BRK-A, BRK-B). The letters explain how Buffett implemented and expanded upon Graham's principles of value investing. These letters are particularly helpful because Buffett acknowledges and reflects upon his mistakes. Taken together, Buffett's letters to shareholders and the classical texts of Graham and Dodd provide a well-rounded introduction to the theoretical foundations and practical applications of value investing.

Keep Good Company

One of the greatest advantages of being a student is the opportunity to connect with a diverse range of people on campus. In my experience, a network of peers with whom to discuss investing has been instrumental in developing a more nuanced investment decision-making process. The key is to find individuals who are both interested in discussing investing and willing to engage in constructive debate.

Of course, this is easier said than done. I had to be open about my passion for investing to build this network. It took me until my third year of college to overcome my inhibitions and start an investing website where I share my thoughts on investing. I was amazed to find that many people who I had never assumed would be interested in investing approached me with questions and feedback about my work. For the first time, I started building a network of peers through which to discuss investment ideas.

The long-term value of such communities cannot be overstated. At the same time, it is important to keep in mind that people tend to emphasize their own investment successes while hiding or downplaying their mistakes. Therefore, it is wise to approach investment discussions with a healthy degree of skepticism.

The Bottom Line

Learning to invest during college is a challenge. Students who approach this challenge with a clear sense of purpose, a realistic investment strategy and a commitment to learning from the best can use their college years to lay a strong foundation for their investing future. Who knows? One day, students may be studying your investment philosophy.

VISIT TO BHUTAN CHOWKI

Deepesh Rai

3rd Semester, Commerce

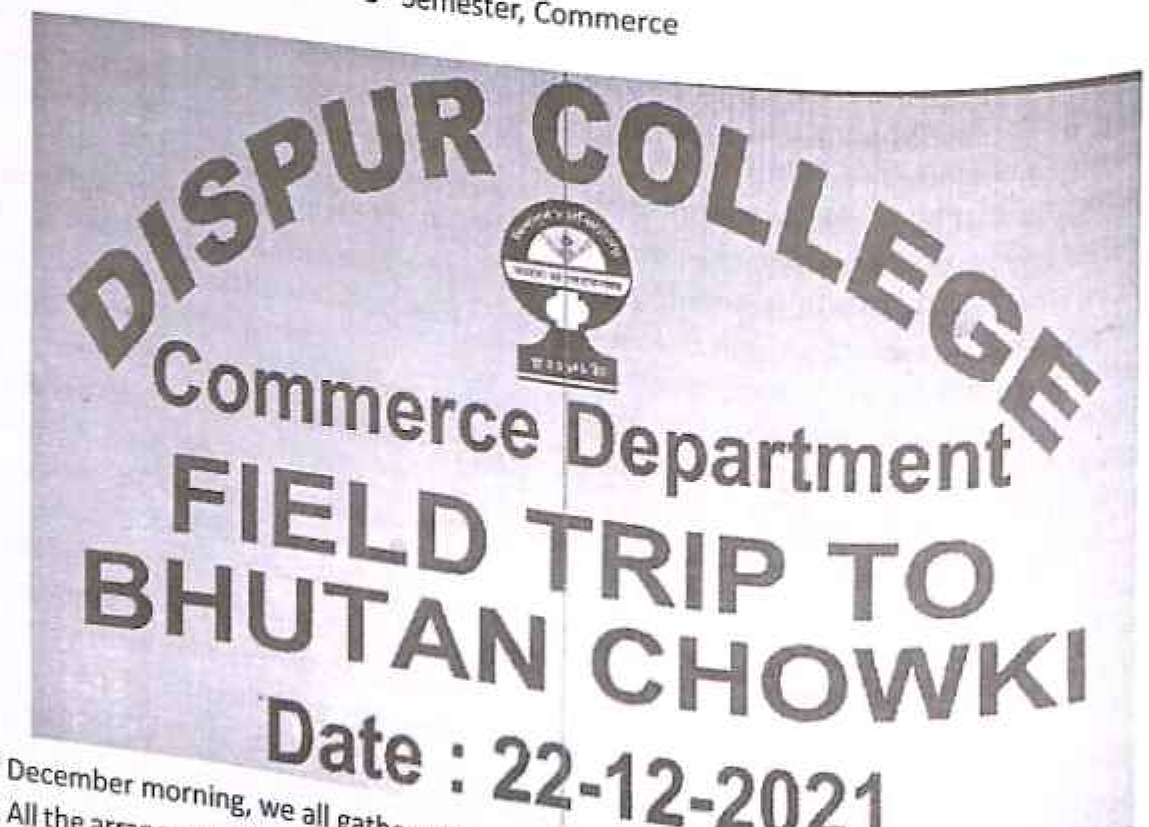

On 22nd December morning, we all gathered in college. All the arrangement for the picnic were already been done by the seniors. Then bus arrive at the college gate, we all take our seats and everyone is ready for the trip. We started our journey at around 7:30 am and perhaps having the seats everyone left the seat and groove with the music. And after travelling at around 1 hour on NH-37, we then step into the village part of Baksa District, where we have seen so many beautiful sceneries, mountains, and small huts in the middle of the agricultural fields. The scene was really very amazing, we all were enjoying the view. After travelling at around half an Hour from the village part, we finally reached the Bhutan Chowki entrance. On the entrance of the Bhutan Chowki, some people came in front of our bus and restricted the bus to move forward. Then some of our seniors Parikhit, Debasish and Abinash step out the bus to examine the matter. They got to know that , before entering the chowki we have to pay some entrance fees of around 600 for the bus parking. But our seniors would been able to convince them at low price, by saying that it was an official field trip of our college. Then our

senior Parikhit and Debasish wrote an application and submit them and manage to get the entrance at just Rs 500. Then we reached our final destination point, and we see that there were already many group of people who were enjoying there. Then we drop off all our essential things and takes a place there and ask our bus driver to take the bus to Bus stand. But the view of destination was mind blowing, two sides were surrounded by mountain and both the side there is water, one side of water is crystal clear white and other side of water is totally green because of the reflaction of the greenery from the mountain. In between the water there is circular rocks on the water, which is enhancing the view of the water, and adding a glow to the entire view. After setting up our tent at a place and arranging all the things for the cook, we went out to explore the place, there we visit a small temple on the top of a hill, and near temple there is also a view point, when we step up and climb on the top of the view point, we have been able to see a dense forest. Then we came down and move further then after walking 15 minutes, we saw a place with lots of circular rocks and this is the place

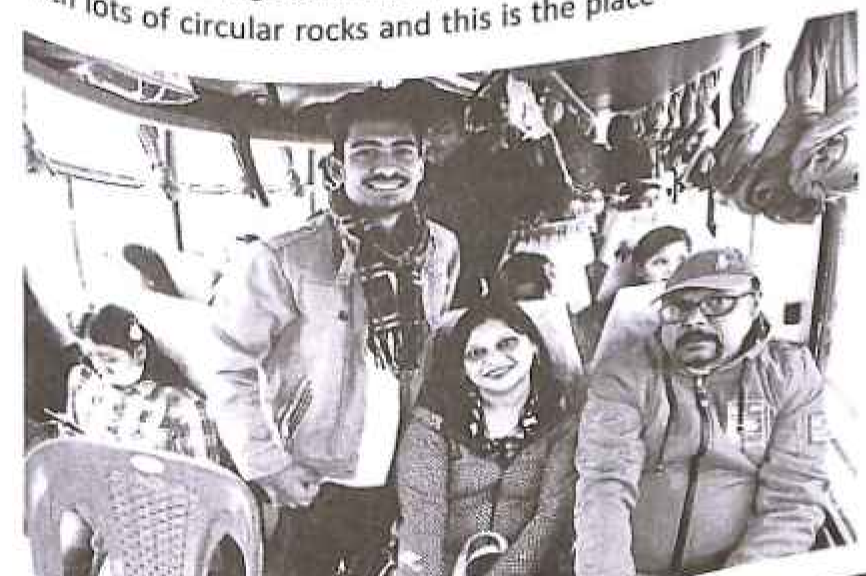

from where water bodies get separated into two parts . Many people were having fun and clicking pictures. Some of them even went into the water, and enjoyed there. In water there were also so many fishes, moving here and there, and it can be clearly seen because the water is very clear and transparent. We tried to catch the fish

many times but the fishes were more quick and clever then us. So we didn't be able to catch a single fish. Actually, we were having too much fun there because everyone was exploring the place with their mates, but beside my mates, I was going with our teacher, Mousumi Devi Ma'am , Ajay Mitra Sir, Angkita Ma'am , Jenia Ma'am. to went ino the water, we had to go through a tough downward way , which was full of big and small rocks which was too tough to go through, but we somehow managed to go there by helping each other. We sat on the rock, between the water and enjoying by dipping our legs in the water. All of this between there was a childwith us named "Dhini" , she is daughter of Mousumi Ma'am , playing with her was really fun and enjoying. After this we click some pictures and then returned to our

tent. On returning to our place, we saw a place which was like a fruit market and there everyone is selling oranges and the price of the oranges were very high like for one orange you have to pay Rs10- Rs15 , but the oranges were totally fresh and shiny. But then we somehow bargained with the seller and get 3 oranges at Rs. 20. Then we reached our place, and saw our meal is not yet completely prepared , then everyone start playing fun games like Antakshari and Dumb Charades , etc. While playing this game, we saw some young people were actively working for the awareness of road safety, they came to us and give us a talk on road safety and they also says that the rate of people die on road is much more higher than any other cause and it can be controlled by taking the safety measures. Then our meal gets ready and we all have eaten the food and do pack up to leave the place. After having a whole day of fun, we were ready to leave the place then we all clicked a group picture and get on the bus. We saw some Forest Rangers, who were whistling and asking all the people to leave the place immediately because the place is not safe in dark or at night. Then we left the place at around 5:30 PM. And again everyone starts singing and dancing inside the bus. This singing and dancing continues till we reached our destination college. And after travelling for around 2 an half hour, we reached our destination. Then from there everyone left for therehome.

Educational Tour

Dr. Pranita Sarma
HOD department of Philosophy
Dispur College

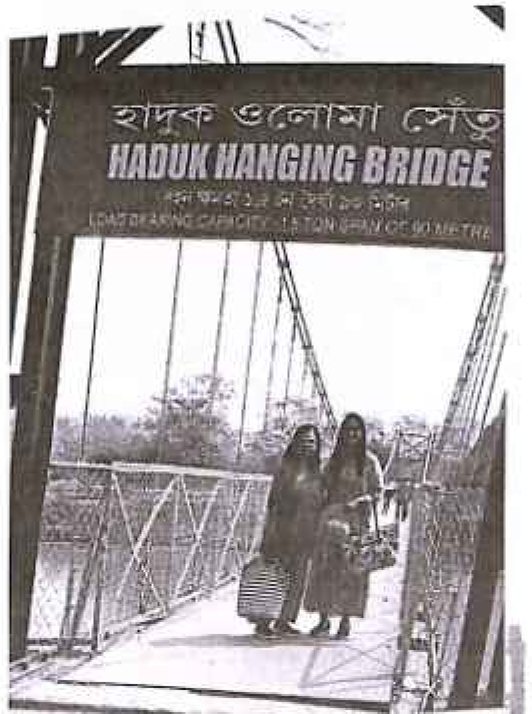

On 15/3/2021 the department of philosophy went to Pobitora for educational tour. We philosophy department went to create environmental awareness among students TDC 1st Semester, TDC 3rd Semester and TDC 5th Semester(Major) Joined due programme. Faculties of philosophy department that is Dr. PranitaSarmaAnd Dr. MamoniKalita accompanied with students. Some images of educational tour are enclosed herewith.

National Service Scheme

Prandeep Sahu
6th semester, Political Science Department

NSS or National Service Scheme has been serving the society throughout the generations. It first started on September 24, 1969 by the then Union Education Minister Dr. V.K.R.V. Rao Sir with the primary objective of developing the personality and character of the student youth through voluntary community service. 'Education through Service' is the purpose of the NSS. The ideological orientation of the NSS is inspired by none other than the ideals of Mahatma Gandhi.

A very personal perspective of view of mine on NSS will that it has inspired generations of students to be a better version of themselves and also successfully influenced people outside the unit. Every time there is a need in the society, students of the NSS unit along with their NSS Programming Officer and other support team always stood tall. Be it someone suffering from cancer or someone in a desperate need of blood donation or joining hands with the Prime Minister Narendra Modi on his quest of the Swach Bharat Abhiyan or Ek Bharat Shreshth Bharat scheme to unite India to its core despite of all the diversity, NSS is always there to support India and its citizens.

NSS also took an active part in vaccinating and helping India during Covid-19. As there was a shortage of manpower in the Healthcare sector of the country NSS Volunteers joined in and worked as vaccinators, support staff and spread awareness.

I will always be thankful to the NSS Programming Officer Dispur College at that point of time, Dr. Sunita Agarwala Ma'am for guiding me in various stages of my college life and in general. It also helped me to grow in what I am now. Ma'am taught us the value of team work, kindness, patriotism, being helpful to others and also how important it is to develop yourself as well as the society into better version of itself for the future of the country. I tried to absorb as much as I could, all the wisdom and kindness from Dr. Sunita Agarwala ma'am. I would also like to thank our Principal Sir, Dr. Amar Saikia, the Political Science department

and each and every member of Dispur College right from Teaching Faculty and Office staff to each and every Student of the Dispur College for providing me with the environment to grow as an NSS Volunteer.

I personally have been a part of various Programs under NSS like the Blood Donation Camp, Swach Bharat Abhiyan, Ek Bharat Shreshth Bharat, Walkathon and various others.

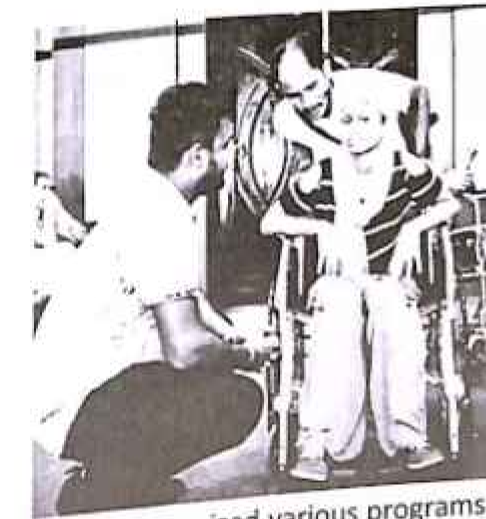

I myself also organized various programs such as food distribution programs, Awareness Against Covid-19, Blanket Distribution Programs etc. I have also worked as a Vaccinator at my Tea Garden. All of this work was done under the guidance and support of Dr. Sunita Agarwala ma'am for which I am very thankful to her.

I believe NSS is something every student should be a part of, and even after he/she has passed out of the life of a student and become a responsible member of the society, he/she should stay in touch of NSS because there is always something one can learn from the NSS, there is always something new and exciting the NSS has to offer to the society because NSS is all about "NOT ME, BUT YOU"

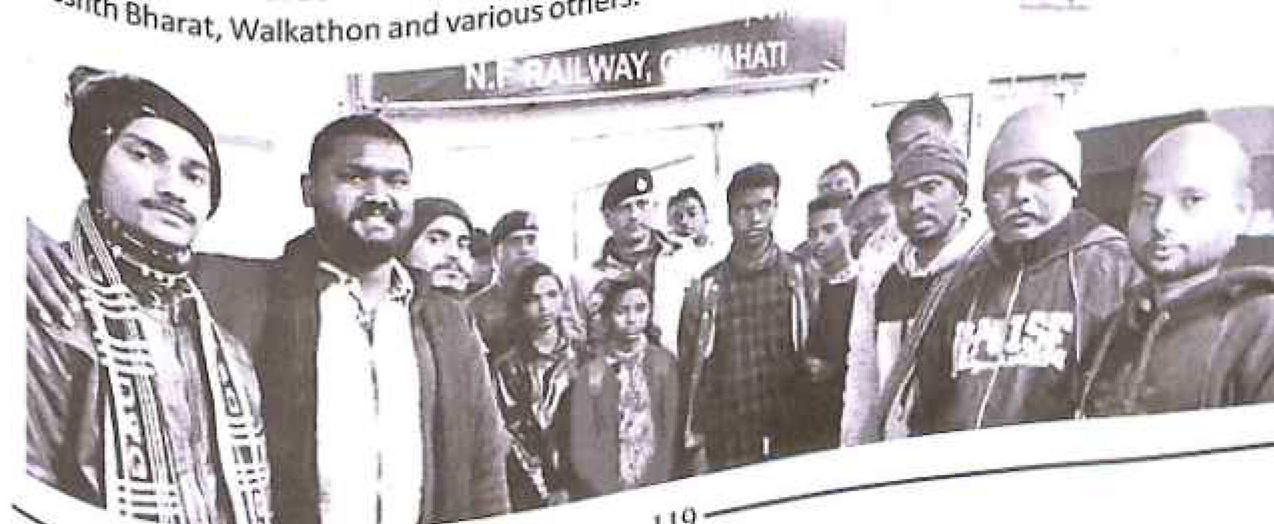

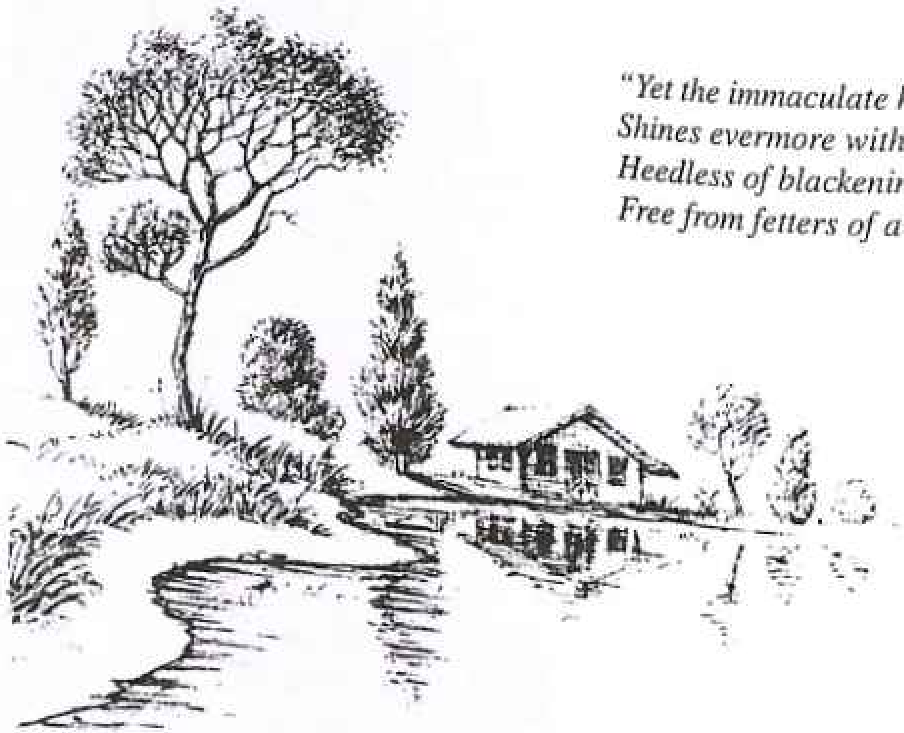

*"Yet the immaculate head in the clouds,
Shines evermore with gleaming brilliance
Heedless of blackening corruption below,
Free from fetters of a moral conscience."*

Poetry

Dust in the Wind

Gunjan Das
Guest Lecturer
Department of English

We are but dust, dust in the wind,
Is what many a great people say;
But true realization seldom dawns
Till death is, but two steps away.

As Humankind rears its great head,
Above a halo of pristine cloud;
In a smog-ridden sky, in blissful peace
Oblivious of peril, creeping on the ground.

Could it be called a battle with nature?
As the peril was created by none,
Contrary to a few that say otherwise
That the doomsday has just begun.

Myriads of ideas and theories emerge,
As peril strikes humankind at its feet...
Death, destruction and cries of the needy,
Reaching for help in the hour of need.

One and the many heroes, come to the rescue,
Yet not all can escape their plight;

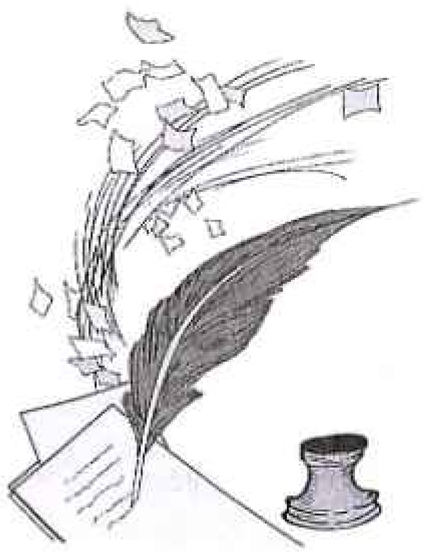

For now, the visions that remained hidden,
Of imbalanced scales, come to plain sight...

Humankind's great feet, completely blackened now,
With little white spots, dotted in them;
This pattern of corruption changes waist up,
With black spots on white, lined in pain.

Yet the immaculate head in the clouds,
Shines evermore with gleaming brilliance
Heedless of blackening corruption below,
Free from fetters of a moral conscience.

So what does it take to ignore deafening screams?
A clash of plates or a shower of petals?
Or flickering flames, on a dark night's sky,
Or just an illusion, that reality baffles?

And on marches great Humankind,
Crushing trees and destroying all in its path;
Cruelty shown is what nature shall receive,
Restraint unknown to this striding Goliath...

Skies at the horizon turn ash grey,
Inevitable signs of an impending storm;
Yet on marches Humankind with no other option,
With the cycle of destruction, that's become the norm.

Till death is, but two steps away,
And the virus, a familiar fiend,
The wise realize, while bickering mouths forget,
That we are all, but dust in the wind...

FEMINISM IN ISLAM

Noori Khalida Jaman
6th semester, Arts

Many armchair experts question
the status of women in society
But, they don't know, women
are given due rights and duty

Women are mothers, beneath whom
her children's Paradise lies
Women are daughters
Who can open the door of Paradise
for her father. They are equal to men.

They are equal when it comes to
social affairs with equal rights.
For punishment and rewards,
Women are treated as equals as their
malecounterparts.

It is obligatory for everyone to study
This was first verse revealed,
Her father has to answer about her
education in the day of judgment
With lips sealed.

One cannot marry women without her permission
Into the court, as a witnesses
She too gets admission.

She can object the law which is against her.
Then, the rulers too have to agree that the lady is correct
and the fault is mine.

Thus, there is equality of women in Islam
Rights are protected rather subjugated
Now, if you have question further,
At first, the books should be read
And analysed with a rationalised order.

Set a Flame

Nitish Kr. Baroi

Set a flame in mind
Extinct not by a gust of wind
A rope not a clump of twine
Yet a rope of shine
Ascends to the top
Can't reach over hop
Clamp the rudder
Tempest a let come over
There is none in household
Desert mere along cold
Trustee of bond
Won't feel like lone
So many alien are to own
Yet not form
To be an abandon.

My Best Friend

Barasha Saikia
H.S 1ST year, Commerce

Thank you for coming into my life,
A friend like you is hard to find,
Who can tell you how your mood is by seeing your face
Whenever I am lonely, you are always by my side,
And when I call to you for help,
You never run or hide.
You are with me when I need you
I hardly have to say,
"I need you now, I am lonely"
I am not afraid of anyone,
For you will be there by my side.
We go through ups and downs, but still nothing can tear us apart.
Love, respect and trust are the things we share.
Our friendship is something that will never end.
You'll be my friend forever.
My friendship with you is special and true.
When I'm in the darkness that needs some light,
When you are by my side, I know things are all right.
Our friendship is so strong, it breaks down bars.
Our friendship is also bright like the stars.
If we were in a competition for friendships,
We would get a gold,
Because responsibility and cleverness are the keys we hold
I met you as a strength, took you as a friend.
I hope our long friendship, will never end.
Our friendship is like a magnet; it pulls us together,
Because no matter where we are, our friendship is forever.

Droplets of Rain

Ismita Chetry
1st Semester, Commerce

Droplets of rain
Thundering sky's sound
Blowing of breezing wind
Pleasant smell of mud
Freshness of environment
Cleanliness of nature
Washed away my pain and gave me a
content relief,
Relaxes me and purifies my soul.

Slowly the rainbow appears with
It's magnificent colours,
Telling us to absorb its colours
And leaves the worries
And the sun is shining, telling us
to start a new beginning with a great thought
And the nature is smiling telling us
Let's leave the pain and smile together with the world.

I WISH YOU

Rangita Chakma
5th semester, Commerce

Enough happiness to keep you sweet
Enough trails to keep you strong
Enough sorrow to keep you human
Enough hope to keep you happy
Enough hope to keep you humble
Enough success to keep you eager
Enough friends to give you comfort

Enough courage to reveal your greatness
Enough wealth to meet your needs
Enough wisdom to teach
Enough faith to pay for your children's needs
Enough determination to make each day
A better day than yesterday.

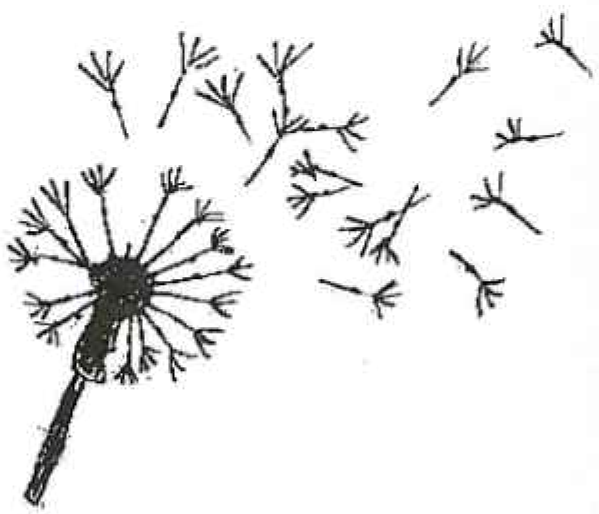

Tonight Dream

Riya Bhattacharjee
1st semester, English Department

Whenever you come in my dream
I feel very excited
Whenever you come in my true seems
I feel very crazy
Just to say I love you
There is afraid of few
You are Gorgeous Creatures for me
I want to accept thee
To the date
When you will touch my heart
I will prepare for marriages
Invitation cards...

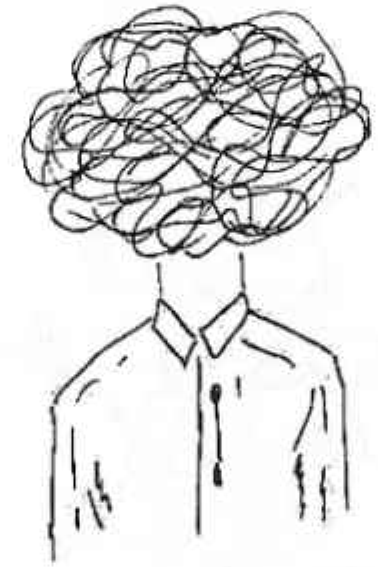

Escaping from the Reality

Jaharatul Jannatara
H.S, 2nd Year

How many times I am going to escape from the reality?
And why am I escaping?
Is it because I don't have the courage to face the reality?
I don't have the fortitude to look
around and to identify the
truth as they are always bitter
to tackle and I don't have the courage to face.

I am running away or leaving the spot,
Leaving behind myself,
Leaving behind my troubles,
Escaping from the life itself.
But this relentless life will retrieve me again,

It will pump me with fear and despair
For now I am free until the reality retrieves me again.

Winter Diaries

Upasana Deka
3rd semester, Commerce

When winter calls
And the November sun
lingers to brief already,
my mind turns grey and black
Is it not enough to warm my heart?
The minutes, rushing to hours
the day cannot stay long
and there will be cold nights
and maybe forever friends,
But I think it is all fine
for in silence each one must fight
demons and fears within.......

I think of the naked winter tree again
Standing against the blue skies,
I think it is all fine, all fine
even when I must feel alone sometimes.

Love as a tree

Parikhit Borah
5th semester, Commerce

Once it was said to me
True love groves a tree,
Slowly.................
Eerily quiet in the breeze
Filled with very emotion
Bringing a ray of hope for a new beginning!

It exposes new secrets
Like fresh green shoots,
As the signs of spring
It buds and then blooms!

In each passing year
Sliding towards vastness
It tries to reach a majestic state.

Revealing many precise signals!
Bearing signs of ups and downs
Passing the scenes of utter fright and despair

Crossing rough, shivering cold
And shattering wild storm,
It still stands tall
With truth and trust.
Succeeding in the wicking out darkness,
In courageous sacrifice
Understanding and patience...

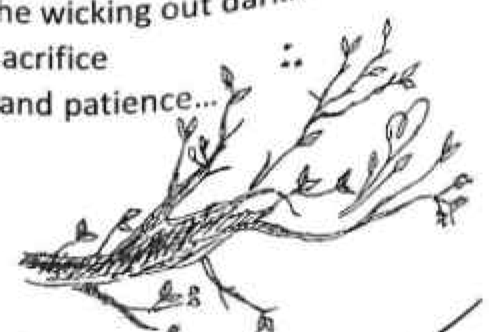

As If A War

Nitish Kr. Baroi
H.S 1st, Year

As if a world war,
First second hence all over,
No weapon no soldier
Yet a great disaster
Everywhere a panic
Flung akin to atomic.

The globe at a loss
Detect having force
Emanated the clue,
Lurked in mole is true.

The "CORONA" tremored the sensation
No sign of relaxation
Defense turned fragile
Stands as sentry to pile

Those evinced valour in pride
Shame on them went off side
Worn in silly laughter
Felt the dignity of braver.
Yet a console prevails
Cut to the quick went trail.

The whole system is ransacked.
The regimen went off lacked
Seems all jinxes are united
To destroy the habitation by spade.

Drenched

Sumanjit Basumatary
1st Semester, English department

A Millennium miles away
There are millions of
Stars, Planets, Asteroids
We can't imagine of

But there's only one
In that millennium,
What we call Earth
Where we live.

I don't know who
Had created this heaven,
Making it habitable-
For us, animals, all living things.

Can't really think
Who created us,
But I can surely predict
Who will be the destroyer.

Us, we call social animals
Will be liable for-
Ending the traces of life.
Because, we are drenched
In a pool of something
That everyone knows what!

Indian Army

Durga Kumari
H.S 1st, year

I salute to the Indian Soldiers.
Words can never describe
What a soldier and his sacrifice.
They put on hold their dreams and lives
They die so that we can survive.
They are the most disciplined persons
On them depends the security and stability of our nation.
They are the true sons of our country.
Who fight to protect us from the enemies.
They are the real heroes of the nation.
Serving the motherland is their only passion
Whether its blood freezing cold
Or the scorching sun's rays
They are protecting us without any holidays.
Their life is a source of inspiration.
Away from the mother, kids and wife
They are fulfilling their duty for the sake of our life.
We are grateful to the mothers
Who gave birth to those soldiers.
We are obliged to the wives and kids
Who sacrifice their rights for the national needs.

Story

They promised to not take her anywhere but Victor had other plans. Liang opened the door, Victor barged in and lifted Liang, he ran towards their car. Liang kicked, Scratched Victor's face, hitting Victor she screamed "I will hate you all, till the day I die!!".....

A Letter to Nobody

Yana Sharma
XIth, Arts

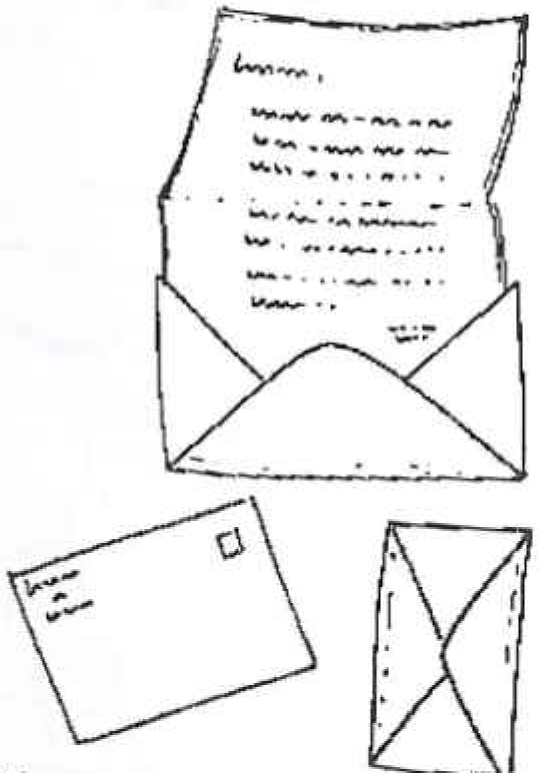

It was a day in the last week of June. The year was 2022. It was one of those days when we had newly shifted to the house we are currently living in. The house's interior designing work was going on. I was really tried that day from doing all the chores. So I opened the fridge door, took out a bottle of beer and sat down on my easy chair to relax for a while. I remember I had forgotten to get a wine glass. Those days I used to keep my glasses and crockeries on an old oak wood shelf. But it was not mine. I guess it belonged to the previous owner of the house. I went up to the shelf and took a wine glass out of it. But I found something behind the glass. It was a paper roll. Actually it was not just a paper roll, it was a letter. It did not seem to be much old. A bunch of questions had arisen in my mind at that moment regarding that strange letter. So to quench my thirst of curiosity, I decided to read that letter.

I sat down on my easy chair, made my drink, unfolded the letter and my eyes went on reading it.

"Dear....."

Strangely, the letter wasn't addressed to anyone. This made me even more curious. I sipped the beer from my wine glass and continued to read.

"I'm Joshua Martin, better known as Josh. But these days I'm popularly known as a 'rapist'. This is a tag that the society has given me without even knowing the real case. No one has the patience to listen to me. This really hurts me a lot. So through this letter I want to express myself. Anne Frank said that paper has more patience than people, and she was absolutely correct. I hope that this way I'll be able to lighten the burden of pain in my heart to some extent. I'm going to begin by mentioning a little about my childhood.

I was born on 12th October, 1974. Ugh, I curse that day. My parents did not treat me as their own son. They were always against whatever I did. I was passionate for acting, and I still am. I even wrote plays. But I had to leave my passion because my parents disliked it. My mother tore the pages of the play that I had been writing and threw them in a dustbin. That was ... heart breaking.

14th July, 2003. I got married to Betty Jennings, one of the most wonderful women in the world (which I've realized now after 19 years of our marriage), but my mother was against her too. When I went to my mother after our marriage, she had cursed me saying that I would never be happy in my life because I married Betty. And certainly, I'm not.

27th December, 2004. My elder daughter was born.

5th December, 2005. My younger daughter was born. But my mother had a problem with them too because both my children were girls. She wanted a boy child. She used to taunt Betty regarding this matter.

Everything was good in the beginning of my relationship with Betty. But as years rolled by, cracks started developing in our relationship. I was a very aggressive and ill-mannered man till a few months back. I used to quarrel with Betty and beat her for little things. Really, I was too bad. But still after a lot of ups and downs in our relationship, we're together and I hope we'll be together for the rest of our lives. I haven't understood the responsibilities of a father and a husband, I would have never committed the biggest mistake of my life, the mistake called 'extra marital affair'.

I suddenly started coughing when I came across the term, 'extra marital affair'. This term is something that I hate the most. And not just me, but all those people who take their marriage relationship seriously obviously hate this term. A feeling of dislike arose in my heart for Joshua. But I continued to read the letter. I wanted to know how it would end.

"It has turned my life into that piece of glass which is shattered into a thousand pieces and it is impossible to fix them. Uff... When someone keeps on finding out faults in your choice, at some point you too start questioning or disliking your choice. I also felt the same at a moment. My mother disliked Betty, my sister tried to break our marriage and consequently, I started getting bored of Betty and my daughters. My daughters are almost of the same age, so when they were very young, Betty had to look after them all the day long. I, as a father and a husband, should have understood the situation and should have helped her look after my kids. But no, I thought that my wife was ignoring me and thought of finding someone else to spend

time with. I was always proud of my physical beauty, my status, my money and what not. I thought anyone would like to be with me. And yes, I found the person whom I thought perfect to have fun with. Kimberly Buffay was her name. She was a nurse at a local hospital, she was around thirty years old, she was of medium height and I found her attractive. We had been constantly meeting each other for about six months and I started falling for her. She was also interested in me. We decided that our relationship should not stay at the level of friendship. It should go a step ahead.

July, 2011. It was summer break and Betty and the kids had gone to visit the relatives. I thought it to be a golden opportunity for me. So one night in the mid July, I brought Kimberly to my house. And we...., we did 'it'. Uh, that's shameful I don't think I've to explain the meaning of 'it'. After doing 'it', Kimberly stood in front of our family photo, which was hanging on the living room wall, and looking at the photo she apologized for the mistake we had committed. God! I never thought that the girl whom I believed to be such a nice one would dig my grave. Kimberly had a horrible plan in her mind. She never loved me. She was just after my money, my property. And it was not just her. Kimberly's entire family was involved in her plan. She started blackmailing me saying that if I didn't marry her, she would commit suicide or would tell Betty about our relationship. I really got scared and unwillingly had to marry her. Why? Why hadn't I thought about Betty and my kids even once? Why couldn't I say to Kimberly, 'go to hell'? Because I was at fault. And from then on I became a puppet in the hands of Kimberly. I had to do everything she asked me to do. She and her family members extorted money from me. I always had to be at her place at 9 a.m. sharp. If I was a minute late, she would go out on the street and scream, "Joshua Martin has molested me." I had to care about her first before caring about my family. Neither could I stay at home in any occasion or family function, nor could I focus on my business. Betty had noticed that something was wrong with me. But whenever she tried to ask me or check out my phone, I either quarreled with her or beat her. Kimberly used to torture me mentally and physically. So one day I went to the police station to file a case against her. But the cops refused to write my report saying, "Women are innocent, they can never torture men. You better go." I felt helpless. I couldn't speak about my trouble to anybody. Just one thought came to my mind, and that was leaving New York City and moving to Texas, which was my home town. I felt that would be the best way to escape from Kimberly. So I did what I thought. It was the worst decision that I had taken for my family. My elder daughter was completely against it. But I didn't care about her feelings. I didn't have the ability to understand how a child may feel leaving her own home where she was born, where she had spent her entire childhood.

2nd April, 2017. We left New York and moved to Texas. I thought I was safe here, but I was completely wrong. As soon as Kimberly got the news of my leaving New York, she took the most dangerous step. She filed a case against me. She falsely accused me of sexually abusing her, of forcefully marrying her and demanding dowry from her parents, of torturing her and what not. The worst of all the lies she said was that she didn't know that I was married and had two kids. She had framed me as a criminal. The cops had come to arrest me, but I was able to

escape from them only because of Betty. I kept wandering here and there for almost twenty days, but I hadn't learnt a lesson then, I thought everything was over then and there itself. But it was just the beginning of my troubles. I hadn't taken the complexity of the case seriously. If I had taken the case seriously, I would not have gone to Kimberly's place again in 2021, after being warned several times by Betty and my kids. Actually one day Kimberly had called me on my phone and asked if I was willing to compromise. Definitely I was. I thought it would be better to compromise than to be found guilty in the court. But she kept a proposal of a compromise which was even worse than a life time imprisonment. According to Kimberly's compromise, I would have to consider her as my wife and pay for all her expenses for the rest of her life. I hadn't known when she clicked my photos and made my video. When I said no to her stupid compromise, she had posted all those photos and that video on Facebook. My image was completely destroyed this time. When Betty came to know about this, she was utterly disappointed. I had betrayed my family again. And this time I really felt defeated. I've lost my dignity, my pride, my physical beauty that I was proud of, my money, my time, my confidence, everything. Its just my body that is alive, my soul is dead. That girl has made me and my family cry tears of blood. I didn't molest Kimberly, I swear, I would never do that to any woman. Whatever happened between us, we both had consented for it. She had falsely accused me and she had even confessed that in front of me. She has been doing all this for money. She believes that if she wins the case she will get a huge amount of money. I haven't done anything wrong with Kimberly (as she claims I have), but I've done a lot wrong with Betty and my kids. Though they've forgiven me, I don't deserve it. Any other woman would have left a husband like me. But Betty hasn't left me because she truly loves me and still supports me. Huh, it is not always men who harass women, women also harass men. But most people are not ready to believe this. Women are given a lot of rights by the law, but they have no right to misuse them.

With a heavy heart and tearful eyes, I'm ending this letter here. If someone ever reads this letter (I doubt it), I hope she/he will try to understand me. I want to conclude by saying that never make a mess of your life, never lose your character. Lust is a sin as it destroys people's lives. Always care about those people who really love you, not about those who pretend to love you.

Yours lovingly
'Josh'

Tears rolled down my cheeks. I really felt sorry for this man and especially for his wife. I didn't even realize when I had finished the whole bottle of beer. That was the first time I had finished a whole bottle. I felt dizzy, so I went to sleep.

Today is 15th April, 2026. Today I felt like writing about that incident because that letter had really touched my heart.

The Killer in the Dusk

Gracy Devi
3rd semester, English Department

"I never wanted to hurt my sister, but she told me that she was going to hurt me so before she could do that, I protected myself, am I a loa..." before 12 years old Liang could finish writing in her diary her mother Cassandra called her to talk. "Liang, why did you do it?" her mother asked with a concerning voice. Liang defending her actions replied, "He told me to, he told me Marinette was going to hurt me!!" Liang expressed her regret, Cassandra was concerned, it was not the first time Liang hurt her sister. Few days back she stabbed Ola, their cat, and when questioned, she replied, the same excuse "he told me Ola was going to hurt us all!" Cassandra knew, stabbing cat, pushing her own sister in front of their school bus, little things like biting her father's hand till he bled out were not normal.

Cassandra has been avoiding it considering it to be just a 12 year old phase, but the phase did not seem to end. She decided to take her to a psychiatrist, "She is going to admit you to a mental facility, she thinks you are crazy...." The man in a suit warned Liang, he told her to scare them a little, by threatening them to stay away or she will cut herself to death. Liang locked herself in and screamed, "I'll kill myself if you try to take me away, Cassandra!" Victor, Liang's father ran up to her room to stop her. They

promised to not take her anywhere, they panicked and their heart started aching to the fact that a 12 year old kid was talking about killing herself. They promised to not take her anywhere but Victor had other plans. Liang opened the door, Victor barged in and lifted Liang, he ran towards their car, Liang kicked, Scratched Victor's face, hitting Victor she screamed "I will hate you all, till the day I die!!" Victor then locked her in the car and started driving. During their drive to the hospital, Liang was sobbing. Looking outside the car window she murmured "you shoudn't have adopted me!" Cassandra and Victor looked at each other, then to Cassandra with teary eyes and with a sadness in her voice asked, "why would you say that?" Liang stayed silent. Cassandra started sobbing; Victor tried hard not to break down. They were sad and surprised too as no one knew about her adoption but the two of them. The whole drive was miserable.

They reached their destination; they parked their car and went to see the psychiatrist. The psychiatric asked Cassandra and Victor to give her and Liang some time alone. The psychiatrist asked few questions about her actions to which there was only one reply, "they all want to hurt me, he is protecting me!" The psychiatrist knew it was a type of psychosis in which a person cannot tell what is real from what is imagined and which affects how they think, act, express emotions and relate to others. She suggested not leaving Liang alone, she needed more family time, which is her medicine. Victor and Cassandra were relieved to be aware of what she was going through. Few weeks passed, Liang saw the men in suit lesser and lesser and started spending more time with her family. Both Cassandra and Victor got news, a dreadful news, the psychiatrist who treated Liang, died by drowning while taking a bath. They called Liang to inform her that she will no more visit the psychiatrist as she was no more. Next, what came out of Liang's mouth made a chill run down their spine, she said with a comforting smile on her face "He said he'll take care, now we can be all together." Cassandra started trembling she started shrieking away, with a terrified voice she asked, "Who?", Liang smiled and hugged her, "We'll all be together soon!" Victor and Cassandra decided to take Liang to their grandparent's house next week. After that incident they made Liang sleep with them, eat with them, even waited for her outside bathroom doors.

Liang slowly started feeling suffocation, she asked them to leave her alone but they refused and said, "Next week, we are sending you to grandma's house, it will be refreshing, okay?" Liang stepped back, shaking her head in disapproval, she cried "You still want to get rid of me!" Liang ran up to her room and locked herself. Cassandra tried to go after her but Victor stopped her and asked her to give Liang some time alone, Liang spent the whole day inside her room. She ate her dinner and asked if she could start sleeping alone, Noticing her changing behavior, they allowed. She got off the chair and before leaving the dinner table she looked at everyone and smiled, "we will all wake up as new, happy and strong family tomorrow." Victor and Cassandra were relieved to know Liang was getting better.

2.00 am, Liang woke up to strange noises from across her room. She followed the sound and saw her friend, the man in suit, covered in

a red sticky liquid- blood; his face had a comforting smile. She looked around and saw her family lying in ground unconscious with cut marks all over their bodies; it was as if they had taken a bath in blood. "What did you do?" Liang asked the man with a quavering voice and terror in her eyes, she couldn't move, it was like she froze up and was paralyzed. She couldn't run either. The man came closer, held her hands after rubbing off the blood from his hand, "They were not your parents, they were going to get rid of you Liang! They were going to kill you because you were disagreeing with them! The man comforted her, making her believe in everything he was saying. "You told me, they'll wake up tomorrow?" Liang asked the man while sobbing, to which he replied, "they will, but you need to trust me!" Liang had blind faith, considering her age and mental health.

The man asked her to wait outside the house as he had to finish the jobs, after few minutes of waiting, Liang saw her house burning. She got scared and started screaming for the man. The man, who caused the fire, came out of house and pretended it to be an accident. He called the firefighters, held her hands, her cold shaky hands, he said, "I tried to bring them back, but they said they don't want you anymore, but don't worry, now we will be together, forever, I will be your father, mother and sister!". Liang had no one left but him so she decided to stay with him. The man lied to everyone, saying he was just passing by and saw the house burn into ashes he couldn't rescue anyone but the little girl.

Few months passed, the man took Liang to a new country with him, changed their names with whole new identity. The man couldn't adopt her, he was her real biological father who lost his custody of her due to his schizophrenia. He has been planning this since the day he lost her, pretending to be her IMAGINARY friend so that no one could find out.

—ı—

हिंदी अनुभाग

"राभा की आभा से उद्भाषित
ज्योति की जोत से प्रकाशित
तुमने रच दिया साहित्य अनुरागी
असमिया-हिंदी का एक सुदृढ़ सेतु।।"

एक स्मरणीय व्यक्तित्व
छगनलाल जैन

किशोर कुमार जैन

समन्वय पुरुष के रुप में समन्वय सेतु का काम करनेवाले छगनलाल जैन को कई मायनों में याद किया जा सकता है। उन्होंने न सिर्फ मारवाड़ी समाज के लिए ही नहीं बल्कि असमिया समाज के लिए भी कार्य किया। असम के स्वनामधन्य साहित्यकार, भूतपूर्व शिक्षामंत्री लक्ष्यधर चौधारी दूसरे अन्यलोगों की तरह भ्रम की स्थिति में रहे कि छगनलाल जैन असमिया है मारवाड़ी नहीं। लेकिन छगनलाल जैन ने मायूस होकर कहा, मारवाड़ी समाज में जन्मा जरुर, क्या इसीलिए मैं अब भी मारवाड़ी बना हुआ हुँ। जैन की यह बात आज भी असमीया जनजीवन में प्रासंगिक है क्योंकि यदा कदा असमिया कौन का प्रसंग किसी न किसी कारणवश बहस का बिषय बन जाता है। इसी एक संदर्भ को प्रकट करते हुए भूतपूर्व शिक्षामंत्री व विशिष्ट साहित्यकार, नाटककार अभिनेता लक्ष्यधर चौधरी ने छगनलाल जैन के बारे में लिखा कि जहां का अन्न खाते हैं वहीं की भाषा और स्वभाव को अपनाकर छगनलाल जैन ने जो दृष्टांत प्रस्तुत किया है उसी की और सभी को अग्रसर रहना चाहिए।

स्व. राधिका मोहन भागवती ने अपने जीवन काल में छगनलाल जैन के बारे में आजिर असम नामक अखबार में संपादकीय में लिखा था कि पलासबाड़ी में जन्में असमिया जातीय जीवन के एक उल्लेखनीय व्यक्ति छगनलाल जैन की बात संपत्ति, उनके व्यवसाय-वाणिज्य आदि किसी को याद नहीं आती। पिछली दुनियदारी निभाने के जीवन से ऊपर उठकर साहित्यकार, पत्रकार व समाजसेवी के रुप में पाँच दशक की अवधि में छगनलाल जैन की प्रतिभा व्यवसाय-वाणिज्य की सीमा लांघकर चतुर्दिक व्यप्त हो गई। हम भी असमिया साहित्यकार, पत्रकार व देश हितैषी, समाजसेवी छगनलाल जैन को ही जानते, पहचानते हौं. १५० वर्ष पहले आज के हरियाणा से असम आए मारवाड़ी परिवार को हम नहीं जानते। ये तो हम कभी का भूल चुके हैं।

लो यह अश्रुल श्रद्धांजलि, लो यह अनंत नमस्कार
रहेगा युग-युग सजीव, असमिया हिंदी का यह अमर सेतु
ओ मृदुल-भाषी, असम प्रेमी तुम्हारे साहित्य प्रेम का चिंरतन उपहार
धारा प्रवाह हिंदी-असमीया साहित्य का अनगिन आधार।

(असमिया में छगनलाल जैन को समर्पित स्वचित कविता का हिंदी अनुवाद का अशं)

छगनलाल जैन से मेरा रुबरु परिचय तब हुआ था जब हमलोगों ने विजय नगर में आयोजित एक साहित्य सभा के कार्यक्रम में उनको मुख्य अतिथी के रुप में आमंत्रित किया था। उन दिनों असमिया अखबार 'दैनिक असम' में विदेशी बहिष्कार संबंधित उनके बिचारों को पढ़कर मैं बहुत प्रभावित हुआ करता था। असम राष्ट्रभाषा प्रचार समिति की पाठ्य पुस्तक व पत्रिकाओं में उनके लेख व कहानियां पढ़कर मुझमें भी एक लेखक बनने की इच्छा जागृत हुआ करती थी। उन्होंने अपने भाषण में मारवाड़ी समाज के लोगों को असमिया समाज में घुलमिलने तथा सहभागिता करने के लिए भी कहा था। विजयनगर में हमलोग हिंदी माध्यम मे प्राथमिक शिक्षा

पूर्ण कर असमिया माध्यम में मैट्रिक की पढ़ाई करने की बात पर संतीष जाहिर किया। उन्होंने भविष्य में भी इस परम्परा का निर्वाह करने का आह्वान किया।

छगनलाल जैन की मृत्यु पर शोक प्रकट करने आए भूतपूर्व मुख्यमंत्री गोलाप बोरबोरा ने उनके साथ अपने संस्मरण की बात करते हुए कह था कि तिनसुकिया के सेनेहीराम हाईस्कुल में पढ़ने वाले छगनलाल जैन उनसे एक कक्षा सीनियर थे। उनको असमिया विषय में बहुत अच्छे नंबर मिला करते थे। उन्होंने कहा कि हें इस बात से बहुत ईर्ष्या हुआ करती थी कि एक मारवाड़ी लड़का असमिया विषय में हमलोगों से इतने अच्छे नंबर कैसे ला सकता है।

मारवाड़ी समाज में छगनलाल जैन हमेशा अपनी बेलाग बातों के लिए भी बहुत चर्चित रहा करते थे। विजयनगर के स्व. पदम चंद जैन द्वारा संपादित कल्पना के अंक में उन्होंने लिखा, धन की पूजा हमने बहुत कर ली। जीवन में हमने उसे जो स्थान दे रखा है, वह शायद अपने ईमान और धर्म से भी ऊंचा है। इसके बलपर हम सोचते हैं कि हम भगवान को भी खरीद सकते हैं। पर यह हमारी बेवकूफी है। सत्कार्य से ही हमें जीवन में सच्ची इज्जत और शांति मिल सकती है, कुकर्म से अर्जित धन से नहीं।

उनके इस व्यक्तब्य की उस समय काफी चर्चा हुई। पैसों के बलबूते अपने आड़ंबर का प्रदर्शन करने के कारण एक समय ऐसा आया कि हमें असमिया समाज से डर कर रहना पड़ा। शादी विवाह सादगीपूर्ण ढंग से करने की बात होने लगी। धीरे-धीरे आज का मारवाड़ी समाज पुन: उसी राह में चलने लगा है। आड़म्बर, साज सजावट व खाने पीने के नाम पर जिसतरह शादी विवाह होने लगे हैं उससे ऐसा लगने लगा है कि हमें पुन: छगनलाल जैन सरीखे व्यक्ति की आवश्यकता है। ऐसे में यह भी लगता है कि छगनलाल जैन की दूरदर्शितापूर्ण बातों को अपनाकर ही असम के मारवाड़ी भविष्य में असम में शांतिपूर्वक जी सकेंगे और आज की परस्थितियों में यह कहना अतिशायोक्ति नहीं होगा कि अगर इसीतरह चलने लगा तो आनेवाला कल हमलोगों के लिए और ज्यादा मुसीबतें लेकर आएगा।

छगनलाल जैन ने समाज की शिक्षा, संस्कार आदि के बारे में भी अपनी राय व्यक्त की थी असमिया समाज असमिया साहित्य में उनके अवदान हेतु आज भी कृतज्ञता प्रकट करता है। असम साहित्य सभा पांच बर्षों के अंतराल में उनके नाम से साहित्य पुरस्कार प्रदान करते आया है। समाज की विभिन्न संस्थाओं में जिस भी पद को लिए उनका चयन किया गया उसके प्रति उन्होंने न्याय किया था। कभी भी अपने दायित्वों से मुंह नहीं मोड़ा। पूर्वोत्तर प्रदेशीय मारवाड़ी युवा मंच भी तीन बर्षों के अंतराल में अपने अधिवेशन के दोरान साहित्य के क्षेत्र में विशिष्ट अवदान के लिए छगनलाल जैन साहित्य पुरस्कार प्रदान करते हुए उनके प्रति अपनी अगाध श्रद्धा प्रकट करता है।

छगनलाल जैन की कर्ममय जीवन शैली से प्रभावित होकर असम के ही विशिष्ट साहित्यकार अनुवादक उनके समकालीन स्व. नवारुण वर्मा का मानना था कि असम के हिंदीभाषी समाज को, जिनमें कई मायने में अग्रणीय है मारवाड़ी समाज - छगनलाल जैन के रुप में एक ऐसा सपुत मिला था जो औरों से अलग था। औरों से उलट वाणी बोलता था। जीवन काल मे जो उनके कार्यों के विरोध में मुखर रहे आज उनका सिर भी ऊंचा उठा है तो नि:संदेह छगनलाल जैन के लिए अब सर्वत्र सर्वकालिक उदाहरण बन गए हैं। अपनी स्वरचित चार पंक्तियों के माध्यम से उनकी पुण्यतिथी के उपलक्ष में श्रद्धांजलि देना चाहूगा-

राभा की आभा से उद्धाषित
ज्योति की जोत से प्रकाशित
तुमने रच दिया साहित्य अनुरागी
असमिया-हिंदी का एक सुदृढ़ सेतु।।

—+—

माँ

नवनिता दास
प्रथम सन्मासिक, कला शाखा

मॉं वह तमिक होती है
जिसकी तारीफ के लिए
शब्दकोश में भी शब्द
नहीं मिलतो
पाहारो जैसे सदमे झेलती है।
उमर भर लोकिन डक
औलाद की तकलीफ से माँ
दुत जाती है।
युं तो मैने वुलनदीयों के
हर निशान को छुआ
माँ ने गौद मे उठाया
तो आसमान को छूआ
रूह के रिशतो को ही गहराइया
तो देखिये
चोट लगती है हमें और
चिल्लाती है माँ
हम खुशियों में माँ को
भले ही भुल जायें।
पर माँ नही भुलती
हर गम भुलाकर माँ हमें।
खुशी देती हैं।

डर

बिकास सिंहा
तृतीया सन्मासिक, कला शाखा

सबर तो हम बहुत करते हैं
लेकिन डर है, कही सबर ना करते रह जाए,
जिंदगी की इस दोर पर दोड़ना हम चाहते हैं,
लेकिन डर है, कही थक ना जाएं
दोस्त तो बहुत बनाये हैं,
लेकिन डर है, कही खो ना दे इनहें
प्यार तो बहुत पाया है सबसे,
लेकिन डर है, कही प्यार के प्यास में मर न जाएं।
सच तो बहुत देखा है,
लेकिन डर है, कही सच कड़वा ना लग जाए।
डर तो बहुत है जनाब,
लेकिन डर है, कही इस डर से हम
डर ना जाएं।

कॉलेज के वह दिन

एन.संजना देवी
5[th]सेम, बि. कोम.
डिपार्टमेंट-कॉमर्स

मानों यु कुछ ही दिन पहले ही
मिला था तू मुझे ,
अनजान लोगों के बीच
गुस्ताख सी , मुस्कुराती सी खड़ी थी
याद हैं न तुझे ?
याद हैं न,
कैसे पैसे मिलते –मिलाते हम चारों ने मोमोस खाए थे ?
गाली तो पड़ती थी हमें,
पर क्लास से भाग जाने का आदत जो लग गयी थी !
भूख चाहे लगी हो या नहीं,
पर क्लास में बैठके तेरे घर से लाए वह टीफ़िन को जो खाना था !
तेरी कंधो पे सिर रखके मानो सुकून सा मिलती थी मुझे ,
माँ बाबा के बाद एक तेरे सामने ही तो मैं रो देती थी।
तुम्लोगों के शिकायतों के बिना तो
दिन ही नहीं शुरू होती थी मेरी,
लो!!आज बोल ही देती हुँ
तुमलोगों के किताबों के आखरी पन्नो को
मैंने ही गंदा किया था !!
बीत गई वह दिन ,
बीत गई वह साल,
होंठों पे मुस्कान लेके बैठी हुँ
तो तूमलोग हो मेरे पास।
याद रखना मुझे ए दोस्त,
ना जाना मुझे भूल
मिलेंगे फिर एकदिन , इससी गुरुकुल।

অনুভৱ আৰু অনুগল্প

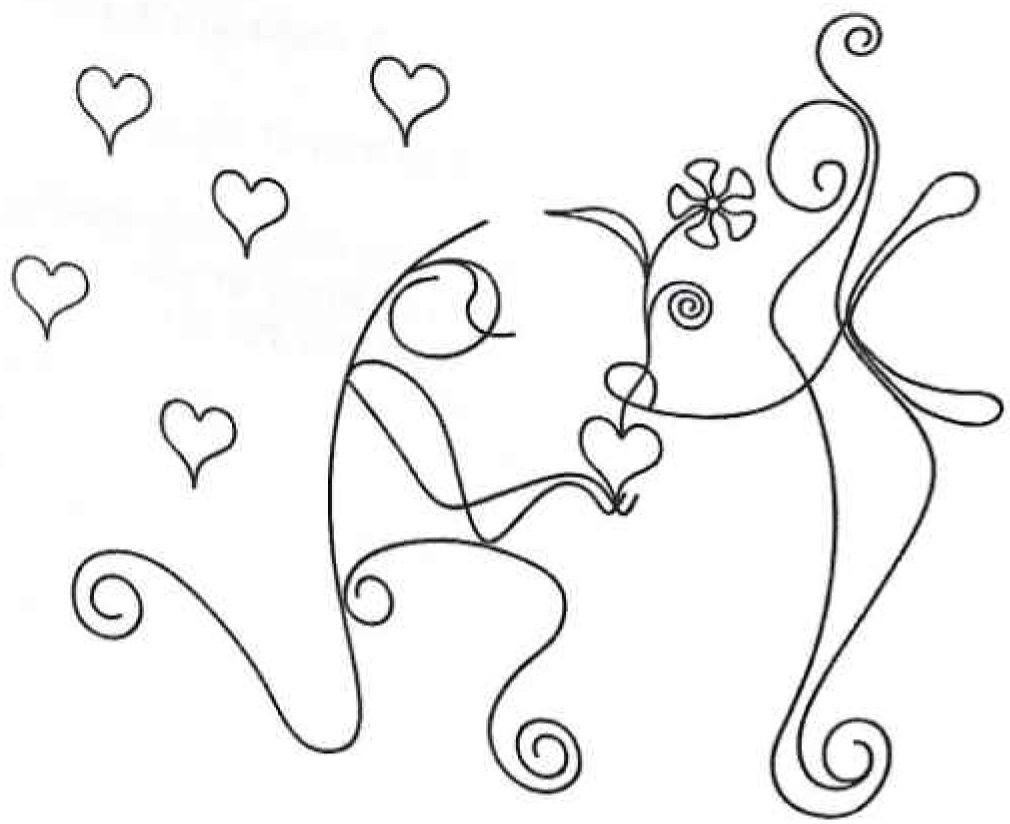

অসমীয়া বিভাগ

সাধনা এক ধৈৰ্য্যৰ বাহক

হিমাশ্রী কলিতা
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

জীৱন! তিনিটা বৰ্ণৰ একত্ৰিত এটি চিনাকি শব্দ। কিন্তু ইয়াৰ পৰিসৰ ইমান বহল যিটো সংক্ষিপ্ত ৰূপত উপস্থাপন কৰিব পৰাতো মোৰ বোধেৰে সম্ভৱপৰ নহয়। যদি জীৱন এগছি চাকি হয়, যেতিয়ালৈকে শলিতা আৰু তেলেৰে ভৰি থাকিব তেতিয়ালৈকে ই উজলি থাকিব।

জীৱননো কি? আজি ঠিকেই আছোঁ, কাইলৈ হয়তো নাথাকিবও পাৰোঁ। মানুহক ভাল পাবলৈকেহে সময়ৰ অভাৱ, বেয়া পাই জানো কাৰোবাৰ কিবা লাভ আছে? একো লাভ নাই! সেয়েহে আমি জীয়াই থকা দিনকেইটা আটাইৰে লগত সহযোগিতাৰে খুব আনন্দ স্ফূৰ্তিৰে কটাব লাগে। আমি জীৱনৰ দুৰ্দান্ত প্ৰেমিক হোৱাৰ চেষ্টা কৰিব লাগে।

কেঁচা তেজ মঙহৰ জীৱন বুলিলে ঘাট-প্ৰতিঘাট থাকেই। কাৰোবাৰ হয়তো বেছি। আমি যদি ইতিবাচক মনোভাৱেৰে চাওঁ তেন্তে ঘাট-প্ৰতিঘাটে আমাক ভৱিষ্যত জীৱনত ধৈৰ্যশীল আৰু সহনশীলতাৰ সুস্থিৰ মনোবল গঢ়ি তোলে। অন্যহাতে যদি নেতিবাচক মনোভাৱেৰে চাওঁ তেন্তে ই জীৱনৰ ৰঙবোৰ নোহোৱা কৰি নিঃশেষ কৰিব পাৰে। আমাৰ প্ৰতিভা কিম্বা কিবা কৰাৰ ক্ষমতা আছে, সেই বুলিয়েই আমাৰ সীমাহীন অহংকাৰো থাকে। এয়াতো মানৱীয় গুণাধিকাৰী কোনো ব্যক্তিৰেই জীৱনৰ মূলমন্ত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। আমি জীৱনটোক উপভোগ কৰিবলৈ শিকিব লাগে। আমাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য থাকিলে আৰু ভৱাৰ ধৰণে সেই লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পাৰিলে জীয়াই থকাৰ মাদকতা অন্য ধৰণে লাভ কৰা যায়। যিকোনো লক্ষ্যতে উপনীত হ'বলৈ আমাক সাধনা কিম্বা ধ্যান লাগে। সাধনাই কোনো এটা বিষয়বস্তুৰ ওপৰত একাগ্ৰতাৰে মনোনিৱেশ কৰাটোক বুজায়। আমাৰ যদি সাধনা থাকে অৰ্থাৎ কোনো বস্তুৰ ওপৰত একানপটীয়াকৈ লাগি থকাৰ ধৈৰ্য্য ৰাখিব পাৰো তেন্তে আমাৰ জীৱনত বিফলতা বুলিবলৈ শব্দটোৱেই নাথাকিব। বিফলতা কিবা কাৰণত আহিলেও ইয়ে আমাক জীৱনক আৰু ভালদৰে উপলব্ধি কৰাতহে অনুপ্ৰেৰণা যোগাব।

"ধৈৰ্য্যৰ ফল মিঠা।" কথাষাৰ একেবাৰে সঁচা। জীৱনত সফলতা অৰ্জন কৰিবলৈ হ'লে ধৈৰ্য্যই হয়তো একক আৰোহী যিয়ে সাধনাৰ শিখৰলৈ বগাই অন্তিমত হ'লেও সুখী হোৱাৰ নিৰ্দিষ্ট মাত্ৰা প্ৰদান কৰে। অৰ্থাৎ ধৈৰ্য্যশীল সাধনাই জীৱনৰ শান্তি আৰু উন্নতিৰ পথ প্ৰশস্ত কৰি তোলে।

অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত কিছু গালি-মাত, শাও-শপনি আৰু অন্ধবিশ্বাস

কৃষ্ণাক্ষী ৰাধা গৌতম
ৰাজনীতি বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাষিক

মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰত গঢ় লৈ উঠা বিশাল অসম ভূমি বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰে সমন্বয়ত গঢ় লৈ উঠা এখন দেশ। এই অসমভূমি প্ৰকৃতিৰ ৰাণী হোৱাৰ লগতে বিভিন্ন কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ বিশাল ভঁৰাল। এইখন ৰৰ অসমত বসবাস কৰা বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মাজত প্ৰচলিত এটি তাৎপৰ্যপূৰ্ণ বিষয় হ'ল বিভিন্ন জাতৰ শাও-শপনি, গালি-খং-ৰাগৰ কিছু বহিঃপ্ৰকাশ। এইবোৰৰ প্ৰকোপ অতিমাত্ৰা হোৱাৰ পৰাই গা কৰি উঠে বিভিন্ন অন্ধবিশ্বাস, কু-সংস্কাৰে।

সমাজত প্ৰচলিত এই গালি-মাতৰ প্ৰয়োগ সভ্য সমাজত গুৰুত্ব কম যদিও সমাজ বা ঘৰ-সংসাৰক শান্ত কৰিবলৈ সুস্থিৰ কৰিবলৈ এশ শতাংশই গুৰুত্ব আছে। সমাজত গালি মাতৰ প্ৰচলন আগতকৈ গ্ৰাস পালেও হত্যা প্ৰতিশোধৰ কু-সংস্কাৰবোৰৰ লগতে অন্ধবিশ্বাসৰ এক নিদৰ্শন হোৱা 'ডাইনী হত্যা' আদিৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাইছে। বিভিন্ন নাৰকীয় ঘটনাই প্ৰতিখন সংবাদ পত্ৰৰ একোটা নিয়মীয়া শিতান হৈ পৰিছে। ফলত মানুহবোৰৰ মনবোৰত অস্থিৰতা, খং ৰাগ, অভিমান আদিৰ প্ৰকোপে দেখা দিয়ে। যিবোৰ সদায় অনৈতিক। সমাজত প্ৰলিত কিছুমান গালি-মাত সংক্ষেপে তলত উল্লেখ কৰা হ'ল—

ক) কুকুৰৰ জাত : কুকুৰৰ দৰে তুচ্ছ জ্ঞান কৰা।

খ) কুকুৰৰ পুতেক : কুকুৰৰ দৰে আচৰণ কৰাৰ বাবে দিয়া গালি।

গ) শগুনে খোৱা : শগুনে খোৱাৰ বাবে উপযুক্ত হ'বলৈ দিয়া শাও-শপনি।

ঘ) পুতেকৰ মূৰ খঁইতী : গালি দিওতাৰ উদ্দেশ্য হ'ল— তাই যদি স্বামীৰ মূৰ খাব লাগে, সিজনীও পুতেকৰ মূৰ খাওক বা মৃত্যুৰ কাৰণ হওঁক।

ঙ) বাৰ ভতেৰি : বাৰজন স্বামী থকা অৰ্থাৎ চৰিত্ৰহীনা বুজাবলৈ অন্য প্ৰতি হিংসাপৰায়ণা নাৰীয়ে অন্তৰত থকা হিংসা, খং আদি ৰাজহুৱাভাৱে ব্যক্ত কৰা।

চ) গজলাত হোৱা : কম বয়সতে ঢুকাবলৈ দিয়া অভিশাপ।

এই গালি মাতবোৰে নাৰীশক্তিৰ প্ৰতি কিছু বাধাৰ সৃষ্টি কৰি আহিছে। বিভিন্ন শাও-শপনি, গালি-মাতবোৰ বিশেষকৈ নাৰীক দুৰ্বল বুলি ভবা সমাজৰ একে শ্ৰেণীৰ মানুহৰ বাবে বৰ্তমানেও কিছু কিছু ঠাইত কু-সংস্কাৰে গা কৰি উঠিছে। বেছিভাগ গালি-মাতে মহিলাক সমাজত চৰিত্ৰহীনা, অধোঃগামিনী কৰে। এইবোৰ শুনি, প্ৰচলন হৈ হৈ একোটা অঞ্চলত মহিলাগৰাকীৰ ওপৰত প্ৰতিশোধৰ জুই জাগ্ৰত হয় আৰু মহিলাগৰাকীয়ে মনৰ সকলো আশা অকাংশাক ধূলিস্যাৎ কৰি পেলায়। এই সকলোবোৰৰ মাত্ৰাধিক প্ৰয়োগ মানেই আমাৰ নীতিশিক্ষাৰ অভাৱ। এই কাৰকবোৰ সমাজৰ মানুহবোৰক অসভ্য আৰু অমানুহ কৰি গঢ়ি তোলে। সমাজৰ ছুমান আঁকোৰগোজ কথাত লাগি থাকি

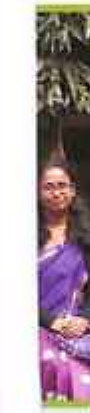

মানুহৰ মনৰ চিন্তা-ধাৰণাৰ পৰিৱৰ্তনৰ ফলতেই বিভিন্ন বিপদাপন্ন বিষয়ে গা কৰি উঠে। উদাহৰণস্বৰূপে— দাঁতত পোকে ধৰাটো একো বিৰাট কিবা একোটা নহয়, সেইবোৰ অনুজীৱহে, চকুৰে নমনি। এই কথাবোৰ জনাৰ পিছতো কোনোবা বেজ-বৈদ্য আহি কলপাত-কচুপাতৰ ওপৰত আমাৰ দাঁতৰ পৰা পোক উলিয়াই দেখুৱালেও অজ্ঞানী লোকসকলে বিশ্বাস কৰে। এনে যাদু খেল দেখুওৱা বেজৰ হাতত দাঁতৰ যত্ন এৰি দিয়া অনুচিত। আধুনিক দন্ত চিকিৎসাৰ জ্ঞানেৰে জ্ঞানী দাঁতৰ ডাক্তৰৰ সহায় লোৱা দৰকাৰ।

যেতিয়া বহুতো কথাৰ কাৰ্য-কাৰণৰ সম্পৰ্কে মানুহে জনা নাছিল তেতিয়া মানুহে দেৱ-দেৱতা, ভূত-পিশাচৰ কাণ্ড, কোনো অদৃশ্য শক্তিৰ কাৰ্য বুলি মানি লৈছিল। সৰু আই, বৰ আই আদি বা বসন্ত কোনো দেৱী বা শীতলা দেৱীৰ বোৱত হোৱা বুলি মানুহে বিশ্বাস কৰিছিল। তেনে দেৱ-দেৱী, ভূত-প্ৰেতক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ তেওঁলোকে নানান পূজা-নাম, সবাহ-সংকাৰ আদিৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। এনেবোৰ ব্যৱস্থাৰ প্ৰচলন এতিয়াও গাঁৱে-ভূঁয়ে অশিক্ষিত লোকসকলৰ মাজত আছে। যিবোৰৰ সুবিধা লৈ কিছুসংখ্যক চতুৰ আৰু স্বাৰ্থপৰ লোকে পইচাৰ লালসাত কিছুমান পৰিয়ালৰ বা লোক (বিশেষকৈ মহিলা)ক যাদু-মন্ত্ৰ, তাবিজ-বিভূতিৰে বিভিন্ন খেল দেখুৱাই গাঁওখনত অন্ধবিশ্বাসৰ জোৱাৰ তোলে। তদুপৰি কিছুমান মানুহে হঠাতে ৰাতি সপোনত কোনো শক্তিৰ পৰা ৰোগ নিৰাময়ৰ দৰৱ বা মন্ত্ৰ লাভ কৰা বুলিও দাবী কৰে। এনে দাবীৰ কোনো ভিত্তি নাই। সময়ত এইবোৰ মিছা বুলিও প্ৰতিপন্ন কৰে। এনে এচাম অন্ধবিশ্বাসী লোকৰ পৃষ্ঠপোষকতাত সমাজৰ বহুত অনিষ্ট হয়। পুৰণি কালৰে পৰাই বা বোপা ককাৰ দিনৰে পৰা চলি আহিছে বুলি অনিষ্টকাৰী বা প্ৰগতিত বাধাৰ সৃষ্টিকাৰী প্ৰথাবোৰ চলাই ৰখাত গুৰুত্ব দিব নালাগে।

বৰ্তমান এই চিন্তাধাৰাৰ মানসিকতা বহু পৰিমাণে কমিছে কেৱল মানুহৰ বৈজ্ঞানিক চিন্তাৰ মনোবৃত্তিৰ ফলত। সমাজৰ অমানৱীয়, নিকৃষ্ট কথাক লৈ মূৰ ঘমাই নাথাকি লোকসলে সমাজৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত মাত মাতি আহিছে বা হাতে কামেও লাগিছে। গতিকে এজন জীৱশ্ৰেষ্ঠ হিচাপে নিজকে সমাজত প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ বাবে সকলো বৰ্তমান ব্যস্ত। ধৰ্ম বিশ্বাসী প্ৰতিজন অসমীয়াই নিজৰ ধৰ্মৰ বাণীক নুই কৰিব নোৱাৰে। ধৰ্মৰ লক্ষ্য অশান্তি অস্থিৰতা, হিংসা আৰু প্ৰতিশোধ নহয়। অশিক্ষিত ধনলোভী লোকৰ হাতত পৰি নিকৃষ্ট সমস্যাবোৰ গা কৰি উঠিলেও সেইবোৰৰ প্ৰতি ঐক্যবদ্ধ প্ৰচেষ্টাৰে সমাজৰ প্ৰতিজনকে সচেতন কৰি তোলাৰ প্ৰয়াস কৰা উচিত নহ'লে এই বিভ্ৰান্তিৰ কেতিয়াও ওৰ নপৰিব। সকলো কথা চালি-জাৰি, ফলিয়াই চাই জ্ঞান, বুদ্ধি আৰু কৰ্মক সাৱথি কৰি আগবাঢ়িলেহে সমাজৰ প্ৰগতিত অৰিহণা যোগাব পৰা যাব। নিজৰ লগতে সমাজক ভালদৰে জীয়াই ৰখাৰ মহামন্ত্ৰ মানি মাজৰ এনে সমস্যাবোৰ আঁতৰাবলৈ চেষ্টা কৰা উচিত। মনস্তাত্বিক পৰিৱৰ্তন সলনি নকৰাকৈ অপ-সংস্কৃতিৰ আশ্ৰয় লৈ থাকিলে ভোগবাদী সমাজখনত নৈতিকতাৰ স্খলন হৈয়ে থাকিব। প্ৰয়োজনত আইনী প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰাও ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰি এখন সুস্থ সবল অসমীয়া সমাজৰ ভৱিষ্যতলৈ আশা কৰিব পৰা যায়।

ল'ৰালি কাল

শিৱা ঘিমিৰী
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

জীৱনৰ এই ক্ষন্তেকীয়া সময়ত সি তাৰ বহুতো অনুভৱ পালে। সুকুমাৰ এজন সৰু ল'ৰা। বিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ লগতে সি চাহ দোকান এখনত পাৰ্ট টাইম কাম কৰিছিল। তাত সি বাচন-বৰ্তন ধুৱে। গ্ৰাহকক চাহ, ৰুটি আদি দিয়া কাম কৰে। বিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ আগত আৰু তাৰ পৰা অহাৰ পিছত সি দোকানখনতেই কাম কৰে। খেলা-ধুলা কৰা এই বয়সত সি ঘৰখনৰ সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব বহন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ৰুগ্ন মাকৰ চিকিৎসা, সৰু ভায়েকৰ স্কুলৰ খৰচ, খোৱা-বোৱা আদি সকলোবে দায়িত্ব সিয়েই বহন কৰিবলগীয়া হৈছিল।

সি সকলো ক্ষেত্ৰতে পাকৈত, কিন্তু হ'লেনো কি হ'ব বিধাতাই তাক দিলেনো কি? সৰুতে দেউতাকক হেৰুৱাৰ পিছত ঘৰৰ সকলো দায়িত্বভাৰ তাৰ মূৰৰ ওপৰতে পৰিল। তাৰ সমনীয়াসকলে বিভিন্ন খেলা-ধুলা কৰে, চিনেমা চাব যায়; কিন্তু সি কেৱল কাম কৰে আৰু কামৰ উপাৰ্জনৰ ধনেৰে তাৰ ঘৰখন সুচাৰুৰূপে চলোৱাত ব্যস্ত।

তাৰ দেউতাক এজন সৈনিক আছিল। ভাৰত পাকিস্তানৰ যুদ্ধত তেওঁ শ্বহীদ হ'বলগীয়া হয়। তেতিয়াই সিহঁতৰ ঘৰখনলৈ নামি আহিছিল অমানিশা অন্ধকাৰ। ল'ৰালি-শৈশৱ সকলোবোৰ যেন তাৰ জীৱনৰ পৰা বসন্ত ঋতুৰ দৰে আতৰি গৈছিল। তাৰ সপোনবোৰ সপোন হৈয়ে ৰ'ল। আশা-নিৰাশা হৈয়ে থাকিল।

কিন্তু সুকুমাৰৰ সপোন এতিয়াও ভঙা নাই। সি তাৰ জীৱনত এটি আশা সাবটি ৰাখিছে, সি এজন বিখ্যাত খেলুৱৈ হ'ব। ক্ৰিকেট খেলি সি বৰ ভাল পায়। সপ্তাহত এদিন ছুটি পালেই ক্ৰিকেট ষ্টেডিয়ামৰ কাষত গৈ ক্ৰিকেট খেলাৰ বহু প্ৰস্তুতি চলায়। তেতিয়া তাৰ বিভিন্ন মহান ব্যক্তিসকললৈ মনত পৰে; সি সেই মহানলোকৰ জীৱনীসমূহ স্মৰণ কৰি খেলে। আৰু পিছত এনেদৰেই তাৰ জীৱনৰ বিশটা বছৰ পাৰ হোৱাৰ পিছত সি সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পৃথিৱী বিখ্যাত ক্ৰিকেট খেলুৱৈ হয়গৈ।

মাঁ

মমি পাটোৱাৰী
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

'মাঁ' এনে এটা শব্দ যিটো ভাষাৰে ব্যক্ত কৰিব নোৱাৰি। 'মা' যিয়ে জীৱনৰ সৰ্বোচ্চ ত্যাগ কৰি নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ জীৱন গঢ়াত উঠি পৰি লাগে। ল'ৰা-ছোৱালীয়ে বেয়া কাম কৰিলে মাকে শাস্তিও প্ৰদান কৰে। কিন্তু তেওঁৰ মৰমৰ সন্মুখত যেন সকলো ধূলিস্যাৎ হৈ যায়। তাৰ পিছতো যেতিয়া ল'ৰাজনে মাকক বৃদ্ধাশ্ৰমত থবলৈ বিচাৰে তেতিয়াও কিন্তু মাকে কোনো ধৰণৰ বিৰোধিতা নকৰি পুত্ৰ-বোৱাৰীৰ শান্তি হওক বুলিয়েই বৃদ্ধাশ্ৰমলৈ গুচি যায়, কিয়নো তেওঁ যে মাক। তেওঁৰ এই মৰম এই ত্যাগ অনন্য।

তেওঁলোকে যিদৰে আমাৰ যত্ন লয়, আমাৰো তেওঁলোকৰ প্ৰতি কিছুমান দায়িত্ব থাকে। আমিও তেওঁলোকৰ যত্ন ল'ব লাগে। ভগৱান সকলো ঠাইতে সকলো সময়তে উপস্থিত থাকিব নোৱাৰে, সেইবাবেই তেওঁ মাঁক এই পৃথিৱীলৈ পঠিয়াই দিয়ে। মোৰ বাবে মোৰ 'মা'য়ে ভগৱান তুল্য, মোৰ মায়ে মোৰ বাবে সকলো।

ক্লান্তিৰ অৱসান

হিমাশ্ৰী কলিতা
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

সন্ধিয়া প্ৰায় চাৰিমান বাজিছে, পাপুৱে স্কুলৰ পৰা ওলাই এটা অংকৰ টিউচনলৈ গৈছে। তাৰ পৰা আকৌ আন এটা টিউচনো আছে। মাকে ফোন কৰি সুধিলে, "ক'ত আছা পাপু?" সি ক'লে, "মা মই টিউচনলৈ গৈ আছোঁ", তেতিয়া মাকেও ক'লে, "সোনকালে ঘৰত আহিবা, কালি প্ৰভাষ চাৰে দিয়া অংককেইটা আহি কৰিব লাগিব।" তাৰ পিছত সি ক'লে- "মা চিন্তা নকৰিবা মই ঘৰ গৈ কৰিম।"

পাপুৰ মনত হঠাৎ ভয়ৰ সৃষ্টি হ'ল। কিয়নো তাৰ মনত পৰিল ছয়মহীয়া পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্ট দিব। কালি দেউতাকক সি কথা দিছিল এশৰ ভিতৰত এশ পাব বুলি, কিন্তু তাৰ আগদিনা এশ পোৱা কেৱল দুজন ছাত্ৰৰ নামহে কৈছিল। সি চিন্তাত ভাগি পৰিছিল। পাপুৱে এইবোৰ ভাবি থাকোতে তাৰ ষ্টপেজ পাৰ হৈ গ'ল। তাৰ ষ্টপেজলৈ আকৌ খোজকাঢ়ি আহিব লগা হ'ল। দেউতাকে তাক পঢ়াৰ বাহিৰে একোৱে কৰিব দিয়া নাছিল। অনবৰতে দেউতাকে তাক কেৱল হৰকান্তৰ ল'ৰাৰ উদাহৰণ দি থাকিছিল। "দুখীয়া ঘৰৰ ল'ৰা কিন্তু পঢ়াত বহু গুণে চোকা" এইবুলি তাৰ সকলো কথা কৈ পাপুক তাৰ লগত তুলনা কৰিছিল। লাহে লাহে পঢ়াৰ চিন্তাত পাপুৰ পেটত ভাত-পানী নোযোৱা হ'ল।

এইদৰে সি সদায় স্কুলৰ পৰা এইবোৰেই ভাবি-গুণি ঘৰ আহি পায়হি আকৌ ঘৰ পোৱাৰ লগে লগে ভাগৰে আগুৰি ধৰিলে এইবোৰ পাহৰি থাকে। এদিনাখন পাপুৱে স্কুলৰ পৰা এইবোৰ কথা ভাবি আহি থাকোতেই ৰাস্তাত গাড়ী নোচোৱাকৈ পাৰ হৈ সিহঁতৰ গাড়ীৰ ওচৰলৈ আহিব লওঁতে সিটো পাৰৰ পৰা সিহঁতৰ গাড়ীৰ ড্ৰাইভাৰ দাৰ বিকং চিএৰ .... মাত্ৰ..........

অন্ধকাৰ চাৰিওপিনে
অন্ধকাৰ সকলো ....

ভোক

কুলপ্ৰদীপ পাটোৱাৰী
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, বিচিএ

বৌটি .... বৌটি বুলি আঘোণী হাতত চাকিটো লৈ সেউতীহঁতৰ ঘৰলৈ সোমাই আহিল। হঠাৎ এনেকৈ অহাত সেউতীয়ে আচৰিত হৈ আঘোণীক অহাৰ কাৰণটো সুধিলে। আঘোণীয়ে চাউল খুজিব অহা বুলিহে ক'লে যদিও আঘোণীৰ চকুত দুশ্চিন্তাৰ ভাৱ স্পষ্ট। ভালকৈ সোধাত ওলাই পৰিল যে সিহঁতে দুদিন ধৰি একো খাবলৈ পোৱা নাই। কণমানিকেইটাওঁ ভোকত কলমলাই আছে। সেয়েহে তাই কিবা অলপ খুজিবলৈ আহিল।

আঘোণীহঁত গাঁৱৰ আটাইতকৈ নিচলা পৰিয়ালকেইটাৰ ভিতৰৰ এটা আছিল। যোৱাবাৰ অহা বানত তেওঁলোকে সৰ্বস্ব হেৰুৱালে। ভুতৰ ওপৰত দানহ পৰাদি সিহঁতৰ জীৱিকাৰ একমাত্ৰ সম্বল মুৰ্গীকেইটাও কোনোবাই চুৰ কৰি নিলে। আগতেই গাঁওখনে গাহৰি পোহাৰ অপৰাধত সিহঁতক এঘৰীয়া কৰিছিল। সেউতীহঁতৰ বাহিৰে সিহঁতক সহায় কৰোতাওঁ কোনো নাই। পৰিয়ালটোলৈ এনেকৈ কাল ধুমুহা নামি অহাত সিহঁতৰ দুখ কুলাই-পাচিয়ে নধৰা হৈছে। ভোক সিহঁতৰ চিৰ সহচৰ। দুবেলা দুমুঠি খাবলৈও বহুত চিন্তা কৰিবলগীয়া হয়। গাঁৱত ভিক্ষা দিয়া মানুহ সিহঁতৰ নাই। সেউতীহঁতৰো অৱস্থা ভাল নহয় যদিও অলপ চাউল আৰু কেইটামান আলু দি আঘোণীক বিদায় দি তাই ভাবৰ সাগৰত বুৰ গ'ল।

ভোকেই সিহঁতৰ শত্ৰু। সেউতীক ধন্যবাদ দি আঘোণী ওলাই গ'ল আৰু সেউতীক দি গ'ল সহস্ৰ ভাৱৰ বুৰবুৰণি।

নিসংগ

তুলিকা চৌধুৰী
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

পোনাকনৰ মাকৰ তিব কঁপে জ্বৰ ....
হাস্পাতাললৈ নিছে...........
চাৰিদিন ধৰি সি অকলেই খাইছে, শুইছে...........
মাক অবিহনে সি .... চকুপানী ওলায় তাৰ ....
বেলি পূৱত ভুমুকি নামাৰোতেই সি কাচৰ বটলটোত বান্ধি ৰখা
মাছৰ পোনাটোক পুখুৰীটোত এৰি থৈ দৌৰি আহি চোলাটো পিন্ধি
মাকৰ ওচৰত যাবলৈ দেউতাকলৈ পদুলি মুখতে বাট চাই ৰ'ল..........

অনুভৱ

দুবছৰ হ'ল বিয়া হৈ অহা এই
ঘৰখনলৈ............
মা-দেউতাই ইমান সোপা বস্তু দি বিয়া দিয়াতকৈ লগত যদি এখন পঢ়া টেবুল দিলে হয়...........
ভাবি ভাবি তাইৰ দুচকু চলচলীয়া হৈ পৰিল..........

অমংগলীয়া

নিঃসন্তান বিধবা মানুহজনীয়ে তাইক নিজৰ সন্তান দৰে আলফুলে ডাঙৰ কৰিছে...........
আজি তাইৰ বিয়া.................
মানুহজনীক পৰিয়ালৰ কোনেও তাইৰ ওচৰ চাপিবই দিয়া নাই...........
গধুৰ মনটোৰে মানুহজনী ৰভাতলীৰ চকী এখনতে নিৰৱে বহি ৰ'ল.........

ENGLISH SECTION

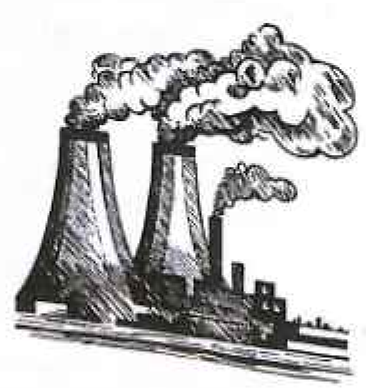

Are you afraid to fall in love?

N. Sanjana Devi
5th Semester, Finance

We can't control who falls in love with us and who doesn't. We have gone down this road before, it sucks; when love gets over, the memories keep coming back to us, the songs, the movies, the gifts, all of them haunt us with loneliness late at night, and little by little, we stop believing in love.

And after all of this, we are scared to love someone.

Honestly speaking, love does not hurt us. Love is probably the purest thing in the whole wide world- like dandelions fluttering in the air, untethered, love can't hurt anyone, what hurts is a person who doesn't know how to love. We pour everything we have in our self to love them, to us, it feels as if we were watering a dead plant, all this while we realize that we are the only one who is in this relationship, we keep wondering what went wrong even when we did everything right.

Love doesn't hurt us, false hopes do. We reminisce of how they made promises of a forever they never intended to keep. We keep thinking about those hugs that seemed to pause the time. Now, those memories keep coming back to us and we're scared to do it all over again.

You are scared to go through that entire trauma, again.

But trust me on this – love is the strongest feeling. Perhaps one day, when you expect it the least, you will meet someone who will hold your hand while you cross the road. They will listen to you and walk with you through the darkness. And just like that, you will know love does not hurt you, only the people who don't know how to!!

Mamma- My Emotion

N. Sanjana Devi
5th semester, Finance

When mother told me about my first day of school, she mentioned I was crying, holding onto her hand, and not wanting to go inside. What she did not tell me was how she was feeling when she had to leave me there.

Is it just me or do you miss those days? The days where you could just lie down on your mom's lap and all your worries would disappear? The days where it wasn't awkward to hug her? The days where she'd tell you stories about her mother, and you'd listen carefully?

My relation with my mother can't be put into words. When I am having a bad day, she'd know something is wrong, even when I am some 1,000 km away and I lie to her when I am sick because I know she'll worry too much.

It's about the emptiness one feels without the other. She is impossible, irrational, and I might not get along with her anymore – but without her, everything will suck.

While I am growing up, she's growing older. I try not to think about it, because I'd be devastated if anything happened to her. But you know what? She knows she'd always be around- that's her tragedy and the reason why she loves me so much more!!

Career and Life!

Pratik Permey
4th Semester, Arts

It was a pleasant day, the birds were flying all around, mild breeze flowing and wind passing through my hair. Everything was good except me. The results of JEE ADVANCED were out and I couldn't clear it just because I missed the cut-off by three marks.

"You are useless'

"You are a black sheep"

"You tarnished our name"

"You are not worthy of being my child",

Those were the words my father uttered when he got the news of my failure. I feel terrible, utterly useless, I felt like there is no place in this world for me.

I was standing in the bank of the river Brahmaputra. Everything seemed so pleasant; I started walking towards the setting Sun. Slowly my body touched the water and I kept moving forward and I kept moving forward, I felt like I was getting purified. Starring at the setting sun, I started to drown, I looked to the bottom as I was drowning, it was all black, I didn't hurt that much so turned around with all my grace to have a look at the beautiful sky for the last time. It was like slow-motion. It felt like time had stopped as my last three words went up in the form of water bubbles.

Death, something that everyone in this world is scared of seemed so beautiful to me as my eyes shut down, my body lost its consciousness. I heard something beeping, I gradually opened my eyes. What I saw surprised me. All the members of my family in that tiny cabin of the hospital were there for me. Sobbing, crying everybody hugged me as I opened my eyes. It seemed like everybody forgot the doom of JEE ADV. I felt truly alive then. In the course of life, my destiny chose life for me. Though career is an important part of our life, nothing is as beautiful and valuable as life. I would always be grateful that the day I drowned was not my last.

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৯-২০২১

প্ৰতিবেদন

সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

১৯৭৮ চনত যিসকল স্বনামধন্য চিৰস্মৰণীয় ব্যক্তিয়ে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় স্থাপন কৰিছিল
সেই সকল চিৰ নমস্য অতি শ্ৰদ্ধাৰ ব্যক্তি সকলক প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। আত্মস্বাৰ্থত নিস্পৃহ যি
সকল মহানুভৱ ব্যক্তিৰ অপ্ৰাণ চেষ্টাত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এক মহান গৌৰৱময় শিক্ষানুষ্ঠান
সৃষ্টি হ'ল - সেইসকললৈ পোন প্ৰথমে মোৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৯-২০২০ বৰ্ষৰ সভাপতি পদৰ বাবে নিৰ্বাচিত
হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কাম কৰাৰ সুবিধা দিয়াৰ বাবে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা
বাইদেউক মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে অধ্যক্ষ মহোদয় তথা
সমূহ শিক্ষা গুৰু সকললৈ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। ক'ভিড অতিমাৰিৰ বাবে আমাৰ এই কাৰ্যকাল
২০২০-২০২১ বৰ্ষলৈ বৃদ্ধি কৰা হয়।

বিগত ৪৩ টা বছৰ অতিক্ৰম কৰা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২০২১ বৰ্ষৰ সভাপতি হিচাপে ৩০/১০/২০১৯ তাৰিখে
কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। সভাপতিৰ পদৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন ধৰণৰ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰাত
আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই আগভাগ লৈছিল। আমাৰ দুবছৰীয়া কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত কৰা কাৰ্যসমূহৰ চমু আভাস তলত দাঙি
ধৰিলোঁ।

সৰস্বতী পুজা ঃ

অইন বেলিৰ দৰে আমি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য-সদস্যবোৰৰ লগ হৈ ছাৰ-বাইদেউ সকলৰ তত্বাৱধানত অতি জাক-
জমকতাৰে সৰস্বতী পূজা পালন কৰা হৈছিল।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ঃ

বিগত বছৰকেইটিৰ দৰে এই বেলিও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ অৰ্থে ২০২০ বৰ্ষৰ ৫ ফেব্ৰুৱাৰীৰ
পৰা ১১ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ ৬ দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে 'বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' অতি উলহ মালহৰে আয়োজন কৰা হয়। মহাবিদ্যালয়
সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা অৰ্থাৎ ৫ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে পূৱা ৯ বজাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰে পতাকা উত্তোলন
কৰে। শ্বহীদ তৰ্পণ কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেৱে। ইয়াৰ পিছতে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন
বিভাগসমূহৰ মাজৰ এক প্ৰতিযোগিতামূলক বৰ্ণাঢ্য সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ আয়োজন কৰা হয়। ইয়াৰ পাছত গুৰু আৰু লঘু
ক্ৰীড়া বিভাগৰ খেল সমূহ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদতে আয়োজন কৰা হয় আৰু ৬ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২০ তাৰিখে পূৱা ৯.৩০ বজাত
মহাবিদ্যালয়ৰ খেল পথাৰ উদ্বোধন কৰে মিষ্টাৰ অসম (২০১৯-২০) তথা মিষ্টাৰ নীলাচল (২০১৯) শ্ৰীযুত ৰঞ্জন দাস দেৱে।
উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ লগে লগেই 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ লগত সংগতি ৰাখি বিভিন্ন বিভাগীয় সম্পাদক সম্পাদিকাসকলে আন
আন প্ৰতিযোগিতাসমূহ আৰম্ভ কৰে। 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ অন্তিম দিনা অৰ্থাৎ ১১ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২০ তাৰিখে বঁটা বিতৰণী আৰু
মুকলি সভাৰ লগতে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানো অনুষ্ঠিত কৰা হয়। উক্ত দিনা পুৱা ১০.০০ বজাত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ বিশিষ্ট সংগীত
শিল্পী শ্ৰীযুত সূৰ্য্য দাসদেৱে শুভ আৰম্ভনি কৰে। পুৱা ১১.৪৫ বজাত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা (প্ৰেৰণা আৰু প্ৰজ্ঞান) উন্মোচন কৰে

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু উপধ্যক্ষা মহোদয়াই। দিনৰ ঠিক ১২.০০ বজাত এখনি মুকলি সভাৰ আয়োজন হয় য'ত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰে সভাপতিৰ আসন গ্ৰহণ কৰি সভাখন শুৱনি কৰাৰ লগতে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ শীৰ্ষ স্থান লাভ কৰা প্ৰতিযোগীসকলৰ মাজত পুৰস্কাৰ বিতৰণ কৰে। উক্ত সভাৰ মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি তথা অৱসৰপ্ৰাপ্ত অসম আৰক্ষী আয়ুক্ত সঞ্চালক শ্ৰীযুত কুলধৰ শইকীয়াদেৱ। লগতে সভাত উপস্থিত থাকে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ তত্বাৱধায়ক তথা ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা ছাৰ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ। বিয়লি ২.০০ বজাত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ আৰাম্ভণি হয়। অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা মৰমী দেৱীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰে। লগতে আন আন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশগ্ৰহণেৰে সন্ধিয়া ৬.০০ বজাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ সামৰণি মৰা হয়।

৮ মাৰ্চ ২০১৮ত মহাবিদ্যালয়ৰ মহিলা কোষ (Women's Cell)ৰ উদ্যোগত আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য সকলৰ সহায়ত এক বিশেষ প্ৰদৰ্শনী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতেৰে নিৰ্মিত বয় বস্তুৰ ক্ৰয়-বিক্ৰয়ৰ এক অনুষ্ঠান এটি আয়োজন কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানত শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী সকলেও অংশগ্ৰহণ কৰে আৰু সহায় সহযোগিতা আগবঢ়ায়।

ক'ভিড-১৯ ৰ বাবে সমগ্ৰ বিশ্বৰ লগতে আমাৰ দেশতো ২০২০ ৰ ২৪ মাৰ্চৰ পৰা ল'ক ডাউন ঘোষণা কৰে আৰু শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰখনতো প্ৰভাৱ পৰে। সেয়ে আমি অন-লাইন যোগে বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰিছিলো। বিহু নৃত্য প্ৰতিযোগিতা, ৰাভাসংগীত প্ৰতিযোগিতা, চিত্ৰাংকন প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল আৰু য'ত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ন-পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। তাৰোপৰি ৪২ সংখ্যক মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা দিৱস পালন কৰা হয়। ২০২০ ৰ ২৮ আগষ্ট তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰে ৰাতিপুৱা ৯ বজাত মহাবিদ্যালয়ৰ পতাকা উত্তোলন কৰে আৰু অন-লাইন যোগে এখন মুকলি সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয় আৰু এই সভাৰ বিষয় আছিল "নতুন শিক্ষানীতি-২০২০ - উচ্চ শিক্ষাৰ সম্ভাৱনীয়তা' শীৰ্ষ বিষয়ত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষা বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপক ড° দুলুমণি গোস্বামী ছাৰে ভাষণ প্ৰদান কৰে।

নৱাগত আদৰণি সভা ঃ

২০২১ ৰ ৩ মাৰ্চত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত দিনজোৰা কাৰ্যসূচীৰে নৱাগত আদৰণী সভাখন অনুষ্ঠিত কৰা হয়। পুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰে পতাকা উত্তোলন কৰি আৰম্ভ কৰা অনুষ্ঠানটোৰ শ্বহীদ তৰ্পন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা বাইদেউৱে। ইয়াৰ পিছতেই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰেৰণা' উন্মোচন কৰে অধ্যক্ষই। ৰাতিপুৱা ১১-০০ বজাত বিশিষ্ট সংগীত শিল্পী জে.পি দাসদেৱে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰাৰ লগে লগে শিক্ষাৰ্থীসকলে বিভিন্ন অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰে। দুপৰীয়া কলেজৰ অধ্যক্ষই সভাপতিত্ব কৰা মুকলি সভাত আমন্ত্ৰিত অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি ড° বলেন্দ্ৰ কুমাৰ দাস দেৱ। নৱাগত আদৰণি সভাৰ আয়োজনত ছাত্ৰ একতাৰ সদস্য সকলক দিহা পৰামৰ্শ তথা পৰিচালনাত সহায় সহযোগিতা কৰাৰ বাবে ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা ছাৰৰ লগতে আমাৰ প্ৰিয় প্ৰবক্তা তথা কলা সংস্কৃতি বিভাগৰ তত্বাবধায়ক ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা ছাৰক অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ 'সভাপতি' পদটি এক গুৰুত্বপূৰ্ণ পদ। সভাপতি এজন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ মধ্যস্থতাকাৰী হিচাপে কাম কৰে। ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলৰ অসুবিধাসমূহ পূৰ কৰা বাবে মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজৰে পৰা এজন সভাপতি নিৰ্বাচিত কৰে আৰু মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়চোৱাত সম্ভৱপৰ প্ৰায় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সহায় কৰাৰ লগতে তেওঁলোকৰ অসুবিধা সমূহ পূৰ কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। সভাপতিত্বৰ সময়ছোৱা ব্যস্ততা পূৰ্ণ জীৱনৰ এক মধুৰ অনুভৱ। অতি নিবিড়ভাৱে মহাবিদ্যালয়ত যোৱা এবছৰে ব্যস্ততাপূৰ্ণ মোৰ জীৱনৰ এক মধুৰ অনুভৱ হিচাপে মোৰ হৃদয়ত চিৰযুগমীয়া হৈ ৰ'ব। মহাবিদ্যালয়ৰ সভাপতি হৈ বহু নজনা কথাৰ লগতে বহু অভিজ্ঞতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো।

শলাগৰ শৰাই ঃ

মহাবিদ্যালয় বিভিন্ন কাম-কাজত নি: স্বাৰ্থভাৱে সহায় আগবঢ়োৱা উপদেশ দি কাম কাজ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনাত সহায় কৰাৰ বাবে অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া, ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বাবধায়ক তথা ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা ছাৰৰ লগতে উপধ্যক্ষা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ আৰু ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা বাইদেউক শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াছোঁ।

আন্তৰিকতা পাহৰিব নোৱাৰো ঃ

মহাবিদ্যালয়ত মই সভাপতি হওঁতে মোক বহুতো ছাত্ৰ ছাত্ৰী, বন্ধু বান্ধৱী, দাদা বাইদেউ সকলে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। তেওঁলোকৰ সেই মৰম সহাৰি হয়তো জীৱনতো মই পাহৰিব নোৱাৰিম। মোৰ মনত তেওঁলোকৰ স্থান চিৰস্থায়ী হৈ ৰ'ব। তেওঁলোকৰ সেই মৰম সহাৰি... তাৰ ভিতৰত যুগল কিশোৰ দাস, পংখী ভট্ট, প্ৰানদীপ চাহু, সভাপতি বুলিয়ে তেওঁলোকে যিকোনো কামত সহায় কৰিছিল। তাৰ ভিতৰত যুগল কিশোৰ দাস, পংখী ভট্ট, প্ৰানদীপ চাহু, অৰবিন্দ দা, দীপজ্যোতি কলিতা, অভিশেষ ছেত্ৰী, পৰীক্ষিত বৰা, ৰিমলী দেৱী, ইয়াছমিন বেগম, মফিন দা, বিশ্বজিৎ দা আদি। তাৰে বাবে মই সমূহ কৰ্মচাৰী বৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকললৈ শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সভাপতি হ'বলৈ পাই মই নিজকে ধন্য মানিছো। তাৰে বাবে মই সমূহ কৰ্মচাৰী বৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকললৈ শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছো।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মৰত অৱস্থাত যদি ভুল-ত্ৰুটি হৈছিল তাৰ বাবে মই ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো। শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আৰু 'দিশপুৰিয়ান'ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম

জয় ভাৰত মাতা

ধন্যবাদেৰে—

অনিৰ্বাণ বৰ্মন
সভাপতি
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৯-২০২১

Report of the Vice-President

First and foremost, its been a great honour for being a part of this institution or rather as I call it, my family, being associated to it as a student since 3 long years. Being the part of Dispur College has a sense of challenge and responsibility in itself. It has been a pleasure since my initial days indulging with more or less co-operation towards the expressive programmes that have been conducted before. Before writing, I express my respect , love and gratitude from the core of my heart to each and every person who has been associated with me throughout my journey and has been guiding me in every way possible and also to my group-mates for honouring me with space and scope in the Union–Body 2019 - 2021.

On 30th October 2019, I took an oath as the 4th Vice President of Dispur College. Responsibilities and challenges at this point of time have gone up to the next level as a representative of every single student of Dispur College.

Being the official member of the Union-Bo dy 2019- 21 comes first with being the part of the organizing team of the rituals of Saraswati Puja in 2020 & 2021. And quickly followed by The College Week 2019-2020 from 5th of February till 11th February where lots of work was done on the college premises for that special week.

And after that, in-between there are some good initiatives that have been taken by the Union-Body 2019-21. For that I found myself fortunate enough to be the part of all of those good days, where I put my full contribution and dedication to organize the program in the best way possible. On 3rd march 2021, a day for which all the Dispurians, specifically the newly admitted students of Dispur College have been eagerly waiting was the Freshmen's Social of 2021. This day is also known for the cultural Events of the Union-Body where all your work has been done from the very first day of our term. It is something which every student lives for, giving their valuable co-operation leading towards the success of the event. I am blessed to live that moment and have given it as much as I could from my side to make it a successful event. The program was graced by Jeeten Kalita as the Chief Guest of the General Meeting & Dr. Dalendra Kumar Das as an invited guest. It has been such a pleasure and a treat to the ears to listen to them. The way they motivated us I am sure that the premises on that day had something to cheer for and something that they could make good utilization of for their future plans.

And J.P. Das who inaugurated that Cultural Programme, is a well known personality of the cultural background that has made us believe that hard-work, dedication and rituals can make you can be the person you have always wished to be. And the thrill got momentum to its peak with the advent of the youth sensation singer Subasana Dutta. The cultural night therefore paid off for our

sweat. And the talents that have come up day by day from the students itself made us proud to represent them on a stage that they deserve i.e. Youth Festivals, College functions etc. and hope it will extend up to its peak.

The following are the patriotic events that have taken place – *Republic Day*, Independence Day and Swahid Diwas where looking at your national flag and being a part of the event will lead you to be a proud Indian that any individual can be. Swahid Diwas is where remembering the departed souls and lighting of lamps give immense peace for a period of time.

I give hearty respect for the Name, Fame, Respect and the Platform allotted to my career by the Principal of my institution, Dr. Amar Saikia Sir, Vice-principal Dr. Joyjoti Goswami Ma'am & Dr. Rani Mudia Deka Ma'am and all the Teachers in charge of the Union Body 2021. I would also like to specially thank the professors of the reputed Political Science department Dr. Indrani Mahanta Choudhury ma'am and Dharitri Takuria ma'am for their support and guidance and also thanks to Dr. Sunita Agarwala ma'am of the Education Department and Ratul Bora Sir of the History Department along with rest of the faculty members and the Office Staff. It was such a pleasure working with the Union-Members where everyone is so supportive and at the same time, great individuals, it was a pleasure being with them. A ton of thanks to each and every one of you, who have been with me at every step taken for the betterment of the college. Surely it has landed some good decisions and some not. If it was good then try to develop it further and if some are not then I am extremely apologetic for that. And with these words, I surrender my legacy in this institution for the final time. After the above briefed out accomplished work, it leads me towards the end of my term, finishing with the publication of this magazine.

"Long Live Dispur College"

"Long Live Dispur College Students' Union"

Prandeep Sahu
Vice President
Dispur College Students' Union - 2019-2021

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমী আইৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদ সকলৰ প্ৰতি মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু অশ্ৰু অঞ্জলি যাচিলোঁ। যিসকল প্ৰতিযশা দূৰদৰ্শি ব্যক্তিৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমৰ মাজেৰে গুৱাহাটীৰ মাজ-মজিয়াত উচ্চ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰ হিচাপে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় গঢ় লৈ উঠিছে সেইসকল বৰেণ্য ব্যক্তিলৈ মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু 'দিশপুৰিয়ান'ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ মই মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনাইছোঁ।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদৰ বাবে হোৱা সাধাৰণ নিৰ্বাচনত জয়যুক্ত কৰোৱাৰ বাবে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কাম কৰাৰ সুবিধা পাইছিলোঁ। তাৰোপৰি বিগত বৰ্ষত ক'ভিড-১৯ ৰ মহামাৰীৰ বাবে পুনৰ ২০২০-২০২১ বৰ্ষলৈ আমাৰ কাৰ্যকাল বৰ্ধিত কৰে। এই সুযোগতে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা-বাইদেউক মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ তথা অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ শিক্ষা গুৰুসকললৈ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো।

বিগত ৪৩ টা বছৰ অতিক্ৰম কৰা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২০২১ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে ৩০-১০-২০১৯ তাৰিখে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। সাধাৰণ সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিচত মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন ধৰণৰ অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰাত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই আগভাগ লৈছিল। আমাৰ দুবছৰীয়া কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত কৰা কাৰ্যাৱলী সমূহৰ চমু আভাস তলত দাঙি ধৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছোঁ।

অসম চৰকাৰৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত হোৱা ২০১৯ বৰ্ষৰ ২৭ নৱেম্বৰত প্ৰাগজ্যোতিষ সাংস্কৃতিক প্ৰকল্পত অসম সাহিত্য সমাবৰ্তন অনুষ্ঠানত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক ড° জ্যোতিষ গোস্বামী ছাৰ তত্বাৱধানত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেও অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। 'খেলো ইণ্ডিয়া-২০২০'ত অনুষ্ঠানটিত ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বাৱধানত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সহায়ক হিচাপে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। তাৰোপৰি জাতিৰ স্বাৰ্থহকে ছাত্ৰ একতা সভাই বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন অনুষ্ঠানত যোগদান কৰাৰ লগতে বিভিন্ন কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰিছিল। ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা চাৰৰ তত্বাৱধানত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সজাগ আৰু সচেতন কৰাৰ উদেশ্যে ২০২০ চনৰ ২৫ জানুৱাৰী তাৰিখে 'ৰাষ্ট্ৰীয় ভোটাৰ দিৱস' পালন কৰা হয়।

সৰস্বতী পূজা ঃ

অইন বছৰৰ দৰে ২০২০ বৰ্ষ আৰু ২০২১ বৰ্ষতো ছাত্ৰ একতা সভাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত লগ হৈ শিক্ষাগুৰুসকলৰ তত্বাৱধানত অতি জাকজমকেৰে সৰস্বতী পূজা পালন কৰা হৈছিল।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ঃ বিগত বছৰ কেইটাৰ দৰে ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ অৰ্থে ২০২০ বৰ্ষৰ ৫ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ১১ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ সপ্তাহ যোৱা কাৰ্যসূচীৰে বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অতি উলহমালহেৰে আয়োজন কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা অৰ্থাৎ ৫ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২০ তাৰিখে পুৱা ৯.০০ বজাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰে পতাকা উত্তোলন কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শুভাৰম্ভনি কৰে। ইয়াৰ পিছত শ্বহীত তৰ্পন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেৱে। শ্বহীদ তৰ্পণৰ পিছতে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগ সমূহৰ মাজত এক প্ৰতিযোগিতামূলক বৰ্ণাঢ্য সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ আয়োজন কৰা হয়।

এনেদৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি বিভিন্ন বিভাগীয় সম্পাদক-সম্পাদিকাসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত

বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা সমূহ আৰম্ভ কৰে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা অৰ্থাৎ ১১ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে বঁটা বিতৰণী আৰু মুকলি সভাৰ লগতে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হয়। উক্তদিনা পুৱা ১০.০০ বজাত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক মঞ্চ মুকলি কৰে অসমৰ বিশিষ্ট সংগীত শিল্পী শ্ৰীযুত সূৰ্য্য দাসদেৱে। ১১-৪৫ বজাত মহাবিদ্যালয়ত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰজ্ঞান' আৰু 'প্ৰেৰণা' উন্মোচন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষা মহোদয়াই। দিনৰ ঠিক ১২.০০ বজাত এখনি মুকলি সভাৰ আয়োজন কৰা হয় য'ত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভিন্ন বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগীসকলক বঁটা প্ৰদান কৰা হয়। উক্ত সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত আছিল অৱসৰপ্ৰাপ্ত আৰক্ষী আযুক্ত সঞ্চালক তথা অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি শ্ৰীযুত কুলধৰ শইকীয়া চাৰে। এই সভাতে মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'দিশপুৰিয়ান' উন্মোচন কৰা হয়। এই সভাত উপস্থিত থাকে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ, ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা ছাৰ আৰু মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি মহোদয় শ্ৰীযুত শ্ৰীজীৱ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তীদেৱ। বিয়লি ২.০০ বজাত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন নৃত্য গীতেৰে মহাবিদ্যালয় চৌহদ আনন্দেৰে উখল-মাখল কৰি সফল সামৰণি মাৰে।

যোৱা ২২ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২০ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২১ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় মাতৃদিৱস উদ্‌যাপন কৰাৰ লগতে ২৩ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাই এটি ধুমপান বিৰোধী সমদলত অংশগ্ৰহণ কৰা হৈছিল। ৮ মাৰ্চ, বিশ্ব মহিলা দিৱসটো আমাৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ত উদ্‌যাপন কৰা হয়। সমগ্ৰ বিশ্বতে ক'ভিড-১৯ ৰ সন্ত্ৰাস সৃষ্টি কৰা সময়ত আমাৰ দেশতো ২০২০ চনৰ ২৪ মাৰ্চ পৰা ল'ক ডাউন দিয়া হৈছিল। যাৰ প্ৰভাৱ শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰতো পৰিছিল। সেয়েহে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলো ঘৰতে আবদ্ধ হৈ থাকিব লগা হৈছিল। সেই সময়তে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ শৈক্ষিক আৰু মানসিক বিকাশৰ কাৰণে ছাত্ৰ একতা সভাই অন-লাইন যোগে কিছু কাৰ্যসূচী হাতত লৈছিল আৰু ইয়াত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ন-পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অংশগ্ৰহণ কৰি সকলো কাৰ্যসূচী সফল ৰূপায়ণত সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল।

ল'ক ডাউনৰ শিথিলতাৰ মাজত ৫ জুনত বিশ্ব পৰিবেশ দিৱস উপলক্ষে ছাত্ৰ একতা সভাৰ ফালৰ পৰা মহাবিদ্যালয়ত পৰিবেশ সজাগতাৰ ওপৰত আলোচনা কৰা হয়। লগ. ত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰু সকলৰ লগত লগ হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশে গছ ৰোপন কাৰ্যসূচী অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মৰত জ্যেষ্ঠা অধ্যাপিকা শ্ৰদ্ধাৰ ড° সুমিত্ৰা চৌধুৰী, মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী, শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যাপিকা ড° মঞ্জুৰী শৰ্মা, আৰু ড° ৰাবী বৰুৱা বাইদেউৱে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। তেওঁলোকৰ অৱসৰ বাবে বিদায় সভাৰ আয়োজন কৰা হয়। য'ত বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষা, কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য-সদস্যসকল উপস্থিত থাকে সকলোৱে বাইদেউসকলৰ পৰৱৰ্তী সময় সুখ আৰু মংগলময় হোৱাৰ কামনা কৰি বিদায় দিয়ে।

প্ৰতিটো বছৰৰ দৰে এই আমাৰ কাৰ্যকালতো দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ত গণতন্ত্ৰ দিৱস আৰু স্বাধীনতা দিৱস উদযাপন কৰা হয়। উক্ত দিনৰ কেইটাত ৰাতিপুৱা ৯ বজাত গণতন্ত্ৰ আৰু স্বাধীনতা দিৱসৰ পতাকা উত্তোলন কৰে মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া চাৰে আৰু ইয়াৰ পিচতেই তেখেতে বহুমূলীয়া বক্তৃতা দাঙি ধৰে। পতাকা উত্তোলন অনুষ্ঠানত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰি, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল উপস্থিত থাকে। এই অনুষ্ঠানসমূহত মহাবিদ্যালয়ৰ এন চি চি গোটে তেওঁলোকৰ প্ৰশিক্ষণৰ কিছু সুন্দৰ আভাস দাঙি ধৰে। তাৰোপৰি ৩০ অক্টোবৰ তৰিখটো কলা দিৱস হিচাপে ছাত্ৰ একতা সভাই বন্তি প্ৰজ্বলন কৰে।

২৮ আগষ্ট তাৰিখটো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস হিচাপে প্ৰতি বছৰে পালন কৰা হয়। ক'ভিড-১৯ ৰ বাবে ২০২০ বৰ্ষৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটো পোন প্ৰথম বাৰৰ বাবে অন-লাইন যোগে কৰা হৈছিল আৰু ২০২১ ৰ বৰ্ষ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটো শিথিলতা থকাৰ বাবে মহবিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহত এখনি মুকলি সভাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। ৫ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে ছাত্ৰ একতা সভাই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ লগতে শিক্ষক বৃন্দক শিক্ষক দিৱসৰ শুভেচ্ছা জ্ঞাপন জনোৱা হৈছিল। লগতে ৫ নবেম্বৰ তাৰিখে সুধাকণ্ঠ ভূপেন হাজৰিকাৰ মৃত্যু দিৱসটোও পালন কৰা হয়। ২৩ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২১ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ নৱনিৰ্মিত পুথিভঁড়ালটো উন্মোচন কৰা হয়।

প্ৰতি বছৰৰ দৰে এই বছৰো ছাত্ৰ একতা সভাই শিক্ষাগুৰুৰ দিহা-পৰামৰ্শ লৈ নৱাগত সকলক আদৰাৰ বাবে ৩ মাৰ্চ ২০২১ তাৰিখে এখনি আদৰণি সভা আয়োজন কৰা হয়। ৰাতিপুৱা ৯.০০ বজাত অধ্যক্ষ মহোদয়ে পতাকা উত্তোলন কৰে আৰু উপাধ্যক্ষা ড° বাণী মুদিয়াৰ ডেকা বাইদেউৱে শ্বহীদ তৰ্পণ কৰাৰ পিছতে এই কাৰ্যসূচীৰ আৰম্ভ কৰা হয়। ইয়াৰ পিছত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰেৰণা' উন্মোচন কৰা হয়। সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান মুকলি কৰে বিশিষ্ট সংগীত শিল্পী শ্ৰীযুত জে. পি দাস দেৱে। নৱাগত আদৰণি সভাৰ মুকলি সভাত সভাপতিত্ব কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ে। এই সভাৰ মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক ভাৰতীয় উদ্যমিতা প্ৰতিষ্ঠান, গুৱাহাটী শ্ৰীযুত জীতেন কলিতাদেৱ। এই সভাত আমন্ত্ৰিত অতিথি হিচাপে উপস্থিত আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি ড° বলেন্দ্ৰ কুমাৰ দাস চাৰ। তেখেতসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক উদ্দেশ্য কৰি ভাষণ প্ৰদান কৰে। সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে বিভিন্ন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰাৰ লগতে জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী শ্ৰীমতী সুবাসনা দত্ত বাইদেউৰ গীতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আপ্লুত কৰি তোলে।

আমাৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষাগুৰু সদ্য প্ৰয়াত নৃপেন মেধি ছাৰ আৰু পংকজ কাথাৰ চাৰৰ অকাল মৃত্যুৱে সকলোকে শোকস্তব্ধ কৰি তোলে আৰু তেওঁলোকৰ আত্মাৰ চিৰ শান্তিৰ বাবে শোক সভাৰ আয়োজন কৰা হয়।

ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱন এক মিঠা অনুভৱ। অতি নিবিড়ভাৱে মহাবিদ্যালয়ত যোৱা দুবছৰে ব্যস্ততাপূৰ্ণ মোৰ জীৱনৰ এক মিঠা অনুভৱ হিচাপে সদায়েই হৃদয়ত থাকিব। মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হৈ বহুতো অভিজ্ঞতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো। আমাৰ কাৰ্যকালত ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা চাৰৰ সহযোগত মহাবিদ্যালয়ৰ নতুন প্ৰেক্ষাগৃহত কেইবাখনো চকী দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰদান কৰে।

শলাগৰ শৰাইঃ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাম-কাজত নিঃস্বাৰ্থ ভাৱে সহায় আগবঢ়োৱা, উপদেশ দি কাম-কাজ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত সহায় কৰা বাবে অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া, তত্বাৱধায়ক তথা ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° হিমাংশু কলিতা ছাৰ আৰু সমূহ মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকললৈ শলাগৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ।

আন্তৰিকতা পাহৰিব নোৱাৰো ঃ মহাবিদ্যালয়ত মই সাধাৰণ সম্পাদক হওঁতে মোক বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা-বাইদেউসকলৰ লগতে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেও যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। মোৰ মনত তেওঁলোকৰ স্থান চিৰস্থায়ী হৈ ৰ'ব। তেওঁলোকে মহাবিদ্যালয়ৰ যিকোনো কামতে সহায় কৰিছিল আৰু কামবোৰ পৰিচালনা কৰাত সহায় কৰিছিল।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ত সাধাৰণ সম্পাদক হ'বলৈ পাই মই নিজকে ধন্য মানিছো। তাৰ বাবে মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকবৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, কৰ্মচাৰীসকললৈ ধন্যবাদ জনালোঁ।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যকালত যদি ভুল-ত্ৰুটি হৈছিল তাৰ বাবে মই ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো। শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু 'দিশপুৰিয়ান'ৰ উজ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম

ধন্যবাদেৰে
যুগল কিশোৰ দাস
সাধাৰণ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৯-২১ বৰ্ষ

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে পোন প্ৰথমে অসমীয়া জাতিৰ স্বাভিমান ৰক্ষাৰ হকে জীৱন দান দিয়া অমৰ শ্বহীদসকললৈ প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। মই শ্ৰদ্ধা জনাইছোঁ সেইসকল ব্যক্তিলৈ যিয়ে তেওঁলোকৰ কষ্ট আৰু চেষ্টাৰ জৰিয়তে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ নাম ইতিহাসত জিলিকাই তুলিলে।

২০১৯-২০২১ বৰ্ষত সাহিত্য সম্পাদিকা হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহকে াদি কৰি কাৰ্যকালৰ শেষ দিনটোলৈকে যিমানখিনি পাৰো শিক্ষাৰ্থীসকলৰ মাজত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

মোৰ সকলো কাম কাজ সুকলমে পৰিচালনা কৰাত দেখুৱাই দিয়া সাহত্য বিভাগৰ তত্বাৱধায়িকা শ্ৰদ্ধাৰ মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য বাইদেউৰ প্ৰতি মই চিৰ কৃতজ্ঞ। লগতে মোৰ কাৰ্যকালত সকলো দিশতে সুপৰামৰ্শ দি মোক সহায় কৰা শিক্ষাগুৰু আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা কৰ্মকৰ্তালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় এই বৰ্ণিল অধ্যায় জীয়াই থাকক যুগ যুগান্তৰলৈ।

সদৌশেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম

নিকিতা ডেকা
সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা - ২০১৯-২০২১

Report of Debate and Symposium Secretary

I was all new to the college atmosphere back when I joined it in 2019 (TDC 1st sem). It was very unusual and all messed up. My first day at college got me not go to college any more. I had no friends, and I was all so left out.

I made friends gradually and then I made 'good friends' who encouraged me. But I still try to avoid those ideas that shift me away from my comfort zone. Eventually, I did follow the instructions given to me by dearest friends in college. So the idea was me joining the "Dispur College Students' Union" for the post of the Debate and Symposium Secretary. Fortunately, the post was vacant even after the General Elections and the next big thing that happened was that my friend filled in the nomination. I was called for the interview and in the blink of an eye, I was placed in the post.

The D.C.S.U is one of the most beautiful experiences of my college life. I met new friends, I met with some real challenging people and of course, I learnt the meaning of multi-tasking and management in real terms. The D.C.S.U-2019-21 turns out to be my family away from home. My journey of 2 years in the post of the Debate and Symposium secretary really had some very interesting things that I learnt, like the new "New Language". We were lucky enough to get two years of tenure. These 2 years of my tenure, taught me the meaning of "With great power, comes great responsibility".

Puja Tiwari
Debate and Symposium Secretary

Report of the Gymnasium Secretary

At the very outset, I want to mention that I am proud of our college as it is one of the most prestigious colleges and being a part of the Student's Union as the Gymnasium secretary in this institution is truly an honor.

I would like to thank our principal Dr. Amar Saikia sir and my professor in charge Dr. Ajay Deka Sir. I would also like to thank our magazine secretary Debasish Ojah for giving me this opportunity to write in this publication.

During the college week festivals, I organized events like- body show, punja, weight lifting, power lifting etc. competitions. It really amazed me to witness their skills.

At last I would like to thank all our respected teachers, friends and the members of Students' Union for their co-operation and guidance. I am glad and honored to serve my college. However, if I have committed any mistakes unknowingly during my tenure as a secretary please kindly forgive me.

"Long live Dispur College
Long live Dispur College students union"

Kaushik Medhi
Gymnasium Secretary
Dispur college students union 2019-2021

Report of the Major Games Secretary

I joined Dispur College in my first year and all I knew was a great life that we all expect after school! That of course, is a myth, but not in my case, for I am a sports enthusiast and I always look for sports and games around me.

I took part in the college elections, for the post of Major Games Secretary and after getting into D.C.S.U., the first beautiful thing that happened was that I made new friends and got to explore and learn new things. I was given a responsibility to represent the College outside and to represent the students in college. D.C.S.U taught me the meaning of management in real terms. It helped me refine my skills of playing sports. Discipline and multi-tasking were always the need of the hour. The Dispur College Students' Union helped me acquire these qualities. The D.C.S.U 2019-2021 was no less than a small family. Ups and downs are all part of learning and thus, I have learnt so much in the past two years of my tenure as the Major Game Secretary. I made friends and some foes but eventually it was all worth the while.

Manash Pratim Baruah
Major Games' Secretary
Dispur college students union 2019-2021

Report of the Fine Arts Secretary:

I was a student of Dispur College since my first year of college. I had never imagined myself joining the Students' Union until 2019, when I randomly filled my nomination and cleared it uncontested. It was a great experience; I got to learn multiple things, to meet new people and make new friends. The 2 years of my tenure has been challenging, yet of great experience. I joined the D.C.S.U as the Fine Arts secretary. It added more value to my college life. The D.C.S.U. was a completely new chapter that was added to my college life. Art and craft was my hobby but D.C.S.U helped me turn my hobby into my passion. The college wall painting competition was a great memory to cherish. I got to learn multiple things from the participants and also some juniors. Arts and D.C.S.U to me were so interlinked that now I look back to my 2 year journey as something that taught me and gave me a lifelong lessons.

Barkha Pandey
Fine Arts Secretary
Dispur college students union 2019-2021

Annual Sports Report 2019-20

Activities Prize Won by – Students details

(1st and 2nd only)

A. **Cultural Competition :**

Borgeet :
Morami Devi
Simashri Sarma

Lokgeet :
Morami Devi
Rishav Das

Bongeet :
Morami Devi
Simashri Sarma

Jyoti Sangeet :
Morami Devi
Simashri Sarma

Rabha Sangeet :
Morami Devi
Dimpi Baisya / Kirtana Das

Bhupendra Sangeet :
Morami Devi
Simashri Sarma

Jayanta Hazarika Sangeet
Simashri Sarma
Morami Devi

Bihu Geet :
Morami Devi
Simashri Sarma

Modern Song :
Simashri Sarma
Kirtana Das

Khagen Mahanta Geet :
Simashri Sarma
Morami Devi

Western Song :
Pratik Parmey
Prabhakatr Adhikari

Zikir & Zaari :
Kirtana Das
Shamim Akhtar

One Act Play :
Chinmoy Barua
Kirtana Das

Modern Dance :
Sonali Lama/Bani Sinha
Nilam Choudhuri

Bihu Dance :
Pratiksha Dihingia
Mitali Chakraborty

Best Singer : Morami Devi

B. **Literary Competition**

Love Letter (Assamese) :
Nipon Kr Deka
Sourav KR Bhattacharya

Love Letter (English) :
Suhana Khan
Nuri Khalida Zaman

Poem Writing (Assamese) :
Nipon Kr Deka
Kuldeep Patowary

Poem Writing (Eng) :
Suhana Khan
Mili Barua

News Reading :
Sanchita Saikia
Pratik Parmey

Advertisement Writing
Twinkle Das
Nuri Khalida Zaman

Essay Writing :
Kuladeep Patowary
Nuri Khalida Zaman

Best Literary Award : Suhana Khan

C. **Magazine Section**

Letter to the Editor (Assamese)
Nipon Kr Deka
Nikumoni Sarma

Letter to the Editor (Eng)
Noori Khalida Zaman
Pratik Parmey

Story writing (Eng)
Pratik Parmey
Suhana Khan

Story writing (Assamese)
Nipon Kr Deka

Poem writing (Assamese)
Himashree Kalita
Kulapradip Patowary

Poem writing (Eng)
Suhana Khan
Noori Khalida Zaman

Limarik (Assamese)
Lina Das

Limarik (Eng)
Pratik parmey

D. **Fine Art Section**

Ice Cream Stick Craft
Sujata Akhtar
Krishnakshi Radha Goutam

Rangoli
Masuma Begum
Noorjahan Begum

Pencil Sketching
Epshita Bhuyan
Debasish Ojha

Water Painting
Luvita Kalita
Noorjahan Begum

News paper Craft
Himashree Kalita
Anjali Sahu

E. **Girls Common Room Section**

Mehendi Comp.
Sonia Jasmin
Noorjahan Begum

Cooking Comp (Veg)
Rakhi Chakraborty
Jannu Pandit

Cooking Comp (Non-Veg)
Lavita Das
Jannat Khatun

Dessert
Gayatri Baishya

Miss Dispurian
Miss Pankhi Bhatta

Bridal Make-Up
Nisha Kalita
Ankuri Biswas

Flower Making
Noorjahan Begum

Ludu (Single)
Poonam Sharma

Ludu (Double)
Rita Sharma

F. **Boy's Common Room Section**

Tug of War
Arshad Akhtar's Team (Champion)
Deepjyoti Pathak Team (Runners)

Chess
Debashis Ojha
Niraj Talukder

Dart Winner
Shubham Sunar
Subhash Sharma

Table Tennis winner
Bhargav Goswami
Bikash Das

Ludu
Sunil Thapa
Tridip Das

Carrom Single
Kamal Krishna Deka
Tariqul Hoque

Carrom Double
Kamal Krishna Deka & Simanjit Kalita
Tonmoy Das & Subhrajit Roy

G. Gymnasium Section

Panja Boys
- Pranab Das
- Rahul Amin

Panja Girls
- Dimpi Das
- Nikita Kar

Weight lifting Boys
- Pranab Das
- Partha Pratim Barman

Weight lifting Girls
- Dimpi Das
- Bhanismita Deka

Mr. Dispur
- Pranab Das

H. Major Games Section

100 Mtr Race (Boys)
- Vicky D Sangma
- Umesh Kr Mahato

100 Mtr Race (Girls)
- Ganga Paudal
- Krishna Chetry

200 Mtr Race (Boys)
- Umesh Kr Mahato
- Aditya Borah

200 Mtr Race (Girls)
- Krishna Chetry
- Pallavi Kashyap

400 Mtr Relay Race (Boys)
- Rakshit Srivastav,
- Umesh Kr Mahato,
- Saurav Sarma,
- Rajarus Makri (winner)

Vs

- Ganesh Sen,
- Nayan Jyoti Barman,
- Bitul Medhi
- Arshad Akhter

Long Jump (Boys)
- Aditya Borah
- Ganesh Sen

High Jump (Boys)
- Asif Ahmed
- Nilav Muktiar

Cricket
- Dipak Choudhury's Team(winner)
- Biswajit Das's Team (Runners)

I. Minor Games Section

Badminton (Boys)
- Ankurjyoti Deuri & Eyan
- Sazid Ahmed & Nayan Sonowal

Badminton (Girls)
- N Sanjana Devi & Nikita Kar
- Ayesha Sidique & Susmita Devi

Kabadi (Boys)
- Aditya and his team
- Ankur and his team

Tekeli Bhanga (Boys)
- Jyotirmoy Bora
- Biki Medhi

Tekeli Bhanga (Girls)
- Barsha pandey
- Palashi Das

Up and Down (Boys)
- Arshad Akhter
- Selim Ali

Up and Down (Girls)
- Evlina Hazarika
- Sonalika Jamatia

Land and Water (Boys)
- Rahul Kr Mandal
- Chintu Das

Land and Water (Girls)
- Anjali Sahu
- Susmita Barman

One leg Race (Boys)
- Ashique Hoque
- Aman Mishra

One leg Race (Girls)
- N Sanjana Devi
- Nikita Ka

মহাবিদ্যালয়ৰ কেইটিমান বিশেষ মুহূৰ্ত

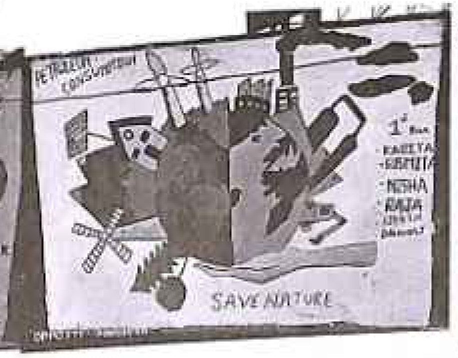

দিছপুৰ কলেজত আম্বেদকাৰক সোঁৱৰণ

দিছপুৰ কলেজৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনৰ ফল ঘোষণা

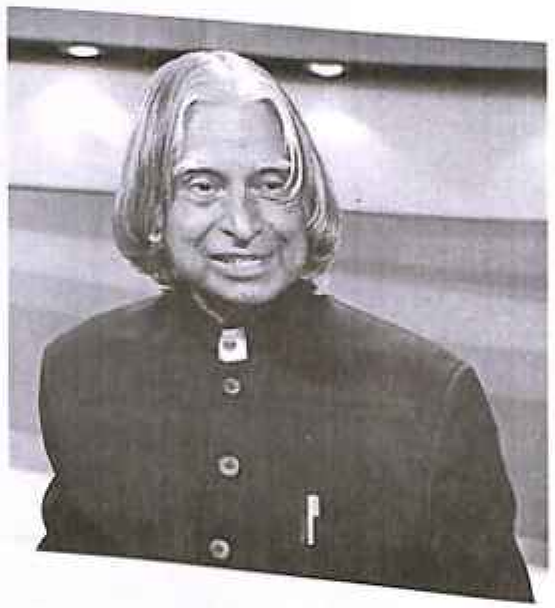

"Luxury and Lies have
Huge maintenance costs.
But truth and simplicity are self-maintained
Without any costs."

- Dr. A.P.J Abdul Kalam

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

গণিত আৰু পৰিসংখ্যা বিভাগ

Dr. Kumud Chandra Nath

বিত্ত বিভাগ

Angkita Sarma, Dr. Ajoy Mitra, Dr. Mathur Barman

পৰিচালন বিভাগ

Dr. Mousumi Devi, Dr. Monalisa Choudhury, Tribeni Barkataky

বি.বি.এ আৰু বি.টি.এ বিভাগ

Banashri Kalita, Pallabi Das, Bijoyeta Saha, Sabnam Yasmin, Rashmi Barman

গ্ৰন্থাগাৰ বিভাগ

Sushmita Devi, Sangita Dutta

IQAC বিভাগ

Dr. Ajoy Mitra

মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মীবৃন্দ

বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - প্ৰশান্ত কুমাৰ শৰ্মা, খৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া, ইন্দিৰা বৰগোঁহাই গগৈ, ফুলেশ্বৰী ডেকা, নীহাৰিকা শৰ্মা, নীলোৎপল ডেকা, সুপ্ৰতীম দত্ত, মিণ্টু ঠাকুৰীয়া
বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - বাবুল কলিতা, ভাৰ্গৱ বৰা, মুনিন্দ্ৰ শৰ্মা, সঞ্জীত কুমাৰ ৰয়, ৰমেশ বৈশ্য, ব্ৰজেন শৰ্মা, অৰূপ কলিতা, হিৰণ্য গৌতম, আনোৱাৰা বেগম, বীণা তালুকদাৰ দাস,

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

অসমীয়া বিভাগ

Joyeta Bodo, Juri Nath,
Dr. Malabika Bhattarcharya, Gitilekha Bhagawati

ইংৰাজী বিভাগ

Bijaylaxmi Singh, Susishmita Sarma,
Dr. Sanjib Kr. Sarma, Papori Haloi

শিক্ষা বিভাগ

Chayanika Dutta, Dr. Sunita Agarwala,
Dr. Bhaswati Baruah Das

অৰ্থনীতি বিভাগ

Tulika Choudhury, Dr. Monalisha Bhattacharjya,
Dr. Rani Mudiar Deka, Dr. Himangshu Kalita, Dhritiraj Sarma, Sourav Upriti

বুৰঞ্জী বিভাগ

Korobi Das, Ratul Bora,
Najneen Ara Rahman

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

Dharitri Thakuria, Indrani Choudhury Mahanta

দৰ্শন বিভাগ

Dr. Sasimohan Das, Dr. Pranita Sarma, Dr. Mamoni Kalita

হিচাপ বিদ্যা বিভাগ

Kuladhar Patowary, Dr. Ajoy Kr. Deka,
Dr. Jyotish Goswami, Jenia Ahmed

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ২০১৯-২১ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ একাংশ সদস্য

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ২০১৯-২১ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ একাংশ সদস্যৰ সৈতে
২০২১-২২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল

বছৰটোৰ কেইটিমান বিশেষ মুহূৰ্ত

বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ-২০১৯-২০ বৰ্ষৰ সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ কিছু ৰেঙণি

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ কিছু ৰেঙণি

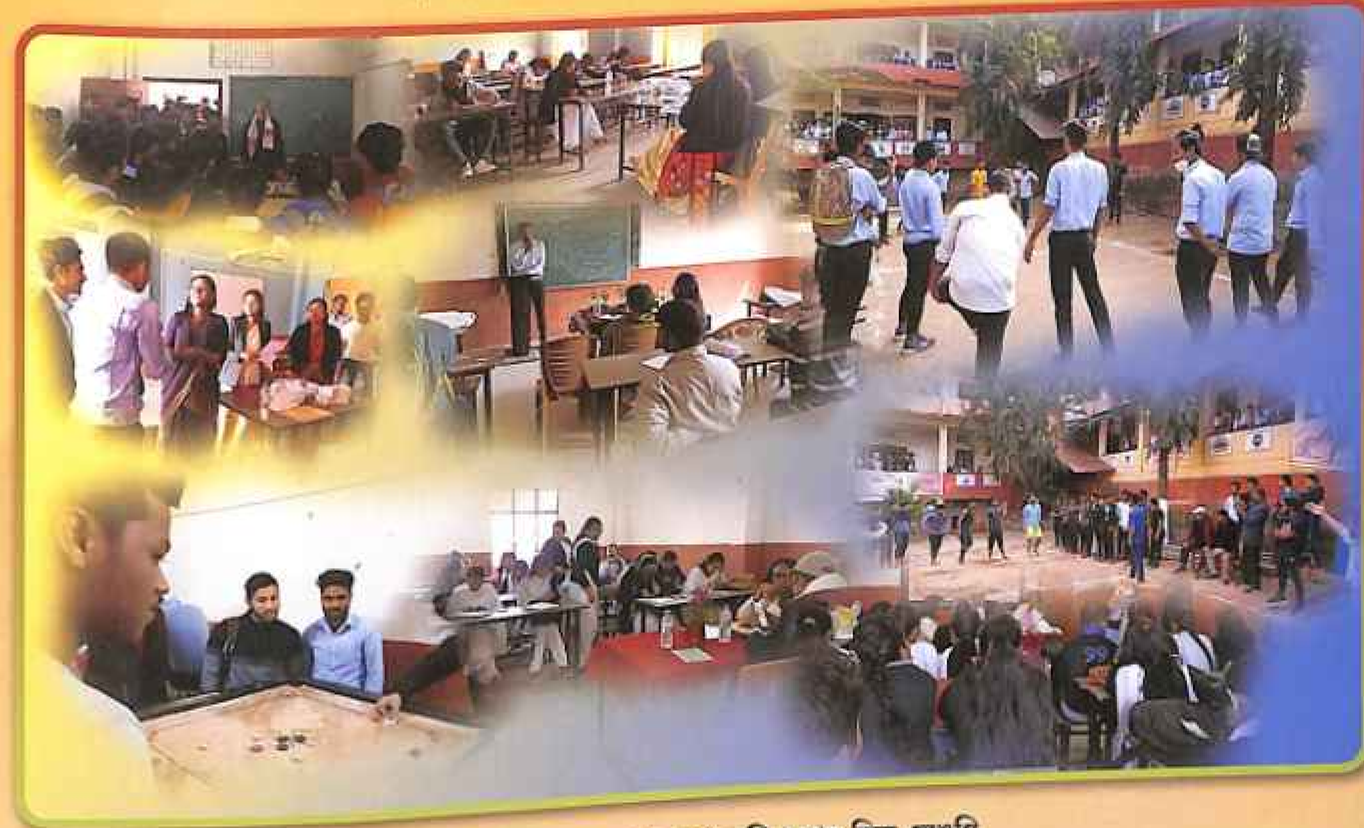

মহাবিদ্যালয় নৱাগত আদৰণি সভাৰ কিছু ৰেঙণি

মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ কিছু ৰেঙণি

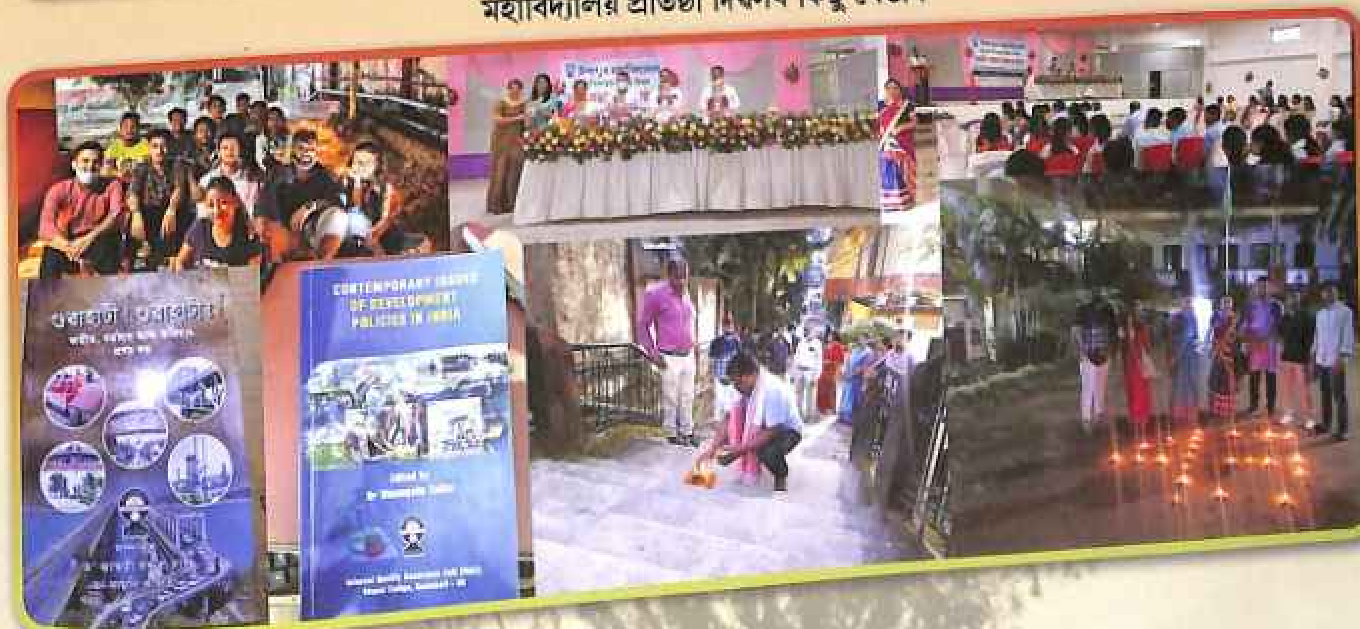

বছৰটোৰ কেইটামান বিশেষ মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ত কৱি সন্মিলনৰ স্থিৰ চিত্ৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ দুগৰাকী শিক্ষয়িত্ৰীৰ বিদায় অনুষ্ঠানৰ মুহূৰ্ত

Photography

By Dr Ajoy Mitra, Convenor, IQAC, Dispur College

জন্মলগ্নৰ পৰা বিংশতম বৰ্ষলৈ 'অৰুণ' আৰু একবিংশতম সংখ্যাৰ পৰা 'দিশপুৰিয়ান'